

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

□□□

Devil

in a Tux

ERIN SWANN

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM

SMOKINGLI ŞEYTAN

ERIN SWANN

Bu kitap bir kurgu eseridir. Kitapta geçen isimler, karakterler, işletmeler ve olaylar hayal ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişiler, işletmeler veya olaylarla herhangi bir benzerlik tesadüfidir ve yazarın niyetinde değildir.

Telif hakkı © 2022 Swann Publications

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının açık yazılı izni olmadan, elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka herhangi bir şekilde çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya iletilemez. İnceleme amacıyla makul bölümlerden alıntı yapılabilir.

Yazar, bu kurgu eserinde atıfta bulunulan ve izinsiz olarak kullanılan çeşitli ürünlerin ticari marka statüsünü ve ticari marka sahiplerini kabul eder. Bu ticari markaların yayınlanması/kullanılması, ticari marka sahipleri tarafından yetkilendirilmemiş, bunlarla ilişkili veya bunlar tarafından desteklenmemiştir.

Jessica Royer Ocken tarafından düzenlenmiştir

Aşağıdaki hikaye yetişkin okuyucular için yazılmıştır. Yetişkinlere yönelik temalar, küfür dil ve cinsel içerik barındırmaktadır. Tüm karakterler 18 yaşın üzerindedir ve tüm cinsel eylemler rıza ile gerçekleştirilmiştir.

ÜCRETSİZ kitaplarla ilgileniyor musunuz?

Erin'in ARC-Team üyeleri, inceleme amacıyla Erin'in yeni çıkan kitaplarının **ÜCRETSİZ** kopyalarına erken erişim hakkına sahiptir. Evet, doğru okudunuz – resmi çıkış tarihinden önce ücretsiz kitaplar. Bu fırsat hakkında daha fazla bilgi edinmek istiyorsanız, [DAHA FAZLA BİLGİ İÇİN BURAYA TIKLAYIN](#).

Yeni yayınlar ve indirimler hakkında bilgi almak ister misiniz?

Erin'in **yeni çıkan kitapları** ve indirimleri hakkında bilgi almak istiyorsanız, [buradan haber bültenine üye olun](#). Yalnızca indirimler ve yeni çıkan kitaplar hakkında e-posta göndeririz ve bilgilerinizi asla paylaşmayız.

Erin'e <https://www.erinswann.com> adresinden ulaşabilirsiniz.

Vellum ile oluşturulmuştur

İÇİNDEKİLER

ERIN SWANN'ın Diğer

Eserleri Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32

Bölüm 33

Bölüm 34

Bölüm 35

Bölüm 36

Bölüm 37

Bölüm 38

Bölüm 39

Bölüm 40

Bölüm 41

Bölüm 42

Bölüm 43

Bölüm 44

Bölüm 45

Bölüm 46

Bölüm 47

Bölüm 48

Bölüm 49

Bölüm 50 Epilog

Ön İzleme: Milyarderin Güveni Bölüm 1

Bölüm 2

Ön İzleme: Milyarder Tarafından

Yakalanmak Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

ERIN SWANN'ın Diğer Eserleri

ERIN SWANN'IN DİĞER ESERLERİ

Neden romantizm? Çünkü hepimiz bir sonraki çamaşır yıkama işinden kaçmak için bir şansa ihtiyacımız var.

Evden çıkmadan aşkın, kahkahanın, entrikanın ve evet, korkunun, kalp kırıklığının ve gözyaşlarının tadını çıkarma şansını hak ediyoruz.

Eğer kitaplarımı okurken bunların hiçbirini hissetmiyorsanız, işimi doğru yapmamışım demektir.

Devil in a Tux – [Amazon'da satışta](#) (Evan ve Alexa'nın hikayesi)

Evan McAllister'ı takım elbiseli bir köpekbalığı olarak adlandırdılar. Alexa, köpekbalığı ifadesinin çok nazik olduğunu düşündü. Şeytan ona daha çok yakışıyordu. Ayrıca şeytanla dans etmenin insanı değiştirdiğini de söylerler. Alexa bunu yakında öğrenecekti.

Covington Milyarderler Serisi:

The Billionaire's Trust - [Amazon'da](#) ve [SESLİ KİTAP](#) olarak da [mevcuttur](#)

(Bill ve Lauren'ın hikayesi) Şirketi kurtarması gerekiyordu. Ona ihtiyacı vardı. İkisini birden elde edemezdi. Yüzlerce kişinin önünde yapılan evlilik teklifi, bir masalın gerçeğe dönüşmesi gibiydi... Ta ki o, onun en karanlık sırrını ortaya çıkarana kadar.

The Youngest Billionaire - [Amazon'da](#) ve [SESLİ KİTAP](#) olarak da [mevcuttur](#)

(Steven ve Emma'nın hikayesi) Covington klanının en küçüğü olan Steven, aile işinden uzak durarak nadir görülen dürüst bir avukat oldu. Emma'nın peşinden gitmenin kariyerini mahvedebileceğini tahmin etmemiştir.

Emma ise ona güvenmenin kendisine neye mal olabileceğini bilmiyordu.

The Secret Billionaire – [Amazon'da](#) ve [SESLİ KİTAP](#) olarak da [mevcuttur](#)

(Patrick ve Elizabeth'in hikayesi) Kadınlar doğal olarak zenginlik ve gücün etrafında dolanır ve onunki çoğundan daha parlaktır. Onu seviyor mu? Sevmiyor mu? Bunu bilmek imkansız. Pat ona yardım etmek için durduğunda, Liz onu marangoz sanmıştır. Belki bu sefer o bilir. Her şey mükemmeldi. Ta ki o gün ayrılana kadar.

The Billionaire's Hope - [Amazon'da](#) ve [SESLİ KİTAP](#) olarak da [mevcuttur](#)

(Nick ve Katie'nin hikayesi) Farklı dünyalardan geliyorlardı. Katie, Nick'in kardeşinin burnunu kırdığı günden beri onu görmemiştir. Ailesi, Nick'in hayatını mahvederek intikam aldı. Katie, bunun nereden kaynaklandığını hiç şüphelenmemiştir.

Bugün onun arabasına binmek onu nereye götürecekti? Rahat davranabileceklerini söylediler. Yalan söylediler.

Önceki adı: Milyarderi Korumak

Milyarder Tarafından Seçilen – [Amazon'da](#) ve [SESLİ KİTAP](#) olarak da [mevcuttur](#)

(Liam ve Amy'nin hikayesi) Asla unutamayacağı bir gece. Reddedemeyeceği bir teklif. Onu sadece o kurtarabilirdi ve onun hayatta kalmasının anahtarı Amy'nin elindeydi. Keşke bu sınavı birlikte geçebilselerdi.

Milyarder Tarafından Kurtarılan – [Amazon'da](#) ve [SESLİ KİTAP](#) olarak da [mevcuttur](#)

(Ryan ve Natalie'nin hikayesi) FBI ve kartel, aynı şey için onun peşindeydi: sahip olmadığı bilgiler. Önce FBI her şeyi aldı, sonra kartel onun peşine düştü. Güvenliği için Ryan'a güvendi, ama kalbini de ona emanet edebilir miydi?

Milyarder Tarafından Yakalanmak – [Amazon'da](#) ve [SESLİ KİTAP](#) olarak da [mevcuttur](#)

(Vincent ve Ashley'nin hikayesi) Ashley'nin gizli görevi oldukça basitti: sahtekar milyarderi yakalamak. Sürpriz, dosyayı açtığında ortaya çıktı ve hedef, bir zamanlar lisedeki sevgilisi olan Vincent'ti. Bilinmeyen bir düşman şah mat hamlesini yaptığında ne olacak?

The Driven Billionaire – [Amazon'da](#) [mevcuttur](#)

(Zachary ve Brittney'nin hikayesi) Kural bir: en iyi arkadaşının kız kardeşine dokunma. Kuzeyden döndüğünde gidecek yeri olmayan Brittney, Zach'in oda teklifini kabul eder. Karşılıklı çekim, kuralları hızla bulanıklaştırır. Brittney saldırıya uğradığında, onu güvende tutmanın tek yolu onu kendine yaklaştırmaktır. Ancak, onun kasabayı terk etmesinin asıl nedeni, ikisini de yok etme tehdidiyle karşı karşıya bırakacaktır.

Milyarderi Çivile – [Amazon'da](#) [mevcut](#)

(Dennis ve Jennifer'ın hikayesi) Jennifer, onun ailesini mahvettiğini biliyordu. Şimdi Dennis'i alt edecek kayıtları bulmak üzere. Şirket içindeki bir değişiklik onu onunla çalışmaya zorladığında, öfke ve arzu birbiriyle rekabet eder. İntikam basit, hızlı ve tatlı olmalıydı. Ama hiçbirisi olmadı.

Gizli Milyarder – [Amazon'da](#) [mevcut](#)

(Adam ve Kelly'nin hikayesi) Zengin aileleri uzun zamandır savaş halindedir. Kelly ürpertici bir not aldığı anda, FBI onu korumak için Adam'ı görevlendirir. Aile geçmişleri ve arzu kısa sürede çarpışır ve eski gerçekleri sorgular. Tehdidin önüne geçmek, onların tek zorluğu olmayacaktır.

Milyarderle Kapana Kısılmış – [Amazon'da](#) [mevcut](#)

(Josh ve Nicole'un hikayesi) Nicole tatilden döndüğünde, şirketinin Josh'un ailesine satıldığını öğrenir. Yeni CEO için çalışmakla görevlendirilmesi, sorunlarının sadece ilki. İşleri nasıl yürüteceklerine dair çelişkili görüşler ve karşılıklı tutku, patlayıcı bir karışım yaratır. her şeyi tehdit eder.

Debbie'yi Kurtarmak – [Amazon'da](#) [mevcut](#)

(Luke ve Debbie'nin hikayesi) Ailesinden ve polisten kaçan Debbie, güvenilebileceği tek kişinin, yaralarını saran eski mahkum Luke olduğunu fark eder. Eski yalanlar onu rahatsız eder ve bunları çözmenin tek yolu, yıllar önce onunla birlikte bu kabusu yaşayan Josh ile konuşmaktır.

Londra'ya Dönüş – [Amazon'da mevcut](#)

(Ethan ve Rebecca'nın hikayesi) Rebecca, kariyerinin en önemli davasını sabırsızlıkla beklemektedir. Ta ki, yıllar önce tanıdığı Ethan ile eşleştirilene kadar. Karşılıklı çekim ve eski sırlar birleşerek her şeyi karmaşıklarır. İkinci bir şans olabilecek olan şey, imkansız bir seçimle sonuçlanır.

The Rivals – [Amazon'da mevcut](#)

(Charlie ve Danielle'in hikayesi) O, onun ilk aşkıydı. Aileleri arasında çıkan anlaşmazlık bu aşkı sona erdirdi. Şimdi, karmaşık bir satın alma işlemi için birlikte çalışmak zorundalar. Etraflarında işler ters gitmeye başlayınca, karşılıklı çekim güvensizlikle karmaşıklarır. İkinci bir şans, imkansız bir seçim haline gelir.

Clear Lake Serisi: Clear Lake kitapları, Clear Lake'deki Benson ailesinin, kasabanın huzurunu bozan ve onları yerel polis şefinin gözüne sokan bir kaybolma olayını ele almasını anlatıyor.

Göldeki Cazibe – [Amazon'da mevcuttur](#)

(Casey ve Jordan'ın hikayesi) Görev başında vurulan ve geçici olarak sakat kalan Jordan, iyileşmek için şehri terk ederek Clear Lake'e gider. Yüzde yüz iyileşmek zor olacaktı, ama dayanılmaz Casey'nin onu kırılma noktasına iten şeytan haline geleceğini hesaba katmamıştı. Bu şeytanla yaşadığı kaçamak, tehlikeli kasaba kavgasına çekilmesiyle karmaşık bir hal alır.

Göldeki Arzu – [Amazon'da mevcut](#)

(Waylon ve Anna'nın hikayesi) Patronu ortadan kaybolunca Anna'nın hayatı hızla kontrolden çıkar. Aniden işsiz ve kalacak yeri kalmayan Anna'nın tek sığınağı Waylon'un garajı olur. Aralarındaki inkar edilemez kimya patlar. Waylon, eski patronunun cinayetinden tutuklandığında her şey değişir.

Göldeki Tutku – [Amazon'da mevcut](#)

(Boone ve Angela'nın hikayesi) Angela'nın Boston'daki cehennem gibi hayatından kaçma planı, Clear Lake'te mahsur kalmasıyla suya düşer. Kaderi, kişisel şeytanı Boone'a bağlı olduğunda işler daha da kötüye gider. O, bu canavara bir daha aşık olmak niyetinde değildir. Ancak aralarındaki kıvılcımlar, kontrol edilemeyen bir yangına neden olur. Angela, bilgisayar yetenekleriyle Lee Pollock'un ortadan kayboluşuyla ilgili bir ipucu bulur.

Gölde Isı – [Amazon'da Satışta](#)

(Blake ve Priscilla'nın hikayesi) Blake, büyükbabasına yardım etmek için kasabaya geldi. Yerel polis teşkilatında çalışma fırsatı, kariyer hedeflerini ilerletmek için tam da ihtiyacı olan şeydi. Bu ateşli küçük bombayla tanıştığında, onun yerel bir cinayet davasının baş şüphelilerinden biri olduğunu bilmiyordu. Sonra, onun kiraladığı dubleksin diğer tarafında yaşadığını keşfetti. İnkare edilemez bir kimya, her şeyi her şeyi karmaşıklarır yapmak üzereydi.

ÜCRETSİZ kitaplarla ilgileniyor musunuz?

Erin'in ARC-Team üyeleri, inceleme amacıyla Erin'in yeni çıkan kitaplarının ÜCRETSİZ kopyalarına erken erişim hakkına sahiptir. Evet, doğru okudunuz – resmi çıkış tarihinden önce ücretsiz kitaplar. Bu fırsat hakkında daha fazla bilgi edinmek istiyorsanız, [DAHA FAZLA BİLGİ İÇİN BURAYA TIKLAYIN.](#)

Yeni çıkan kitaplar ve indirimler hakkında bilgi almak ister misiniz?

Erin'in **yeni çıkan kitapları** ve indirimleri hakkında bilgi almak istiyorsanız, [buradan haber bültenine üye olun](#). Yalnızca indirimler ve yeni çıkan kitaplar hakkında e-posta göndeririz ve bilgilerinizi asla paylaşmayız.

Erin'e <https://www.erinswann.com> adresinden ulaşabilirsiniz.

BÖLÜM 1

EVAN

BU SABAHKI KORKUNÇ AKŞAMDAN KALMA HALIYLE, DÜN GECE ARKADAŞLARLA DIŞARI ÇIKTIĞIMA

daha fazla içki içmiştik. Kaç tane içtiğimizi hatırlamıyorum. Sonra bir de başka bir şey olmuştu...

İşyerine her zamankinden çok daha geç vardığımda, binamızın en üst katına çıkan asansör düğmesine bastım. Advil sonunda acımı yeterince dindirdi, böylece babamın karşısına çıkıp özür dileyebildim.

Daha önce birçok kez magazin dergilerinde yer almıştım, ama bu seferki daha kötüydü, çok daha kötüydü.

Daha önce kızlar her zaman giyinikti. Ben de öyleydim.

Bir daha o lanet mezcal zımbırtısını içmeyeceğim, çünkü beni resmen yere serdi. Bu sabah kafamı toplamak için yarım saat duş almam gerekti.

Bu sabah kafamı toplamak için yarım saat duş almam gerekti. Ne zaman bu kadar yaşlandım da birkaç shot'ı kaldıramaz hale geldim? Bir dahaki sefere kesinlikle daha yavaş içmeli ve içerken bir şeyler yemeliyim.

Asansör kapıları açıldığında, olabildiğince hazırdım. Askerlere gülümsedim ve dışarı çıktım. On adım sonra sesimi denedim. "Günaydın, Anita," dedim, şiddetli baş ağrımı gizleyeceğini umduğum neşeyle. "Saat 10'daki randevumuz için hazır mı?"

Babamın asistanı, hala ekranına odaklanmış halde başını salladı. "Öyle denebilir." Sesi gizemliydi. Kafasını kaldırıp bana baktı. "Sen hazır mısın?"

Başımı salladım. Her zaman hazırdım, ancak bu seferki her zamankinden daha kötü olacaktı. O bağırır, ben özür dilerim diye mırıldanırdım — prosedürü biliyordum. Daha iyi özürler uydurmam gerekecekti. Gelmeden önce bunu düşünmeliydim. Lanet olası baş ağrısını suçladım.

Bekleme salonuna baktım. Nedense, içki arkadaşım Martin Graff da oradaydı. "Selam Martin. Ne gece ama, ha?"

Telefonuna yazdığı mesajdan başını kaldırdı. "Günaydın, Evan. Sana solucanı yutma diye uyarmıştım." Normalde, onu masanın altında içerdim. Bugün, benim hissettiğim kadar kötü görünmüyordu. O da bizimle birlikteydi, ama belli ki dün gece benim içtiğim kadar içmemişti. Tekrar telefonuna odaklandı.

Ofise girip kapıyı arkamdan kapattım. "Günaydın."

Babam elindeki gazeteden başını kaldırdı. Durum beklediğimden çok daha kötüydü. Yüzü koyu mor renkteydi, bu da Vesuvius düzeyinde bir patlamanın yaklaştığını gösteriyordu. Onu hiç bu kadar heyecanlı görmemişim. "Lanet olası bir rezalet," dedi.

Geri çekildim ve elindeki gazeteye baktım. "Baba, görüldüğü gibi değil."

Tabii ki fotoğraflar başka bir hikaye anlatıyordu. Bu sabah telefonumu açar açmaz, o lanet fotoğraflar hakkında sorular soran mesajlarla dolmuştu. Onları açtım ve emin olmak için pantolonumu ve ayakkabılarımı kontrol ettim. Evet, sırlıslılandı. Olmuştu.

Kafasını salladı. "Tabii ki değil. Daha da kötüsü. Lanet bir felaket, ve bu hafif bir ifade. Daha önce de oldukça aptalca şeyler yaptın, ama bu... Bu..." Gazeteyi, altıncı sayfanın resmine açarak yere attı. "Dün gece olanlar mı? Bunların hepsini kat kat aşıyor." Fergus McAllister coşmuştu ve bu gidişle, iki dakika içinde beni reddedecekti. "Ne düşünüyordun lan?"

Bir şeyler söylemeye başladım, ama devam eden patlama sözümü kesti.

"Sikiyle düşünmeye devam edemezsin."

"Hayır, efendim," diye ikna edici bir şekilde cevap verdim. Eğer sikim kontrolü ele geçirmiş olsaydı, kızıl saçlı kadını تنها bir duvara dayayıp sikiyor olurdum, lanet olası suda sıçramıyor olurdum.

Şakağındaki damar patlamak üzereydi. Yirmi yedi kat yukarıdaydık ve tek sorum, Central Park'a bakan duvarın camının gerçekten kırılmaz olup olmadığıydı. O anda,

kendimi yeterince sert bir şekilde ona atmak bu ofisten çıkabilmemin tek yolu gibi görünüyordu.

Babam sade, dikdörtgen yapılarla pek ilgilenmezdi. Bu nedenle, McAllister International binasının yirmi beşinci katında, binanın genişlediği yerde iki kat aşağıda küçük bir veranda vardı.

Böyle bir düşüşten sonra bu takım elbise mahvolurdu. Ödenmesi gereken küçük bir bedel.

Belki doğru şekilde yuvarlanırsam, kırık bir ayak bileği eklemekten kurtulabilirdim.

"Beni dinliyor musun?" Babam bir düzine desibel daha yüksek sesle bağırdı.

"Evet, efendim." Daha dik durdum. Beni pencereden dışarı atmaya hazırlanıyor olabilirdi, ama korkmayacaktım. Asla korku gösterme, bana öğrettiği bir dersti.

"Myra Cotts, Tanrı aşkına? Bölge savcısının kızıyla ne halt yiyordun?"

Bölge savcısının kızı mı? Ellerimi kaldırdım. "Bilmiyordum." Adını zar zor öğrenmişim, Jenny mi, Jerri mi, yoksa Jennifer mi? Neyse.

Babası hakkında bu küçük bilgiyi bana söylememişti. Bu kesinlikle havayı bozardı. *"Merhaba, babam bölge savcısı, bana iyi davranmazsan seni mahveder."* Hayır, böyle bir şey söylememişti.

Dün geceki gibi. Pek hatırlamıyorum ama sarhoş olsam da olmasam da, öyle bir kıza asılacak kadar aptal değilim.

"Ve halka açık bir çeşmede çıplak mı?" Babam sesini birkaç desibel daha yükseltti. "Babası bizi çarmıha geçecek."

Bu sabah, belediye binası parkındaki çeşmede çıplak yüzmenin pek akıllıca bir hareket olmadığını ben bile edebiliyordum. Her şey bulanık görünüyordu. O kadar çok içki içtiğimi sanmıyordum, ama fotoğraflar aksini gösteriyordu. Gerçekten çok sarhoş olmalıyım.

"Bunun şirkete ne kadar kötü etkileyeceğini biliyor musun? Bana ne kadar kötü etkileyeceğini? Onun babası dalga geçebileceğin biri değil."

Hiçbir şey söylemeden başımı salladım. Fotoğraflar oldukça suçlayıcıydı. Artık onun kim olduğunu bildiğim için, onunla yatmamak oldukça akıllıca görünüyordu. Bunu yapmamıştım, değil mi?

"Bu sabah telefonla bir toplantı yaptık bile."

"Ben duymadım." Yönetim kurulundaydım, ama bu toplantı için göz ardı edilmişim ve nedenini tahmin edebiliyordum.

"Oradaydın," diye beni ikna etti. "Konu olarak."

Destek almak için, normalde oturmayı tercih ettiğim deri ziyaretçi koltuğunun arkasına yaslandım. Şimdi, zonklayan baş ağrısına mide bulantısı da eklenmişti. Daha önceki "kendine gel oğlum" konuşmalarımızda yönetim kurulu hiç gündeme gelmemişti.

"CEO olarak görev sürem de tartışmaya açılmıştı."

Yutkundum. "Baba, ben öyle demek istemedim..."

"Otur." Sandalyeyi işaret etti. "Ne demek istediğin ya da istemediğin artık önemsiz." Ses tonu normale dönmemişti, ama normale yakın bir tondaydı, rengi de öyle. Hala dikkatli davranmam gereken bir andı. Sözleşmem yıllık toplantıda yenilenecek.

Onun ima ettiği şey yüzüme çarptı. "Ama baba, bu senin şirketin. Şirketin ve binanın üzerinde bizim soyadımız yazıyor."

Sözleri yavaşça dökülüyordu. "Artık hissedarlarımız var ve ben yönetim kuruluna rapor veriyorum. Ford ailesinden biri hala Ford Motor Company'yi yönetiyor mu?" Bu sorunun cevabı belliydi. Kaderinin belirleneceği yıllık toplantıya dört ay vardı.

Sandalyeyi dolaşıp oturdum. Babamın pozisyonunu tehdit ediyorlarsa bu kötü bir durumdu. İyi kurumsal yönetimi desteklemek için başkanlığı arkadaşı George Graff'a, Martin'in babasına devretmişti. Muhtemelen şu anda pişman olduğu bir hareketti.

Ben kesinlikle pişmandım. Eğer onun işini kaybetmesine neden olursam, bu beni sonsuza kadar rahatsız ederdi.

Masasındaki açık kağıdı hafifçe vurdu. "Şu anda önemli olan tek şey bu fotoğraflar. Yönetim kurulu, senin bu şirketi bir kez değil, onlarca kez rezil ettiğin konusunda hemfikir ve ben de onlara katılıyorum. Senin adını ve pozisyonunu basmışlar." Parmaklarıyla sayfayı işaret ederek bunu vurguladı.

Bu, Page Six'te ilk kez yer almadığım konusunda haklıydı. Ama şirketle olan ilişkimin ilk kez bahsedildiğini hatırladığım zamandı.

Koltuğun kollarına sıkıca tutundum ve babamın bir sonraki sözlerini, kararını ve beni kovacağını söylemesini bekledim. Ama o sözler gelmedi.

"Senin adına özür dilemek için babasını aradım bile. Sence başka ne yapmalıyız?" diye sordu birkaç saniye sonra.

Benden önce birçok kişiyi kovmuştu, ama ben hiç buradaydım ve nasıl yaptığını görmemiştim. İnatçı çalışanı sert bakışlarıyla istifa etmeye zorlayarak işini kolaylaştırıyor muydu?

Sokaktaki itibarımı biliyordum. Ben takım elbiseli acımasız köpekbalığıydım, bu lakap müzakere masasında bana çok yardımcı olmuştu. Ama burada

babamın önünde altıma işemek üzereydim. Nefesimi tuttum. "İstifamı mı istiyorsun?"

"Bu durumda neyin uygun olduğunu düşünüyorsun? Benim yerimde olsaydın, yani?"

Beni kurtarmaya niyetli değildi. Hâlâ bunu söylememi istiyordu. Babam her şeyi bir öğrenme deneyimine dönüştürürdü.

Bu sefer ders almak istemiyordum. Eğer bu benim çalışanlarımdan biri olsaydı, ilk seferinde çok sert bir uyarı ile onu işten çıkarırdım. Ama bu benim Page Six'te ilk seferim değildi ve dürüst olmak gerekirse, onun yerinde olsaydım kendimi kovardım. Bu yüzden derin bir nefes aldım. "İstifa Gerçekten mi?"

Kendimi olacıklara hazırladım. "İlk ihlal için değil, ama bu ilk değil. Yani, evet."

"Peki ya aile bağı?" Bu soru bana bir çıkış yolu sağladı, ama ben onu kullanmadım.

"Alakasız," diye cevapladım, odadaki gerginlikten nefes almakta zorlanıyordum.

Babam çenesini okşadı ve birkaç saniye boyunca beni acı verici bir şekilde değerlendirdi. "Ben öyle görmüyorum."

Ciğerlerimin şiştiğini hissettim.

"Güven, iş dünyasında en önemli değerdir. Katılmıyor musunuz?"

Başımı salladım. "Evet, efendim."

"Aile üyeleri en çok güvenebileceğimiz kişilerdir ve bu da onları, bu durumda sizi, daha değerli ve yeri doldurulması zor kılar." Yani, benimle olan ilişkisi yüzünden beni kovmuyordu? "Bu binada size kadar güvenebileceğim başka kimse yok." Kendini benimle ilişkilendiriyordu ve geleceği kısmen benim başarımla belirlenecekti, ancak bu nasıl ölçülürse ölçülsün.

Minnettar ve rahatlamış hissederek başımı salladım. "Teşekkür ederim. Gelecekte daha iyi olacağıma söz veriyorum. Ne yapmam gerektiğini söyleyin." Bunu başarmak için içkiyi bırakmam gerekebilir, ama kendimi bir daha bu durumda bulmak istemiyordum. Onu hayal kırıklığına uğratmayacaktım.

Yavaşça başını salladı. "Eminim ki hayal kırıklığına uğratmayacaksınız. İşte yapacağımız şey.

Martin'i terfi ettirip senin satın alma portföyünü devralmasını sağlayacağız."

"Ne?" Satın almalar benim yaptığım her şeydi. Bu benim işimdi. Sadece zevk almakla kalmıyor, bu işte çok da iyiydim, en iyisiydim.

Babam beni durdurmak için elini kaldırdı, ki bu muhtemelen iyi oldu, çünkü Martin'i sorumlu yapmak için bir düzine neden sayardım. O iyi bir bar arkadaşıydı, ama Martin'in yetenekleri egosuna uymuyordu. İki, belki üç yıl içinde hazır olabilirdi, ama bugün değil. "Bir dakika dinle."

Çocukça olsa da dudaklarımı kapatarak susma işareti yaptım.

"Vagabond anlaşması bizim için önemli."

Bu söylemeye gerek bile yoktu ve ben de işi bitirmenin yarısına gelmiştim.

Kağıdı tekrar tıklattı. "O kız, savcının kızı olmasının yanı sıra, amcası da Michigan Ticaret Bakanlığı'nda çalışıyor ve bu olayın onay sürecini etkilemesine izin veremeyiz."

Ben de başımı salladım, birleşmenin ne kadar öznel olabileceğini çok iyi anlıyordum

onaylarının ne kadar öznel olabileceğini çok iyi anladım ve dün geceki kızın siyasi bağlantıları olan biri yerine striptizci olmasını diledim. İç geçirdim ve kucağıma baktım. Bu iş tam bir felakete dönüşmüştü. Onu becerip becermediğimi bile hatırlayamıyordum.

"Beni dinliyor musun?"

"Evet, efendim." Yıllarca süren derslerin ardından cevabım çok akıcıydı.

"Amcasının tepkisini önlemek istiyoruz."

"Doğru." Babam sandalyesinde kıpırdadı. "Seni toplumla ilişkilerden sorumlu yapıyorum." Sesi artık daha yumuşaktı, darbeyi hafifletiyordu, ama özür dilemiyordu.

Toplumla ilişkiler mi? Bu, satın almalara kıyasla anaokulu gibi geliyordu.

"Şirketin itibarı zarar gördü," diye devam etti babam. "Şehirde aktif olmalıyız, topluma katkıda bulunan bir üye olarak görülmeli, iyi işler yapmalı ve iyi amaçları desteklemeliyiz.

McAllister International'ı şehirde iyilik için çalışan bir güç olarak görmesi gerekiyor. Bunu nasıl başaracağın sana kalmış. Ne gerekiyorsa yap, beni gururlandır."

Anlamış gibi başımı salladım, ama anlamamıştım. Bana bir şans daha verilmişti ve bunu mahvetmenin sırası değildi. En azından *gerekeni yapmak*, bana serbest hareket etme ve kimseye hesap vermeme hakkı veriyordu.

"İtibarımızı yüz kat daha iyi hale getireceğim, söz veriyorum... Sonra da

"Bunu doğru zaman geldiğinde konuşuruz."

"Zamanı geldiğinde bunu konuşuruz." Ayağa kalkarak toplantımızı sonlandırdı. "Yönetim kurulu bu kararın arkasında." *Şimdilik diye* eklemesine gerek yoktu, çünkü bu zaten ima edilmişti. Bu, kararın temyiz edilmesine de kapıyı kapatıyordu.

"Teşekkürler baba," dedim ve sandalyemden kalktım. Bu, bir süreliğine bu konudaki son konuşmamız olacaktı. Babam bir cümleye "zamanı geldiğinde" eklediğinde, bu konuyu bir daha gündeme getirmemeyi kastedirdi. Tartışmanın ne zaman devam edeceğini karar verecekti. Bunu zor yoldan öğrenmiştim.

Başını salladı. "Orada başarılı olacağına eminim."

Orada... Evet, bu bir yan hareket değil, aşağı doğru bir hareketti. "Kulağa hoş geliyor." Başka seçeneğim yoktu. Bu benim için tek çıkış yoluydu — toplumla iletişim kurmanın ne anlama geldiğini veya bunun ne kadar süreceğini bilmesem de. Tek diğer seçeneğim şirketten ayrılmaktı, ama ben pes eden biri değildim.

Kapıyı açtığımda Martin hâlâ oradaydı ve ayağa kalktı. Benim işimi almak için çağırılmıştı.

"Artık girebilirsin," dedi Anita ona.

Yanımdan geçerken bana gülümsedi. "İyi şanslar." Gözlerindeki o ışıltıyı fark etmemek imkansızdı. Terfi almayı çok istiyordu, ama babamın onu önce Londra'ya rotasyona göndermeden benimki kadar büyük bir işi ona vereceğini hiç düşünmemiştim.

"Sana da," dedim, hiç bir şey hissetmeden.

Babam, bana verdiği her şeyi yaptığım gibi, bu yeni görevi de başarıyla tamamladıktan sonra ne olacağı konusunda net bir şey söylememişti. Bu noktada, ona açıklığa kavuşturmasını istemek zayıflık göstermek olurdu ve bu olmayacaktı. O zayıf bir çocuk yetiştirmemişti.

Martin kapıyı kapattıktan sonra Anita, "Ee?" diye sordu.

"Ne kadarını biliyorsun?" Bu, Anita'nın ayrıntıları halletmeden hiçbir şeyin yapılmadığı düşünülürse, retorik bir soruydu.

Omuz silkti. "Kabul ettin mi?" Babamın planı hakkında her şeyi biliyordu, benim tepkim hariç.

"Karşında yeni topluluk ilişkileri müdürü var."

Bana başparmağını kaldırdı. "İyi. Seni işe alıp, sonra şirketten ayrılmanı görmek için zamanımı boşa harcamak istemem. Tanrı biliyor ki buraya biraz sosyal yardım gerekiyor."

Bu terimin ne anlama geldiğini hala anlamam gerekiyordu.

Arkamdan seslendi. "Yeni ofisinin nerede olduğunu bilmek istemiyor musun?"

Dönüp dışlerimi sıktım, ona öfkemizi çıkarmamak için. "Yeni ofis mi?"

"Yirmi beşinci katta. Zoe şimdiden finans departmanındaki yeni işine gitmek için yola çıktı." Anita ellerini kaldırdı. "Üzgünüm. Martin ofisi sordu ve o..." Gözlerini babamın odasına çevirdi. "Evet dedi."

"Mantıklı," diye yalan söyledim. Tabii ki Martin, parlak yeni unvanına yakışır şekilde, bir kat aşağıdaki köşe ofisini isteyecekti. Artık benim de değildi.

"Teşekkürler. Seni özleyeceğim," dedim çıkarken.

YIRMI ALTINCI KATTA, DIANE BENİM OFISIMIN DIŞINDAKİ MASASINDA DEĞİLDİ — eski ofisim.

Kapı koluna uzandığımda bir an durakladım.

İsim levhası çoktan *Martin Graff* olarak değiştirilmişti.

Bir yandan, bu işi devralacak başka bir köpekbalığı daha olduğu için gurur duyuyordum — bu, çekingен birine uygun bir pozisyon değildi. Ama diğer yandan, en azından eşyalarımı toplamamı beklemediği için kızgındım.

Kapıyı açtım ve ona kızgın olan tarafım yüzde doksan oldu.

Ofis, benim ofisim, boştu. Her şey gitmişti, özel sipariş ergonomik ofis koltuğum bile.

O sümüklü pislik.

Bu çok aşırıydı. Ne zaman olacağını bilmiyordum ama bunun için ondan intikamımı alacaktım, hem de iyi bir şekilde. Bu pislik, yeni bölgesini işaretlemek için duvarlara da işemiş miydi? Ona yakışır bir şey olurdu.

Burada yapacak bir şeyim yoktu, tuzak kurmayacaksam, asansöre ikinci kez girdim ve bir kat daha aşağı indim.

"Aslında burası üst kattan daha çok hoşuma gitti," dedi Diane ben yaklaşırken. Kısa boylu, yeşil bluz giymiş ve hacim kazandırmak için kıvrılmış kızıl saçlı, sanki bir Noel kartından çıkmış gibi görünüyordu.

Kafamı salladım. Aşağısı asla daha iyi olamazdı.

"Dışında terası olan bir ofis alacaksın," dedi. "Diğer herkes içeride sıkışıp kalırken, sen güneşin altında öğle yemeğini yiyebilirsin." Duruma bakışı, normalde neşeli mizacını yansıtıyordu. Eğer bir umut ışığı varsa, Diane March onu bizim için bulmuştu. O, benim katil içgüdülerime iyi bir karşıtlık oluşturunuyordu.

Yeni ofisimin kapısı açıktı, isim levhası yerleştirilmişti ve buradan bakıldığında, her şey hazır gibi görünüyordu. Koltuğum masanın arkasındaydı ve onun dediği gibi, köşede terasa açılan bir kapı vardı.

"Meşgul görünüyorsun." Kapıda dururken onaylayarak başımı salladım. "Sen olmasan ne yapardım?"

"Muhtemelen Martin'i öldürmenin bir yolunu arıyor olurdun."

Başımı salladım. Haksız değildi.

"Ona güvenmemeni hatırlatırdım, ama benim ne düşündüğümü zaten biliyorsun." Bunun Martin'in kuzeniyle çıkıp onu çabucak terk etmesiyle ilgili vardı.

"Belki de zehirli okları nereden alabileceğimi sana sormalıyım."

O güldü. "Mizah anlayışı. Başlangıç için bu yeterli, ama onu öldürmeden önce acı çecktirecek bir yol bulmamız gerekmez mi?"

Sadece yarı şaka yapıyordum. Konuyu değiştirerek sordum, "Burada ne yapacağımız hakkında bir fikrin var mı?"

"Bunu bana sorma. Ama saat birde bir toplantın var."

Bunu anlamam için fazla zamanım yoktu. "Kiminle?"

"Kiminle," diye düzeltti. "Sadece Three Sisters Fund kanser yardım kuruluşu ve Alex B. yazıyor."

"Bu grubun organizasyon şemasını bana verin, toplantıdan önce önemli olan konuları bir iki kişiyle görüşeceğim."

O güldü. "Organizasyon şeması mı? Orada sadece iki isim var. Sen ve ben." "Sizin için Bayan Shorter'ı telefona bağlayayım." Bu benim kafama pek girmediğinde, "Zoe Shorter bu ofisi senden önce kullanıyordu" diye ekledi.

Başımı sallayarak yeni masama gittim. Sadece rütbem düşürülmekle kalmamış, aynı zamanda hiç çalışanım da yoktu. Babam bu cezayla kendini aşmıştı.

Diane'in beni bu ofisin önceki sahibiyle bağlantıya geçirmesi için yarım saat beklemek zorunda kaldım.

"Bay McAllister," dedi Zoe, hat bağlandığında.

"Evan, lütfen. İkimiz de bunu beklemiyorduk ve ben hiç hazırlıklı değilim. Kısaca, bu ofis bizim için ne yapıyor?"

"Kamu kütüphanesi kitap kampanyası gibi topluluk projeleriyle koordinasyonu ben üstlendim ve yerel park temizliği, Central Park'ta Arbor Günü ağaç dikimi gibi topluluk hizmeti günlerini koordine ettim."

Aşağıdaki kafeteryada bu tür etkinliklerin broşürlerini görmüştüm, ama hiç katılmamıştım. "Ve bu öğleden sonraki toplantı kanser yardım kuruluşuyla. O ne hakkında?"

"Ayrıca şirketin hayırseverlik faaliyetlerini de yürütüyoruz; bu, adımızı toplumun gözünde olumlu bir şekilde öne çıkaracak şeyler."

"Yani," diye özetledim, "iyi niyet satın alıyoruz."

O içini çekti. "Bu oldukça yorgun bir bakış açısı, ama evet." Arka planda bir anons duyuldu. "Başka bir şey yoksa, uçağıma yetişmem gerekiyor."

Biraz espri yapmaya çalıştım. "Şehirden ayrılıyor musun?"

"Evet. Yeni görevim Londra ofisinde finans departmanında."

Tamamen pislik biri olmadığım için, telefonu kapatmadan önce yeni görevinde başarılar diledim. Saat farkı nedeniyle ona sık sık danışamayacaktım, ama bunun önemi yoktu, karar verdim. Ben Evan McAllister'dım ve bu pozisyona kendi damgamı vuracaktım.

Diane'in masasına seslenerek, güçlü görünmeye çalıştım. "Programdaki kanser yardım kuruluşu... Dosyalarda bununla ilgili ne bulabileceğine bir bak."

Diane ince bir dosya ile geldi. "Hallettim."

Dosyayı ondan aldım.

Diane başını hafifçe eğdi. "Onlara ne kadar bağış yapmayı planlıyorsun?"

"Bugün hiçbir şey. Bu sadece başka bir müzakere. İlk toplantıda hiçbir şeye karar verme. Bunu biliyorsun. Diğerleri gibi halledeceğiz."

Martin o anda kapı çerçevesine vurmayı seçti. "Merhaba." "Bana ihtiyacın olursa dışarıda olacağım," dedi Diane izin isteyerek.

Martin içeri girdi ve etrafına bakındı. "Evan, bu görevden alınmayı böyle kabullenerek benden daha büyük bir adamsın."

Bunun nereye varacağını görmek için bekledim. "Hepimizi utandıran benim."

"Babam bana böyle bir şey yapsa, o anda istifa ederdim."

Omuz silktim. "Bazen aile fedakarlık ister."

Kapıya geri döndü. "Tamam. Durumla ilgili sorularım olursa seni arayabilir miyim?"

"Tabii. İsteddiğin zaman."

O gittikten sonra Diane kapıma geri döndü. "Zehirli oklar için hazır mısınız?"

ÖĞLE YEMEĞİ İÇİN, İŞYERİMİZDEN YETERİNCE UZAK BİR ŞARKÜTERİ SEÇTİM, BÖYLECE Hala yeni durumumu hızlıca açıklayabileceğim bir yol bulamamıştım. Sandviçimin parasını öderken cüzdanımı düşürdüm. Neyse ki sarı kağıdın yere düştüğünü fark ettim ve onu aldım. Büyükbabamın notunu kaybetmek bugünün berbatlığına bir de bu eklenirdi.

Sonraki bir saatimi, şirketteki yeni pozisyonumu nasıl açıklayacağımı düşünerek ve çevrimiçi olarak bağış yaptığımız en iyi on hayır kurumunu araştırarak geçirdim. Bu sırada su, sepetlerce patates kızartması ve önerilenden daha fazla Advil yuttum.

Hiçbir yardım kuruluşu, web sitesinde şirketimizin adını sponsor olarak belirtmemişti. Ya yardım kuruluşlarına bağış yapmaya yeni başlamıştık ya da yeterince bağış yapmamıştık. Son seçenek bana para israfı gibi geldi. Yardım kuruluşlarına bağış yapmak kendi başına değerli bir şeydi, ama babamın amacı bağışlarımızla tanınmaksa, başarısız olmuştuk.

Ofisime döndüğümde, yağ, su ve haplar başımdaki ağrıyı hafifleterek amaçlanan etkiyi yarattı. Yine aptallığımı hayıflanmaya başladım. Arkadaşlarla geçirdiğim bir gecenin ardından bu kadar uzun sürede iyileşmem gerekiyorsa, yaşılanıyor olmalıyım.

Koltuğumu yatırıp gözlerimi kapatmak, bu yeni pozisyondaki ilk randevumu beklerken bana yardımcı oldu. Alex geldiğinde onu sorguya çekmem mi gerekiyordu? Ya da birden fazla kişi gelirse onları mı? Diane'e bunun diğer müzakereler gibi olacağını söylemiştim, ama aklımda net bir hedef yoksa öyle olmayacaktı. Toplantılardan önce her zaman bir hedefim ve genel bir planım olurdu. Ama bu sefer biraz kaybolmuştum. Aklıma gelen kelime "rotasız"dı.

Hayır kurumundan gelen adam belirli bir istekle mi gelecekti? Miktar mı? Bu bana en mantıklı gelen şeydi — geçen yıl verdiğimiz miktardan daha yüksek bir miktar.

Zoe'nin sakladığı Three Sisters Fund dosyasını açtım ve üç sayfayı da okudum. Üç yıl boyunca onlara aynı miktarda bağış yapmıştık. Gözlerim bulanıklaşana kadar sayfaya baktım. Bu iş hakkında bilmediğim çok şey vardı.

Bu toplantıda doğaçlama yapmak zorunda kalacaktım, ki bu benim çalışma tarzım değildi. Ancak müzakerelerde kartlarını çok erken açmak ya da düşük bir açılış teklifi yapmak asla işe yaramazdı. Evet, onlar bir artış önerecek ve bundan daha az bir miktarla yetineceklerdi.

Önceki tüm müzakerelerde, verdiğimiz karşılığında bir şeyler elde etmiştik. Böyle bir durumda ne elde edecektik?

Diane kapıyı çaldı ve başını içeri soktu. "Saat bir randevunuz geldi."

"Çok iyi." Three Sisters Fund yazılı dosyayı kapattım ve kenara ittim, sonra ayağa kalkıp masanın etrafından dolaşarak misafirimi karşılamak için gittim.

Diane kapıyı ardına kadar açtı.

Hafif bir esinti bile beni devirebilirdi. İçeri girdi — yıllar önce rüyalarımı süsleyen kız.

Onu baştan aşağı yavaşça süzdüm. İçimde yeniden uyanan rahatsızlık hissi, onu asla unutamayacağımı kanıtladı.

Alexa Borelli artık sıska bir genç kız değildi, aksine tam tersiydi. Hallmark Noel filmlerini hatırlatan uzun, kıvrırcık sarı saçları ve elbisesini dolduran çekici kıvrımlarıyla, sanki Sağlıklı, seksi bir komşu kız.

Bakışlarım, hiç unutamadığım büyüleyici yeşil gözlere kaydı. Siyah büyü gibi, öğrendiğim tüm akıllı uzun kelimeler kafamdan uçup gitti. "Merhaba?" diye boğuk bir sesle selam verdim. Onu son gördüğümde işler pek iyi gitmemişti.

Kapıda durdu, ağzı açık kaldı. Benim hissettiğim kadar şok olmuş görünüyordu. "Evan?"

BÖLÜM 2

ALEXA

HAY SİKTİR LAN! BUZ GİBİ MAVİ

gözlerim beni baştan aşağı süzdü, hem de her santimimi. Wall Street'in Köpekbalığı Evan McAllister'ın burada olmaması gerekiyordu.

Toplantım, şirketin topluluk ilişkileri başkan yardımcısı ve ayakkabı tutkunu Zoe Shorter ile planlanmıştı. Onun için bu kırmızı-pembe puantiyeli topuklu ayakkabıları giymiştim.

O da Alpha Kappa kardeşliğinden biriydi ve kardeşlik bağımız bu görüşmeyi benim için en kolay görüşmelerden biri haline getirmeliydi. Bunun yerine, Wall Street'in Köpekbalığı'nın önünde ağzım açık kalmış bir şekilde duruyordum.

McAllister binasına girmenin riskli olabileceğini biliyordum, ama şirketin web sitesini iki kez kontrol etmişim. Evan, satın almalardan sorumlu başkan yardımcısıydı

ve ana numaralarını aradığımda ofisinin 26. katta olduğunu öğrenmişim. Toplantım 25. kattaydı. Güvende olmalıydım.

Garip bir sessizliğin ardından Evan, "Seni tekrar görmek güzel" dedi. Ses tonu tereddütlüydü, beni gördüğüne hiç de memnun olmadığını gösteriyordu ve bu his karşılıklıydı.

O konuşurken, onun beni zorladığı gibi, ben de onu zorladım, gözlerimi onun üzerinde gezdirerek.

Onu süzdüm ve ölçüsünü aldım. Açıkçası görünüş ve kişilik birbirine uymak zorunda değildi, çünkü geniş omuzları, ince beli ve keskin hatları, düşmanımda değil, o kadar kötü birinde değil, ağzımın suyunu akıtan bir reklam panosunda yer almalıydı.

Başka bir hayatta tanışmıştık. Hamptons'da iyi vakit geçiren genç komşulardık. O zamanlar, benden üç yaş büyük olan komşumdan hoşlanıyordum.

Wall Street'in Köpekbalığı olarak bilinen şu anki ünü, komşumuzun babasının izinden giderek büyüdüğü ve ona uygun bir kişiliğe sahip olduğu anlamına geliyordu. Midem bulandı. Evan'ı, babası ailemizi iflas ettirdiğinden beri görmemiştim ve bu dava bu kadar önemli olmasaydı, buradan hemen çıkıp giderdim. Bir daha düşündüm de, ayrılmadan önce yüzüne atacak bir şeyim olsun diye bir fincan kahve isterdim.

Hayatta kalmak için evleri, arabaları, her şeyi, mücevherlerinin çoğunu kaybetmek annemi mahvetmişti.

Bu adaletsizliği hiç sevmiyorduk, ama kardeşim Rachel ve ben, Upper West Side'daki evimizden Hamptons'daki evimize, oradan da Luca amcamızdan kiraladığımız Brooklyn'deki küçük bir daireye taşınmayı başarmıştık. Rachel'ın Toyota'sı, annemle babamın iki Jaguar'ının yerini almıştı.

Annem eski sosyal çevresinin ona davranış biçimiyle başa çıkamıyordu. Mali çöküşün ardından sözde arkadaşlarının hiçbirisi onun aramalarına cevap vermiyordu. Sanki pahalı evler ve arabalar olmadan artık önemsizmişiz gibi. Bu deneyim onu, eline geçirebildiği her lanet şişenin dibinde teselli aramaya itti.

Ne kadar uğraşsak da, Rachel ve ben onun içkiyi bırakmasını sağlayamadık. Sonra kaçınılmaz olan oldu. Onu bir araba kazasında kaybettik. Rachel'ın sakladığı anahtarları bulmayı başarmıştı ve anladığımız kadarıyla Hamptons'daki eski eve gidiyordu.

Annemizi kaybetmek kız kardeşimi çöküntüye sürüklemişti, ama en azından babam ve ben onu içkiden kurtarmıştık. Onun dönüşümünde en büyük pay babama aitti. Ona söylediği her neyse, işe yaramıştı.

Artık tek başıma yaşıyor olsam da, onun hala doğru yolda olduğundan emin olmak için sürekli iletişim halindeydim.

Kendimi acıma duygusuna kaptırmak yerine, olanların şokunu kendimi kanıtlamak için bir teşvik. Ve bunu başardım. Mutlu bir Upper West Side genciyken, yoksul bir Brooklyn kızına dönüştüm ve hem lisans hem de MBA derecesiyle onur derecesiyle mezun oldum, hepsi de kazandığım burslarla. Hatta üç yaz boyunca büyük beş muhasebe firmasında staj yaptım - hem de maaşlı - bu da sınıf arkadaşlarımdan daha iyiydi. Bununla gurur duyuyordum

ve bu, fakir bir Brooklyn kızının neler yapabileceğini herkese gösterme kararlılığımı daha da güçlendirdi.

Brooklyn'deki dairem çoğu insanın gardırobundan daha küçüktü, ama işime ve metroya yakındı. Kendi başıma taşınmak hedeflerim arasında en üst sıralarda yer alıyordu.

Amerikan rüyasının poster kızı, işte benim. Her şeyi kendi başıma, sıkı çalışarak ve gayret göstererek başardım. Ve olduğum her şey, başardığım her şey, McAllister'ların bize yaptıklarına rağmen oldu.

Kendimi topladım ve hissetmediğim sahte nezaketlere aldırış etmedim. "Yanlış yere gelmiş olmalıyım."

Evan'ın yoğun bakışları odanın sıcaklığını birkaç derece düşürdü.

"Zoe Shorter ile görüşmem gerekiyor," diye ekledim.

O, formalite icabı bir el sıkışma bile yapmadan masasının arkasına çekildi ve masasının karşısındaki sandalyeleri işaret etti. "Lütfen oturun. Doğru yerdesiniz. Onun yerine ben devraldım. Oldukça ani oldu."

Asistanı beni dalgınlığımdan uyandırdı. "Bayan Borelli, size bir şey getireyim mi? Kahve? Su?"

Kafamı sallayarak ona baktım. "Hayır, teşekkürler. İhtiyacım yok." Kapiya doğru yürüdü.

Evan onu durdurdu. "Diane, bir not defteri alıp bizim için notlar alır mısınız?"

"Elbette," diye cevapladı asistanı, odadan çıkmadan yanındaki dolaptan bir not defteri aldı.

Kapiya doğru koşmayı düşündüm, ama bu muhtemelen ona çok fazla zevk verecekti, bu yüzden onun teklif ettiği koltuğa oturdum ve ona en iyi "siktir git" gülümsememi attım.

Asistanını, onun yanında kendimi daha rahat hissetmem için mi, yoksa gözlerini oyup çıkarmamdan korunmak için mi davet etmişti? Her halükarda, ikimiz de artık kendimize dikkat etmeliydik.

Evan, uzay gemisinden daha fazla kolu olan gösterişli ergonomik koltuğuna oturdu. "Bu pozisyonda yeniyim ve Bayan Shorter kısa süre önce Londra'ya çağrıldı, bu yüzden sizinle bugün ne konuşmayı planladığınızı bilmediğimi itiraf etmeliyim," diye başladı.

Parçalar yerine oturdu. Skandal bu sabah erken saatlerde Page Six'te yayınlanmıştı. Elbette fotoğrafları görmüştüm, ofisteki herkes

ve muhtemelen Doğu Kıyısı'nın yarısı bile görmüştü.

Evan, rütbesi indirildiği için önümde oturuyordu. Cezalandırılmış ve yüksek atından indirilmişti. Artık zamanı gelmişti.

Şirket içinde kaç basamak aşağı itildiğini bilmiyordum, ama hak ettiğini bulmuştu. Karma sonunda pençelerini onun kışına geçirip onu dibe çekmişti. O pislik herif bunu ve daha fazlasını hak etmişti. Babama olanları telafi etmiyordu, ama bir başlangıçtı.

Tamam. Oyun başlasın. Daha önce de köpekbalıklarıyla uğraşmıştım. Beni bikiniyle görmüş olması önemli değildi. Ya da ikimiz de babasının cinini fazla kaçırdıktan sonra kusarken görmüş olması.

"Bu yılki kampanyayı ve şirketinizin katılım düzeyini görüşmek için buradayım," dedim ona. Bu kadar açık olmalıydı. "Dün geceki yüzme seansını değil."

Gözleri kısıldı, ama öfkesini oldukça iyi kontrol etti.

Bu benim tarafımdan alçakça bir hareketti, ama şehir merkezinde herkesin içinde çıplak kalan oydu. Belediye binasının çeşmesi özellikle aptalca bir seçimdi.

"Peki geçen yıl bağışımız ne kadardı?"

Eğer sormak zorunda kaldıysa, bilmiyordu ve bu bana bir fırsat verdi. "İki yüz bin, ve bu yıl..." Satış becerileri profesörüm, Bay Sliphorn, her zaman yüksek bir rakamla başlamayı öğütlerdi. İki yüz bin, McAllister International'ın bize verdiği miktarın çok üzerindeydi. Onu ne kadar zorlayabileceğimi düşünmek için bir an durdum.

"Bunu artırmamızı istiyorsunuz, öyle mi?" Dudaklarında bir gülümseme belirdi, ama gülmüyordu.

Başımı sallayarak, "Bunu yapmak cömertliğinizi gösterir, evet" diye ekledim. Sanki düşüncelerimi okumaya çalışır gibi başını eğdi. "Ne kadar?"

Zamanım kalmamıştı, bu yüzden düşünmeden ağzımdan kaçırdım. "İki yüz elli bin iyi bir artış olur mu?"

Ağzı bir an için sıkı bir çizgiye dönüştü. "Oldukça büyük bir artış."

Onu kaybettim sandım, ama sonra sordu: "Yüzde yirmi beş artış normal mi? Bağışçılardan genellikle ne kadar artış görüyorsunuz?"

İstmeden tuttuğum nefesimi bıraktım. "Bazıları aynı kalıyor." Belki de bu seçeneği önermemeliydim. "Ama genellikle yüzde beş ile yüzde elli arasında bir artış görüyoruz."

Alt dudağını dışarı çıkararak yavaşça başını salladı. "Kartınız var mı?"

Konunun değişmesi beni şaşırttı. Hiçbir konuda anlaşmaya varmadan toplantımızı sonlandırmış mıydı? Sadece iki soru sorduktan sonra mı? Diane'e baktım, ama yüzünden hiçbir şey anlaşılmıyordu.

Daha önce de zengin, pislik işadamlarıyla karşılaşmıştım, ama bu davranış, ani ve kaba davranışlar konusunda yeni bir standart belirlemişti. "Bence en azından bana bir şans vermelisiniz..."

"Kart," diye tekrarladı ve elini uzattı.

Kartlıkımdan bir tane çıkardım ve masanın üzerinden uzatmak için kalktım. O kabul ettikten sonra koltuğuma geri oturdum. Beni ofisinden kovmak istiyorsa daha fazla çaba sarf etmesi gerekecekti.

Kartı okumadan masasının üzerine yüzüstü koydu. *Pislik*. "Söylesene Alexa, aceleci varsayımlarda bulunmak senin alışkanlığın mı?"

"Anlamadım?" Cevabımı nazık tutabildiğim için kendimle gurur duydum. O kibirli bir pislikti ve ben karşılık vermemiştim. Benim için bir puan.

"Bana sana bir şans vermemi önerdin." Gözleri titremez bir şekilde bana bakıyordu.

"Sadece düşündüm ki..."

Parmağı hızla uzandı ve doğrudan beni işaret etti. "Hayır. Sen düşünmedin. Aceleci bir sonuca vardın, üstelik düşünmeden tepki verdin." Bu adamın cesareti yok mu yok. "Başka bir durumda, bu sana satışın kaybına mal olabilirdi. Herhangi bir müzakerede konuşmaktan daha önemli olan şey dinlemek ve düşünmektir."

Ellerim sandalyeyi sıktı. *Kendine gel, kızım*. O, dünyaya ne kadar pislik olduğunu göstermeye ısrar etse bile, ben profesyonel davranabilirdim.

Kartımı ters çevirdi. "Three Sisters Kanser Fonu," dedi, yavaşça okuyarak.

Başımı salladım. "Evet."

Masasından çıkardığı bir karta yazdı. "Kartınızı istedim," dedi çok dikkatli bir şekilde, "böylece daha sonra takip soruları olursa sizinle iletişime geçebileyim."

Yanaklarım utançtan kızardı. O birinci sınıf bir pislik olabilir, ama haklıydı. Ben düşüncesiz davranmıştım — tam da onun beni suçladığı gibi — ve ağzımı açmamam gereken bir anda açmıştım. Adam haklıydı.

Yazdığı kartı bana uzattı. "Cep numaram en altta yazıyor."

Kartı aldım. "Teşekkürler." şeytanın ininde bile profesyonel davranabilirdim. Kartta unvan silinmiş ve altına bir telefon numarası eklenmişti

altına bir numara eklenmişti — asla kullanmayacağım bir numara.

"Bana ulaşmanız gerekirse diye. Şimdi, bana Three Sisters Fund'dan bahsedin."

Bu toplantının ötesinde onunla iletişime geçmek, listemdeki en son şeydi. En iyisi bunu tamamen gereksiz hale getirmektir. Bacaklarımı yeniden çaprazladım ve başladım. "New York'taki üç üniversiteden (Columbia, NYU ve Fordham) Alpha Kappa kız öğrenci kulübü üyeleri, kulüpler tarafından aday gösterilen dört çocuğun kanser tedavisi için para toplamak amacıyla bir araya geldiklerinde başladık."

O başını salladı ve bir not yazdı. "İlk çocuğun adı?" "Anlamadım?"

Bu soru bana daha önce sorulmamıştı.

"İlk çocuğun adı?" diye biraz daha yüksek sesle tekrarladı, sanki bu benim anlamamı kolaylaştıracakmış gibi.

"Talia, Talia Hobbs."

"Sonuç ne oldu?" Soruyu çok klinik bir şekilde sordu. "Artık kanserden kurtuldu."

Başını salladı ve başka bir not aldı, eli kağıt üzerinde hareket ederken gözleri benim üzerimdeydi. Bu beni rahatsız etti. Klavyeye bakmadan yazarken sorunum yoktu, ama el yazısı yazarken sorunum vardı. Belki de yazdığım satırları düz tutma konusundaki titizliğimden dolayıydı, ama gözlerim parmaklarımı yönlendiriyordu.

Bunu çok ilginç buldum. "Bu bizim için sürekli bir hedef haline geldi. Odak noktamız pediatrik kanser. İhtiyaç sahibi ailelerin, maliyetini karşılayamayacakları ileri düzeyde tedaviye erişebilmeleri için, maliyetin yanı sıra makul bir yüzde oranında katkı sağlayan yerel hastanelerle işbirliği anlaşmaları yaparak para topluyoruz."

Bu sözler, hedefimizi anlatırken ve Talia ile Shauna'yı düşünürken her zamanki gibi gözlerimi yaşarttı.

Kağıda bakmadan notlar alırken onu hayranlıkla izledim. Bu, onun insanüstü not alma yeteneğinden daha fazlasıydı; ellerine odaklanmaktan kendimi alamadım. Büyük ellerin diğer büyük şeylerle birlikte geldiği söylenir ve onun elleri büyüktü. Dokunmaktan çekinmeyeceğim eller...

Kes şunu, Alex.

Adamın bakışları çekici olması, onu daha az kötü yapmazdı. Önemli olanın, şık takım elbisenin içindeki şey olduğunu hatırlamalıydım: güçlü omuzlar, ince bel, büyük eller... *Kahretsin, yine yapıyorum.*

Çenesinin şekli ve hatta o sandalyeye oturma şekli bile otoriterdi. *Soğuk ve kalpsiz*, aklıma gelen diğer kelimelerdi.

O ise taş gibi bir yüzle gözlerime bakıyordu. Çocuklar ve kanser hakkında konuşmak, tanıştığım herkesi bir tür duyguya sürükledi, ama taş gibi yüzlü Evan McAllister'ı değil.

"Çok asil bir amaç," dedi sonunda, birkaç gergin saniyenin ardından.

"Teşekkür ederim." Derin bir nefes aldım ve duygularımı yuttum. etkileyebileceğimiz aileleri, kurtarabileceğimiz kurtarabileceğimiz hayatları düşündüğümde başıma gelen şeydi. Ödeme gücü olmayan bazı hastalar, sağlık sistemimizin sunabileceği en iyi bakımı alamıyordu.

"Kaç tane hastane var?" diye sordu, kalemini yazmaya hazır bir şekilde. "Şu anda üç tane var ve birkaç tane daha ile görüşüyoruz."

"Ne kadar mütevazı bir yüzde?"

"Yüzde beş." Bu rakamı pazarlık ederek elde ettiğim için gurur duyuyordum. Evan'ın bir not daha aldığını izledim. Onu tanıdığım zamankinden çok daha ciddi görünüyordu, ama o zamanlar biz Hamptons'da yaz tatili yapan çocuklardık. Hamptons'da yaz tatilindeydik.

Bağış toplayan bir fon yöneticisi olarak, bu profesyonel ortamda rahat olmam gerekirdi. Onlarca kez bu tür toplantılara katılmıştım. Ama bunun yerine, aslanın gözüne çarpan ceylan gibi hissediyordum. Neden? Ellerime baktım, ama ellerim sorunun cevabını vermiyordu.

"Söylesene Alexa, tüm fonlarınız bu tür bire bir görüşmelerden sonra doğrudan bağışlardan mı geliyor?"

Beni ne kadar tiksindirirse tiksindirsin, bu adamın gözdağına kapılıp kaçmayı reddettim. "Hepsi değil, bu da beni bir sonraki konuya getiriyor." Boğazımı temizledim. Bu büyük bir sorun olmamalıydı, ama Evan'ı bir kez daha görmek zorunda kalabileceğim anlamına gelebilirdi. "Yakında bir gala yemeği düzenliyoruz ve sizden bir masa satın almanızı rica etmek istiyorum..." Yutkundum ve kazanmaya karar verdim. "Ya da iki."

Gözleri benimkilerle buluştuğunda eli tekrar kağıt üzerinde hareket etti. "Seçenekler bunlar mı?"

Göz teması kurmaya devam ettim. "Üçünü birden satın almak çok sıra dışı." Kartıma tekrar dokundu. "Peki Three Sisters'ın başkanı kim?"

Bu yönde bir konuşma beklemediğim için cevabımı geveledim. "Chelsea. Chelsea Hobbs. Three Sisters'ı kurdu ve genel müdürüdür."

"Telefon numarası?" diye sordu kesik bir ses tonuyla, kalemi hala kağıt bloğunun üzerinde duruyordu.

Tereddüt ettim. Birçok bağışçıyla muhatap olmuşum ve hiçbiri Chelsea'nin numarasını sormamıştı. Biri beni atlayarak ona ulaşırsa ne düşünülürdü?

"Onu aramam gerekebilir," diye ısrar etti.

Bu hakaret karşısında dikleştim. "McAllister International benim hesabım ve tüm sorularınızı ben cevaplayabilirim."

"Bundan şüphem yok, Alexa." Adımın dilinden kayıp gitme şekli beni ürpertti. Aslan ve ceylan imgesi bir kez daha aklıma geldi.

Soğuk mavi gözleri ilk kez benimkilerden ayrılıp asistanına yöneldiğinde bir an rahatladım.

"Diane?" diye sordu. "Sorun var mı?"

Ben de dikkatimi sağımdaki kadına çevirdim. Böyle bir durumda asistanına söz hakkı vermesi beni şaşırttı. Aslında *şaşkınlık* daha doğru bir tanım olabilir. Diğerlerinde böyle bir şeye hiç şahit olmamıştım. ziyaret ettiğim şirketler. Bu onun bir taktiği olmalıydı, ama neden? Neyi başarmak için?

"Şu anda yok," diye cevapladı ve bana gülümsedi. "Çocuk kanseri yardım kuruluşu çok değerli bir amaç bence."

Evan avuçlarını masanın üzerine koydu, bu da görüşmemizin sona erdiğinin açık bir işaretiydi.

Herhangi bir taahhütte bulunmadan ayrılmak bir başarısızlık olurdu ve ben başarısızlıktan hoşlanmazdım. Denediğim her şeyde başarılıydım ve bununla gurur duyuyordum. "İki yüz elli olarak mı yazayım, yoksa biraz daha fazlasını mı düşünüyordunuz?" Sliphorn, benim önleyici kapanışımı gururla karşıladı.

Evan derin bir nefes aldı ve kasıtlı olarak yavaşça başını salladı, ama hiçbir şey söylemedi.

Kahretsin. Sessizlik, olabilecek en kötü yanıttı.

Kararlarını hızlı almadığı belliydi. Bu onun çalışma tarzı olabilir ya da böyle bir ofisin nasıl işlediğinden emin olamıyor olabilir.

Üst düzey yetkililerin onayı olmadan bu kadar büyük bir yetkiye sahip olmadığını düşünmemiştim. Ama bu mantıklı gelmiyordu. Binanın üzerinde soyadı yazıyordu ve geçen hafta milyar dolarlık bir birleşmeyi tamamladığını okumuştum.

Evan başını sallamayı bırakıp ayağa kalktı.

Çantamı alıp ben de ayağa kalktım ve alışığım gülümsemeyi takındım.

Dudakları hafifçe büzüldü. "Bizi belirli bir rakama bağlamadan önce biraz araştırma yapmam gerekecek."

Kahretsin. Geçen yıl bağışladıkları miktarı araştırırsa, işim biterdi. Ve beni batırmak isterse Chelsea'nin numarasını arayıp şikayet edebilirdi. Bu

klasik bir McAllister hamlesi olurdu.

Kollarını kapıya doğru açtı. "Geldiğin için teşekkürler, Alexa." Gülümsemesi şimdi gerçekten samimi görünüyordu.

Diane'i kapıya kadar takip ettim. Ama henüz işim bitmemişti. Sliphorn, daha düşük bir seviyede anlaşmayı kapatmak için son bir girişimde bulunmadan masadan asla ayrılmamamı söylemişti. "Gitmeden önce, masalar çabuk dolduğu için, bir veya iki masa ayırtmak ister misiniz? bir ya da iki masa ayırtmak ister misiniz?"

"Bir masada kaç kişi oturabilir?"

Bu mantıklı bir soruydu. Neden ilk soran o oldu? "On" diye cevapladım.

Durdu ve bir an için masayı ayırtmayacağını düşündüm. "İki masa olsun o zaman," diye kabul etti sonunda.

"Çocuklar size teşekkür ediyor," dedim içtenlikle, ofisinin önünde durarak. Onu ikna etmiştim. Şirketi daha önce hiç bağış yapmamıştı. "Bağış konusunda, cevabımızı düşünmem gerekecek."

"Elbette." Elimi uzattım. "Ne zaman yeniden görüşelim?" Ama elim havada sallanıp durdu, o hiç kıpırdamadı.

"Diane sizi arayacak." Wall Street'in Köpekbalığı, beni doğrudan arayamayacak kadar önemli bir adamdı. "Dürüstlük en önemli değerdir, sence de öyle değil mi?"

"Evet. En önemlisi." Dürüstlük mü? Ne saçmalık! Babası, babamla ilişkilerinde hiç dürüst davranmamıştı. Babası gibi oğlu da, elma ağacından uzağa düşmez, ve bir düzine başka atasözü de Evan'ın farklı olmadığını kanıtlıyordu.

Sonunda, benimle sıkıca el sıkıştı.

Koluma yayılan sıcaklık hissi beni şaşırttı. Böyle tepki vermemeliydim. Elbette, o çok yakışıklıydı, ama pahalı takım elbisesinin içinde soğuk, hesapçı bir köpekbalığı olduğunu çok iyi biliyordum.

Elimi normalden birkaç saniye daha uzun tuttu. "Seni tekrar görmek çok güzeldi, Alexa."

"Sen de," diye çıkardım ağzımdan, o beni bırakırken. Bu, iyi bir amaç uğruna söylenen, kabul edilebilir bir yalandı, çocuklara yardım etmek için. Veda ederken bir soru daha ekledim, yine Sliphorn tarzında. "Sessiz müzayedeye ne bağışlayacağın belli mi?"

Gözleri kısıldı. "Sessiz müzayedeye mi?"

"Evet, katılacağın galada düzenleyeceğimiz açık artırma."

Müzayedeye bağış yapmak zorunlu değildi, ama bazı insanlar nakit bağış yapmaktansa bunu tercih ediyordu. Ayrıca kazananlar açıklandığında etkinliğe heyecan katıyordu.

Yavaşça başını salladı. "Bunu düşünmem gerekecek. MBA'nizi tebrik ederim. Diane sizi dışarıya kadar geçirecek."

Ofisine geri döndü.

Diane'i asansöre kadar takip ederken, onun övgüsüne karşılık vermemiş olmamdan dolayı garip bir tedirginlik hissettim. *Kahretsin*. Bu, ondan daha profesyonel olma kararlılığımı hiç uyuşmuyordu.

Asansörü beklerken Diane, "Ayakkabı zevkine bayıldım," dedi. "Çok şirinler."

"Teşekkürler. Onları Broadway'in dışında, Heel in the Wall adında küçük bir dükkanda buldum."

Asansör kapısı açıldı.

"Evan'la tanışıyor musunuz?" diye sordu, lobinin düğmesine basarken.

Diane, diğer kurumsal bağışçılarımın asistanlarından çok daha konuşkan çıktı. Lobide onunla beş dakika geçirdikten sonra, izin isteyerek ayrıldı ve ben de ona zaman ayırdığı için teşekkür ettim.

Sokağa çıktığımda, düşüncelerimi toparlamak için bir an durdum. O ofisteki insanlardan en az biri insandı. Metroya gitmek için sağa döndüm. Bir sonraki randevum Midtown'daki Bear Foster'daydı.

Yürürken Evan ile olan karşılaşmamı kafamda tekrar tekrar canlandırıdım ve bunu babamdan saklamam gerektiğini biliyordum. McAllister'lardan biraz para aldığım için mutlu olmak yerine, o şeytanlardan birinin odasına girmeye cesaret ettiğim için bana kızacaktı.

odaya girdiğim için kızacaktı. Brooklyn'de Luca amcamın kiralık dairesine taşındığımızda, babam sık sık "*o sahtekar McAllisterlar*" derdi. Özellikle sinirlendiğinde, bu sıfat *lanetli* veya *kahrolası* olarak değişirdi. Ancak, babamdan bunca yıldır duymamıştım.

Gala gecemizi düzenleyeceğimiz otele masa sayısını bildirmek için son tarih hafta sonuydu. Kırk masaya ulaşamazsak, mekanı değiştirmek ya da minimum masayı doldurup geceden elde edeceğimiz geliri azaltmak zorunda kalacaktık. Evan McAllister bizi daha yakınlaştırmak için iki masa ayırmıştı, ancak hala altı masa eksikti.

BÖLÜM 3

EVAN

OFİSMDEN VERANDAYA AÇILAN KAPIYI AÇTIM VE dışarı çıktım. Altı sandalye vardı, ikisi bir tarafta, diğer dördü köşeye sıkışmış küçük bir masanın etrafında. Bu yükseklikte, korkuluğa yaklaştıkça rüzgar şiddetini artırdı. Central Park'a doğru bakarken, Diane'e katıldığımı karar verdim. Bir kat daha aşağıda olması dışında, dışarıdaki havaya erişim bu ofisi tercih edilebilir bir yer yapan hoş bir eklemeydi.

Aşağıda, cadde insanlarla ve öğleden sonra trafiğiyle hareketliydi. Bunu duyunca çok daha hareketli göründü. Önceki ofisimin camları ve yüksekliği, fark ettiğimden daha fazla izolasyon sağlıyordu.

"İşte buradasın," dedi Diane dışarıda bana katılırken.

Omzumun üzerinden el salladım. "Sadece bakınıyordum."

Sokak seviyesinden bir korna sesi geldi. Korna sesi alışılmadık bir şey değildi, ama bu kadar uzun bir korna sesi alışılmadık bir şeydi.

O da bana korkulukta katıldı. "Ne oldu?"

Sokağı işaret ettim. "O bisikletli kurye az kalsın eziliyordu."

"Ben öyle demek istemedim, sen de bunu biliyorsun." Uzun süredir birlikte çalıştığım asistanımın dezavantajı buydu: O, neyin normal neyin normal olmadığını öğrenmişti ve Alexa ile olan görüşmem ikinci kategoriye giriyordu.

"Onu uzun zamandır tanıyorum." En basit açıklama buydu. "Biz daha çocuktuk."

"Sana verdiğim dosyayı okumadın mı?"

"Okudum," diye itiraf ettim.

"O zaman neden geçen yıl bağışladığımız miktar hakkında yalan söylemesine izin verdin? Yirmi bin dolardı, iki yüz bin değil. Ve ne zamandan beri ilk görüşmede direkt numaranı veriyorsun?"

Diane, müzakerelerin ilk aşamalarında kendimi kolayca ulaşılabilir kılmamayı bir kural olarak benimsediğimi biliyordu. Karşı taraf çaba göstermeliydi. Kollarımı kaldırdım. "Bu ani eleştiri de neyin nesi?"

"Hazır konu açılmışken, ilk toplantıda hiçbir şeye karar vermeyeceğini söylemiştin."

"O yüzden fikrimi değiştirdim."

Diane geri adım atmadı, en azından şu ana kadar, onda her zaman sevdiğim özelliklerden biri buydu. "Bu benim işim, unuttun mu? Beni gözlem yapmam ve sana doğruyu söylemem için işe aldın."

Onu bu iş için işe almıştım, ama bugün sözlerimi bana geri söylemesi beni rahatsız etti. Farklı bir taktik denedim. "Ondan hoşlanıyorsun, değil mi?"

"Olmaz. O benim tipim değil, ayrıca Miranda beni öldürür." Onun partnerini tanıdığım için, bunun kesinlikle mümkün olduğunu bilerek başımı salladım. Ve,

Miranda insanları tanıyordu — cesedi asla bulamayacağımız türden insanları.

"Şimdi kes şunu," dedi sert bir şekilde parmağını bana doğrultarak. "Neyi keseyim?"

"Köşeye sıkıştığında, konuyu saptır, dikkatleri başka yöne çek ve konuyu değiştir. Bunu bana sen öğrettin. Onu sevdiğin çok açık."

"Sen benim değil, diğer tarafı okumalısın," diye karşılık verdim.

"Ve bir zamanlar bu karşılıklıydı, sanırım, o bunu saklamaya çalışsa da. Şimdi sana karşı biraz soğuk davranıyor."

Diane'i işe almıştım çünkü davranış psikolojisi alanında yüksek lisans derecesi vardı ve FBI tarafından şüpheli gözlem konusunda eğitilmişti, beden dili konusunda ortalama bir insandan on kat daha fazla şey görebiliyordu. Ne yazık ki, o da beni çok iyi tanıyordu, bu yüzden pes ettim. "Bir zamanlar, evet. Ama biz çocuktuk."

"Onu soğutan ne oldu? Sen miydin?"

"Ailesi iflas etti, evlerini, arabalarını, her şeylerini sattılar."

Diane başını salladı. "Kulağa zor gelmiş."

"Babası, babamın bir emlak anlaşmasından çekilmesini suçladı. Babam, Evergreen projesinin gecikmelere uğrayıp başarısız olacağını öngörmüştü. Öyle de oldu ve babası o kadar zor durumda kaldı ki, toparlanamadı. Her şeyini bankalara kaptırdı."

"Dur tahmin edeyim. Babanın günahları oğluna mı kalıyor?" Diane devam etti. "Bütün ailesi bu yüzden senin bütün ailenden nefret ediyor."

"Bingo."

Alexa'nın babası onu bana karşı kışkırtmıştı, ama bu artık geçmişte kalmıştı.

"Aile geçmişine rağmen normal bir telefon görüşmesi yapacak mısın?"

Başımı salladım. "Her zaman öyle yapmaz mıyım?" Toplantıdan sonra, karşımdaki kişiye zaman ayırdığı için teşekkür etmek için bir takip telefonu yapmak benim rutinimdeki sabit bir unsurdu. Bu küçük bir jestti, ama uzun vadede gelecekteki müzakerelere yardımcı olmak için değerliydi.

"Bence o da bunu ister. O zaman seni rahat bırakayım," dedi, korkulukların üzerinden bakarak. "Burada dikkatli ol, patron."

"Teşekkürler." Telefonumu çıkardım, ama sonra geri koydum. Arayacak zaman değildi.

ALEXA

BEAR FOSTER'DA İŞİMİ BITİRDİKTEN SONRA, BEYNİM HEMEN günlük işime, ya da bugünkü gibi gece işime dönme zamanının geldiğini hatırlattı. Muhasebecinin işi sürekli bir koşu bandı gibidir. Bir ay, çeyrek yıl veya yıl tamamlanıp özetlenip analiz edilir edilmez, takvim bir sonrakine geçer. Az önce biten toplantıyı zihnimde tekrar ederken metroya doğru yürümeye başladım.

Üç kişiyle görüşmüştüm, bu biraz sıra dışı ve korkutucuydu çünkü bir kişinin şüpheli olması toplantıyı mahvetmeye yeteceğini çok iyi biliyordum. İşte o zaman "size geri döneceğiz" cevabı bir takip telefonu veya hayır cevabı ile sonuçlanıyordu.

Gala gecemizde bir masayı sponsorluk etmek nakit bağış yapmaktan daha iyi olur diye talebime karşı çok nazik ve anlayışlı davrandılar ve

bir masa sponsorluğu taahhüdünde bulundular.

Böylece haftalık toplamım üçe çıktı ve Three Sisters, bu yılki gala mekanımızı koruyabilmek için bir masaya daha yaklaştı. Sanders Hotel'i seçtikten sadece bir yıl sonra daha düşük bir seviyeye inmek, özellikle de Roosevelt'i dolduramadığımız için onlara taşındığımız için büyük bir darbe olurdu. Sadece bunu düşünmek bile beni ürpertip gözlerimi kapatmaya zorladı. Bu, fon için yıkıcı olurdu.

Toplantıda kapattığım telefonu çıkardım ve yan düğmesini basılı tutarak tekrar açtım. Bir keresinde, sessize aldığım telefon çantamda titremeye devam edince potansiyel bir bağışçı sinirlenmişti. Bunu kaba bir davranış olarak görmüş ve toplantımızı kısa kesmişti. O günden beri, bağışçılarla konuşurken telefonumu hep kapalı tutuyordum.

Telefon açıldığında çıkan sesli mesajı dinlediğimde çok şaşırdım.

"Merhaba Alexa," Evan'ın sesi duyuldu. "Bugün geldiğin için teşekkür etmek istedim..."

Mesajı duraklattım. Onun sesini dinlerken, geçmişimizi ve babasının bize yaptıklarını hatırlamamak zordu. Tekrar oynat düğmesine bastım.

"Yakında tekrar görüşmek için sabırsızlanıyorum. Cuma günü, amacın için nakit bağış hakkında daha ayrıntılı konuşmak için ne dersin?" Uzun bir duraklamadan sonra ekledi, "Seni tekrar görmek gerçekten çok güzeldi... Kendine iyi bak."

Kayıt bitti ve telefonu kulağımdan çektim. Nakit bağıştan bahsetmesi çok açıktı ve geçmişimizi gölgede bırakıyordu. Parmağım tekrar oynat düğmesinin üzerinde durdu. Onu doğru duyduğumdan emin olmak istedim.

Fırsatım olmadı.

Şokun etkisiyle geriye doğru sendeleyerek telefonum yere düştü. Diğer elim yanıyordu.

"Hey. Nereye gittiğine dikkat et," diye bağırdı adam, sadece bir New Yorklu'nun yapabileceği şekilde.

"Üzgünüm," dedim - otomatik bir tepkiydi.

Aramızda ezilmiş bir bardak yerde duruyordu. Kahverengi sıvının çoğu kirli paltosuna bulaşmıştı. Bir kısmı da koluma ve elime sıçramış, beni yakmıştı.

Yağlı saçları, dağınık sakalı ve sol yanağında bir yara izi vardı. "Bana kahve ısmarlamalısın." Göğsüne ve koluna yapışmış damlaları sildi.

Metro girişine doğru yürüyen insan kalabalığı, kayaların etrafından akan su gibi etrafımızdan ayrıldı.

Telefonumu aldım, çantamın fermuarını açtım ve güvenli bir şekilde içine koydum. Daha sonra silebilirdim. "Üzgünüm," diye tekrarladım ve cüzdanımı çıkardım. "Gözüme bir şey kaçtı," diye yalan söyledim ve yirmi dolarlık bir banknot çıkardım.

"Siz zengin orospuların her zaman lanet olası bir mazereti vardır. güzel olduğunuz için herkesin size her şeyi vermesi gerektiğini düşünüyorsunuz. Siz özel değilsiniz, kaltaklar."

Faturayı uzattım.

Parayı cebine attı ve lekeli kolunu uzattı. "Ve lanet ceketimi mahvettin. Yeni bir tane almak için paraya ihtiyacım var."

O zaman, biri karşı kol. Bu saçmalığa daha fazla tahammül edemezdim. "Bu kahve ve temizlik masraflarını karşılar. Yeni bir ceket istiyorsan, kendi ceketini kendin al." Çantamın fermuarını kapattım ve bir adım geri çekildim, bana saldırırsa tekme atıp hayalarını Cleveland'a kadar gönderecek kadar hazırdım.

"Siz zengin orospuların hepsi aynısınız," diye tükürdü, ama ilerlemedi. "Hayat size gümüş tepside sunulmuş ve bizim gibi diğerlerinin nasıl yaşadığını hiç anlamıyorsunuz."

Onun ses tonuna uyum sağladım ve sesimi daha da yükselttim. "Hiçbir zaman yardım istemedim ya da kabul etmedim. Sahip olduğum her şeyi kendi emeğimle kazandım, o yüzden siktir git." Kalbim hızla çarpmaya başladı, arkamı dönüp metro istasyonuna akan insan seline katıldım.

Trenin kapıları kapandığında ve hareket etmeye başladığında nihayet rahatladım. Beni takip etmemişti. Columbia'dan önce, duygusal şantajı boyun eğip istediği her şeyi verirdim. Ama o zamandan beri, kafama koyduğum her şeyi başarabileceğimi kanıtlamıştım. Ailem ve ben zirveden dibe düşmüştük, ama kendi çabamla kendimi toparladım ve bulduğum yere kendi başarımla geldim. Buna gerek yoktu.

kimsenin benim şu anki durumumla ilgili lafına kulak asmayacaktım.

Çantamı karıştırarak telefonu buldum ve Evan'ın sesli mesajını bir kez daha dinledikten sonra sildim. Babama McAllister'lardan uzak duracağıma söz vermişim, hepsinden. Ona bugün olanları anlatmam için bir neden yoktu, zaten bir kazaydı.

Telefonumun ekranı baştan sona çatlamıştı. *Kahrolası kahveci adam*. Bana çarptığında olmuş olmalıydı. Tren sallandı ve telefonu çantama geri koydum.

BÖLÜM 4

EVAN

EVE GELDİĞİMDE, KARDEŞİMİN BENİM DAIREME GİRMİŞ OLDUĞUNU GÖRDÜM.
daireme girmiş olduğunu gördüm.

Elimizde içkilerle pencerenin yanına yerleştik.

"Son yirmi dört saatin oldukça berbat geçmiş gibi görünüyor," dedi kardeşim,
en iyi viskimden bir bardak kaldırıp dudaklarına götürürken.

"Hadi canım." Noah'ın burada olmasına seviniyordum, ama bunu asla itiraf
etmezdim. Öğleden sonra onu arayıp babamla olan rütbe indirimi durumumu
konuşmak istemiştim ve istemeden Alexa'nın ziyaretinden bahsetmiştim.

İkiz kardeşim - Tanrıya şükür aynı değil - konuşmak için daireme gelmişti.
Elinde gazete tutuyordu. "Babamın seni terfi ettirmemesine şaşmamalı. Bu,
itibarını mahvetmek gibi bir şey."

"Gazetede yazmayan şey," diye açıkladım, "onun bölge savcısının kızı
olduğu."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Hay
sikeyim." "Bir daha söyle," diye
onayladım.

"Hay sıçayım. İyi tarafı, henüz tutuklanmamış olman."

Başımı salladım. "Henüz değil." Noah'ın babasının gücünü hatırlatması beni
ürpertti. Arkamda para ve nüfuz vardı, ama beni hapse atabilecek bir adama karşı
bunun pek bir önemi yoktu.

"Belki de bir süreliğine flört işlerini biraz yavaşlatmalısın."

Bardağımdaki viskiyi karıştırdım. "Senin önünden gidiyorum. Bu olaylar geçene kadar, hatta biraz daha uzun süre, flört etmeyi bırakacağım."

"Akıllıca bir karar." Bir yudum daha aldı. "Babam senden kurtulmak istediği ve sen de bana katılmak istediğin için mi buradayım?"

Bu seçeneği çoktan elemiştim. "Hayır. Henüz değil." Noah emlak sektöründe çalışıyordu, ama ben o iş için uygun değildim. "Babam benden kurtulmak isteseydi, bunu çoktan yapardı. Bunun yerine, beni bu toplumsal yardım işine soktu; toplumsal etkinlikler ve benzeri şeyler, ama çoğunlukla hayır işleri."

"Bu ne kadar sürecek?" Omuz silkтім.

"Hiçbir fikrim yok."

Noah bir yudum daha aldıktan sonra bariz olanı işaret etti. "Babam planı olmadan hiçbir şey yapmaz."

Ben de aynen öyle hissediyordum. "Benim ve şirketin itibarını düzeltmem gerektiğini söyledi."

"Bu da itibar kazanmak için tonlarca para harcamak ya da belki hayvanat bahçesindeki bir aslanı sponsor olmak anlamına mı geliyor?"

Öğle yemeğinde okuduklarımı düşündüm. "Bence öyle demek istemiyor. Ford, IBM ve Bank of America gibi rakiplerimizi düşünürsek, herhangi bir hayır kurumuna gerçekten fark edilebilecek kadar

"Tabii ki yapabilirsiniz."

"Tabii ki yapabilirsiniz."

"Böyle isimlere karşı, görünürlüğümüzü etkilemeden bağışlarımızı üç katına çıkarabilirim. Bu onu mutlu etmez. Babamın tek ilgilendiği şey paradır. Bu asla değişmeyen bir şeydir."

"O halde, şirketin imajını iyileştirmenin kârlılığı artıracağını düşündüğü mantıklıdır."

"Ya da beni imkansız bir görevle cezalandırmak istiyor."

Bir anlığına bardağını inceledi. "Her zaman bir planı ve parametreleri vardır."

"Ee?" diye sordum.

"Eğer yarış pistine gidersen," dedi Noah, yastığa yaslanarak. "Olasılıkları yenip para kazanmanın neredeyse kesin bir yolu var."

Nefesimi verip gözlerimi devirdim. "Para kazanmak için yarış pistine gitmeyeceğim. Bu aptalca."

"Dinlemiyorsun," diye ısrar etti. "Eğer piste gidersen dedim." Bardağını kaldırıp altından yukarıya doğru baktı, bu tek bir anlama geliyordu.

"Üzgünüm." Uzun bir hikayeye hazırlandım.

"Diyelim ki favoriye seviyorsun, ama pencere açılır açılmaz oraya gidip uzun vadeli bahse bin dolar yatırıyorsun. Sence ne olur? ne olur?"

"Bin dolar kaybedersin."

Omuz silkti. "Tote tahtasındaki oranlar uzun vadeli bahislerde anında değişir, ama favori ata para yatırırsaydın, bin doların oranları değiştirmedeği için hiçbir şey olmazdı. Peki sonra ne olur?"

"Herkes sana güler mi?" diye sordum.

"Muhtemelen hayır, çünkü kimse senin yaptığını bilmiyor. Ancak, tote tahtasındaki değişikliği fark ediyorlar ve şimdi uzun vadeli bahis favori ya da en azından ona yakın. Bin dolar, favori bahis havuzunun büyük havuzunda küçük bir balık olurdu, ama aynı bahsi uzun vadeli bahislerin küçük havuzuna taşırsan, şimdi büyük bir balık olur."

Bu benzetmeyle, ne demek istediğini anlayabildim. "Öyleyse, fark edilebilecek kadar küçük hayır kurumlarına odaklan."

O da başını salladı. "Şimdi doğru yoldasın. Etki yarat. Gerisi, yaptığın iyiliklerin fark edilmesini sağlamak için pazarlama. Böylece insanlar senin iyi şeyler yaptığını bilir."

Bardağını doldurmak için şişeyi uzattım. "Teşekkürler. Çok yardımcı oldu." Doldururken ne yapmam gerektiğini anladım ve zaten bir adayım vardı. Zoe'nin büyük bir isim olmayan tek hayır kurumu.

"Yardımcı olabildiysem ne mutlu bana." Noah yavaşça bir yudum aldı ve konuyu değiştirdi. "Şimdi asıl ilginç kısma geçebiliriz. Bunca yıl sonra Alexa Borelli öylece ofisine mi girdi?"

Ben de bir yudum aldım. "Planlı değildi. Benim yerime geçen bayanla randevusu vardı."

O öne doğru eğildi. "Bence bu iyiye işaret."

"Ben öyle görmüyorum." Noah ile konuşmayı seviyordum, çünkü hayata aynı şekilde bakmıyorduk. Her zaman farklı bir bakış açısı vardı, bazen çok farklı, ama yine de düşündürücüydü.

Bir yudum aldı ve sonra bardağını kaldırıp yine bardağın altından yukarı baktı.

Gülmeme engel oldum. "Müşterilerine de böyle mi davranıyorsun?" "Tabii ki hayır. Onlara karşı cenaze levazımatçısı olarak profesyonel davranırım."

"Cenaze levazımatçılarının senin gibi dolambaçlı konuştuğunu sanmıyorum."

Şirketten ayrıldığında Noah, babama tam olarak bu kelimelerle siktirip gitmesini söylemişti — en azından ona göre. "*Kendi adamım olmak, kendi hedeflerimi belirlemek ve kendi programımı yapmak*" diye bana o zamanlar planının bu olduğunu söylemişti.

Yorumumu görmezden geldi ve bardağı kaldırıp içinden bakmaya devam etti. "Frost'un şiiri gibi. Pek çok insan, seçmediği yolu kontrol etme şansına sahip değildir."

"Hayır, teşekkürler. Kuralları biliyorum." Seçimlerimi yaptım ve her zaman onlara sadık kaldım, her zaman. Tutarlılık önemliydi.

"O çok seksi," dedi vurgulu bir şekilde. Bu bir soru değil, bir ifadeydi.

"Onu gördün mü?"

"Birkaç kez," diye itiraf etti.

İçimi sıkıca kavradım. O onu görmüştü ama ben görmemiştim, bugüne kadar. Bu doğru değildi. Özellikle babamın kuralı göz önüne alındığında.

Dudakları yukarı kıvrıldı. "O bakışı görüyorum." Kaşlarımı çattım. "Ne bakışı?"

"Sen de onun seksi olduğunu düşünüyorsun. Hadi, sor bakalım."

Yetişkin Alexa'yı, hafif tabirle, çekici buluyordum, ama Noah'ın bunu kasabada herkese anlatmasını istemiyordum. "Sormak istediğim bir şey yok."

Bardağını masaya koydu. "Tabii ki soracaksın." Bir an birbirimize baktık, sonra o pes etti. "İş için onların mahallesine gittiğimde, bazen onların şarküteriye uğrarım." Ellerini alaycı bir şekilde kaldırdı. "Hepsi bu. Tabii ki gerçek adımlı kullanmıyorum ve şimdiye kadar kimse beni tanımadı."

Parmaklarımı gevşettim. "Bu bir oyun değil." Kavgadan beri Borelli'nin şarküteriye adım atmaya cesaret edememiştim.

"Senin için belki." Güldü. "Nancy adında bir kızla çıkmıştım, yatakta tam bir pretzel gibiydi, ne demek istediğimi anlarsın ya. Senin hayal bile edemeyeceğin pozisyonlara girebiliyordu." Pencereden dışarı baktı. "Onun çift eklemli olup olmadığını hiç öğrenemedim."

Bir yudum daha içtim ve onun gözlerinin izlediği pencereden dışarı baktım. "Bu bir yere varacak mı?"

"Onu bir Yunan restoranına götürdüm."

Eğer bir espri varsa, onu bir an önce söylemesi için parmağımı havada çevirdim.

"Bu aptalca bir hareketti, çünkü o kuzu etine alerjisi vardı ve menü kuzu eti ile doluydu."

Kadehimi ona doğru kaldırdım. "En azından senin aptal olduğun konusunda hemfikiriz."

Bu hakaret onu hiç etkilememiş gibiydi. "Ama meğer alerjisini yenmek için alerji iğneleri oluyormuş. Neyse, biraz kuzu eti denedi, sonra biraz daha denedi ve hiçbir sorunu olmadı. O da daha fazla yedi ve tahmin et ne oldu?"

Ben iç geçirdim. "Alerjik reaksiyon mu gösterdi?" "Hayır. Tekrar tahmin et."

Bu hikaye, Noah'ın standartlarına göre bile çok zayıftı. "Pretzel zamanı mı?"

Kafasını salladı ve daha fazla viski için bardağını uzattı. "Hayır. Bana alerjisinden bahsetmişti, ama ben unuttum, o da beni terk etti. Dediğim gibi, benim aptalca bir hareketti."

"Bütün bunlar, bir kadının bana söylediklerini unutmamam gerektiğini mi söylüyor?"

"Hayatta olmaz. Anlamıyor musun?" Yüzü tiksinti ile buruştu. "Alerji iğneleri onu yavaş yavaş küçük dozlarda kuzu etine alıştırdı, ta ki sonunda gerçek kuzu etini tolere edebilecek hale gelene kadar. Benim düşündüğüm kadarıyla, deliye uğramam Alexa'nın beni görmeye alışmasını sağladı. Böylece ona çıkma teklif ettiğimde beni öldürmeyecek."

Öksürdüm ve üzerine viski sıçrattım. Geriye doğru sendeledi. "Ne oluyor lan?"

Öksürüğümü kontrol altına aldım. "Delirdin mi sen? Babasının bize karşı ne hissettiğini biliyorsun." Babası, Alexa'ya yaklaşırsak hayatımızı tehlikeye attığımızı açıkça belirtmişti.

Omuz silkti. "Bugün onu ofisinde eğlendirdin, yani ikimiz de onu babasıyla başını belaya sokuyoruz. Sen mi söyleyeceksin, ben mi söyleyeyim?"

"İkisi de olmaz," diye cevap verdim, Noah'ın ciddi olup olmadığını anlamak zordu. İkimizin babası da çok kızardı ve ona bu sorunu yaratmak istemiyordum.

"Onun benden hoşlandığını biliyorsun, madem sen çekiliyorsun..."

"Bu bir rekabet değil." Alexa'nın kardeşimden hoşlandığını gösteren hiçbir şey görmemiştim ve o zamanlar onu izlemiştim.

"O zaman, ona evlenme teklif etmek istersem diye, deliye gitmeye devam edeceğim. Bir yıldan fazladır bekâr, biliyorsun."

Bekar mı? Bunu bilmiyordum. "Sen sapıksın, biliyor musun?"

"Genlerimde var." Bardağını son bir yudumla bitirip ayağa kalktı. "Sohbet güzeldi."

ALEXA

ÇİN YEMEĞİ PAKETİYLE BINAMA GERİ DÖNDÜĞÜMDE, bina yöneticisinin kapısının açık olduğunu fark ettim ve durdum. "O sızıntıyı ne zaman tamir ettireceksin?"

"Ne zaman baş belası olmayı bırakacaksın?" diye cevap verdi, bir yudum bira içtikten sonra.

Serbest elimi belime koyup, olduğum yerde durup bekledim.

"Çok yakında." Kapıyı kapattı.

Yukarıda, sütyenim dahil iş kıyafetlerimi çıkardım ve giydim. leggings ve eski bir Columbia tişörtü, akşam iş kıyafetlerim. Bilgisayarımı açarak, çalışmaya hazırdım ve kayıt dışı olarak yardım ettiğim iki müşteriye birkaç saat ücretsiz hizmet vermeye hazırdım.

Çantamın içinden telefonumun çalma sesi geldi. Çıkardığımda, çatlak ekranında duymak istemediğim bir isim göründü —Chelsea Hobbs, arkadaşım ve hayır kurumundaki patronum.

Yeni bir telefon almak, sahip olmadığım daha fazla para anlamına geliyordu. Cevap vermek için ekranın çatlağını sağa kaydırmam gerekiyordu. Hiçbir şey olmadı. Tekrar kaydardım ve mucizevi bir şekilde, çalıştı. Belki de yeni bir telefon almam gerekmeyecekti, ya da belki yarın yine bozulacaktı.

"Merhaba," dedim selam olarak.

"Bugün nasıl geçti?" diye sordu Chelsea. Sesindeki gerginlik yüksek sesle ve net bir şekilde duyuldu. Bu yılki hedeflerimizin gerisinde kalmıştık ve bu durum böyle devam ederse, yönetim kurulu büyük olasılıkla faaliyetlerimizi faaliyetlerimizi durdurma kararı alacaktı.

"Çoğunlukla iyi." Ben de iyimser bir bakış açısı benimsemeliyim. "McAllister International ve Bear Foster'dan toplamda üç tane."

"Harika. Üç tane daha çok yardımcı olur," dedi Chelsea. "Zoe bize yardım etti mi?"

Alt dudagımı ısırdım. "Bu pek iyi olmayan kısım. Zoe artık McAllister'da hayır işlerini yürütmüyor."

Diğer uçta sessizlik, benim bitirmemi beklediğini gösteriyordu. "Onu McAllister kardeşlerden biriyle değiştirdiler, bu da demek oluyor ki..."

Chelsea benim için cümleyi tamamladı. "Dur tahmin edeyim. Ne yapacaklarına henüz karar verememişler."

"O bu işte yeni ve ben de işin içinde olduğum için, Zoe'nin bize gösterdiği ilgiyi bize göstereceğini sanmıyorum."

"*Senin dahil olman ne demek?*"

Derin bir nefes aldım ve ayrıntılara girmedim. "Sadece ikimizin anlaşılmadığını söyleyelim. Aslında, tüm ailelerimiz arasında bir sorun var. Artık oraya gidemem. İlişkiyi sadece zehirlerim."

"O kadar da kötü olamaz."

"Daha da kötüsü. Bir saatlik görüşmenin sonunda, muhtemelen ikimizden biri ölmüş olacak."

"Ama son toplantıdan sağ salım çıktın."

"Şans eseri. Onu hazırlıksız yakaladım. Fazla zamanın olmadığını biliyorum, ama ben geri çekilip bundan sonra McAllister hesabını sen yönetirsen şansımız daha yüksek olur."

Onun bilgili bir şekilde başını salladığını hayal ettim. Cevabı birkaç saniye sürdü. "Tabii ki. Seni Bernstein Shoes ile takas edeceğim."

Chelsea'nin Bernstein'lara yaptığı ziyaretlerin sayısı ile ilgili yakındığı hikayeler aklıma geldi. Her yıl bize bağış yaparlardı, ama miktar azdı ve süreç çok uzun sürüyordu.

"Anlayışın için teşekkürler," dedim. "Bu şekilde daha iyi olacak. Bir şey daha var."

"Evet?"

"Cuma günü tekrar buluşup nakit hediye görüşmek istiyor."

O hiç tereddüt etmedi. "Anladım. Bana ayrıntıları ve onun iletişim bilgilerini mesajla gönder. Ben hallederim."

"Cumartesi brunch'ı hala geçerli, değil mi?" "Tabii ki."

En yakın arkadaşlarım Chelsea ve Gwen ile mümkün olduğunca sık bir araya geliyorduk.

Columbia'da Alpha Kappa kardeşliği yaptığımızdan beri iletişim halindeydik.

Chelsea ve ben, birçok kez yaptığımız gibi, küçük kız kardeşlerimiz Talia ve Rachel hakkında kısa bir güncellemeyle konuşmamızı bitirdik. Her ikisi de şu anda iyiydi, ancak tıp dünyasında hastaların tamamen iyileştiği kabul edilebilmesi için normalde beş yıl geçmesi gerekiyordu. İkisi de henüz o noktaya gelmemişti.

Evan'ın iletişim bilgilerini Chelsea'ye gönderdikten sonra, buzdolabında kutlama için bira aradım. Zoe'den planladığımız parayı alamamıştım, ama Evan McAllister ile tekrar uğraşmak zorunda kalmamıştım. Bu da bir zafer sayılırdı.

Artık babamın onayına ihtiyaç duymayacak kadar büyümüşüm, ama yine de sırtımdan büyük bir yük kalkmış gibi hissediyordum. Evan'ın geçen yıl verdiği röportajı hatırladım. Neden okumuştum ki? Muhtemelen insanların korku filmi izlemesi gibi bir nedenden dolayı — kabul etmek istesek de istemesek de kötölük bizi büyölüyor.

Evan, başarısının babası Fergus McAllister'ı örnek almasından kaynaklandığını iddia etmişti. Bu cümle, onun hakkında bilmem gereken her şeyi anlatıyordu. McAllister'ın babası, ruhunun ne kadar karanlık olduğunu kanıtlamıştı.

BÖLÜM 5

EVAN

ERTESİ SABAH, PERDELERİN ARASINDAN SIZAN IŞIK BENİ UYANDIRDI. çok erken. Sonunda uykuya daldığımda saat sabahın dördü civarı olmalıydı. O kızla çeşmede yakalandığım anı zihnimde defalarca tekrar tekrar canlandırıyordum.

Herkesin sorusu şuydu: *Ne düşünüyordun?* Bunun tek cevabı, düşünmüyordumdu, ki bu kesinlikle bana göre bir şey değildi. İttiğim zamanlarda bile, doğru ile yanlış arasındaki genel farkı bilirdim. Her zaman mükemmel seçimler yapmamıştım, ama geçmişimde hiçbirisi bu kadar feci bir hata olmamıştı.

Sıcak duşun altında, en iyi yolun olumlu tarafa bakmak olduğuna karar verdim. Ama bu sabah başım ağrımadığı gerçeği, bugün için artı sütununa yazabileceğim tek şeydi. Diğer her şey, kendi aptallığının sonucu olarak eksi sütununa yazılabilirdi.

Bu düşünceleri silkelemek için yüzümü doğrudan suya soktum. Artık olan olmuştu ve mevcut durumla başa çıkmak zorundaydım.

Artık parayı kazanmak yerine dağıtmakla görevliydim. Bu kısmı kontrol edebiliyordum. Çok basitti: çek yazmak. Ama babam, benim gibi yanlış nedenlerle Page Six'te yer alan aptallar yerine, yaptığımız iyiliklerle tanınmamızı istiyordu. Bu kısmı geri alamazdım.

"BU SABAH DA DÜN OLDUĞUNDAN DAHA İYİ GÖRÜNMÜYORSUN," DEDI DIANE dedi.

Onun masasında durdum. "Programı getir lütfen. Beni neşelendirmesi gereken kişi sen değil misin?"

"Bu sabah Page Six'i kontrol ettim ve seninle ilgili yeni bir şey yok. Bu iyi haber sayılır, değil mi?"

"Evet, harika." Elimi uzattım. "Program."

Bana bugünün programını uzattı, üzerinde sadece bir madde vardı. "Anita aradı. Halkla ilişkiler şirketi Jenkins and Vaughn, Charlie Vaughn'un bu sabah gelmesi için yarım saat daha bu sabah Charlie Vaughn'un gelmesi için yarım saat daha zaman istiyor, ben de ona geçici olarak saat 11'de gelebileceğini söyledim. Ama senin başka işin yok, istersen randevuyu öne alabiliriz."

Önceki işimde tek bir toplantı ve telefon görüşmesi olmayan bir gün hiç olmamıştı. "On bir saat uygun. Gündem nedir?"

"Sadece Anita'nın mesajını iletiyorum." Sözlerinden, ona bilgi verilmediği anlaşılıyordu ve ses tonu da hoşnutsuzluğunu yansıtıyordu. Telefonunu eline aldı. "Saati teyit edeceğim."

"Bu arada, Zoe'nin ofisi nasıl idare ettiğini anlayabilmem için diğer bağış dosyalarını da toplayalım. Ayrıca, sorum olursa diye Londra'daki ofis numarasını da alabilir misin?"

Bana bir not uzattı. "Hallettim bile."

SAAT ON BİRE YAKLAŞIRKEN, BİR KADIN KAPIMDA BELİRDİ

ve kapıyı çaldı. Bir elinde manila klasörü tutuyordu. "Merhaba." Okuduğum dosyayı masaya koydum.

O kapıdan geçerken, belki de onun için bekarlık yeminimi bir hafta kadar ertelememin değip değmeyeceğini düşündüm.

Gök mavisi, vücuduna oturan bir bluz giymişti, sadece iş için uygun sayıda düğmesi açılmıştı ve koyu renkli bir kalem etek giymişti. uygun sayıda düğmesi açık ve koyu renkli kalem etek giyiyordu. Güzel bacakları ve bluzunun altındaki dolgun göğüsleri, sorunlarımdan uzaklaşmam için iyi bir dikkat dağıtıcı olurdu.

Ama yakın gelecekte kızlardan uzak duracağıma yemin etmiştim ve her an PR danışmanlığından gelen adamı bekliyordum. "Üzgünüm ama burası artık Zoe'nin ofisi değil. O şu anda Londra'da.

"Onun için sevindim." Kadın içeri girip elini uzattı.

"Charlie Vaughn, Bay McAllister. Sanırım saat 11'de randevunuz var."

Hızla ayağa kalktım, yüzümdeki şaşkınlığı gizledim ve masanın etrafından dolaşarak ona sıkıca el sıkıştım. "Merhaba. Evet, özür dilerim, adım Evan."

Derin mavi gözleriyle beni esir alan bakışına çekici bir gülümseme ekledi.

"Evan, güçlü bir isim."

Bu, şimdiye kadar duyduğum en açıkça bir davetiydi. Ziyaretçi koltuğunu işaret ettim. "Lütfen," dedim ve koltuğuma geri döndüm.

O benim sandalyemi işaret etti. "Sırtın mı ağrıyor?"

"Hiç de değil. Sadece rahat olmayı seviyorum."

Hâlâ geniş bir gülümsemeyle, ellerini kucağında birleştirdi ve bacaklarını çaprazladı. Çok güzel bacakları vardı. "Peki, ismime bakarak belli ki bir erkek bekliyordun."

"Bunu sık sık duyuyorsunuzdur."

"Ve tabii ki..." Yine işaret etti. "Şık bir ergonomik sandalye kullanan birinin sırt problemi vardır."

"Benim yok dedim."

"Anlıyorum. Bunlar, hepimizin tüm gerçekleri bilmeden nasıl aceleci yargılarda bulunabileceğimizin örnekleri. Kullandığım takma ad veya sandalyenin görünümü gibi basit şeyler, zeki insanları bile hızlı ve yanlış varsayımlarda bulunmaya yönlendirebilir."

Başımı salladım. "Anladım. Charlie değilse, ne peki?"

Bana söylemek mi, söylememek mi diye tereddüt ediyor gibiydi.

"Charlotte, ama iş ortamında Charlie'yi tercih ederim. İşinde çok iyi olduğunu duydum."

Ve bu, konudan çok yumuşak bir geçiş oldu. Onun yorumunu nasıl yorumlamam gerektiğini bilemedim. Doğrudanlığı şaşırtıcı ve çekiciydi.

"Charlotte da çok güçlü bir isim, sanırım Fransızca'dan geliyor ve özgür adam anlamına geliyor."

"İltifatınız için teşekkür ederim, ama bu benim üzerimde işe yaramaz, Bay McAllister," dedi, ismimi vurgulayarak. "Buraya flört sözleri çalışmaya gelmedik. Konumuza geri dönelim." Yine o doğrudanlık vardı, ama ima edilen hakaret daha az çekiciydi.

Yüzümü nötr bir ifadeye büründürdüm. "Hangi konu peki?"

"Neden burada olduğumu biliyorsun, değil mi?" Bacaklarını yeniden çaprazladı ve koltuğa yaslandı.

Ben de onu taklit ederek arkanıza yaslandım. "Tam olarak değil. Beni babanız gönderdi." Şirketin imajını iyileştirmek istediğini açıkça belirtmişti, ama başarının ne anlama geldiğini belirtmemiştir.

"Gönderdi," dedi. "İlginç bir kelime seçimi." Bir an sessizliği sürdürdü. "*Gönderdi*, angaje etmek, önermek veya tavsiye etmekten farklı bir anlam taşıyor, değil mi?"

Bu kelime oyununun nereye varacağını anlamadan, kabul ettim. "Sanırım öyle. Tam olarak ne için nişanlandın, önerildin veya tavsiye edildin?" Bu tavlama cümlesinden sonra, ona kolaylık göstermeyecektim. Ve onun açıklaması, babamın başarı için belirlediği kriterler hakkında bana bir fikir verecekti.

"İmaj rehabilitasyonu, ama bu kişisel katılım olmadan işe yaramaz. Bu sürece bağlı kalmaya hazır mısın?"

Dün babam bana bu fırsatı verdiğinde olduğu gibi, şimdi de gemiyi terk etmeye pek istekli değildim. "Kesinlikle. Babama söz verdim."

"Kişisel imaj rehabilitasyonu konusunda uzmanım."

Ona sert bir bakış attım. "Ben daha çok şirketin imajını nasıl iyileştirebileceğimize odaklanıyorum," diye karşılık verdim. "Bence en önemli olan bu." Tabii ki, bu babamın en acil endişesiydi ve önceki akşamki olayları tekrar gündeme getirmek de bana pek cazip gelmiyordu.

O öne doğru eğildi. "Bradley bu konuyu görüşmek için sizinle görüşecek. Benim odak noktam kişisel imajınız olacak."

Kollarımı önümde kavuşturdum. "İkimizin de zamanını kazanabilirim. Dersimi aldım zaten: Haberlerden uzak dur."

O başını salladı, ama gözlerinde onaylamadığını görebiliyordum. "İlk bakışta bu doğru bir tepki gibi görünebilir ve bir hafta ya da belki daha uzun bir süre için kesinlikle uygun olabilir, ama burada bitmemeli."

Ellerimi açtım. "Başka ne olabilir ki? Her şeyi mahvettim ve gazetelere çıktım. O anda tam bir aptal gibi görünmüştüm. Bu arada, alkolün etkisiyle ikimizi de utandırmıştım. Yani, bu saçmalıkları yapmayı bırakmam lazım.

Dersimi

Öğrendim." Bu kadının tavrı nedense sinirlerimi bozdu. Fazla rahattı ve bakışlarım sanki yansıtıcı bir malzemeyle kaplıymış gibi ondan sekti.

"Anlıyorum." Hafif gülümsemesi hiç bozulmadı. "Haberlerden uzak durarak, imajınızla ilgili tam olarak neyi başarmayı umuyorsunuz? İnsanların

İnsanların gazetede hakkınızda okudukları son şeyi hatırlamalarını mı istiyorsunuz, belki de bu görüşün zamanla karakterinizle ilgili kesinleşmesini mi?"

"Tam olarak değil."

"O zaman ne tam olarak? Her hafta kolunda farklı bir kadınla görünen kadın düşkünün playboy olarak görülmeye devam etmek mi istiyorsun? Her ay halka açık çeşmelerde çıplak olarak eğlenen adam olarak mı?"

"Gazetelerde yer almamak bu algıyı değiştirecektir diye düşünüyorum," diye savunmacı bir şekilde cevap verdim.

Düşünen yüzü birkaç saniye için tekrar ortaya çıktı. "Bir varsayımda bulunayım. Diyelim ki sen ve ben öğle yemeğinde buluşuyoruz ve sen beni yirmi yıllık, kirli, paslı bir Volvo ile gelirken görüyorsun. Ben kolsuz kırmızı elbise giyiyorum ve seni bir öpücükle karşılıyorum. Bir erkek olarak, beni ellemeye çalışıyorsun ve ben direnmiyorum."

Bu sahneyi hayal ederken ağzım sulanmıştı bile.

"İzgara somon sipariş ediyorum," diye devam etti, "limon ve dereotu ile. Bir buçuk kadeh şarap içiyorum. Sonra bir sonraki hafta sonuna kadar birbirimizi görmüyoruz."

Başımı sallayarak, bir sonraki hafta sonu ne olacağını bekledim. "Ne tür bir araba kullanıyorum?" diye sordu.

"Bu kolay." Bu oyun için yeterince iyi bir hafızam vardı. "Bir Volvo."

"Sorun da bu zaten. Sen bunu bilmiyorsun, ama Volvo'yu ve beni birlikte gördüğün için

benim olduğumu varsaydın çünkü Volvo'yu ve beni birlikte gördün. Bana bunu sormadın ve ben de Mercedes'imın serviste olduğunu ve kardeşimin arabasını ödünç aldığımı söylemeseydim, çoğu insan da aynı varsayımı yapardı."

Yutkundum ve eleştirisinin geri kalanını bekledim.

"Ülkedeki hemen hemen herkes, senin ve o kızın halka açık bir çeşmede çıplak fotoğraflarını gördü ve senin karakterin ve onun senin için kim olduğu hakkında kendi sonuçlarını çıkardılar."

"Onu tanımıyorum bile," diye itiraz ettim.

"Sizi birlikte gördüler, bu yüzden önemi yok. Onlar bu görüntünün yerine başka bir görüntü bulana kadar, siz onlar için o kişisiniz ve o da sizin için o kişi."

Karşılaştırma yapacak başka bir bilgi olmadığı sürece, zaman geçtikçe bu izlenim daha iyiye gitmeyecek."

Derin bir nefes aldım. "Peki plan nedir?"

"Senin yansıtmak istediğin ve yansıtmak istemediğin özellikleri belirleyip, bunlara göre eylemler geliştiririz." Getirdiği dosyayı açtı

"Wall Street'in Köpekbalığı bir kurbanı daha yuttu," diye okudu ilk sayfadan.

Yorum yapmadan dinledim. Sonraki üç sayfa da benzerdi.

"Hepsi sana köpekbalığı diyor, ve köpekbalıkları kişilik olarak insanlara çekici gelmez."

"Ne diyebilirim ki? Sert pazarlık yaparım. Bu benim işim ve bu işte iyiyim."
."

"Bu işte iyiydin," diye düzeltti.

Bu ayrım beni moralman çökertti. "Yani, şimdi müzakerelerde pes edip kötü bir anlaşma mı yapmam gerekiyor?"

"Amaç, imajını yumuşatmak."

"Barınaktan yarım düzine köpek yavrusu alıp parkta gezdirmeli miyim?"

"Bu iyi bir başlangıç olur."

Şaka yapıyordum, ama o gülmüyordu.

"Artık soğuk, kalpsiz bir iş adamı olarak algılanmanızı değiştirmek için mükemmel bir platformunuz var. İnsanlar hayırseverliği sever. Başkalarına yardım etme imkânı olanları takdir ederler."

İçimden, bunların ne kadarı babamın onayıyla yapıldığını merak ettim. Onun sözleri büyükbabamın notunu aklıma getirdi, ama bunu dile getirmedim. "Öyleyse, bol bol para dağıt. Ben zaten..."

"Bu seninle ilgili değil, şirketle ilgili," diye açıkladı. "Bu eylem, miktardan daha önemli. McAllister'ın bağışlarının yüzü olursan, insanlar bunu seninle ilişkilendirecek ve köpekbalığı imajın gerileyecek. Kişilik puanın yükselecek."

Başımı salladım. "O zaman dikkat çekecek miyim?"

"Hayır, hayır. Bu, bir şirketin değerleri ve ilkeleriyle ilgilidir. Bu, bir şirketin neye değer verdiğini gösterir. bunun sonucunda işten çıkarılan biri ya da en azından bu hikayeleri okumuş biri.

Aklıma bir düşünce geldi. "Bu yüzden mi buradayım? Bunu sen mi önerdin?"

Bir an kızardı, sonra başını salladı.

Onu etkilemişim. Bu aynı zamanda babamın onun şirketine ve dolayısıyla ona güvendiği anlamına da geliyordu.

"Fazla vaktim yoktu," dedi. "Ve evet, bu pozisyon benim önerimdi." Ona teşekkür etmeli miyim, yoksa kızmalı mıyım, bilemedim. Çeşme resimlerinin olduğu başka bir sayfayı çıkardı. "Şimdi, kişisel hayatınızı konuşalım."

"Bir süre kızlardan uzak duracağıma karar verdim bile." Birkaç makalenin kopyalarını çıkardı. "Önceki randevularının listesine bir göz atalım."

Eleştirilmeye hazır olarak stoik bir şekilde oturdum. Görünüşe göre bu sürecin bir parçasıydı — önceki davranışlarımdan pişmanlık duymam gerekiyordu.

Kağıtları karıştırdı. "Bir sosyetik, her ne demekse, bir aktris, bir dansçı, bir sporcunun eski eşi, başka bir sosyetik, başka bir aktris, bir Instagram yıldızı, her neyse, bir politikacının eski eşi..." Başını kaldırdı. "Devam etmeme gerek var mı?"

"Artık randevulara son verdiğimi söyledim. Artık bu tür fotoğraflar görmeyeceksin."

Kafasını salladı. "En son fotoğrafın halkın zihninde kalıcı olacağı konusunda ne demiştin? Onu daha sağlıklı bir imajla değiştirmelisin. Şahsen, aynı anda kaç kadınla yatıp kalktığın umurumda değil, ama halkın umurunda, bu da *senin* umurunda olduğu anlamına geliyor."

"Ben her seferinde sadece bir kızla çıktım." Bu benim kuralımdı.

Klasörünü karıştırdı ve karşı argümanını ortaya koydu. "Peki ya Cranby ikizleri?"

O fotoğraf benim standartlarıma göre bile utanç vericiydi. Omuzlarım çöktü. "Paket anlaşıma yaptıklarını söylediler ve zaten sadece bir hafta sürdü."

Elini kaldırdı. "Mesele o değil. Sanki şehirdeki tüm kadınlarla yatıp kalkıyormuşsun gibi görünüyor. Burada çok fazla kadın var." Klasörü kaldırdı. "Ve hiçbirisi halkın kendini özdeşleştirebileceği komşu kız tipi değil."

Hayal kırıklığıyla başımı salladım. "Anlamıyorum. Hala benimle çıkmamı mı istiyorsun? Bunu yapıp paparazzilerden kaçınmam imkansız. paparazzilerden kaçınmam imkansız."

"Aynı kadınla çıkmaya devam edersen ve o kadın halkın sevdiği biri . Senin çıktığın bu bayanlar, ve ben bu terimi geniş anlamıyla kullanıyorum..." Klasörü hafifçe vurdu. "Hepsi güzel, bu

güzel, ama hepsinin de senin kadar kötü bir ünü var. Şehirde yatıp kalkıyorlar, kendilerine zengin bir erkek arıyorlar. Onunla sadece güzel olduğu için gibi görünürsen, insanlar seni eskisinden farklı görmeyecekler."

"Bu, benim bulmam gereken kız arkadaşın..." Parmaklarımla tırnak işareti yaptım. "Güzel olmayan biri mi?"

"Hayır, sadece annenin akşam yemeğinde hoş karşılanacak, klas bir kadın, rahat bir evlilik sözleşmesi arayan sıradan bir sosyete kızı değil."

Tam isabetli bir tespit yapmıştı. O klasördeki kızların çoğu, tam da bu amaçla ortalıkta dolaşıyordu: uygun bir evlilik anlaşması ya da yatak odalarına bir çentik daha eklemek için. Bir grup olarak, merdivenleri tırmanmak için yatak odalarını kullanıyorlardı. Ben de birbiri ardına gelecek vaat eden adaylara destek olmaktan mutluluk duyuyordum ve sonunda bu noktaya gelmiştim.

"Bu sürece tam olarak bağlı kalmaya hazırsanız, bunu dönüştürebiliriz," dedi ayağa kalkarken. "Değilse, bu benim zamanımın ve senin paranın boşa harcanması olur. Peki, ne yapacaksın?"

Durumum daha kötüye gidemezdi. "Tabii, deneyeceğim."

Sesi buz gibi oldu. "Yeterli değil. İçeride mi, dışarıda mı, hangisi?" Tahmin ettiğimden daha cesurmuş.

Ben de onun buz gibi ses tonuna karşılık verdim. "Varım."

"Güzel." Bir kart çıkardı ve masanın üzerine koydu. "Bu sürekli bir danışmanlık hizmeti. Kesinlikle hiçbir aptal kız yok, parkta dondurma yemek için bile. Uygun bir uzun vadeli kız arkadaş adayı bulduğunda beni ara, sonraki adımları konuşalım. Ortağım Bradley yarın gelip basınla nasıl koordinasyon kuracağımızı konuşacak."

Kartı aldım. "Teşekkürler."

Charlie ve ben işimizi bitirdiğimizde Diane çoktan öğle yemeğine çıkmıştı. O ve ben, düşünmek için zamanım olduktan sonra onu arayacağımız konusunda anlaşarak binamızın önündeki sokakta ayrıldık.

Öğle yemeği için bir sandviç almak için iki blok yürüdüm ve ofise geri döndüm. Veranda, Bradley ve şimdi de Charlie'nin ortaya attığı iki soruna çözüm bulmak için doğru yer gibi görünüyordu.

İlk ısırtığı aldığımda Charlie'nin sözleri kafamda dönüp duruyordu. "*Annenin akşam yemeğinde hoş karşılanacak, sınıfı olan —senin her zamanki sosyete meraklısı bimbo'larından değil.*"

Kişisel itibarımı düzeltmenin hem çok önemli hem de mümkün olduğunu açıkça belirtmişti. Telefonumu masanın üzerine koydum ve yemek yerken rehberimi karıştırdım.

Listenin sonuna geldiğimde, vardığım sonuç beni hayal kırıklığına uğrattı. Kişi listemdeki kadınlardan sadece üçü onun ve aile yemeğine layık kriterlerine uyan sadece üç kadın vardı. Ve her birinden düğün davetiyesi almıştım, yani aday havuzum artık sıfırdı. Kendi tipimin farkına varmak hoş bir şey değildi.

Aslında o kadar sığ biri değildim. Sadece o tip kadınları çekiyordum ve ilişkilere girmeyi tercih etmiyordum, bu yüzden benim düzenlememi sorun etmeyen kadınlar bunlardı, en azından başlangıçta. Onlara güzel bir hayat sundum ve eğlendik. Onlara daha fazlasını vaat etmedim. Ancak onlardan ayrıldığımda, istedikleri uzun vadeli şeker babası olmadığım için beni her zaman kötü adam olarak gördüler.

Bu kolay olmayacaktı.

BÖLÜM 6

EVAN

ERTESİ SABAH, REHBERİMİ DEFALARCA GÖZDEN GEÇİRDİM ama yine de uzun vadeli bir kız arkadaş olarak uygun olabilecek birini bulamadım.

Charlie'nin ortağı söz verdiği gibi saat 10'da geldi ve ben listemi bir kenara kaldırdım, öğle yemeğinden sonra bu zorlu göreve tekrar başlamak niyetindeydim.

Görünüşe göre halkla ilişkiler çalışanları takım elbise giymeyi sevmiyorlardı.

Bradley

Jenkins karşımda oturuyordu, lacivert blazerinin cebinden beyaz bir mendil köşesi çıkıntı yapıyordu ve bir bacağı, mükemmel ütülenmiş gri pantolonunun dizine oturmuştu.

"Peki bunu tam olarak nasıl başaracağım?" diye sordum.

Babamın şirketin imajını iyileştirmek için onun şirketiyle anlaştığını ve bu yüzden onunla çalışmak zorunda olduğumu açıkladı. Ama şimdiye kadar verdiği cevapları somut değildi. Bu hiç de şaşırtıcı değildi. Şirketi saatlik ücretle çalışıyordu, bu yüzden ne kadar süreceği onun için önemli değildi, ama benim işim tehlikedeydi.

Bacaklarını yeniden çaprazladı ve diğer ayak bileğini karşı bacağına koydu. "Savunmaya geçmene gerek yok, Evan."

Ona ilk adımı kullanmasını önerdiğim için çoktan pişman olmuşum.

"Sorun oldukça yerinde." Bana başını salladı. "Alıcı bir basın en önemli araçtır. Medyada tanıdığın var mı? Herhangi bir

medya—önemli değil, basılı yayın, radyo, internet, televizyon? Geçen yıl Forbes'ta bir

Forbes'ta bir makaleniz yayınlanmıştı, değil mi?"

Benim, geçimini gevezelik ederek sağlayan insanlarla sohbet edecek vaktim olduğunu düşünüyordu. Ama yoktu. Uygun birkaç saniye boyunca düşünceli görünmeye çalıştım. "Medyada hiç arkadaşım yok. *Forbes* makalesini yazan yazar da yardımcı olamaz. Beni sevmiyor." Gerçek işlerim yüzünden sürekli kesintiye uğradığım için röportajı bitirmek üç oturum sürdü. röportajı bitirmek üç oturum sürdü. Editörüne telefonda beni tanımlamak için kullandığı kelime "*kaba*" idi — kibarca bana pislik demek için kullandığı kelime.

Nazik davranmaya pek önem vermedim. Röportajın zaman kaybı olduğunu düşündüğümü de söylemiş olabilirim, ki öyleydi. Ben şirket satın alıyordum, seçimlere aday değildim. Sadece babam ısrar ettiği için işbirliği yapmıştım.

Jenkins bir not yazmaya özen gösterdi. "İşbirliğine açık bir kulak bulmak benim görevim olacak." Başını kaldırdı. "Charlie ile ilerleme kaydettiğinde ve ilişki cephesinde olumlu bir gelişme olduğunda da dahil."

Basınla ilgilenmek bana düşmediğini büyük bir zafer olarak gördüm. Ama o, ilişkimizde ilerleme kaydedip kaydetmediğimden ziyade *ne zaman* kaydedeceğimi söyledi, bu da bir soruyu tetikledi. "Charlie bu konuda ne kadar başarılı?"

"Süreci tamamlarsan yüzde yüz başarılı. Sen onun dediklerini yap, ben de kamuoyunu idare ederim. Çocuk oyuncağı."

"İnsanlar yarıda bırakıp bitirmiyor mu?"

"Kurallara uymadıkları için Charlie tarafından kovulurlar. Sadece onun dediklerini yap, her şey yolunda gidecek."

Kendime not: Charlie'yi kızdırma.

"Şirketin bu konudaki tarafına geçelim. İmajını temizlemenin yanı sıra, senin görevin şirket için haber değeri olan bir şey yaratmak olacak."

"Bana yardım et, Bradley. *Haber değeri olanı* tanımla."

"Sıra dışı bir şey. McAllister International'ın bir etki yaratması, bir açıklama yapması, dikkate değer bir şey yapması gerekiyor."

"Meme kanseri araştırmalarına bağış yapmak, evsizlere yardım için bir golf turnuvasına sponsor olmak ya da belki bir hastaneye yeni bir kanat eklemek gibi mi?"

"Hayır." Bir not aldı. "Ve hayır, ve hayır." Muhtemelen beni bir taştan daha aptal olarak görüyordu. "Herkes meme kanseri araştırmalarına bağış yapıyor; bu özel bir şey değil. Golf işe yarayabilir, ama bir grup zengin adamın yemyeşil bir golf kulübünde oyun oynaması, sanki siz olabildiğince uzak durmak istiyormuşsunuz gibi görünür."

mümkün olduğunca evsiz. Ayrıca, bir turnuva düzenlemek en erken gelecek yılki bir etkinlik olurdu.

Daha fazla konuşmaya hazır görünmediğinde, "Peki ya hastane kanadı?" diye sordum.

"Bu iyi bir öneri, ama çok pahalı. Ayrıca kanat açılmaya hazır olana kadar haber değeri yok. Normal planlama ve inşaat gecikmelerinden sonra, bu birkaç yıl sonra olacak.

Omuzlarım çöktü. "Evet, bu çok uzak bir ihtimal."

Saatine baktı ve ayağa kalktı. "Başka bir toplantım var."

Sonunda somut adımlar atabileceğim bir konuya gelmiştik, ama bunun bitmesine hazır değildim. "Bu üç fikir işe yaramazsa, ne işe yarar?"

Blazerinin düğmelerini ilikledi. "Bu, bir sonraki toplantımıza kadar üzerinde çalışman gereken bir konu. Kalabalıktan sıyrılmak istiyorsan, geleneksel yaklaşımları bir kenara bırakman ya da en azından değiştirmen gerekiyor."

İç geçirdim. O gittikten sonra, rehberime ve bir not defterine uzandım. Eskort servisini aramadan kız arkadaş sorunuma bir çözüm bulmam gerekiyordu.

ALEXA

EVAN MCALLISTER İLE KARŞILAŞTIĞIMDAN BERİ İYİ UYUYAMIYORDUM.

gün önce. Nedense onu kafamdan çıkaramıyordum. Onun şirketinden daha yüksek bir taahhüt almak için yalan söylememem gerektiğini biliyordum, ama kendimi tutamamıştım. Umarım bu, Chelsea'nin onlarla olan görüşmesini etkilemez.

Günü, Sidney Perlmutter'ın altında CPA gerekliliklerim için daha fazla çalışma saati kaydetmekle geçirdim. Çok da uzak olmayan bir gelecekte, kendi işimi kurabilir ve Alexa Borelli, küçük adamların mahalle CPA'sı olma hayalimi gerçekleştirebilirdim. Tanrı biliyor ki, mahallemdeki işletmelerin yardıma ihtiyacı vardı.

Muhasebe diplomamı daha erken alsaydım, belki babamı aldığı risklerden vazgeçirebilirdim, onu ve tüm ailemizi mahveden risklerden.

tüm ailemizi mahvetmişti.

Telefonum çaldı ve ekranda Chelsea'nin adı göründü.

"Merhaba Alex," diye başladı. "McAllister International'dan bir telefon aldığımı bilmeni istedim."

Sırtım kasıldı. Bu, Evan'ın Cuma günkü toplantısını iptal ettiği olmalıydı.

"Düşünemedim. Yapmamalıydım..."

"Seni çok sevdiler," diye devam etti Chelsea, sözlerimi duymazdan gelerek.

Sessiz kaldım ve telefondan uzaklaşabilmek için hoparlörü açtım.

McAllister'ın övgülerini içeren sözler çıkıyorsa, cihaz açıkça ele geçirilmişti.

"Alex?" diye sordu, ben ses çıkarmayınca. "Beni duydun mu?" "Kiminle konuştun?" diye sordum bir süre sonra, hala

kötü elektronik cihazdan uzak durmaya devam ettim.

"Neden, Evan McAllister. Onların organizasyonunda bundan daha yüksek bir pozisyona ulaşamazsın. Her neyse, bizim davamızla ilgili açıklaman ve kendini sunma şeklinin şimdiye kadar duyduğu en iyisi olduğunu söyledi. Alex, en iyisi. Seninle gurur duyuyorum."

"Gerçekten mi? Öyle mi dedi? O genellikle çok daha..." Birkaç hoş olmayan Aklıma gelen kelimeler şunlardı: *soğuk, hesapçı, entrikacı, aldatıcı, sinsî, acımasız*. Sıradan kelimesinde karar kıldım. "Söylediklerinde daha çekingen."

"Nakit desteği hakkında konuşmak için ofis yerine akşam yemeği önerdi."

"Harika. Ona hikayeni anlattığında her şeyin yoluna gireceğine eminim.

Sen bu konuda benden çok daha iyisin."

O güldü. "Tatlım, anlamıyorsun. O benimle değil, seninle akşam yemeği yemek istiyor."

Aklım dondu ve o, bunun bizim için ne kadar harika bir fırsat olduğunu anlatmaya devam ederken, sözleri kulaklarımdan geçip gitti. Onu bir daha göremezdim.

"Bu akşam uygun mu?"

"Hayır, olamaz. Bu akşam bir düğünüm var."

"Onun için başka hangi akşam uygun bakayım," dedi.

"Evet." Yarın Chelsea'yi akşam yemeği toplantısına katılmaya ikna etmek için tekrar deneyeceğim. O da benim kadar rakamları biliyordu ve durumun vahameti ortadaydı. Three Sisters Fund düşüş eğilimindeydi ve bu durum yakında bizi önemsiz hale getirecekti.

ALEXA

KIZ KARDEŞİM VE BEN MASANIN YANINDA DURARAK DANSI IZLIYORDUK.

Elimde bir tekila vardı. Rachel şampanyaya sadık kalmıştı.

Tören çok tatlıydı. Missy Jablonski ve Donny Dunberry çok sevimli bir çiftti.

Onları tanıımıyordum, ama Missy Rachel'ın ortaokuldan en iyi arkadaşıydı ve beni bu törene eşlik etmem için davet ettiğinde reddedemedim. Rachel'ı seviyordum ve onun için yapmayacağım hiçbir şey yoktu.

Düğünlerden nefret etmiyordum, ama bu gece bitirmem gereken işlerim vardı.

Akşam yemeği fena değildi, ancak neden birisi güzel bir İtalyan restoranının üst katında düzenlenen bir resepsiyon için iki ana yemek seçeneği olarak lastik tavuk ve vejetaryen köfteyi seçtiği anlaşılmazdı. Muhtemelen paradan dolayı.

"Düğününde baş nedime olabilir miyim?" diye sordu Rachel.

"Tabii, eğer düğün olursa. Önce bir nişanlıya ihtiyacım var, ve bunun için de bir erkek arkadaş ihtiyacım var."

"Tabii ki. Bunun için de tekrar çıkmaya başlaman gerek."

"Şu anda pislik olmayan birini bulmaya ayıracak vaktim yok." "Evet, Ty oldukça kötüydü." Odaya bakındı ve sonra parmağıyla işaret etti. "Şuradaki yeşil gömlekli adam nasıl? Saçları temiz."

Parmağını takip ettim. "O bir Jet'in forması ve futbol bile değil. sezon." Tanrı, onunla birlikte olan kadına yardım etsin. Kim düğüne spor takımı forması giyer ki? "Üniversitede bir keresinde öyle biriyle çıkmıştım."

"Bence bu, ilişkideki zorlu dönemleri göğüsleyebildiğini ve en iyisini umduğunu gösteriyor. Bu iyi bir özellik, değil mi?"

"Çıktığım adam bana doğum günümde dizlikler ve üstü düz bir kask hediye etmişti."

"Tamam, bu tuhaf."

"Bunu, ben... bilirsin, o sırada bira içmek için bir yer olması için yaptığını söyledi." "İğrenç. Ama sana uygun erkek mutlaka çıkacaktır." Bu, onun sınırsız iyimserliği ortaya çıkıyordu.

Doktorlar, kalitenin muhtemelen farkı yaratan ve hastalığı yenmesine yardımcı olan faktör olduğunu söylemişlerdi.

"Merhaba. Alexa, değil mi?" diye sordu yanıma yaklaşan adam.

Mutlu çifti bulmak için döndüm.

Gelin beni kucaklayarak ağlamaya başladı. "Cömertliğiniz için size ne kadar teşekkür etsek azdır. Balayımızda çok büyük fark yaratacak."

"Rica ederim," diye sıkı kucaklamadan ciyakladım. Onlara iki dilim yerine dört dilim alabilen bir ekmek kızartma makinesi almıştım. Bu nasıl büyük bir şey olabilirdi ki?

Gelin bitirdiğinde damat da bana benzer bir kucaklama verdi. "Bir dans edeceksin, sonra istediğin kadar kalacağına söz ver. Perşembe gecesi rezervasyon yaptığımız için indirim aldık ve geç saatlere kadar kalabiliriz."

"Tabii," dedim, artık tekrar nefes alabiliyordum.

Zorunlu çift ve baba-kız dansı yapılmıştı ve yakında ben de dışarı çıkacaktım.

"Bakın kim gelmiş?"

O, Evan McAllister'dı, ona Wall Street'in Köpekbalığı derlerdi. Onlar bir köpekbalığı görmüşlerdi, ama ben daha iyi biliyordum. Şeytan daha uygun bir sıfattı. Bu gece siyah bir smokin giymişti, odadaki tek smokinli kişi oydu. Kendi kendime güldüm — smokinli Şeytan.

Adam sürekli magazin dergilerinde ve bloglarda yer alıyordu, her zaman farklı bir bomba haberle.

Odayı tarayarak, bu gece hangi kadını seçeceğini merak ettim. Bizi henüz görmemişti.

"Eve gidip işimi bitirmem lazım," dedim kız kardeşime.

"Yapamazsın. Henüz olmaz. Dans edeceğine söz verdin ve sana burada ihtiyacım var." Kız kardeşim için yapmayacağım hiçbir şey yoktu, ama bu sınırları zorluyordu.

Barın arkasında kimseyi görmedim. Bu içkiyi nasıl yeniden doldurabilirim?

Bize doğru yürümeye başladı ve aklıma yeni bir soru geldi: Buradan arka çıkış var mıydı?

İnanılmaz derecede yakışıklı gösteren bir gülümsemeyle yanımıza geldi. Gerçek karakterini gizleyecek kadar yakışıklı.

"Alexa ve Rachel, ikiniz de bu gece çok güzelsiniz."

"Teşekkürler Evan, seni görmek ne güzel," dedi Rachel şeker gibi tatlı bir sesle. Kıyafetine işaret etti. "Bu resmi kıyafet değil."

Rachel'a konuştu, ama gözleri benim üzerimdeydi. "Başka bir randevuya gidiyorum, ama seni görmeden gitmek istemedim

Alexa'yı görmekten vazgeçmek istemedim."

"O zaman seni alıkoymayız," dedim ve bardağı hızla dudaklarıma götürdüm, ama boş olduğunu fark ettim.

Derin sesi beni ürpertti. "Alexa. Bana bir dans borçlusun."

Beni itip kakmasına izin vermeyecektim, bu yüzden onun bakışlarına kendi bakışlarımla karşılık verdim. "Uğradığın için çok nazıksın, ama sana bir şey borçlu olduğumu hatırlamıyorum."

Dikkatini Rachel'a çevirdi. "Ona söylemedin mi?" "Ne söylemedim?" diye küçük kız kardeşime sordum. O da korkarak cevap verdi. "Ona seninle dans edeceğime söz verdim."

Kafamı sallayarak, yanlış anlaşılmayı düzelttim. "Bu benim sözüm değildi, teklifiniz için teşekkürler Bay McAllister, ama hayır teşekkürler."

Evan, Rachel'a doğru kaşlarını kaldırdı.

Omzuma dokundu ve bana yaklaştı. "Missy ve Donny'ye senin adına seninle dans etmeleri için beş bin dolar verdi." Sesi yumuşaktı ve suçluluk duygusuyla doluydu.

Küçük kız kardeşim beni bu smokinli şeytana satmış olduğunu öğrenince ağzım açık kaldı. Daha sonra onun boynunu kıracağım, ama bu gece tek yapabileceğim gülümsemek ve katlanmaktı.

Evan elini uzattı. "Gidelim mi?"

Babam, bir insanı, başarısızlıklarla nasıl başa çıktığına göre değerlendirmek gerektiğini söylerdi. Rachel ve mutlu çifti için bunu yapabilirdim.

"Bir dans," dedim ve Evan'ın elini kabul ettim. Şeytanla dans etmenin insanı değiştirdiği söylenir. Bunu yakında öğrenecektim.

Ellerimi omuzlarına koydum ve aramızda makul bir mesafe bıraktım. Belime dokunduğunda hissettiğim ani karıncalanma, birkaç saniye boyunca beynimi karıştırdı. Şeytan, kadınları sadece dokunarak baştan çıkarmak için ellerine bir tür kimyasal mı sürüyordu?

"Bu kadar korkunç mu?"

Boğazımı temizledim. "Hayır." Sesim cırtlak çıktı.

"Bu gece çok güzelsin."

Daha tehlikeli yerlere, dudaklarına, gözlerine bakmamak için boynuna bakıyordum. Gözlerim yüzüne kaydı. "Sen de... yakışıklısın demek istedim."

"Bu kadar zor mu oldu?"

"Ne?"

"Dürüst olmak."

"Kibar davranıyordum." Sonra cesaretimi topladım. "Bana dans etmeyi teklif edebilirdin," dedim. "Ve beş bin doları kurtarabilirdin."

"Evet der miydin?"

Başımı eğdim. "Muhtemelen hayır." Daha çok "Defol git" ya da daha kaba bir cevap verirdim. "Umarım bundan zevk alıyorsundur."

"Eğleniyorum," dedi.

"İyi, çünkü bu sana dakikada iki bin dolara mal oluyor ve sonra ben gideceğim."

Gülüşü samimiydi, ama ben ona katılmadım. "Seninle konuşmam ve dinlemen gerekiyordu."

"Konuş bakalım."

"Yarın akşam benimle akşam yemeği yemenizi istiyorum..."

Gülerek onu kesmekten kendimi alamadım. "Az önce 5000 dolar harcadın. Çünkü bu kesin bir hayır."

"Sözümü bitirmeme izin vermedin."

"Paranı boşa harcadın. Artık fikrimi değiştirecek hiçbir şey söyleyemezsin."

"Bence para iyi harcanmış. Yeni evliler daha güzel bir balayı geçirecekler, sen ve kız kardeşin de onlara yardım etmenin mutluluğunu yaşayacaksınız."

Missy ve Donny'ye giden parayı hatırlatması beni rahatsız etti. Hatta bana teşekkür bile etmişlerdi. "Çok nazıksın," diye kabul ettim.

"Sadece pizza."

Müzik bitti ve ben elimi omuzlarından çektim ve onun kollarından kurtuldum. Aptalca bir nedenden dolayı, temasın kesilmesi beni titretti. "Hala hayır."

"Senin hayır kurumuna yedi haneli bir bağış yapmayı görüşmek istiyorum."

Ağzım açık kaldı ve beynim dondu. Onun söyleyeceği hiçbir şeyin fikrimi değiştiremeyeceği konusunda yanılmıştım. "Ciddi misin?"

Müzik tekrar başladı ve çevremizdeki çift dans etmeye devam etti. "Bir cevap istiyorum, Allie."

"Tamam."

"Sana ayrıntıları gönderirim."

O uzaklaşırken, şaşkın bir şekilde başımı salladım.

BÖLÜM 7

EVAN

CUMA SABAHİ KENDİMİ DAHA İYİ HİSSEDİYORDUM.

Uykusuz bir gece geçirmiştim, ama en azından saygın kız arkadaşım için bir planım vardı ve tek yapmam gereken onu uygulamaktı.

Martin Graff açık kapımı çaldı. "Bir dakikan var mı?"

Ziyaretçi koltuklarını işaret ettim. "Bu işte bol bol vaktim var. Ne oldu?"

Bir sandalyeye oturarak, "Northern Aerospace anlaşmasıyla ilgili. Enstrüman bölümünün değerlemesi hakkında bir sorum var." Telefonum çaldığında durdu.

Arayan kardeşimdi. "Bir dakika izin verir misin?" diye sordum ve cevap vermeye hazırlandım.

Kafasını sallayarak odadan çıktı.

Sandalyeye yaslanıp telefonu açtım. "Merhaba Noah. Geri aradığın için teşekkürler. Sanırım sorunu çözdüm, aslında başından beri gözümün önündeydi."

"Anlat bakalım."

"Alexa Borelli. O mükemmel.

On saniye boyunca güldü. "Seni deli gibi sevmemesi dışında mükemmel. Bence Macar mankenle yeniden bir araya gelsen daha iyi olur."

"Natalia mı?"

"Evet. Onunla yatıyormuş gibi davranmana gerek kalmaz, gazeteler onu yutar. İkinci şans hikayelerini severler ve onun motivasyonu çok basit."

"Evet, para."

Birkaç ay önce Natalia Pataki ile çıkmıştım. O çok güzeldi, bunu inkar edemezdin. Gazeteler onu çok sevmişti. Ve paparazziler onu rahatsız etmiyordu.

Bir saniye sonra, tekrar Alexa'ya döndüm. "Natalia çok gösterişli, hala Alexa'nın daha iyi olacağını düşünüyorum.

Onunla ilk aşamaya bile gelemezsin." "Eh, orada işim zor olabilir. Ama o aptal kızlar kategorisine girmiyor ve bu çok önemli."

"Evet, Alexa'nın iyi bir kız olduğunu kabul ediyorum. Danışmanın sana ne dedi?

"Tek sorun, uyurken hayalarını kesme ihtimalinin yüksek olması. Seninle bir kez bile çıkması imkansız, aylarca çıkması ise daha da imkansız."

Kendi kendime gülümsedim. "O konuyu hallettim."

"Ona ilaç vermek yasak."

"Benimle isteyerek çıkacak."

Yine güldü. "Çeşmedeki o dalma beynini karıştırıyor. Ne zaman olacak? Seni reddettiğinde telefonunu beklemek istiyorum. Dışarı çıkıp bu planın ne kadar aptalca olduğunu kutlayalım."

"Bu akşam DiMaggio's'ta onunla akşam yemeği yiyeceğim." Bu müzakereye diğerleri ile aynı zihniyetle girecektim ve kazanacaktım.

"Sana çıkma teklif ettiğim Hırvat kızdan bahsetmiş miydin? Yani, onun bir seti var

—

"Noah, kapatmam lazım." Onun hikayelerini dinleyecek vaktim yoktu.

"Tamam. Başka bir zaman. Bir şişe Macallan Twenty-five'e bahse girerim ki "Anlaştık. Görüşürüz."

"Anlaştık. Sonra görüşürüz."

"Evet, benim Macallan'ımı sipariş etmelisin."

"Hayal kur." Telefonu kapattım ve kapıya doğru döndüm.

"Martin?" Kafasını içeri soktu.

Onu içeri çağırdım. "Enstrüman bölümü, ha?"

ALEXA

METRO YOLCULUĞU UZUN SÜRMÜŞTÜ, ÇÜNKÜ EVAN İLE BULUŞMAYI PEK İSTEMİYORDUM Evan ile buluşmayı pek istemediğim içindi. Düşündüğüm kadarıyla, geri dönüp ofisimin güvenliğine sığınmamak için tek bir nedenim vardı.

Bunu Chelsea için yapıyordum. Ona asla ödeyemeyeceğim bir borcum vardı ve bu, onun benden ilk kez bir şey istediği zamandı. Üstelik, bu sadece tek bir toplantıydı ve ondan sonra özgür bir kadın olarak ayrılabilirdim. Öğle yemeği için denedim ama o akşam yemeğinde ısrar etti. Sliphorn'un dediği gibi, büyük kazanmak için küçük şeylerden vazgeç.

Dışarıdaki tabelada doğru isim yazıyordu, DiMaggio's, ama takım elbiseli iki adam çıktı, ardından iki kişi daha çıktı. Perşembe günüydü ve Yankees bu öğleden sonra maç yapıyordu, bu yüzden Manhattan'daki bir spor barı için bile bu garipti.

Girmeden önce sokağı kontrol ettim, Evan'ı görmedim, ama caddenin karşısında birbirlerinin kameralarını göstererek çok hararetli bir tartışma yapan üç adam gördüm. Bunlar ucuz kameralar değil, büyük avlar için kullanılan, devasa lensleri olan kameralardı.

Fotoğrafçıların buluşması için garip bir yerdi, ama ben kimdim ki yargılayabilirdim? Telefonumu avucumun içine alıp saati tekrar kontrol ettim. Evan burada beklemiyordu, bu yüzden her ihtimale karşı mesajlaşmalarımı açtım.

Evan: DiMaggio's'ta saat 6'da pizza ve bira için buluşalım. Orada görüşmek üzere.

BEN: Öğle yemeği, akşam yemeği değil.

EVAN: En erken saat beşte gelebilirim.

BEN: Öğle yemeği olmalı.

EVAN: Bu ayırım için gerçekten yedi haneli bir rakamı geri çevirecek misin? İstersen öğle yemeği menüsünden sipariş verebilirsin.

BEN: Beş saat uygun.

EVAN: Orada

görüşürüz.

Onun bir milyon dolardan bahsetmesi fikrimi değiştirmişti. Daha önce bunun onda birini bile kazanamamıştım ve bu, Chelsea ile fon arasında büyük bir fark yaratacaktı. fark yaratacaktı. Bu büyüklükte bir bağışı garantilemek için her şeyi yapardım.

Ağır kapıyı açtım ve restoranın karanlık iç kısmına geçtim. Gelmeden önce mekanı araştırmamıştım ve şimdi bunun bir hata olduğunu fark ettim. İsmi ve Evan'ın pizza ve bira yorumuna dayanarak, Yankees temalı bir spor barı bekliyordum.

Burası kesinlikle benim sık gittiğim O'Malley's gibi değildi. Menü, kasanın arkasındaki duvarda asılıydı. Köşelerde maçların oynandığı ve insanların bağırdığı televizyon ekranları yerine, bu mekanda karanlık panelli duvarlarda sanat eserleri asılıydı ve kabinler ile takım elbiseli müşteriler, Yankees formaları yerine takım elbiseleriyle sessizce sohbet ediyorlardı. konuşuyordu.

Gözlerim ortama alıştıktan sonra, odayı gözden geçirdim ama Evan'ı hala göremedim. Podyumun arkasındaki maître d'nin yargısına kendimi hazırladım. Bu

Yerinde duran, kırmızı papyonlu, siyah smokinli bir baş garson vardı.

Kıyafet kurallarını bilmiyordum, ama diğer konuklara bakılırsa, kot pantolonumun üzerine giydiğim tişörtle ortama uygun değildim.

Yaklaştığımda gözleri kısıldı. "Hanımefendi, üzgünüm, sizi içeri alamayız izin vermiyoruz..." Yırtık kot pantolonumu işaret ederken sözleri resmiydi, ama alaycı tavrı belliydi. Kovulmak üzereydim.

"McAllister adına rezervasyonunuz var mı?" diye patladım. Bu kendini beğenmiş herifin, benimle yedi haneli bir sözleşme imzalama fırsatımın arasına girmesine izin vermeyecektim.

Evan'ın soyadı işe yaradı ve somurtkan yüzü hemen gülümsemeye dönüştü. Rezervasyon defterini bile kontrol etmedi. "Evet, hanımefendi. Sadece Bir dakika." Elini kaldırdı ve siyah yelekli, gri saçlı bir garson birdenbire ortaya çıktı. Podyumundaki bir çizelgeyi işaret etti. "Jerome, bayan Bay McAllister'a katılacak."

Görünüşe göre bir milyardere katıldığım için bir hanımefendiydim, oysa bir dakika önce kapı dışarı edilmek üzere olan bir karavan sakiniydim.

Jerome hoş bir gülümsemeyle menü yığınınından bir tane çıkardı. "Hanımefendi, lütfen beni takip edin." Neyse ki yürüyüşü ağırbaşlıydı.

Onu takip ederek masaların arasından geçip uzak duvardaki merdivene ulaştım.

Geçtiğimiz birçok misafir bana bakıyordu. Erkekler beni süzdü, kadınlar ise yargılayıcı bakışlar attı. Ben de nazikçe gülümsedim. Siktir et.

Eğer ucuz Target kot pantolonumla restoranlarını rezil ettiğim için benden hoşlanmadılarsa.

Merdivenlere çıktığımızda kalbim hızla çarpmaya başladı. Ben lezzetli bir küçük balıktım ve Wall Street'in köpekbalığıyla tanışmaya gidiyordum.

Kapıda, Jerome bir kez kapıyı çaldığında kendimi toparladım ve sakinleştim. Altın bir plaket, buranın *Chardonnay Odası* olduğunu gösteriyordu.

Bu, hayır kurumumuz için aldığımız en büyük bağışın ya da kaybının belirleyici anıydı. Tek yapmam gereken kendimi toplamak, profesyonel davranmak ve

McAllister'in snobluğuna katlanmaktı. Çocuklar için bu büyüklükte bir bağışın, katlanmam gereken her türlü sıkıntıya değeceğini kendime hatırlattım.

Bir süre sonra Jerome kapıyı açtı. "Bay McAllister, misafirleriniz geldi." Elini sallayarak beni içeri davet etti.

Koyu renkli panelli duvarlarda deniz manzaralarını resmeden yağlı boya tablolar asılıydı ve her biri kendi ışığıyla aydınlatılıyordu. Bir pencere sokağa bakıyordu.

Evan, odanın ortasında iki kişilik yuvarlak masanın başındaki sandalyesinden kalktı. "Mahremiyet tercih edeceğinizi düşündüm." Masanın etrafından dolaştı, ama bana elini uzatmak yerine, karşısındaki sandalyeyi çekti.

"Adamın terbiyesi var," diye espri yaptım, koltuğa oturup çantamı yere indirdim.

Jerome kenara çekildi.

"Buna cevap vermeyecek kadar terbiyeli," dedi Evan arkamdan sessizce.

Yanaklarım beklenmedik bir şekilde kızardı. Kaba davrandığımı söylemişti ve Tabii ki bunu çok geç fark ettim. "Özür dilerim. Bu... bu ağzımdan kaçtı." Profesyonel davranma kararlılığımı çoktan bozmuştum.

Jerome bana şarap listesini ve menüyü uzattı. "Hanımefendi bir kadeh şarapla başlamak ister mi?" diye sordu, Evan ile aramızdaki garip durumu bozdu.

"Maden suyu iyi olur," dedim ve şarap listesini ona geri verdim. "Ben de aynısından, Jerome," dedi Evan otururken. "Ve başlangıç olarak bahar salatası."

salatası da başlangıç olarak."

Sıra bana gelmişti. Jerome'a gülümseyerek ekledim, "Ben de onunla başlayayım lütfen." Bir başka Sliphorm-izm: yansıtma empati yaratırdı ve bu büyük hediye için elimden gelen her şeye ihtiyacım vardı.

Jerome ayrılana kadar bekledim ve "Buraya sık gelir misin?" diye sordum. Jerome'un isim etiketi olmadığını fark etmiştim, ama Evan onun adını biliyordu.

"Ara sıra."

"Pizza ve bira dedin." Gerisini söylememe gerek yoktu. İkimiz de yalan söylediğini biliyorduk.

Omuz silkti. "Bira var ve menüde havyarlı pizza da var, ama tavsiye etmem." Yüzümü buruşturdum. "Evet. O deneyimi pas geçeceğim."

Evan'ın buz mavisi gözleri bir saniye benimkilere baktı. "Dürüstçe söyleyebilirim ki, bunca yıl sonra geçen gün seni tekrar görmek çok güzeldi. Çok uzun zaman olmuştu. Rahat bir ortamın hoşuna gideceğini düşündüm ve kabul etmeni çok istediğimi itiraf ediyorum."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Uzun zaman oldu," diye onayladım, benim için yeterince uzun olmadığını söylemeden.

"Öncelikle babam adına özür dilemek istiyorum," dedi. "Kötü niyeti yoktu, ama davranışları..."

Onu durdurmak için elimi kaldırdım. "Biraz zaman kazanalım, McAllister. Baban için özür dilemeye zahmet etme, çünkü ikimiz de onun ailemi mahvetmek istediğini biliyoruz. Baban her zaman..." Bir sonraki kelimeyi dikkatlice seçtim. "Bir pislikti ve her zaman da öyle kalacak." En azından babasına, onun gerçekte olduğu gibi "lanet olası pislik" dememiştim. "Karşılığında, seni affetmiş gibi davranmayacağım, çünkü baban umurumda değil. Nasıl?"

Evan gerçekten de şaşkın görünme cüretini gösterdi. "Belki de şimdiki zamana geçsek daha iyi olur."

Zaten çok fazla konuşmuştum. Bu toplantı çocuklarla ilgiliydi. Odaklanmaya karar verdim. "Üzgünüm. O zamanlar öyle hissediyordum. Ama artık geçmişte kaldı ve sen baban gibi değilsin. Belki de sen ve ben geçmişte bırakmalıyız." *Senin baban gibi olmadığın konusundaki kendi sözlerime inanmasam da.*

O da başını sallayarak kabul etti. "Ben yapabilirim. Sen yapabilir misin?"

Kapı açıldı ve Jerome, cevap vermek zorunda kalmamam için bizi köpüklü sularımızla geri geldi. Not defterini açtı. "Sipariş vermeye hazır mısınız?"

Henüz açılmamış menüyü elime aldım ve hızlıca göz gezdirdim. Fiyatlar çok yüksekti ve bir an panikledim, bu yemeğin parasını kimin ödeyeceğini bilmiyordum.

Evan, aklımdan geçenleri ya da belki de yüzümdeki ifadeyi okuyarak bana baktı. "Burada her şey mükemmel ve mekanı ben seçtiğim için hesabı ben ödeyeceğim."

Yüzümde rahatladığımı belli olmasın diye başımı salladım.

Jerome, Evan için dana bonfile ve benim için kuzu eti siparişlerimizi alıp gittikten sonra, Evan bir parça ekmek kopardı ve sepeti bana uzattı. "Ee, nasıl gidiyor işler?" Açıkçası, birinin bir anda milyon dolarlık bir tartışmaya atlaması mümkün değildi.

Kibar ol, Alexa. "Şikayetim yok," dedim, mutfağımdaki çöp öğütücüsünün iki hafta önce bozulduğunu ve apartman yöneticisinin henüz tamir etmediğini görmezden gelerek. Ya da üst katta küçük bir sızıntı oluştuğunu ve bunun sonucunda banyomun tavanından ara sıra damlama olduğunu, bunun da tamir edilmediğini. Apartman yöneticisine yaptığım şikayetler sonuçsuz kalmıştı ve ev sahibimin kira çekine eklediğim not bile tamir edilmesini sağlamamıştı.

Taşınmışım.

tezgahın diğer tarafına eşyaları koyarak telafi etmeye çalışırdık. Biz fakir insanlar böyle yapardık. Uyum sağlar ve yolumuza devam ederdik. "Peki ya sen?"

Yüzünde gerçek bir acı ifade belirdi. "Daha iyiydim." "Bunu duyduğuma üzuldüm." Sözler ağzımdan otomatik olarak döküldü. otomatik pilottan çıktı.

Ekmeğinin üzerine tereyağı sürdü. "Sanırım resimleri gördün."

Bu, beklediğimden çok daha gerçekçi bir yöne gidiyordu. Omuz silktilim. "Gözden kaçması zor." Karmanın sonunda onu yakaladığına sevindim, ama yüzünün şu anki ifadesini görünce, neredeyse ona acımaya başladım. "Bununla başa çıkmak zor olmalı, yani halkın merceği altında olmak.

Sanırım bu yüzden şimdi hayır işlerinden sorumlusun."

Jerome salatalarımızı getirerek konuşmamızı yine böldü. Öğütülmüş karabiberi sunduktan sonra hızla ayrıldı.

Ellerimi kucağıma koydum, gözlerimi kapattım ve üç kez derin nefes aldım.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

Onu görmezden geldim ve çok yumuşak bir sesle devam ettim: "Çocuklara fayda sağlayacak çok büyük bir bağış hakkında konuşma fırsatı verdiğin için minnettarım." Gözlerimi açtım, çatalımı aldım ve bir lokma aldım.

Beni meraklı ama yargılayıcı olmayan gözlerle inceledi.

Pes ettim ve kendimi açıkladım. "Her gün akşam yemeğinden önce, kendime minnettar olduğum bir şeyi söylüyorum."

"Bu çok yararlı bir egzersiz gibi görünüyor." Normalde insanların tepkileri omuz silkmeden "neden?"e kadar değişir.

Bu, birisinin benim ritüelimi övdüğünü hatırladığım ilk seferdi. "Teşekkür ederim. Bu ritüel, olumlu bir zihin durumunda kalmama yardımcı oluyor."

Evan başını salladı. "Benim rütbemin düşürülmesinin nedeni hakkındaki tahmininiz doğrudur." O ekmeğini çiğnedi, ben de aynısını yaptım. "Yönetim kurulu, şirketin itibarını zedelediğimi düşünüyor."

Sence? "İyi görünmüyordu," diye onayladım ve salatadan bir çatal aldım. "Hayır, iyi görünmüyordu. Benim için bir imaj danışmanı tuttular."

Salata pek sevmezdim, ama bu salata fikrimi değiştirebilirdi.
"Gerçekten mi? Danışman mı?" Zengin bir çocuğun, daha iyi bir insan olmak için çaba sarf etmek yerine imajını düzeltmek için bir danışman tutması gayet mantıklıydı, ama bu bilgiyi kendime sakladım. "Umarım senin için işe yarar."

Salata yerken, "Teşekkür ederim" dedi. Gülümsemesi samimi görünüyordu.
"Bence birbirimize bu konuda yardımcı olabiliriz."

"Nasıl olacağını anlamıyorum." Ona verebileceğim itibar tavsiyeleri yoktu. Tabii, bariz olanların dışında, aptalca davranmayı bırak, halka açık yerlerde kıyafetlerini çıkarma, çeşmelerde oynama ve en olası suçlu olan, aptal kızlarla sarhoş olmayı bırak gibi.

"Salatan nasıl?" diye sordu.

Beğendiğimi söyledim ve o da daha fazla açıklama yapmadan konuşmayı kardeşlerimize, yani onun erkek kardeşine ve benim kız kardeşime çevirdi.

Onun usta bir müzakereci olarak ününü biliyordum, bu yüzden kendi zamanında bu toplantının konusuna geri dönmesini bekledim.

Jerome iki kez içeri girip çıkmıştı ve ben yemeğimi bitirmiştim ki sonunda geldi.

"Üç Kız Kardeş Fonu," dedi, "sizin için önemli, değil mi?" "Evet, çok önemli." Onun tahmin edebileceğinden çok daha fazla.

"Eğer kabul ederseniz, amacınıza çok büyük bir bağışta bulunabilirim ve siz de benim sorunuma yardımcı olabilirsiniz."

Bu, beklediğim fırsattı. "Mesajında yedi haneli bir rakamdan bahsetmiştin, bu yüzden bir milyon dolarlık nakit bağışta bulunmaya hazır olduğunu varsayıyorum." Sliphorn, çıtayı daha yükseğe koymadığım için beni azarlardı, ama bu işi mahvetmek istemedim. Ya çok sevinirdim ya da onun sadece akşam yemeğine katılmam için bunu yazdığını anlardım.

Cevap vermeden önce çiğnemeyi bitirdi. "Doğru."

Başım dönüp neredeyse bayılacaktım. "Size nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum. Çok cömertsiniz."

Tam o sırada Jerome, tabaklarımızı kaldırmak ve tatlı siparişlerimizi almak için geri geldi.

Evan'a bıraktım.

"Crème brûlée lütfen. Her birimize birer tane."

Jerome başını sallayarak bizi tekrar yalnız bıraktı. Bu şansa inanamıyordum. Bu, başıma gelen en güzel şeydi. Bu kadar büyük bir bağış, Three Sisters'ın kapanmayacağı anlamına geliyordu ve bu, Chelsea için çok önemliydi.

Evan bir yudum su içti ve tekrar konuşmaya başladı. "Sana söyledim Alexa. Birbirimize yardım edebiliriz."

"Nasıl olacağını anlamıyorum."

Bu akşam yemeğine evet dedikten sonra onu Google'da aramak için kendimi tutamadım. Bir erkeğin isteyebileceği her şeye sahipti: park manzaralı lüks bir çatı katı dairesi, babasının şirketinde rahat bir iş ve peşinde koşan kadınların yarısı. Başka her şeyi de kolayca karşılayabilirdi. Brooklyn'den gelen fakir bir kız onun için ne yapabilirdi ki?

"Bir kız arkadaşına ihtiyacım var," dedi, tabağından başını kaldırmadan, düz bir sesle. "Senin büyük bir bağışa ihtiyacın var, ben bunu sağlayabilirim, benim ise ihtiyacım olan şey..."

"Sana bir kız arkadaş bulmam mı gerekiyor?" diye onun yerine cümleyi tamamladım.

Bir saniye çığnedi ve yuttu, sonra cevap verdi: "Bir bakıma öyle."

"Ben çöpçatan değilim," diye güldüm. "Seninle çıkmak isteyecek birini tanıdığımı düşünüyorsan, delisin." Bu bir yalandı. Sonuçları ne olursa olsun, onun gibi zengin erkekleri isteyen birçok kız vardı. Onlar için bu, yatak odası piyangosunda bedenlerini kullanmak meselesiydi. Masalsı bir hayat sürmek için sadece bir kez şanslı olmaları gerekiyordu ve bir erkek işe yaramazsa, bir sonraki partide baştan çıkaracak başka bir zengin erkek olacaktı.

Başını kaldırdığında, gözleri artık tropikal bir okyanus kadar sıcaktı. "O kadar da kötü değilim."

Onun bakışları altında titredim. "Cidden sana bir kız arkadaş bulmamı mı bekliyorsun? Hayırsever bir katkıya böyle şartlar koyamazsın koşullar koyamazsın."

Omuz silkti. "Aslında yanılıyorsun." Tatlılarımız geldiğinde tekrar durdu ve Jerome ayrılana kadar bekledi. "Büyük bağışlara genellikle şartlar eklenir. Zuckerberg ailesi, San Francisco Genel Hastanesi'nde yeni bir binanın inşası için yetmiş beş milyon dolar bağışladı ve hastane şimdi onların adını taşıyor. Benim tek istediğim, bir süreliğine sahte bir kız arkadaş.

"

"Sahte mi?" Bu iş gittikçe garipleşiyordu.

"Gerçek bir ilişki yaşamamız gerekmez. Sadece, playboy amatörden saygın bir bekara dönüşmek için, saygın bir kız arkadaşla saygın bir süre boyunca şehirde görülmem gerekiyor."

Sanki itibarını yeniden kazanmanın mümkün olduğunu düşünüyor gibiydi. "Ve bir haftadan fazla sana katlanabilecek bir kadın mı istiyorsun?"

Bunun zor bir istek olduğunu biliyor musun?" Bu da benim tarafımdan bir yalandı. Onlarca kadın onun gibi zengin bir adamla daha uzun süre vakit geçirmek isterdi.

Sonuçta, zenginlik ve statünün ayrıcalıkları. Ama kadınlara davranışından dolayı kendini kötü hissetmesini istedim. Tekrar başımı salladım. "Ben çöpçatan değilim."

Çatal bıçaklarını masaya bıraktı ve beni donduracak kadar sert bir bakışla baktı. "Çöpçatan istemiyorum. Seni istiyorum."

BÖLÜM 8

ALEXA

AĞZIM AÇIK KALDI. "DELİRDİN Mİ SEN?"

"Sadece birkaç ay sürecek."

"Hayatta olmaz," diye tısladım. "Beni satın alamazsın." O içini çekti. "Sakin ol. Öyle bir şey değil."

Kaşığımı masaya vurdum. "Tabii ki öyle değil. Ben fahişe değilim." Elimi vücudumun üzerinde gezdirdim. "Bu satılık değil. Duydun mu?"

Çenesi sıkıldı ve gözleri kısıldı. "Jennifer Lawrence ya da adını sayabileceğin başka bir aktris, film çekmek için para aldığı ve filmde kocası olmayan bir adamı sevmiş gibi davranmak, hatta onu öpmek zorunda olduğu için fahişe mi oluyor? Hayır, tabii ki değil. Bu oyunculuk olacak."

Öpüşmeden bahsetmesi dudaklarımı karıncalandırdı. Bir zamanlar Evan'ın geleceğimde olabileceğini düşünmüştüm. Belki de oyunculuk o kadar da kötü değildi.

"Peki öyle mi?" diye sordu.

Ben "*kız arkadaş*" kelimesine odaklandım. "O farklı."

"Nasıl?"

"Öncelikle, herkes onların bir karakteri canlandırıldığını bilir."

"Ve senden bir karakteri oynamanı istiyorum. Bu kesinlikle aynı şey." "Ve tüm bunlar, halkı değiştirdiğine inandırmak için ve hala bir pislik olmadığını düşünmelerini sağlamak için." *Ne oluyor? Bunu gerçekten düşünüyor muyum?*

"Ben öyle demezdim." Derin bir nefes aldı. "Ama evet. Onların beni farklı görmelerini istiyorum."

Gözlerimi devirdim. Hislerimden daha hafif bir hareketti. "Ne asıl bir hedef." Bunun umutsuz bir görev olduğunu düşündüğümü söylemeyi hak ediyordu.

"Benim işim benim için senin işin senin için olduğu kadar önemli," diye devam etti, ben konuşmadan. "Pozisyonumu geri kazanmak için imajımı düzeltmem gerekiyor."

Bunu sanki katlanmak zorunda olduğu bir diş tedavisiymiş gibi söyledi ve tedavi bittiğinde itibarının pırıl pırıl olacağını ekledi. *Hiç sanmıyorum.*

"Neden ben?" *Hayırdan belkiye* doğru kaymışım.

"Çünkü güvenebileceğim birine ihtiyacım var ve o da sensin. Az önce hayır diyebilecek karakter gücüne sahiptin. Bu şehirde tanıştığım diğer tüm kadınlar benden bir şey istiyor. Çoğu için ben yürüyen bir ATM makinesiyim. Senin öyle olmadığını biliyorum."

Ben de diğer kızlar gibi olmadığını biliyordum, ama onun ikiyüzlü iltifatı göğsümü gururla doldurdu. "Ya hayır dersem?"

O anda telefonum titremeye başladı ve toplantılarda telefonları kapatma kuralımı ihlal ettiğimi hatırlattı.

Peçeteyle dudaklarını sildi. "Beklerim."

Evren bu fırsatı beni utandırmak için kullanmıştı. Arayan kardeşim Rachel'dı. Aramayı reddettim ve telefonumu kapattım. "Üzgünüm." Suçluluk duygusu midemi sıkıştırdı.

"Eğer reddedersen," dedi, "parayı Amerikan Kanser Derneği'ne bağışlayacağım ve rolü başka bir kadına vereceğim, muhtemelen en sevdiği hayır kurumu kendisi olan birine."

"Ama..." Yüzümün beni ele vermesini engelleyemedim. Bunu kaybetmek fon için yıkıcı olurdu. "Ama topladıkları paranın sadece dörtte üçü alıcılara gidiyor, bizimle ise yüzde yüz. Bağışınızı biz çok daha iyi kullanırız."

Çatalını masaya bıraktı. "Kim, tüm kozlar sende. Ne istediğimi sana söyledim. Asıl soru, karşılığında ne istiyorsun? Bu kadar basit."

"Sadece çıkıyormuş gibi yapıyoruz," diye ısrar ettim. "Bu sadece bir iş işlem." Yanlılıkla şimdiki zaman kullandım, sanki bunu kabul ediyormuşum gibi. "Bu tartışmaya açık değil."

"Evet, tabii ki," dedi, başını sallayarak. "Sadece çıkıyormuş gibi yapacağız."

"Peki bu nasıl olacak? Seninle çıplak bir şekilde çeşmeye girmeyeceğim

."

Dişlerinin arasından tıslayarak nefes aldı. Mizah girişimim hedefi ıskalamıştı. "Akşam yemeğine ve etkinliklere giderdik. Birlikte görünürdük. Seni kız arkadaşım olarak tanıştırır, ne kadar harika olduğunu anlatır ve istediğin her şeyle seni şımartırdım. Aşık bir çift gibi davranır, çiftlerin yaptığı şeyleri yapardık."

"Açıkça söylemek gerekirse, senin yüksek sosyete tiplerinden biri olmak, her zaman şık giyinmek zorunda değilim, değil mi?"

"Senin dediğin gibi 'yüksek sosyete' olmak zorunda değilsin, ama güzel bir restoranda eşofman giymek sana garip gelebilir. Sen yine sen olacaksın. Önemli olan, randevulara ve etkinliklere katılabılmen."

"Senin emir kulu olmamı mı istiyorsun?" diye sordum.

"Bir nevi. Evet. Programım çok yoğun."

Dişlerimi sıkarak nazikçe söyledim. "Senin kadar meşgul olmadığımı söylemen oldukça şovenistçe."

Bu onu etkiledi. Bir an için utanmış bile göründü. "Özür dilerim. Öyle demek istemedim. Oyunculuk benzetmesine geri dönersek, seni işe alan benim, yani rolü, senaryoyu ve programı ben belirliyorum. Bu şartları kabul edebilir misin?"

Hizmetlerim için aldığım ücreti hatırladım. Hiçbirini almıyor olsam bile, toplamdaki sıfırların sayısı beni hala şaşırtıyordu.

Kız kardeşimin yanlışlıkla yaptığı telefon görüşmesi, bu şehirdeki aileler için yardım kuruluşumuzun ne kadar önemli olduğunu bana hatırlatmıştı ve vicdanım rahat bir şekilde bu kadar çok insana yardım etme fırsatını geri çeviremezdim. Rachel, bizim küçük fonumuz sayesinde hayattaydı.

Bu durumda Sliphorn'un ne diyeceğini biliyordum, bu yüzden kararımı verdim. "Fona iki milyon dolarlık bir bağış istiyorum."

"Tamam," dedi hemen. Ne kadar yüksek bir rakam verebileceğini yanlış değerlendirmiştim. Elini ceketinin cebine soktu ve bir çek çıkardı, sonra da bana doğru uzattı.

McAllister International tarafından basılmış, yirmi bin dolarlık bir çekti ve tarihi, onunla ilk tanıştığım günün ertesi günüydü. Kuruşları da saydım ama yedi haneli bir rakam yoktu.

Ona soru sormadan, çek defteri ve kalem çıkardı. Benim Heyecandan dizlerim titremeye başladı. Bu gerçekleşiyordu, ama yine de çok az istemiştim.

"Şimdi bir milyon," dedi kalemin kapağını açarken. "Ve işimiz bittiğinde bir milyon daha."

Bu küçük bir değişiklikti. Anlaşmanın kendi payına düşen kısmını yerine getirecektim, ama işi bitirmem için bir teşvik eklemek onun açısından akıllıca bir hareketti. O yazarken gergin bir şekilde izledim. Bu çılgın bir miktardı.

Kalemin kapağını kapattı ve çeki bana uzattı. Dokuz yüz seksen bin dolarlık bir çekti. "Ve bu da bir milyon eder."

"Teşekkür ederim." Terli parmaklarımla iki çeki birbirine yaklaştırdım. Sliphorn yine kulağıma fısıldadı ve Evan'ın eşiğine henüz ulaşmamış gibi görüldüğüm için ek satışa karar verdim. Bu, kişisel olarak önemliydi. "Ve yardımını istiyorum."

"Ne konuda?"

"Brooklyn'de küçük bir muhasebe firmasında çalışarak deneyim saatlerimi dolduruyorum." New York eyaleti, kendi sertifikamı almadan önce lisanslı bir muhasebeciyle bir yıl tam zamanlı çalışmış olmamı şart koşuyordu.

O başını salladı. "Biliyorum."

Bu yorumu geçiştirdim. Çok fazla şey söz konusuydu, onun benim nerede çalıştığımı nasıl bildiğini sormakla zaman kaybetmek istemedim. "Sydney, patronum Bay Permutter, ofisinin kira sözleşmesinin uzatılması konusunda sorun yaşıyor. Ev sahibi onu kullanıyor ve ben de, senin gibi usta bir müzakereci olarak... ona müzakerelerde yardımcı olabileceğini düşündüm."

Hızla başını salladı. "Elbette yapabilirim. Karşılığında, halkla ilişkiler konusunda yardımını istiyorum." Bir profesyonel gibi, durumu aleyhime çevirmişti ve şimdi onun ek isteğini kabul etmezsem aptal durumuna düşecektim. Cevabımı beklerken dudakları yukarı doğru kıvrıldı.

"Ne tür bir yardım?"

"Medya sorularını yanıtlamak, belki röportajlar."

Bu, diş kökü tedavisi kadar hoş bir şey gibi geliyordu. "Yani, ne kadar harika olduğun hakkında yalan söylemek mi istiyorsun?"

Ne kadar harika biri olduğun hakkında yalan söylemek mi?" Perlmutter'a yardım etmem gerektiğini bilsem de, kaşlarını çattım ve onu birkaç saniye beklettim.

Benim hakaretimden hiç etkilenmeden başını eğdi ve kucağındaki peçeteyi aldı. "Eğer çok fazla geliyorsa, unutabiliriz." Bu adam usta bir manipülatördü.

Masadan elimi uzattım. "Sahte bir kız arkadaşın var."

El sıkıştık ve ben çantama bir milyon dolarlık çekleri koydum. Başarmıştım ve Chelsea'ye anlatmak için sabırsızlanıyordum.

Evan telefonunu çıkardı ve birkaç kez ekrana dokundu. "Pazartesi sabahı Perlmutter ile görüşebilirim, eğer uygunsa."

Yutkunarak, bunu Bay ve Bayan Perlmutter'a nasıl açıklayacağımı düşünmeye çalıştım.

"Onlarla konuşana kadar bunu beklemeye alalım."

Evan telefonunu cebine koyarken başını kaldırdı. "Senden haber alana kadar bekleyeceğim. Ve o zamana kadar..." Dudakları geniş bir gülümsemeye dönüştü. "Tekrar bağlantı kurma fırsatı bulduğumuz için gerçekten çok mutluyum." Lezzetli bir ceylanı gözleyen bir aslan gibi görünüyordu.

Yeni geçici erkek arkadaşım beni utandırmayı çok iyi biliyordu. "Bu sahte ilişki ne zaman başlayacak?" Son tarihi belirlemeyi de unutmuştum, ama iki milyon dolarlık bağıştan sonra, bu ayrıntıyı daha sonra halledebilirdik.

"Bu bizim ilk randevumuz sayılabilir, geri kalanını yarın konuşabiliriz. Şu anda gitmemiz gerekiyor." Telefonunu tekrar çıkardı ve konuşmaya başladı. "Albert, işimiz bitti... Evet, iki dakika yeterli... Onlar da arkada mı? O zaman ön kapıdan girin." Bana döndü. "Şoförüm."

Tabii ki kendi şoförü vardı, bizler ise ulaşım için MetroCard'larımıza her seferinde yirmi dolar ekliyorduk.

Neredeyse hiç dokunmadığım tatlıdan bir kaşık aldım. "Ama ben henüz bitirmedim."

Saatine baktı ve ayağa kalktı. "Gitme zamanı."

Kaşık dolusu lezzetli pudingi yuttum ve sandalyemden kalkmadım. "Saygılı bir erkek arkadaş, tatlımı bitirmeme izin verirdi." Çıktığı kızlar ne kadar zayıf olsalar da, muhtemelen tatlı sipariş etmiyorlardı — bu da benim onlardan farklı olduğum bir başka noktaydı. Sahte kız arkadaş olmak, paspas olmak anlamına gelmezdi.

O içini çekti ve tekrar oturdu. "Tabii ki, sevgilim."

Bana sürekli "*hayatım*" demeye devam ederse, beni deliye çevirecekti, ama bu başka bir günün meselesiydi.

Bir lokma daha alırken parmağımı salladım. "Seni saygılı bir erkek arkadaş haline getirmek için biraz eğitime ihtiyacın olacak gibi görünüyor." O "*saygın*" kelimesini kullanmıştı, ama "*saygılı*" benim için yeterince yakındı.

Çenesini sıktı, ama tuzağa düşmedi.

Belki de bu, düşündüğümden daha eğlenceli olacaktı. Bana ihtiyacı vardı ve benim işbirliğime ihtiyacı vardı. O Wall Street'in Köpekbalığıydı, ama ben istersem Brooklyn'in Kirpi olabilirdim — dikenli ve sarsılmaz.

"Bir şartım daha var," dedi. "Bunun saygın olması için tek eşli olmalı, yani ikimiz de başka insanlarla görüşmeyiz."

"Benim için sorun değil." Uzun zamandır erkeklerle samimi bir ilişkim olmamıştı. Birkaç ay daha ne fark ederdi ki? "Sanırım kendi arzularını *kontrol etmek* için bir planın var? Yoksa bu *hassas* bir konu mu?"

Gülmedi.

Kaşığımı masaya bıraktım ve peçeteyle ağzımı sildim. "Bu güzel akşam yemeği için teşekkürler, Evan. Artık gidebilir miyiz?"

O da başını sallayarak gülümsedi. "Hanımefendi hazırsa."

Aşağıda, belime dokunan elinin titremesi beyin dalgalarımı altüst etti. Hayatım buna bağılıymış gibi içinde devasa çeklerin bulunduğu çantamı sıkıca tuttum ve tökezlememeye odaklandım.

Yavaş yavaş, ön kapıya doğru ilerlerken insanların bize bakışlarını değil, gözlerini diktiğini fark ettim. Ama bu sefer kadınlar Evan'a bakıyordu. Tabii ki bakıyorlardı. Haydut olsun ya da olmasın, o şehirdeki en yakışıklı ve tanınmış bekarlarından biriydi.

Bizi kapıda durdurdu ve önce pencereden dışarı baktı. "Tamam, Albert arabayla geldi." Kolumu tuttu. "Ayaklarına bak. Hiçbir şey söyleme, sorulara cevap verme, hızlı yürü ve durma. Yapabilirsin."

"Neyi başaracağım?" diye sordum.

Artık çok geçti. Kapıyı açmış ve beni dışarı çekmişti bile. Fotoğrafçılar bir kurt sürüsü gibi üzerimize çullandı, fotoğraflar çekip birbirlerine sorular yağdırdılar. Evan dirseğimi çekti ve diğer koluyla yüzümü kameralardan biraz olsun korudu.

Onun talimatlarına uyarak sessiz kalmaya çalışırken, Neden insanlar ne yediğimizi, ne içtiğimizi, ne zaman buluştuğumuzu veya hangi kulübe gittiğimizi umursuyorlardı? Benim giydiğim kıyafetle kulübe gitmesek daha iyi olurdu.

Sonra yağlı sarı saçlı biri boş kolumu tuttu. "Adın ne?"

Gözlerimi kaçırdım ve kolumu sapıktan kurtardım. beceriksiz olduğum için hemen ayağım takıldı ve bileğim burkuldu. Bir sonraki hatırladığım şey, Evan'ın beni yakaladığı ve onun kollarında olduğum, ses tellerim çalışmayı reddederken o güçlü yüze baktığımdı.

Kollarının gücü, kolonyasının kokusu, sert kas duvarına dayanan bir göğsümün hissi ve diğer göğsümdeki eli... Bu çok fazlaydı.

süreç. Bir an için dünya durdu ve ben Hamptons'daki sahildeydim. Evan, iskeleden düştüğümde beni yakalamıştı.

Ama o artık o sıksa komşu çocuk değildi, New York'un yarısının arzuladığı son derece yakışıklı bir adamdı.

Hızla beni dengeledi ve görüntü kayboldu. Kollarını çekti. "İyi misin?"

Ben gerçeğe döndüğümde kameralar çekmeye devam ediyordu. "Tabii." İlk topallayan adımım beni yalancı yaptı.

O da beni kucaklayıp, büyük, koyu renk takım elbiseli şoförünün bizim için açık tuttuğu arabanın kapısına taşıdı.

Şimdi Evan'ın telefonda yaptığı konuşma daha mantıklı geliyordu. *Onlar* derken, kameraları ve soruları olan bu akbabaları kastetmişti.

Albert arabanın kapısını kapattı ve sürücü tarafına koştu. Arabayı kaldırımdan uzaklaştırınca ortalık sakinleşti. "Yemeğiniz güzel miydi efendim?" diye sordu, sanki restorandan çıkışımız normal bir olaymış gibi bir olaymış gibi sordu.

Evan hemen cevap vermediğinde, ben bizim adımıza cevap verdim: "Evet, Albert, çok güzeldi. Sorduğun için teşekkürler. Bir dahaki sefere sen de bize katılmalısın. Crème brûlée'yi çok beğendim. Sen de beğenirsin bence."

Albert hiçbir şey söylemedi, ama Evan'ın yüzündeki ifade ikisi için de yeterince açıklayıcıydı. Albert'in işi açıkça patronla akşam yemeği yemeyi içermiyordu.

Öyleyse, Evan'ın dünyası berbat bir yerdi. Bu düzenli yeri alt üst etmek eğlenceli olacaktı ve yardımcıları da bize katılmaya davet etmek sadece başlangıç olacaktı.

"Nereye gidiyoruz, efendim?"

Evan adresimi hızlıca söyledi.

Sonunda tekrar nefes alabiliyordum. "Albert, beni metro istasyonunda indirebilirsin."

Albert başını salladı. "Evet, Bayan Borelli."

"Albert," diye ısrar etti Evan. "Onun evi."

"Evet, efendim."

İtiraz etmeye başladım, "Ama..."

Evan parmağını dudaklarıma koyarak beni susturdu.

Ne yapmam gerektiğini söylemelerinden nefret ediyordum ve parmağını ısırmak istedim, ama çantamdaki çekler buna engel oldu.

"Ben," Evan yavaşça başladı, "bir beyefendiyim." "Bu tartışılabilir," parmağına karşı mırıldandım. "Ve bir beyefendi, randevusunu güvenli bir şekilde evine bırakır."

Parmağını dudaklarımdan çektiğinde, bu teması neredeyse özleyecektim, neredeyse. "Adımı nereden biliyor?" diye fısıldadım.

O eğildiğinde nefesi kulağımı okşadı. "Ona akşam yemeğinde buluşacağım özel bayanın adını söyledim."

"Oh." Ben saygılı bir mesafeye çekildim. Bunda yanlış bir şey yoktu, ama *özel bayan* mı? Buluşmamız planlanmıştı, ama bu, beni eve bırakmayı da başından beri planladığı anlamına geliyordu.

"Neden o çakal sürüsü bize saldırdı?" "Bu benim dünyam, hayatım. Paparazzi cehennemine hoş geldin."

"Her zaman böyle mi?"

"Her zaman değil."

Telefonumu çıkardım ve açtım. Kız kardeşimden sadece bir cevapsız arama vardı. Buna sonra bakardım.

"Ekranı kırık bir telefonla dolaşmak güvenli değil." Evan, zavallı, hırpalanmış cihazıma baktı.

Hemen onu kaldırdım. "Hala çalışıyor." O başını salladı. "Güvenli değil."

Onun onaylamayan bakışlarından kaçınmak için pencereden dışarı baktım. Bir dakikalık gergin sessizliğin ardından sordum, "Albert hep bizi mi götürecektir, yoksa dönüşümlü olarak mı yapacaklar?"

"Albert benim şoförüm." Başımı salladım. "Albert mı?"

"Evet, Bayan Borelli."

"Soyadınız nedir?" "Jensen, Bayan..."

Onu keserek, "Bana Alexa diyebilirsiniz, tabii size Bay Jensen diye hitap etmemi istemiyorsanız." dedim.

"Evet, Bayan Alexa."

"Peki evli misiniz?"

Evan'ın yüzünde endişe belirdi.

"Evet, hanımefendi, evliyim. Altı yıldır," dedi Albert.

Evan'ın omzuna elimi koyarak öne eğildim. "Çocuğun var mı?"

Albert'ın sesi canlandı. "Sadece bir tane. Jessica. Beş yaşında."

BÖLÜM 9

EVAN

ALEXA'NIN BROOKLYN'E GIDERKEN BANA SORDUĞU TEK SORU ŞUYDU: "
Bunun işe yarayacağından emin misin?"

İşe yaraması gerekiyordu, bu yüzden cevabım "Tabii ki" ile sınırlı kaldı.

Sessizlik sırasında akşam yemeğinde yaşananları tekrar tekrar düşündüm ve her gün şükran duyacağı bir şey seçtiğini söylediği anı tekrar tekrar hatırladım. Bu alışkanlığı ilginç ve biraz da ilham verici buldum. Beni şaşırtan çok fazla insan yoktu, ama o şaşırtmıştı.

Albert, Brooklyn'de ona verdiğim adresin önüne arabayı çekti. Belki de karanlık yüzündendi, ama mahalle Google sokak görünümünde daha iyi görünüyordu. Alex için kapıyı açtım ve ona yardım ettim. Elini tuttuğumda, alışık olmadığım bir şekilde sarsıldım. Normalde kendimi daha iyi kontrol edebilirdim. Dışarı çıkmak için öne eğildiğinde, tişörtünün içinden görünen manzara da pek yardımcı olmadı.

"Akşam yemeği için teşekkürler." Çantasını okşadı ve bana içten bir gülümseme attı. "Ve cömertliğin için tekrar teşekkürler. Bu birçok aileye yardımcı olacak." Geri çekildi ve gülümsemesi kayboldu. "Ne diyeceğimi bilmiyorum..."

Garip bir sessizlik vardı. "Bir çaresine bakarız." Aldatılmış hissetmenin yanlış olduğunu biliyordum, ama bu hissi engelleyemiyordum. Sahte randevular öpücükle ya da sarılmayla bitmez, diye kendime hatırlattım. "Seni yukarı kadar geçireyim."

"Hayır," diye homurdandı. "Eşlik etmeyeceksin. Bu, sevdiğim insanlara ayrılmış bir şey." "Ama bileğin..."

"O kadar da kötü değil." Bir saniye tek ayak üzerinde dengede durarak sözünü kanıtladı.

Patlamak üzere gibi görünüyordu, bu yüzden fitili ateşlemekten kaçındım. "Birimin içine güvenli bir şekilde girdiğinde bana mesaj at."

"Başka bir isteğin var mı patron?"

"Lütfen bana mesaj at ve o çekle dikkatli ol." Başını salladı ve çantasını daha sıkı tuttu.

"Seni ararım. Ah, bir de..." Bir kart çıkardım ve üzerine Albert'in cep numarasını hızlıca yazdım. "Bir yere gitmen gerekirse, Albert'in numarası burada."

Kartı uzattığımda başını salladı ve geri çekildi. "Hayır, yapamam. Bu çok tuhaf."

Öne çıktım ve kartı ona uzattım. "Bu isteğe bağlı değil. Bu bölgenin bir parçası."

Bir iç çekerek kartı aldı. "Ne seni ne de senin bölgeni sevmiyorum ve bunu kullanmayacağım."

İnatçılığından hiçbir şey kaybetmemişti, ama aklıma Shakespeare'in sözleri geldi. *Belki de bu hanımefendi fazla itiraz ediyordu.* Omuz silktim. "Ne olur ne olmaz diye."

Başını hafifçe eğmesi, kabul etmekle aynı şey değildi, ama sözlü bir tartışma olmadan, buna yakındı. "İyi geceler, Evan." Albert'e el salladı. "Sana da teşekkürler, Albert."

Albert de başını salladı. "Rica ederim, Bayan Borelli." "Alexa deyin lütfen," diye ısrar etti.

Şimdiye kadar fark etmemiştim, ama randevularımdan hiçbiri Albert'a ilk isimlerini kullanmasını istememişti. Muhtemelen resmi olarak hitap edilmenin bir ayrıcalık olduğunu düşünüyorlardı. *İlginç.*

"İyi geceler, Allie." Eski takma adını kullandığımda bir anlığına gülümsediğini fark ettim. Binasına doğru yürürken gözlerim kalçalarının sallanışına odaklandı. Güzel bir poposu vardı. Ne yazık ki benden nefret ediyordu.

Neden böyle düşünüyorum ki? O benim sahte kız arkadaşımdı, bu şehirde benim için tamamen yasak olan tek kadındı. Bu konuda çok netti ve benim de kendi nedenlerim vardı.

Asıl soru, kapıya ulaştığında geriye bakacak mıydı? Baktı.

Arabaya binmeden önce el salladım.

Bir dakika sonra, biz beklerken, bir grup çocuk binadan çıkıp bağırıp çağırarak birbirlerini itip kakmaya başladı.

Albert kapıları kilitledi.

Telefonumu elimde, onun aramasını bekledim.
Albert arkasına baktı. "Bu mahalle bana pek iyi gelmiyor." "Bana da."
Telefonunda bir numarayı çevirdi. "Selam Stan, ben Albert. Bir tehdit değerlendirmesi yapman lazım." Alexa'nın adresini hızlıca söyledi. "Evet... Teşekkürler." Telefonu kapattı. "Yarın hazır olur," dedi bana.

ALEXA

AYAK BİLEĞİMHALA AĞRIYORDU, AMA TOPALLAMAMAYA ÖZEN GÖSTERDİM.
binamın kapısına ve içeriye doğru yürüdüm. Merdiven boşluğunda, kendimi topallamaya izin verdim. Katıma çıkan merdivenleri tırmanırken heyecandan titriyordum.

Sonra sesleri duydum. Yukarıdan inen genç erkeklerdi ve seslerinden sarhoş oldukları belliydi. İçlerinden biri diğerine Pinky diye seslendiğinde, ensemdeki tüyler diken diken oldu ve ayak bileğimdeki ağrı birdenbire önemsiz hale geldi. Pinky yine hapisten çıkmıştı. Sürekli dünyaya kızgındı ve baş belasıydı.

Polis, bu sefer ağır suçtan yargılanıp yıllarca hapis cezasına çarptırılacağını garanti etmişti. Ancak Pinky, daha hafif bir suçlamayla yargılanmayı kabul etti ve benim polise ifade vermem, ne ona ne de arkadaşlarına hoş gelmemiştir.

Bir seçim yapmam gerekiyordu: yukarı mı, aşağı mı? Evan ve şoförü şimdiye kadar kesin gitmişlerdi ve cuma gecesi merdiven boşluğunda karşılaştığım bu sarhoş kalabalığa rastlamak yukarı çıkmaktan daha iyi olamazdı. Bu yüzden acıyı umursamadan yukarı çıktım. Onlardan önce katıma ulaşmam gerekiyordu.

Katıma ulaştığımda, koridora koştum ve merdivenlerin kapısını nazikçe kapattım, sonra da hızla kapıma koştum. Nefes nefese, kilidi açtım ve arkamdan kapıyı kapattım. Sürgüyü çevirdim ve dinledim. Koridorda kimseyi duymadım.

Bir an için, filmlerde yaptıkları gibi kapıya bir sandalye dayamayı düşündüm. Ama bu aptalca bir fikirdi. Burada bir milyon dolarlık çekim olduğunu kimse bilmiyordu, bu yüzden hırsızlık olasılığı normalden daha yüksek değildi. Yine de

köşeye baktım ve Billy Boxer'ın bana verdiği eski beyzbol sopasının hâlâ orada olduğunu gördüm.

Kapı için bir güvenlik çubuğu istemiştim, ama Billy, asıl tehdidin kablo tamircisi kılığına giren bir katil olduğunu ve benim saf olduğum için onu kapıdan içeri alacağımı söyleyerek, sopanın daha iyi bir seçenek olduğunu söyledi.

Billy ile uzun süre kalacak kadar saf değildim, ama yarasayı saklamıştım.

Dairemde sinirli bir şekilde dolaşırken pencerenin önünde durdum. Evan'ın arabası hala dışarıda park halindeydi ve farları yanıyordu.

Kahretsin. Ona mesaj atmayı unutmuştum.

Telefonum çantamın en dibine düşmüştü, ama onu çıkardım. Sonunda ekran aydınlandığında kalbim hala hızla atıyordu.

BEN: Eve sağ salım vardım

Bu doğrudu. Cevabı hemen geldi. BİLİNMEYEN:

Teşekkürler.

Sahte kız arkadaş rolünü oynamak onunla iletişim halinde olmam gerektiği anlamına geldiğinden, mesaj simgesine tıkladım ve Evan'ı kişi listeme ekledim. *Sahte kız arkadaş...* Kulağa tuhaf geliyordu. Neredeyse müstehcen bir ifade gibiydi.

Çekleri çantamdan çıkarıp boş bir zarfa koyduğumda ellerim hâlâ titriyordu. Sonra fark ettim ki önündeki büyük çek şirket çeki değildi. Evan'ın kişisel çekiydi.

İçimdeki neredeyse CPA, şirketinin muhasebe departmanının, şirket adına bir hayır kurumu bağışı için dokuz yüz seksen bin dolarlık bir gider raporunu nasıl kayıt altına alacağını merak etti. Bu, okulda işlediğimiz bir konu değildi.

Omuz silkerek zarfı kapattım, katladım ve ödülümü en son okuduğum aşk romanının sayfalarının arasına sakladım. Üstüne birkaç eski kitap koyarak, bu gece için olabildiğince güvenli hale getirdim.

Dolaptan bir bardak çıkardıktan sonra, buzdolabının kapısını açmak için kolunu sertçe kaldırdım. Biraz daha az kuvvet uygulansaydı, kapı açılmayacaktı. Bir gün bu aptal kapı düşecekti. Kırık menteşe her zamanki gibi sinir bozucu bir şekilde gıcırdadı.

"İnsanların yiyeceklerinizi çalmasını önlemek için bir özellik," demişti apartman yöneticisi Zhukov, bana kiralamak için daireyi gösterirken. Ev sahibinin tamir için çok cimri olduğunu neden itiraf etmiyordu ki?

Kuru boğazım için çeşitli seçenekleri inceledim. Ön tarafta, üç ay önceki sağlıklı beslenme çılgınlığımdan kalan, kısmen içilmiş şekersiz kızılıcık suyu şişesi duruyordu.

Üç ay önce. İki hafta sonra normal yemeğe geri döndüm. Tanrım, o şeyin tadı berbat.

Ancak ailemin kendimizi beslemeye zar zor yetebildiği bir dönemden geçtiğim için, yiyecekleri asla israf etmem. Şişeyi önümde ve ortada tutarak, ara sıra bu iğrenç şeyden bir yudum almayı hatırlamaya çalışıyorum. Şişenin yarısı doluydu. Tadı o kadar kötüydü ki, mantar bile tahammül edemezdi, bu yüzden küflenmediğinden emindim.

Mor renkli düşmanımı kenara itip, arkasındaki kutuyu rafın önüne çektim. Musluğun düğmesine bastım. Bardakımın dolmasını izledim. Çeyrek, yarısı, dörtte üçü... Tamamen dolana kadar durmadım.

Aklımı başımda tutmak için, akşam yemeğinde şarap listesindeki pahalı şişelerden birini deneme fırsatını kaçırmıştım. Ama şimdi, ayak bileğimdeki ağrıyı dindirmek ve sinirlerimi yatıştırmak için ayak bileğim için aldığım Advil'i yutmak ve sinirlerimi yatıştırmak için biraz alkol alabilirdim. Kutumdan çıkan şey, DiMaggio'nun şarap listesindekilerle muhtemelen çok az ilgisi vardı, ama içinde alkol vardı. O kadar ucuzdu ki etiketinde sadece *beyaz şarap* yazıyordu. Ama bu gece benim için önemli olan kutunun üzerindeki küçük yazılardı. Yüzde on üç alkol içerdiğini vaat ediyordu.

Hapları yuttum, kanepeye uzandım ve içki içerken akşamın olaylarını kafamda tekrar canlandırımdım. Bu gece çok kafa karıştırıcıydı, bir roller coaster gibiydi.

Restorana girerken hissettiğim korkudan, iki milyon dolarlık hediyein verdiği coşkuya, binamın merdiven boşluğunda hissettiğim farklı bir tür korkuya kadar çeşitli duygular yaşadım.

Wall Street'in Köpekbalığı'nı yendiğimi ve bunu kanıtlamak için onun bir milyon dolarını aldığımı kavramam için bardağın ilk yarısını içmem gerekti. Üstelik akşam yemeğini de o ödemişti. Fena bir gece değildi.

O, sadece benim sağlayabileceğim bir şey istiyordu ve ben de yardımımı almak için ona çok pahalıya mal olmasını sağladım: iki milyon dolar. Bu doğru bir yorumdu. Ben kendimi satmıyordum, o benim yardımımı satın alıyordu.

Bir yudum daha aldıktan sonra, kendimi kaldırdım ve bir süre sonra küçük gümüş renkli hedef günlüğüm ve bu anı işaretlemek için kırmızı kalemimle kanepeye geri döndüm.

Bu, hedeflerimin ikinci versiyonuydu ve onları değiştirerek veya unutarak hile yapmamam için yazıya dokmüştüm. İlk hedef ęünlüęüm, iflasın ardından evleri boşaltmak için eşyalarımızı kutulara koyarken kaybolmuştu.

Defteri açtım, kalemin kapağını açtım ve sekiz numarayı ęüzel, kalın bir kırmızı çizgiyle çizdim.

8: Three Sisters Fund için bir milyon dolar gelir elde etmek.

Sonra tekrar çizdim, bir kez daha. Her izgi, bir öncekinden daha iyi hissettiriyordu. Bu, hiç gerekleştirebileceğimden emin olmadığım bir hedefti. Bunun benim beyaz balınam olabileceğini düşünmüştüm.

Bugün bir akşamda hedefin iki katını başardım ve tek yapmam gereken bir süre Evan McAllister'a katlanmaktı. Bu, dokuz numaradan çok daha kolay olacaktı. Çünkü dokuz numara, zenginlerin parasını kullanmama izin vermiyordu. Kendi kazancımla başarmam gerekecekti.

9: Twin Bridges Bursunu geri ödemek.

Bu, sonradan eklenen bir hedefti. Columbia'ya gitmem için bana para vermişlerdi — öğrenim ücreti, kitaplar, oda ve yemek — ünkü eğitimimle neyi başarmak istediğimi anlatan bir kompozisyon yazmıştım. Bu burs olmasaydı, Columbia'ya asla gidemezdim ve liseden sonra okulu bırakmış olabilirdim. O zamanlar benim bile emin olmadığım potansiyelimi gördüler ve hayatımın ilk hedeflerinden birini gerçekleştirmem için bana fırsat verdiler. Kısa süre önce, bursu geri ödemenin başka bir hak eden kişinin potansiyelini gerçekleştirmesi için bir fırsat olacağına karar verdim.

4: Dört yıllık bir üniversiteden mezun olmak.

Ailemde bu dönüm noktasına ulaşan ilk kişiydim ve bunu tamamen kendi başıma başarmıştım.

İşte buradaydım, en zor hedefim olduğunu düşündüğüm şeyi başarmıştım ve kutlamak için elimde sadece kutu şarap vardı. Belki yarın dörtlü şampanya paketlerinden birini alırım.

Küçük defterimin sekizinci satırının iki satır üstünde yer alan bir hedef, asla tamamlayamayacağım sürekli bir hedefti, ama umurumda değildi.

6: Rachel'a her hafta onu sevdiğimi söylemek.

Onu kanser koğuşunda ziyaret ettikten sonra, onu kaybedebileceğimizi düşündüğümüzde bu hedefi eklemiştim. O uyuyordu ve kız kardeşimin onu ne kadar sevdiğimi bilmeden ölebileceğini fark etmek beni çok üzdü. Babam birkaç dolar tasarruf etmek için sağlık sigortamızı iptal ettiği için kendini çok kötü hissediyordu ve onu affetmek hayatımın en zor kararı olmuştu.

Evergreen projesini gerçekleştirmek için her şeyi riske atmıştı ve sonunda, bu riski almamız bize her şeyimizi kaybetmemize mal olmuştu — neredeyse Rachel'ı da. Bu deneyim, yedinci hedefime yol açmıştı. Rachel'ın teşhisi konmadan önce bile dahil ettim.

5: Bir CPA edinmek

Benim düşünceme göre, babam yetkin bir finansal danışmanlık hizmeti alsaydı, iflasla karşı karşıya kalmazdık. Kendine saygısı olan hiçbir muhasebeci babamın sigortayı iptal etmesine izin vermezdi. Brooklyn, özellikle de bizim mahalle, insanların güvenilebileceği bir muhasebeciye ihtiyaç duyuyordu.

Bardağımı bitirdikten sonra kalktım ve buzdolabından biraz daha içki aldım. Tekrar kanepeye çöktükten sonra Chelsea'yi aramayı düşündüm, ama vazgeçtim.

Yarın Gwen ile her zamanki cumartesi sabahı brunch'ımızı yapacaktık ve onlara bu haberle sürpriz yapmak istedim. Ama belki de kısa bir mesaj atmak, onun endişelenmemesi için daha saygılı bir davranış olurdu. Yine yıpranmış telefonuma uzandım.

BEN: Akşam yemeği iyi geçti. Nakit hediye için bir taahhüt aldım - yarın daha fazlası var.

Şarabı artık daha yavaş yudumlarken, bu gece olanların diğer yönünü, hedefime ulaşmamı sağlayan ödünleşmeyi düşündüm.

Artık Evan McAllister'ın kız arkadaşıydım — hayır, *sahte* kız arkadaşı. Her iki ifade de hoşuma gitmiyordu. İkisi de sanki ona aitmişim gibi geliyordu

ve ben hiçbir erkeğin malı olacak bir kadın değildim.

Yeni unvanımın *sahte* kısmı en önemli kısmıydı. Zorlandığımı ve sadece listemdeki bu hedefi silmek için yaptığımı kendime inandırmak kolaydı ama şimdi bunun aslında hoşuma gittiğini fark ettim. Sahte bir kız arkadaş, gerçek bir kız arkadaşın yapmayacağı şeyleri yapabiliirdi.

İlham almak için biraz daha şarap içtim ve Evan'ı bir kez daha kızdırmaya karar verdim.

BEN: Seni düşünüyorum. Umarım uykuya dalmakta zorlanmıyorsundur.

Mesajlaşmaya devam etmemesi için telefonumu kapattım.

Yatağa girdikten sonra, durumumu kafamdan atamayıp bir o yana bir bu yana döndüm. Her şey tersine dönmüştü. Bana ait olmayacak para için, o adamla seks yapmayacak ve başka kimseyle çıkmayacak sahte bir kız arkadaş olmayı kabul etmişim. Yani, sahte bir şekilde sahte bir seks düşkünü gibi davranmam için para alıyordum ama cinsel ilişkiden uzak durmam gerekiyordu.

Daha da kötüsü, Evan'ın bu geceki halini ve benim güvenliğim için nasıl endişelendiğini düşündüğümde, içimde bir heyecan hissettiğimi inkar edemedim. Thor'u komodin çekmecemden çıkardım. En azından mekanik erkek arkadaşım gerçektir. Ve karşılığında hiçbir şey istemiyordu.

Dügmeye bastım ama hiçbir şey olmadı, hâlâ bozuktur.

EVAN

EVE GELDIKTEN SONRA YATAĞA UZANDIM. ALEXA'NIN GÖRÜNTÜLERİ son bir saat boyunca uykuya dalmam imkansızdı.

Pes ettim, elimi aşıya kaydırdım ve acı veren sert penisimi kavradım. Sabah ereksiyonu yerine, akşam ereksiyonu yaşıyordum ve neden bu akşam en azından onu kapısına kadar geçirmedim diye merak ediyordum. Eğilip belki de... Hayır. Öpüşmek gündemde olmazdı. İmkânı yok.

Bu geceki kıyafetleri pek seksi değildi, ama ben okşarken, hayal gücüm onların altında ne olduğunu tahmin etmekte zorlanmadı.

Rekor sürede boşaldım ve nefes nefese, komodinin üzerindeki mendille temizlendim. O benden nefret ediyor olabilir, ama benim sikim, onu ne kadar çekici bulduğumdan başka hiçbir şeyi anlamıyordu. Benim küçük beynim bu konuda basitti ve onunla tartışmaya niyetim yoktu.

Charlie ile çıkmayacağıma dair anlaştıktan sonra, öngörülebilir gelecekte gerginliğimi bu şekilde gidermeye alışmam gerekecekti. Alexa'yı gerçek bir kız arkadaşım olarak görmek kadar tatmin edici değildi, ama bu mümkün değildi. Nefretinin kökleri derindi.

İyi tarafı, Alexa zekiydi ve randevularımızda hava durumu, Kardashianlar veya en son Birkin çantası gibi konuların ötesine geçen sohbetler yapabiliydik. Bu bir rahatlama olurdu. Son zamanlardaki randevularımın çoğu üniversite mezunuydu, ama konuşma becerilerinden bunu anlayamazdınız.

Alexa ve benim bir sonraki randevumuzda halka açık bir yere gitmemiz gerekiyordu, böylece

Öpüşmek için uygun bir durumdu — tabii ki bir iki ya da üç *sahte* öpücük. Bir iki paparazzi pisliği, onu benim yeni kız arkadaşım olarak etiketleyecek fotoğraflarımızı çekebilirdi. Ve Charlie, ilişkimizin uzun süreli olması gerektiğini söylediği için, sonraki randevularda da daha fazla sahte öpücükle devam etmek zorunda kalacaktık.

Sonunda uykuya daldım, ailelerimizin ilişkisi bozulmasaydı her şey nasıl olurdu diye merak ederek.

BÖLÜM 10

ALEXA

ERTESİ SABAH BİLEĞİM DAHA İYİYDİ. NEYSE Kİ Burkulmamış. Kızlarla brunch için Full Belly Bistro'ya giderken, Evan'ın dün gece gönderdiği mesajı tekrar okudum.

EVAN: Çok zor çünkü ben de seni düşünüyorum.

Şimdi de bana nazik davranarak benimle dalga geçiyordu. Köpekbalığı dişlerini saklıyordu, daha doğrusu şeytan boynuzlarını saklıyordu. İyi ki o mesajı göndermeden önce telefonumu kapatmıştım. İkimiz de ereksiyon şakaları yaparken, bu durum çabucak kontrolden çıkabilirdi.

Telefonu kaldırıp kaldırımda aceleyle yürümeye başladım. Her zamanki gibi biraz geç kalmıştım ve dün geceki fırtınalı olayların ardından en yakın arkadaşlarımın desteğine ihtiyacım vardı. Ayrıca içindeki paralarla birlikte zarf radyoaktif gibi geliyordu. Buraya gelirken üç kez, beni izleyen herkesin, sıkıca tuttuğum çantada bir milyon dolar olduğunu anlayabileceğinden neredeyse emindim.

Bistroda kızlarımı, Chelsea ve Gwen'i hemen gördüm. "İşte bizim sert kızımız," diye bağırdı Chelsea ve bana sarıldı.

"Harika görünüyorsun."

Sert kız yorumunu anlamadım ama sarılmayı her zaman kabul ederim.

"Bugün aynaya baktın mı?" diye sordum. O her zaman

Siyah giyinmek güçlü görünmesini sağlıyordu. Okulu bitirdiğinde çok başarılı bir avukat olacaktı.

"Bu akşam gitmesi gereken senfoni galasından kurtulmaya çalışıyor," dedi Gwen, gözleri telefonunda.

Çantamı kucağıma çekip açtım. "Belki bu seni neşelendirir." Chelsea'ye çeklerin olduğu zarfı uzattım.

İçimin tadına nazikçe baktım.

"Nasıl başardığımı duymak için sabırsızlanıyorum. O oldukça iyi bir parti," dedi Gwen.

Kaşlarım çatıldı. Bir şekilde sır açığa çıkmıştı.

Chelsea açılmamış zarfı masanın üzerine koydu, içkisini bitirdi ve bardağı masaya bıraktı. "Tuvalet molası." Tuvalete gitmek için ayağa kalktı.

Zarfı hafifçe vurdum. "Önce bunu çantana koy."

"Tabii." Onu çantasına koydu ve tuvalete gitti.

Zarf çantasının üstünden dışarı çıkmıştı.

Soğukkanlı davranmak benim planımdı, bu yüzden gitmeden önce zarfın içeriğini mutlaka kontrol etmesi gerektiğini söylemedim.

Chelsea, garson içecekleri getirirken geri döndü.

Gwen dirseklerini masaya koydu ve çenesini ellerine dayadı. "Peki... meraklılar bilmek istiyor. Evan McAllister dedikleri kadar iyi öpüşüyor mu?"

Cevap vermemek için içkimi yudumlayarak meşgul gibi davrandım.

Chelsea beni kurtardı. "Unutmadan, kızlar, iki hafta sonra Catskills gezisine çıkmaya kararlısınız, değil mi?"

Chelsea'nin ailesinin, onların *kulübe* dedikleri, bizim ise *malikane* dediğimiz bir evi vardı. Son iki yıldır her hafta sonu bizi oraya davet ediyordu. Şehirden uzaklaşmak için çok hoş bir mola oluyordu ve spa ziyaretleri de dahil oluyordu.

"Sabırsızlanıyorum," dedi Gwen heyecanla.

Ben de başımı salladım. "Evet. Bu yılın en önemli olayı.

Gwen'in telefonu çaldı. "Kız kardeşim, Evan McAllister ile gerçekten çıkıp çıkmadığını bilmek istiyor."

Yanaklarım kızardı. "Ciddi değil." Chelsea içkisine bakarak bizi görmezden geldi.

Gwen bana bir bakış attı ve öfkeyle telefonuna dokundu. Yüzünde zafer dolu bir gülümseme belirdi. "Gerçekten mi? Fotoğraflarda öyle görünmüyor." Telefonunu çevirip Chelsea'ye gösterdi.

Hay aksi. Fotoğraflar mı? Bacağım titremeye başladı.

Chelsea'nin gözleri fal taşı gibi açıldı ve bana doğru döndü. "Ondan nefret ettiğini söylemiştin."

Gwen telefonu bana çevirdi. Kahretsin, ekranındaki fotoğraf tamamen farklı bir hikaye anlatıyordu. Evan'ın kollarına düştüğüm anı yakalamışlardı. Herhangi bir normal kadın, benim bakışımı tiksinti değil, şehvet olarak tanımlardı.

"Gerçek nefret, tamam mı?" diye alay etti Gwen.

"Göründüğü gibi değildi," diye açıkladım. "Ayağım takıldı. O da beni yakaladı." "Tabii," dediler hep bir ağızdan.

"Senin göğüslerini tutunmak için kullanmasından hoşlanıyor gibisin," diye ekledi Gwen.

Düşüşün o utanç verici kısmını unutmuştum.

Gwen makaleyi okumaya başladı. "Peki, köpekbalığının son yemeği, McAllister'in son yaramazı kim? Henüz bilmiyoruz, ama bulacağımıza söz veriyoruz."

Hay aksi. *McAllister Minx mi?* Bu beni, Evan'ın bitmek bilmeyen aptal kadınlar listesindeki diğerleri gibi resmi olarak beyinsiz bir aptal yapıyordu.

O benim itibarımın ölüm ilanını bitirdiğinde gözlerimi tekrar açtım.

Chelsea'nin ağzı açık kaldı. "Köpekbalığının yemeği mi?" "Ayağım takıldı ve o beni yakaladı," dedim tekrar.

Gwen'in inanmadığı belliydi. "Yani, yanılıyorlar mı? Wall Street'in Köpekbalığı ile çıkmıyorsun?"

Bu haberi bu şekilde vermeyi kesinlikle planlamamıştım. "Şey, kesinlikle kimsenin yemeği değilim, ama..." diye kekeledim. "Şey, teknik olarak evet, onunla çıkıyorum."

Chelsea nefesini tuttu. "Onu nefret ettiğin konusunda bana yalan mı söyledin?" "Hayır. Söyledim... Yani, söylüyorum."

"Dur biraz," dedi Gwen. "Düşmanla yatmak mı? Ne zamandan beri?"

Chelsea içkisini bırakıp bana bağırmaya başladı. "Tanrı aşkına, bunu neden yaptın?"

Ben cevap veremedim Gwen, "Muhtemelen uyurken testislerini bahçe makasıyla kesebilmek için" dedi.

"Üçlü sır mı?" Masaya üç parmağımı uzatarak onlara meydan okudum. Bu, eski kız öğrenci birliğimizin en yüksek gizlilik seviyesiydi. Kimse üçlü gizli güveni bozmaya cesaret edemezdi.

Gwen, benim parmaklarımın üzerine ilk üç parmağını koyan oldu. "Bu çok ilginç bir şey olsa iyi olur."

Chelsea omuz silkti ve parmaklarını da yığına ekledi. "Umarım orgazm sayısı değildir. Benim gecem öyle geçmedi ki..." Eli, mimozaların etkisiyle sınırları aşan ağzını kapatmak için hızla yükseldi.

Gwen ve ben birbirimize baktık, ama ikimiz de ayrıntıları sormadık.

Parmaklarımı çekip Chelsea'nin çantasını işaret ettim. "Dün gecedan beri. Bağış garantilemek için buna değer olduğunu düşündüm."

Chelsea çantasına uzandı. "O zaman geri veriyoruz. Hiçbir miktar için kendini fahişe gibi satmana izin vermeyeceğim. Aklından ne geçiyordu?" Zarfı çıkardı.

Gwen elini kaldırarak gönüllü oldu. "Onunla seks yapmak için bana para ödemesine gerek yok. Ben bunu bedavaya yaparım. Onu gördün mü? Yatakta kraker yemesine bile izin veririm."

Chelsea etrafına bakındı. "Sesini alçalt. Biz Alpha Kappa'larız. Kendimizi alçaltamayız..." Cümlesini tamamlamadı, ama muhtemelen "*fahişelik yapmak* ya da daha kötüsü" ile bitirecekti.

Onlara fısıldayarak gerçeği itiraf ettim. "İki milyon dolar için buna değer olduğunu düşündüm."

İkisi de konuşmayı kesti, ağızları açık ve gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Aç şunu." Mühürlü zarfı işaret ettim.

Chelsea'nin daha fazla şok olabileceğini düşünmemiştim, ama iki çeki çıkardığında şok oldu.

"Bitirdiğimde bir milyon daha gelecek," dedim. "Ve seks yok."

Seks yapmama yorumları Gwen'i açıkça şaşırtmıştı. Chelsea bunu duymamış olabilir. Çekleri okumakla ve tekrar okumakla meşguldü.

"Onunla yatmamak için bir milyon mu?" Gwen kaşlarını çatarak sordu. "Bu bir tür ritüel işkence mi? Manastıra girmek için mi pratik yapıyor?"

"Ben de anlamadım," dedi Chelsea. "Neden platonik bir kız arkadaş istiyor?"

Evan'a bunun ne kadarının sır olduğunu sormamıştım, bu yüzden ayrıntılara girmedim. "İmajının düzeltilmesi gerektiğini düşünüyor."

"Acımasız iş adamı kısmı mı, yoksa kadın düşkünü kısmı mı?" diye sordu Gwen, konunun özüne girerek.

İfadeyi düzelttim. "Onun flört itibarı. Bu hafta çeşme olayından sonra, kendine sadık bir kız arkadaşla ihtiyacı olduğuna karar verdi, ama sadece sahte

olması gerekiyor."

"Şimdi anladım," dedi Gwen. "Neden sen?" diye ekledi bir süre sonra.

Chelsea içkisini bir yudumda bitirdi. "Basit. Ciddi bir ilişki ya da bağlanmak istemediğini bildiği için, kasabada tek bir kadını seçiyor..." Beni işaret etti. "Onun cazibesine karşı bağışık olduğu için ondan nefret eden kadını."

"Ne cazibesi?" diye tısladım. Beni kameralardan korumaya çalışmasını ve binamın önünde, daireme güvenli bir şekilde ulaştığımı duymak için beklemeyi, birazcık, ufak tefek, minicik bir sevimlilik olarak gördüğümü itiraf etmeye niyetim yoktu.

BÖLÜM 11

EVAN

CUMARTESİ SABAHİ İŞİME DÖNMÜŞTÜM Kİ, TELEFONUM masamda titredi.

Telefonu çevirdiğimde, bilinmeyen bir numara çıktı. Aramayı reddettim. Politikacılar her zaman pazarlama amaçlı aramalarla ilgili bir şeyler yapma sözü verdiler, ancak şu ana kadar başarısız oldular.

Titreşim tekrar başladı, ben de uzandım, "Hayır, teşekkürler" diyerek aramayı cevapladım ve tekrar kapattım.

Üçüncü sefer, arayan benden önce konuşmaya başladı. "Neden bu sabah uyandığımda senin ve bir sürtüğün daha fazla fotoğrafını gördüm?"

"Charlie?"

"Demek adımı hatırlıyorsun, ama konuştuğumuz hiçbir şeyi hatırlamıyorsun. Artık çıkmayacağımıza karar vermemiş miydik?"

"Anlamıyorum."

"Yine Page Six'te çıkmışsın, aptal."

"Oh, onu açıklayabilirim."

"Boş ver," diye tısladı. "Benim talimatlarımı tamamen görmezden gelen aptallar için çalışmam. Bir anlaşmamız olduğunu sanıyordum. Artık aptal kadınlar yok. Seninle işim bitti."

Bazen ateşle ateşle savaşmak gerekir. "İstifan kabul edilmedi, her ne kadar gerçekleri bilmeden hemen sonuca varan aptallarla çalışmaktan nefret etsem de."

"Fotoğraflar tam önümde," dedi, sakın bir tona geçerek. "Ve alıntı yapıyorum, 'Evan McAllister'in son fetihini görmemizi umarak ayrı ayrı geldiler. McAllister Minx'in sonuncusunun adını bilmiyoruz. Öğrenir öğrenmez size haber vereceğiz.' Alıntı bitti. Yani, birkaç gün pantolonunun içinde tutamadın mı?"

"O kadın o," diye patladım.

"Sen onlardan sıkılana kadar hepsi öyledir," diye alay etti.

Beni anlamıyordu. "Senin deyiminle, *saygın* bir uzun süreli kız arkadaş bulmam gerekiyordu ve buldum. Adı Alexa Borelli."

Charlie'nin ses tonu yine yükseldi. "Sana bir nedenden dolayı talimatlar veriyorum. Bir aday bulur bulmaz beni aramanı söylemiştim."

"Seni duydum ve bugün aramayı planlamıştım."

"Kartımda *yirmi dört saat* yazmasının bir nedeni var. Dışarı çıkmadan önce beni aramalıydın."

"Ne var bunda?"

O içini çekti. "Sana açık olacağını düşünmüştüm. halkın bu kızı seveceğinden emin olmak için, onun doğru türde bir kadın olması gerekiyor — altın avcısı, hayran ya da değersiz bir sosyetik değil. Onu incelemem, sosyal medyasını ve geçmişini basının yapacağı gibi incelemem gerekiyor.

Alexa'da böyle bir şey bulamazsın."

Uzun bir nefes aldı. "Tamam, bana ondan bahset. Onunla nasıl tanıştın? Oradan başla."

"Alexa'yı gençlik yıllarımızdan beri tanıyorum. Biraz takılırdık."

"Ve şimdi tekrar bir araya mı geliyorsunuz?" diye sordu. "Bu güzel bir hikaye. İlk başta neden ayrıldınız ve nasıl yeniden bir araya geldiniz?"

"Takıldık dedim ya. Hamptons'da yaz mevsimiydi. Hiç çıkmadık, sadece komşu olarak büyüdük ve sonra ayrı yollara gittik. O benden daha küçüktü." Bana olan nefretinin ardındaki hikaye bekleyebilirdi.

"Ne iş yapıyor? Lütfen bana onun hiçbir şey yapmayan, güven fonlu sosyete tipi ya da Instagram modeli olmadığını söyle."

"Zenginlere karşı bir garezin var, değil mi?"

"Hiç de değil. Ben de öyle olmak isterdim, ama halk, geçimini sağlamak için çalışan normal insanlarla daha iyi ilişki kuruyor."

"O zaman Columbia Üniversitesi'nden MBA derecesi olduğunu duyunca sevineceksin. Brooklyn'deki Sydney Perlmutter Muhasebe Bürosu'nda çalışıyor ve CPA sertifikasını tamamlamak üzere. Hafta sonları ailesinin şarküterisinde bile yardım ediyor."

"Cesaret verici birine benziyor. Daha önce evlenmiş mi? Çocukları var mı? Tutuklanmış mı? Rehabilitasyon görmüş mü?" "Hiçbiri."

"Yine de onu biraz araştırmam gerekecek." Diye iç geçirdi. "Ama talimatlara dönersek, gazetelerde yer almamayı neden anlamadın?"

"Kaza eseri oldu. Paparazziler daha önce DiMaggio's'ta hiç takılmamışlardı ve kimse benim orada olacağımı bilmiyordu."

"Tamam, peki..." Sesinde açık bir hayal kırıklığı vardı. "Ben işimi yaparken, hikayenin kontrolünü nasıl ele geçireceğimizi bulmak Bradley'e kalacak." araştırma."

"Sana söylüyorum, o aradığımız kişi," diye onu ikna ettim.

"Tekrar görüşürüz. Bu arada, dikkat çekme ve gelecekte benim talimatlarımı uygulayacağına söz ver bana, hepsini."

"Tamam. Onu ne zaman tekrar dışarı çıkarabilirim?" En azından Charlie benden vazgeçmemiştir. Neyi bilmediğimi bilecek kadar bilgiliydim ve bu halkla ilişkiler işi de o kategoriye giriyordu. Onun yardımı gerekiyordu.

"Acelen ne?"

"Cumartesi gecesi görünmek için en iyi zaman. Bir süre birlikte görünmemiz gerektiğini söylemiştin ve ben de bu sürecin başlatmak istiyorum."

Bir an sessiz kaldı. "Kontrollerimi olabildiğince çabuk yapacağım, ama hiçbir şey için söz veremem."

"Bulduklarınızı beğeneceğinize eminim. Alexa tertemiz biridir, ama sizden haber bekliyorum."

"Elbette bekleyeceksiniz. İyi günler, Bay McAllister." Hat kesildi.

ALEXA

CUMARTESİ ÖĞLEDEN SONRA TELEFONUM ÇALDI VE EKRANDA

ekranda gördüğüm isim, o gün görmek istediğim son isimdi: Babam. Belki de pazar sabahı şarküteride çalışıp çalışamayacağımı teyit etmek için arıyordu.

"Merhaba baba."

"Benim sözüm geçerse, kızlarımdan hiçbiri lanet olası McAllister'larla çıkmayacak. Kesinlikle olmaz."

Korkmuş olduğum konuşma başlamıştı.

"Baba, görüldüğü gibi değil." Her zaman bu cümle ile başlamayı planlamıştım. Henüz karar veremediğim şey, bundan sonra ne söyleyeceğimdi. İlk savunma cümlem, Evan'ın çeşme fiyaskosundan sonra kullandığı cümle ile aynı olması ne garip.

"O fotoğraflardaki sen değilsin diyecek misin? Ve o seni tutmuyor mu?"

Ona yalan söyleyemezdim. "Hayır. En azından bazılarında benim. Ama biz sadece iyi arkadaşız. Hepsi bu. Düştüm ve o beni yakaladı... biraz garip bir şekilde."

"Senin neslinin *sadece arkadaş* demekle neyi kastettiğini biliyorum. Gizlice yapıyorsunuz, ama birlikte yaşıyorsunuz. Bunu kabul edemem, sana söylüyorum. Hemen buna bir son vermelisin."

Ona gerçeği itiraf etmek istedim, ama bu beni Evan'a karşı yalancı yapardı. Ayrıca, babam gerçeği ortaya çıkarsa, çocuklar için ikinci milyonu tehlikeye atmış olurum. Çocuklar için babamın öfkesine katlanmaya değer olduğuna karar verdim. Belki sonunda benim motivasyonumu anlayıp beni affederdi.

"Senin dediğin gibi *birlikte* yaşıyoruz, asla. Ama rahat bir şekilde çıkıyoruz."

"Ve devam etmeyi mi düşünüyorsun?"

Korkumu yuttum. "Şimdilik, evet."

"Bunun isyan mı yoksa aptallık mı olduğunu umursamıyorum, ama Rachel'ı bu tür davranışlarla kirletmene izin vermeyeceğim. Artık eve gelemezsin ve onunla hiçbir şekilde iletişim kurmanı istemiyorum."

"Baba..." Zaten kesilmiş olan hatta konuşuyordum.

Kız kardeşimi kirletmek mi?

Bu sahte flört anlaşmasının sonuçları, korktuğumdan daha kötüydü.

EVAN

Bugün Natalia'nın aramalarını iki kez reddettim.

Onunla çıktığım her iki seferde de çok hoş bir eğlence olmuştu ve doğru miktarda para karşılığında kız arkadaş rolünü seve seve oynayacağından hiç şüphem yoktu. Ama anneme götürebileceğim

Beklediğim arama nihayet Cumartesi öğleden sonra geldi. "Etkilendim," dedi Charlie telefonda. "Ne istediğimi anladın."

Aradığımız şey bu. Onu beğendim, özellikle de lisans ve yüksek lisans eğitimleri için tam burslu olması. Bu çok işe yarayacak. Yukarı doğru hareketlilik ve fırsatlar için duyulan arzuyu harekete geçirecek. Annesi bir trafik kazasında hayatını kaybetmiş olması ve ailesinin iflasın ardından yaşadığı zorluklar sempati uyandıracak. Ama...

Kesin bir karar bekledim. Karar gelmeyince, "Ama ne?" diye sordum.

"Kız kardeşinin, ailesinin sizin ailenizle arası bozuk olduğunu söyleyen eski bir paylaşımını buldum."

"Bu doğru," diye kabul ettim. "Ona güvenebilir misin?"

Bu, benim zaten reddettiğim bir soruydu. "Sanırım."

"Öyle düşünmen yeterli değil. Bir süre seninle birlikte çalışıp sonra çekip basın mensuplarına bunu PR amaçlı planladığını söyleyerek tüm anlaşmayı mahvedebilir. Benim başarı grafiğimi mahvetmeni istemiyorum."

Cevap vermeden önce derin bir nefes aldım. "Biliyorum. Ve ona güvenmeye hazırım. Sana söyledim, Alexa'yı tanıyorum. Geçmişin lekelenmeyecek."

"Onu gençken tanıyordun. Yaşadığı türden bir kayıp insanı değiştirebilir."

Kafamı salladım. Alexa'nın kaybını çok iyi anlıyordum. "Eminim dedim."

"Tek endişem bu," dedi Charlie bir süre sonra. "Burada pişirilecek kaz senin kazın olduğu için, karar sana kalmış."

Zayıflık veya kararsızlık göstermek hiçbir zaman işe yaramazdı. "O doğru kişi," diye onayladım. "Ve dediğim gibi, bu gece başlamayı planlıyorum."

"Devam et, ama abartma. Hafif, tatlı bir PDA olsun. Kapalı kapılar ardında ne kadar dokunaklı olduğun umurumda değil, ama dün geceki fotoğrafta olduğu gibi göğüsleri elleme. En azından halka açık yerlerde el ele tutuşmak yok."

"O tökezledi ve ben onu beceriksizce yakaladım. Hepsi bu."

"Ne demek istediğın önemli değıl, önemli olan kameranın yakaladığı şey. Ellerini kendine sakla. Yapabilir misin?"

Dişlerimi sıktım, zor olduğı için değıl, çünkü bana inanmadığı belliydi.
"Tabii ki."

"Güzel. Onun adını verme. Gizemi koru. Bradley doğru zaman geldiğinde bunu açıklayacak ve sizin uzun zamandır tanıştığınızı söyleyecek. Şu an için tek istediğimiz bu. Fotoğraflar da olsun. Bu, basın için yenilenen ilişkinizin başlangıcı olacak."

"Teşekkürler, Charlie."

"İyi akşamlar, Bay McAllister."

"Adım Evan," diye hatırlattım. Ama o çoktan gitmişti.

BÖLÜM 12

ALEXA

İlk planladığımız randevuya gitmeden önce kendimi kontrol ettim.

Evet, benim standartlarıma göre zevkli ve zarif.

Dün geceyi randevu olarak saymadım. O, şartları görüşmek için yapılan bir iş toplantısıydı. Bu sefer, kaliteli bir restoranda akşam yemeği için daha uygun giyinmişim. Yuvarlak yakalı bluz, ofis ortamı için fazla muhafazakar değildi, ama skandal yaratacak kadar da açık değildi. Zaten benim öyle bir bluzum da yoktu.

Aslında bu doğru değildi. Bir keresinde, sütyen giymediğim için yanlarımdan tehlikeli derecede görünmesine neden olacak kadar bol bir tişörtle pizza yemeye çıkmıştım. Ertesi günkü CPA sınavı nedeniyle stresliydim ve temiz iç çamaşırlarımdan birinin

O sabah temiz tek sütyenimin balenleri beni batırmaya başlamıştı. Çamaşır yıkamayı geciktirmiştim ve geç kalıyordum, ne yapayım?

O zamanki erkek arkadaşım Ty, geç kalmamı kabul etmeyi öğrenmemişti. Bu yüzden, hem geç kaldığım hem de onun deyişiyle "yarı çıplak" olduğum için sınırları bozuldu.

Bugün aynı hatayı yapmayacaktım. Diz üstü ama çok kısa olmayan koyu renk bir etek ve evet, yeni tıraşlanmış bacaklar. Gwen'in benimle birlikte seçtiği en güzel sade siyah topuklu ayakkabılarımla görünüşümü tamamladım. Tek gösterişli şeyler, ayakkabıların kayışlarındaki sahte mücevherler ve Canal Street'ten aldığım sahte Gucci çantaydı.

Golden Oak'a beş dakika geç kaldım ve içeri girdim. Sırada ikinciydim. Hostes masasındaki genç kız,

bol dekoltesini, benim rahat hissedebileceğimden daha fazla düğmeyi açarak sergiledi. Bir yandan gülerek, bir yandan da yanlara doğru sallanarak.

Ama isim etiketine göre Suzanne, önümdeki iki adama kendini gösteriyordu. Tezgaha o kadar yakındılar ki, el ele tutuştuklarını göremiyordu.

Garson onları içeriye geçirdikten sonra, ben de yürüdüm. "Bay McAllister'a katılacağım, ya da Evan olabilir."

Bir menü aldı. "Lütfen beni takip edin."

Evan, insanların dikkatini çeken türden bir adamdı. Bu yüzden masanın yerini gösteren çizelgeye bakmasına gerek kalmamıştı. Evet, milyarder ne zaman gelirse gelsin iyi masayı alıyordu.

Odanın sonuna doğru ilerledi, bir bölmeyi geçti ve sonra diğerlerinden biraz uzak, sokağa bakan bir pencerenin yanındaki masaya geri döndü — bence garip bir masa seçimi. Belki de diğer yemek yiyenlerden uzak olmak ayrıcalığın avantajıydı.

Dün gecedен farklı olarak, DiMaggio's'ta gördüğüm "burada ne işin var" bakışlarını almayacak kadar iyi uyum sağladım.

Evan beni görünce üç şey yaptı. Saatine baktı, elbette ki baktı, ayağa kalkıp bana doğru geldi ve gülümsedi.

Sonuncusu kalbimi kıpır kıpır etti. Gamzesi tehlikeli derecede sevimliydi ve *sevimli*, Evan'la daha önce hiç ilişkilendirdiğim bir kelime değildi.

İki elini de uzattı.

Beni kucaklamamı mı istediğini bilmediğim için, ona sarılmak yerine ellerini tuttum. Birlikte nasıl davranacağımız konusunda hiçbir şey konuşmamıştık.

"Allie, bu gece muhteşem görünüyorsun."

Bana eski takma adımı kullanması beni şaşırttı. "Uh... Teşekkürler. Bu... çok nazıksınız." Aptal gibi konuşmuştum.

Biz garip bir şekilde dururken, hostes menüyü masaya koydu. "Garsonunuz birazdan sizinle ilgilenecek, Bay McAllister," dedi nefes nefese, bana bakmadan.

Doğru. Ben Evan'ın yıldızının yardımcısıydım, isimsiz McAllister Minx. O, hostes ayrılmadan önce bir teşekkür bile etmedi.

Bu gerginliği bozmak için ayağa kalktım ve onu yanağından öptüm. "Davet için teşekkürler, Ev." Ona daha önce böyle hitap etmemiştim, ama tam adından başka bir şey denemem gerekiyordu.

Bana sandalyeyi uzattı. "Ev?"

"İlk önce sen benim adımları bozdun." Elimden geldiğince zarif bir şekilde oturdum. "Ve Evby veya Evie'den daha erkeksi geliyor, sence de öyle değil mi?" En azından Devil'in kısaltması olarak Dev'i kullanmamıştım.

Koltuğuna geri dönerken elini omzumdan geçirdi. Isının izi beni tedirgin etti. Pencereyi işaret ettim. "Bu sefer özel oda için yeterince erken aramadın mı?"

"Dışarıya bakma," dedi sert bir sesle. "Ve gülümse."

"Ben eğitilmiş bir fok değilim. Bana emir veremezsin." Onun uyarısı, beş yaşındaki bir çocuğa rafta duran şekerlere bakmamasını söylemekle aynı etkiyi yarattı. Evet, baktım ve caddenin diğer tarafında teleobjektifli bir adam gördüm. Beni vurun gitsin, yine lanet olası paparazziler.

"Doğru, bir fok değil," dedi geniş bir gülümsemeyle. "Bir aktris, ve kameraya doğrudan bakmamayı bilecek kadar akıllı, güzel bir aktris."

"

Gözlerimi geri çevirerek, beni iltifatla dikkatimi dağıtma girişimini görmezden geldim ve dudaklarımı hareket ettirmeden gülümseyerek en iyi vantrilokluk numaramı yaptım. "Neden balık akvaryumunda olacağımızı bana söylemedin?"

"Normal konuşabilirsin. Dudak okuma yapmıyorlar."

"Şu anda normal konuşuyorum. Her dışarı çıktığımızda buna katlanacağımı sanıyorsan, delisin." Geçen bir garsona elimi kaldırdım.

"Hemen şampanya getirin."

Evan güldü. "Sakin ol. Buradayız çünkü basına ilişkimiz için bir başlangıç noktası vermeliyiz. Mutlu davran, bu işi atlatırız."

"Söylesene, bu senin danışmanın parlak fikri miydi?" diye karşılık verdim. "Öyleydi."

"Daha iyi bir fikrim var. O kamera tutan serseriye bir başlangıç noktası gösterebilirim: orta parmağımın ucu. Sonra kendi fotoğraflarımızı çekip başlangıç noktası olarak göndeririz."

"Seks kaseti için biraz erken değil mi sence?" O sırtıttı.

Bu fikrin heyecanı çok çabuk sona erdi. Bu avcıya karşı gardımı düşürmek, yapmak istediğim en son şeydi. "Komik değil. Belki de Genelde çıktığın ünlüler bu tür şeylere meraklıdır, ama ben insanların böyle şeylerden utanacağı gerçek dünyadan geliyorum.

"Üzgünüm, şakaydı." Pişman görünüyordu.

"Seks kasetini bir kenara bırakırsak, senin kız arkadaşın olmak..." Parmaklarımla tırnak işaretleri yaptım. "...günlük hayatta ne anlama geliyor?"

"Çok basit. Sana ilgi ve iltifat yağdırırım ve..." "Ve ne?"

"Şu anda benimle burada olmanın dışında sana sorun veren bir şey söyle."

"Kolay olanı aldın." Burnumu kıristırdım ve düşündüm. "Hmm... Çöp öğütücüm çalışmıyor ve banyomun tavanından su damlıyor."

"Bir saat içinde adamlarımı gönderip o şeyleri tamir ettirebilirim. Çok basit. Bir şeye ihtiyacın olursa, ben onu sağlarım — ara sıra uygun bir hediyeyle birlikte."

Kan basıncım yükseldiğinde bir sınır çizme zamanı gelmişti. "Teklifin için teşekkürler, ama hediye kabul etmeyeceğim. Sahip olduğum her şeyi kendim kazandım ve böyle devam etmesini planlıyorum. Baban bana zor bir hayat dersi verdi. Babam ödeyemeyeceği borçları olduğu için her şeyimizi kaybettik. Asla kimseye

kimseye borçlu kalmayacağım, asla. Apartman yöneticisi de diğerleri gibi benim dairemın bakımını yapacak, çok teşekkür ederim."

Dudaklarını büzdü, ama daha fazla tartışmadı.

Çağırdığım garson masamıza koştu ve konuşmamı böldü. Şampanya kovanını masaya koydu, şişeyi gösterişli bir hareketle açtı ve bize şampanya doldurdu. "Umarım bu sizi memnun eder, Bay McAllister."

Burada Evan'ın adını bilmeyen kimse var mıydı?

Evan benim yönümü işaret etti. "Sorunuzu benim sevimli eşime yöneltmelisiniz."

Lanet olsun. Yine o iltifat. Bir yudum içki içtim ve hanımefendi tavırlarımı takındım. "Adınız nedir?" diye sordum garsona.

Getirdiği buz kovanına şişeyi koydu ve cilalı ayakkabılarında titredi.

"Stanley, hanımefendi."

"Stanley, bu çok hoş. Bu kadar çabuk getirdiğin için teşekkür ederim." O eğildi ve geri çekildi, masaların arasında kayboldu.

"Onu korkutmak için ne yaptım?" diye sordum.

"Sen benimlesin ve bu seni güçlü kılıyor."

Kaşlarımı çatarak, kalan şampanyayı yudumlarken bunu anlamaya çalıştım. Bu, Evan McAllister ile çıkmanın, sahte ya da değil, benim düşünmediğim bir avantajı olabilirdi. Boş bardağımı uzattım. Evan şampanyaya en yakın olan kişiydi.

Şişeyi kaldırdı. "Tanrım. Yavaş ol. Bu bir yarış değil."

"Bu benim ilk seferim," diye itiraz ettim. "Ve eğer bir saniye bile düşünmeden kendimi

tekrar Page Six'te boy göstereceğimi düşünüyorsan, sen delisin."

Bardağı doldurdu, istediğim kadar dolu değildi ama tartışmadı. "Anladım, olanlar için üzgünüm. Açıkça söylemek gerekirse, dün gece planlı değildi. Orada olacaklarını bilmiyordum."

Bardağımın üzerinden onu değerlendirdim. "Sana inanıyorum." Bir yudum aldım. "Sana hediye vermeye geri dönüyorum," dedi. "Benim yapacağım şey bu."

benim için önemli olan herkes. Ve senin gibi duyarlı, sofistike, anlayışlı bir kadın olarak, bu hediyeleri kabul edersin, onları ya da sunabileceğim yardımı reddederek beni kırmazsın. Benim gibi kaynaklara sahip biriyle çıkmanın avantajlarından biri

kaynaklarımla biriyle çıkmanın avantajlarından biri, bunları seninle paylaşabilmemdir. O yüzden bunları kabul *edeceksin*."

Kabul etmezsem nankör bir kaltak olurum, bu yüzden başımı salladım. Tartışma bekleyebilirdi. Başka bir fotoğrafçı pencerenin dışında, bu sefer daha yakındaydı.

Evan başını çevirmedi, ama gözleri döndü. "Bakma," dedi dişlerini sıkarak. Yine o emir veren ses tonuydu.

İç geçirdim. "Bir öneride bulunabilir miyim?" Kadehini kaldırdı. "Önerini söyle."

"Biliyor musun, eleştiriyi pek iyi karşılamıyorsun gibi görünüyor." Çenesi gerildi. "Bu bir öneri mi?"

"Bir gözlem. Belki sen..."

Sözümü bitirmeme izin vermedi. "Sen de talimatları pek iyi dinlemiyorsun. İş o kadar da zor değil. Talimatları izle yeter."

Sorun tam da buradaydı. Onun sahte kız arkadaşı olmayı kabul etmişim, ama o bana öyle davranmıyordu. Ben onun için sadece bir uşaktım. Bir aksesuardım. Bir yönetmen bile oyuncularına benden daha fazla saygı duyuyordu.

Ayağa kalktım, masayı dolaştım ve kulağına eğildim. "Ben senin emir verebileceğin bir çalışan değilim. Sen şimdiye kadarki en kötü erkek arkadaşsın, buz gibi soğuksun.

bir kadını bir ay boyunca elinde tutamaman şaşırtıcı değil." "Ne?"

"Ben gidiyorum."

BÖLÜM 13

EVAN

KALBİM HIZLA ATİYORDU. O GİDEMEZDİ. BU HER ŞEYİ MAHVEDERDİ

. Ayağa fırladım, peşinden koştum ve bileğini tuttum.

Bıçak gibi gözlerle bana baktı ve fısıldadı, "Beni bırak, yoksa manşetlere taşınacak bir olay çıkaracağım."

Onun bileğini bıraktım ve hayatımda ilk kez yalvardım. "Lütfen, Allie. Sana ihtiyacım var."

Restoranın gürültüsü azalırken, etrafımızdaki ve sonra bana dönerek elini göğsüme koydu. "Tek bir şartla," diye fısıldadı.

"Ne olursa olsun."

"Biz ortağız," dedi yumuşak bir sesle.

Elini kaldırıp parmak eklemlerine bir öpücük kondurdum. "Ortaklar," diye tekrarladım.

"Peki," diye yüksek sesle duyurdu, "crème brûlée o kadar iyiye, kalmalıyız."

Çevremizdeki konuşmalar yeniden başladı ve gümbür gümbür atan kalbim yavaşlamaya başladı.

Onun için sandalyesini tuttum, oturduktan sonra ellerimi omuzlarına koydum ve kulağına fısıldadım, "Teşekkürler, ortağım."

Yerime geri döndüğümde, o ayağa kalktı ve boğazım kurudu. Şimdi neyi yanlış yapmışım? Sandalyesini masanın etrafında çevirip yanıma oturdu.

. "Biraz kaydır." Kaydırdım.

"Biraz mı?"

"Brooklyn'de 'biraz' anlamına gelen bir terim." Koltuğuna kaydı ve uyluklarımız birbirine değdi, bu da bacağıma bir titreme gönderdi. Eli uyluklarımın üzerine kaydı, penisim birdenbire dikkatimi çekti.

Bu oyunu ikimiz de oynayabilirdik. Kulağını öptüm. "Ne yapıyorsun?"

"Samimi davranıyorum. O kadar uzaktaydın ki, beni duyabileceğinden emin değildim.

"Elim sıkıştı," dedi.

"Biraz," diye itiraf ettim. "Şimdi seni yüksek ve net duyuyorum."

Yakınlaştı. "Benim önerim, planın ne olduğunu ve neyle karşılaşabileceğimizi önceden bana haber vermen. Dün geceki akbaba sürüsüne akbaba sürüsüne ya da bu geceki akvaryuma hazırlamadın. Bir dahaki sefere bunu yaparsan, tamamen uygunsuz bir şey bağırırım ve yine çeşmede yakalanmış olmayı dilersin. Anladın mı?"

"Anladım. Durum şu. Bu gece dışarıda kamp kuracaklarını biliyordum ve görünür olabilmemiz için bu masayı istedim. Bilgin olsun, bu sadece romantik bir akşam yemeği randevusu."

Kolumu omzuna atmamı itiraz etmedi, bunu bir ilerleme olarak değerlendirdim. Hatta, gözlerime baktığında, gördüğüm şey neredeyse arzu olarak nitelendirilebilirdi. "Bu akşamın senaryosu nedir?" Elini elime koydu.

"Sessiz bir akşam yemeği. Birbirimizin kulağına tatlı sözler fısıldayacağız. Belki ikimizin de hoşuna gidecek bir öpücük ve sonra arabayla gideceğiz."

"İlk buluşmada öpüşmek biraz fazla ileri gitmek olmaz mı?" "Bu bizim ikinci buluşmamız, unuttun mu?"

Kaşlarını çattı. "Her şeye bir cevabın var, değil mi?" "Problem çözmek benim işim."

"Belki yanağından. Senin güzel takım elbisenin üzerine kusmadan tam bir öpücük verebilir miyim bilmiyorum."

Gülerek, "Çok komik. Üniversitedeki tiyatro oyununda başrol oyuncusunu öpmek zorunda kalmıştın, değil mi?" dedim. O zamanlar o adamı kıskanmıştım. "Gerçek öpücükler karakterin bir parçası."

Bir saniye düşündüğünü görebiliyordum. "Tatlı sözler, ha?"

Başımı salladım.

O eğildi, nefesi kulağımda sıcakça hissediliyordu. "Eğer dilini kullanırsan, onu ısıırıp koparırım."

Gölerek, "Yavaş olacağız" diye fısıldadım. Bu gece onu derin bir öpücükle öpmeyecektim, ama ilerlemeyeceğimize dair söz veremezdim.

Bu, onun kıkırdamasına neden oldu. "Rüyalarında."

Hayallerimin ne kadar müstehcen olabileceğini bilmiyordu.

Stanley geri geldiğinde sipariş verdik ve sohbetimiz hava durumu, günün olayları ve Yankees ile Mets arasındaki maça döndü.

Yemek geldiğinde, gözlerini kapattı ve derin bir nefes aldı.

Sesi yumuşaktı, neredeyse duyulmazdı. "Bugün çocuklar için bir milyon dolar kazanacak bir iş bulduğum için minnettarım."

Gözlerini tekrar açtığında, ekledim. "Kabul ettiğin için minnettarım, ama bu dün olmadı mı?"

Omuz silkti ve yeşil fasulyeyi çatalla aldı. "Dün akşam yemeğinden sonra oldu, o yüzden bugünün listesine giriyor."

Yemek yerken, giderek daha rahat davranmaya başladı. El ele tutuşup gülüştük, o ise bana fısıldayarak, genelde benden hoşlanmamasının sona ereceği umudunu vermemek için söylediği şeyler söyledi.

Buna karşılık, ona ne kadar güzel olduğunu her söylediğimde ne kadar güzel olduğunu söylediğimde onu kızartıyordum. Büyükbabamın bir başka sözü de şimdi bana mantıklı geliyordu. Bir keresinde bana, iyilik yapmak bir şey vermek değildir, çünkü iyilikler bir şekilde geri döner, demişti. Geçmişte Alexa'ya yardım etmek zorunda hissetmişim, şimdi de o bana yardım ediyordu. Bunda bir simetri vardı.

Yine eğildi, "Senden hoşlanmıyorum."

"Kendine bunu söylemeye devam et, Allie." Onun alaycı sözlerini eğlenceli buluyordum ve o benim uzun süreli kız arkadaşım olacaktı, bu yüzden direncini aşmak için bolca vaktim vardı

Ayrıca, sevmemek nefret etmekten daha iyiydi. Şimdiye kadar, onun en göze çarpan kusuru Mets taraftarı olmasıydı.

"Hayırseverlik faaliyetlerimizde farklı bir yaklaşım denemeyi düşünüyorum ve senin yardımına ihtiyacım var."

"Bu..." Parmağını daire şeklinde çevirdi. "...yaptığımız şey yüzünden boş vaktim kalmadı."

"Tüm ulusal programlardan çekilip, senin gibi daha küçük hayır kurumlarına, yani New Yorklularımızı doğrudan etkileyecek yerel girişimlere yeniden tahsis etmeyi düşünmek istiyorum."

Bardağından bana baktı. "Kampanya konuşması yapmaya başladın."

"Ciddiyim. Ama benim sorunum şu ki, şehirdeki, hatta belki de üç eyaletlik bölgedeki aday hayır kurumlarını belirlemek için yardımına ihtiyacım var. Önce onlarla konuşup, onlara daha fazla kaynak ayırmanın mantıklı olup olmadığına karar vermem gerekiyor."

Birkaç saniye düşündü. "Eğer bu konuda ciddiysen, bir liste hazırlayacağım."

"Sabırsızlıkla bekliyorum." Doğru zaman gibi göründü, bu yüzden elimi boynuna doladım ve ona doğru eğildim. "Seni öpeceğim."

Gözlerini kapattı.

Dudaklarımız birleştğinde onun gevşediğini hissettim. Deneme amaçlı, çok kısa tuttum. "Tekrar bir araya geldiğimiz için minnettarım," diye fısıldadım ve geri çekildim.

O içini çekti ve gözlerinde biraz şüphe kaldı. "Çok mu erken?" diye sordum.

"Sanırım hayır." Gözlerini kırpı. "Ama başka bir sorum var. Bizim hakkımızda kime anlattın? Yani, gerçek hikayeyi?"

"Sadece kardeşim... ve Albert."

"Baban ya da o danışman kişiye söylemedin mi?"

"Hayır, ve öyle de kalacak. Peki ya senin tarafında?"

"En yakın iki arkadaşım, Chelsea ve Gwen. Ama ailemden kimseye söylemedim." Başımı salladım. "Baban öğrendiğinde ne düşünecek?"

Gözlerini devirdi. "Dün geceki fotoğrafları gördü bile." Başını salladı. "Ona çıktığımızı söyledim ve telefonda anevrizma geçirmiş olabilir. Artık onun evine giremiyorum. Kız kardeşimi *kirletmemi* istemiyor, öyle söyledi."

Hemen konuyu değiştirdim ve akşam yemeğinin geri kalanı oldukça keyifli geçti. Uzaktan yardım ettiğim Alexa'nın nasıl büyüüp hayat hedeflerine ulaştığını nihayet görebildim. CPA olarak topluluğunda başarmak istediklerini anlatırken özellikle heyecanlıydı.

Bu akşam yemeğini de dün geceki gibi cr me br l e sipariş ederek bitirdik.

"Oh, bir tane de paket olsun," dedi Alexa garsona. Ka larını kaldırdım. "Hala a  mısın?"

"Albert için. Onu da tatlıya katılmaya ikna etmeye çalışacağız."

"Tabii." Alexa'nın farklı olduğunu hatırlamalıydım.

Hiçbir randevumda  of r mle paylaşmayı öneren olmamıştı.

Ben de bunu düşünmemiştim.

"Çıktığımızda ne beklemeliyim?" diye sordu Alexa, Albert'ı arayıp ön tarafa gelmesini söyledikten sonra.

Çeki imzalamayı bitirdim. "Muhtemelen sorular sorup adını isteyeceklerdir. Cevap verme. Güven bana, henüz bilmelerini istemezsin."

"İsim yok. Başka bir şey var mı?"

"Ne derlerse ya da ne sorarlarsa sorasın, cevap verme." "Son seferinde o adam beni tuttu."

Kameraların ve bağırımların normal olduğunu anlıyordum, ama dokunmak veya tutmak sınırları aşmaktı ve onlar da bunu biliyorlardı. "Eğer tekrar olursa, benim adım bağır, ben de adamı yere sererim. Sorun çözülür."

"Vurmak asla iyi bir fikir değildir."

"Bir beyefendi hanımını korur. Hiçbir koşulda, hiçbir mazeretle. Bazı insanlar derslerini almak için diğerlerinden daha sert bir yaklaşıma ihtiyaç duyar." Bu duyguyu, onun çekmediği parmak eklemlerine kısa bir öpücük pekiştirdim. "Sen harika bir kadınsın Alexa ve sana hiçbir şey olmasına izin vermem

."

Onu seçtim çünkü normalde peşinde koştuğum kadınların tam tersiydi. Ve onunla sadece iki kez yemek yedikten sonra, neden diğerlerinin peşinde koştuğumu merak etmeye başladım. Alexa, diğerlerinden çok daha gerçekçiydi. Giysiler, etkinlikler veya çıktığı erkeklerin banka hesaplarının ötesinde bir tutkusu vardı.

ALEXA

BU SEFER RESTORANDAN ÇIKTIĞIMIZDA HAZIRLIKLIYDIM.

Evan'ın paparazzilerle ilgili tahmini doğru çıkmıştı. Sorularıyla ve yüzümüze doğrulttukları kameralarıyla agresif davranıyorlardı. Sadece biri saygılı davranarak güvenli bir mesafeden fotoğraf çekti. Onlara bir sürü hiyena sürüsü demek abartı olmazdı, ama en azından yağlı saçlı sarışın aralarında değildi. Arabaya koştuk. Ağzımı kapalı tuttum ve Evan'ın kolu

en azından bazılarının yüzüme yaklaşmasını engelledi. Bu sefer ayaklarıma dikkat ettim ve Tanrıya şükür, tökezlemedim.

Albert arabanın arka kapısını açtı ve biz içeri girerken kalabalığı bizden uzak tuttu. Ben önce girdim, Evan da peşimden geldi. Kapı kapanıp kalabalığın bağırışlarını dışarıda bırakana kadar kalbimin ne kadar hızlı attığını fark etmemiştim.

Evan elimi tuttu. "Derin nefes al, derin nefes ver," dedi. Diğer elini de benimkinin üzerine koydu.

Onun sakinliği beni rahatlatmıştı ve kendimi onun istediği gibi nefes almaya zorladım. Yavaş yavaş endişem azaldı.

Albert sürücü koltuğuna oturdu. "Nereye?" "Brooklyn," dedi Evan.

Albert kaldırımından uzaklaşırken, "Albert, bir yer bulursan bir sonraki blokta dur," dedim.

Evan bana sorgulayan bir bakış attı. "Öpüşmek için daha تنها bir yer bulabileceğimizden eminim."

Omzuna hafifçe vurdum. "Kendine hakim ol. Albert'e tatlısını vereceğiz." "Gerek yok, hanımefendi," dedi Albert.

Elimi Evan'ın elinden çekip tatlıların bulunduğu poşeti koltuğun üzerinden uzattım.

Albert uzanmadı. Torbayı salladım. "Israr ediyorum."

"Al hadi Albert," dedi Evan. "Bayan ne isterse onu alır. Sen bitirene kadar bekleriz."

"Teşekkürler, Bayan Alexa." Albert onu aldı ve kremayı o kadar hızlı yedi ki boğulacağından korktum.

Çok lezzetliydi, ama onun muhtemelen Evan'ın bize çok fazla geciktirdiğimiz için kızmasını önlemek için beni yatıştırmaya çalıştığını fark ettim. "Ve bir tane

"Bir şey daha var," diye ekledim ve çantamdan bir kutu boya kalemi çıkardım. "Jessica için. Onun yaşındayken boyamayı severdim."

Albert hediye kabul ederken yüzü ışıldadı. "Teşekkür ederim, Bayan Alexa. Onun çok seveceğini biliyorum."

Brooklyn'e geri dönerken, Columbia'ya kabul mektubumu aldığımdan beri hissetmediğim bir gurur duydum. SAT puanlarım çok iyi değildi, bu yüzden kabul mektubu büyük bir sürpriz ve gerçek bir

başarıydı. O zamandan beri başardığım her şeyin anahtarı bu başarıydı.

Evan, benim sokağıma dönene kadar sessiz kaldı. "Sana balık akvaryumu gibi bir yemek deneyimi yaşayacağını söylemediğim için özür dilerim."

Omuz silktim. "Evet. Öyle demiştin." Bu konuda huysuz davrandığım için neredeyse özür dileyecektim, ama o bunu hak etmiyordu. Albert park ettiğinde onu bıraktığı için teşekkür ettim.

Evan arabadan inmeme yardım etti. "Seni yukarı kadar geçireyim."

"Hayır, eşlik etmeyeceksin." Onu kenara ittim. Ama ona dokunmak bir hataydı

çünkü gömleğinin altındaki sert kas duvarını hissetmek, sözlerimi yeniden düşünmeme neden oldu. Belki beni kapıma kadar götürmesi sorun olmazdı. Onu içeri davet etmekle aynı şey değildi.

"Zor elde edileni mi oynuyorsun?"

"Daha çok imkansız gibi. Beni elde edemeyeceksin, ne bu gece ne de başka bir gece, unuttun mu?" Kendime olduğu kadar ona da hatırlattım. "Ayrıca, bu bina için çok fazla giyinmişsin."

"Bu aklıma geldi. Albert?"

Albert başını salladı ve bagajı açmak için arkaya geçti. Bir giysi çantası çıkardı.

"O da ne?" diye sordum.

"Onlar," dedi yavaşça, "akşam yemeği için giyineceğin kıyafetler."

"Bunun nesi yanlış?" Giysilerimi işaret ettim. "Hiçbir şey. Harika görünüyorsun."

İşte o kelime. Nefes aldım. "Beni hediyelerle boğamazsın. Albert, onu geri koy. Hiçbirini istemiyorum."

Albert Evan'a baktı ama çantayı geri koymadı.

"İstersen bu kıyafetleri ödünç olarak düşün. Yakında daha fazlasını alacaksın," dedi Evan. "Her akşam aynı kıyafeti giyemezsin. Albert onları senin için taşıyacak."

Bu tartışmayı kazanamayacaktım, en azından bu gece kazanamayacaktım, bu yüzden başımı salladım ve elimi uzattım. "Yardıma ihtiyacım yok. Çok teşekkür ederim."

Albert bana çantayı uzattı, ben de onu omzuma astım, kaldırımda tartışmaya devam etmek istemiyordum.

Evan geri çekildi. "Dairene güvenli bir şekilde girdiğinde lütfen mesaj at."

Başımı salladım. "Tamam. Akşam yemeği için teşekkürler." *Güçlü ol.* Pes edip onu beni yukarıya kadar götürmesini istemeden önce arkayı döndüm.

Bu gece Wall Street'in Köpekbalığı'nı yenmişim. Bunu bir test olarak düşünmemişim, ama çekip gitmekle tehdit ederek onu sınırlarına kadar zorlamışım ve o da pes etmişti. Onunla bir raunt kazanmışım, ki bu neredeyse hiç kimsenin başaramadığı bir şeydi.

Düşünmeden tepki vermişim ve onu terk edip fon için ikinci milyon doları kaybetmek korkunç olurdu, ama beni ortağı olarak adlandırması beni bu hatadan kurtardı.

Sonra, fon sağlayacağı hayır kurumlarını belirlememe yardım etmemi istedi.

İlk tepkim, sanki onun işini benim yapmamı istediği yönündeydi, ama bu tepki, şirketinin bağış gücünde söz sahibi olacağım ve Three Sisters'ın ulaştığı insanlardan çok daha fazlasına etki edebileceğim için duyduğum heyecanla yerini çabucak aldı.

Bu işte gerçekten ortak mıydık? Bunu anlamak biraz zaman alacaktı.

Kapıma vardığımda, dayanamayıp giysi çantasının fermuarını açtım. "Orospu çocuğu. Bekleyemez ki..." Yarım düzineden fazla elbise beni karşıladı ve hiçbiri Target'tan değildi.

BÖLÜM 14

ALEXA

BİR HAFTA SONRA CUMA SABAHİ GELDİĞİNDE, HAYATIMIN UZUN ZAMANDIR HIÇ OLMADIĞI KADAR İYİ GİTTİĞİNİ HİSSETTİM.

İşler iş yerinde yolunda gidiyordu, Chelsea fonla ilgili olarak bize yeni bağışçılar geldiğini söyledi ve Evan, neredeyse her gece çıktığımızda beni ne beklediğine dair uyardı. Evde ise, Pinky ile tekrar yakın bir karşılaşma yaşamadım. Akşamları dörtte dört güvenli dönüş yaptım. Ve sonra gardırobumun genişlemesi vardı.

Golden Oak'taki randevumuzun ertesi sabahı, bir teslimat gelmişti: bir düzine elbise daha, hepsi doğru beden ve kendim için asla almayı düşünemeyeceğim markalardan. Evan'ı arayıp şikayet etmem, bir aktrisin kostüm departmanının sağladıklarını giydiğini ve onun hediyeleri hakkında tartışmamam gerektiğini hatırlatmasıyla sonuçlandı. Lüks kumaşları ellerimle okşadığımda, başka itirazlarım kalmadı. İtiraf etmeliyim ki, dolabımda yer açmak için eski eşyalarımı kenara iterken gülümsemiştim bile. Bir aktris olmanın bu kısmı Alışabileceğim bir aktris.

Tabii ki bize servis edilen her lokmayı bitirmemeyi öğrenmem gerekecekti, yoksa çok geçmeden yepyeni bir gardırop almam gerekecekti. Bu Evan'a hak ettiği cezayı vermez miydi?

Telefonumu açtığımda, hemen mesaj geldiğini belirten bir ses duyuldu.

EVAN: Günaydın, güzelim.

Bu, onun her sabah gönderdiği tipik mesajdı ve başlangışta beni rahatsız eden bu mesajlar, her geçen gün biraz daha tolere edilebilir hale geliyordu.

EVAN: Umarım harika bir gün geçirirsin.

Onun samimi olup olmadığını düşünmek yerine, her sabah kontrol ettiğim ilk web sitesini açtım ve halkı Evan'ın normal bir adam olduğuna inandırmak için ortak operasyonumuzdaki son gelişmeleri gördüm.

Dün gece restorandan çıkarken çekilmiş birkaç fotoğrafımız ortaya ıktı.

Bir hafta geçti ve en son McAllister Minx hala ortalıkta. Bu seksi bayan ve şeytani Wall Street'in Köpekbalığı her gece dışarıda görülmüş. En son fotoğraflar Le Cirque'den, çift oldukça samimi davranıyordu. Kuzu eti biftekten daha çok sevdiğini ve ilk adının Allie olduğunu öğrendik, ancak kaynaklarımız henüz tam adını bulamadı. Merak etmeyin, bulacağız. Onun ne kadar süre kalacağını sayarken bizi izlemeye devam edin. Shark'ın alışkanlığı devam ederse, ay sonuna kadar eski sevgilisiyle yer değiştirecek. Aşağıdaki sohbete katılın ve Minx olarak kimin tekrar seçileceğini ve Shark'ın son yemeğinin yerini kimin alacağını seçin. Bonus soru: Ne kadar süre kalacak? Anketimizin sonuçlarını yarın paylaşacağız.

Kadın isimlerinin listesi şöyle devam ediyordu: Natalia, Aurora ve Samantha. Okumayı bıraktım. Adımın Allie olduğunu yazmak, Evan'ın akşam yemeğinde bana öyle seslendiğini birinin duymuş olduğu anlamına geliyordu. Kimse beni o isimle tanımadığı için, bu beni pek rahatsız etmedi. Benim yerime kimin geçeceği için oy mu veriliyordu? Ve ne kadar dayanacağım? Bu iğrençti. Tarayıcı penceresini kapattım. Ayrıca kuzu eti sevmenin nesi yanlış ki? Beni kesinlikle bir ezik olarak görmüşlerdi. Ama yanılıyorlardı. Bunu görecektim.

İyi tarafı, Evan'la bir haftayı tamamlamıştım ve paparazziler hala adımı öğrenmemişti, bu harikaydı. Kalabalık tarafından kuşatılmak

Dışarıdaki restoranlar yeterince zordu, ama kamera çakallarının insanların evlerinin ve iş yerlerinin çevresinde takılmayı da sevdiklerini biliyordum. İkisi de beni çok korkutuyordu ve isminin bilinmesi, onların her şeyi bir araya getirmelerine yol açacaktı.

İki kez takip edilmiştik, ama her iki seferinde de Albert onları atlatmıştı. Onların yaşadığım yeri bulmalarından ne kadar süre güvende kalabilirdim? Bunu kabul ettiğimde, spot ışığında olmanın ne kadar kötü olabileceğini bilmiyordum. Artık çok geçti.

Saç kurutma makinemi çıkarırken, annemin her zaman söylediği bir şeyi hatırladım: "*Kazananlar olumlu tarafa bakar, kaybedenler bakmaz.*" En azından bu oyunculuk işinin bir yan faydası vardı. İyi besleniyordum ve market parası tasarrufu yapıyordum. Bu bana olumlu geliyordu.

Onu özledim. Kurutucuyu açmadan önce gözyaşlarımı sildim. Anneme her zaman güçlü olacağıma söz vermiştim.

THREE SISTERS FUND, HEPİMİZ

bağış toplama ve yönetim zamanımızı bağışladığımız için en yüksek verimlilik derecesine sahipti. Topladığımız her şey çocuklara gitti.

Ancak bu, Chelsea'nin McAllister'ların hediyesine teşekkür etmek için bana büyük bir Starbucks hediye kartı vermesini engellemedi. Ve bu sabah Perlmutter Muhasebe'nin kapısını açtığımda, o kartın meyvesini, caddenin aşağısındaki Starbucks'tan üç fincan dumanı tüten en iyi mocha latte'yi taşıyordum. Bu Bu hafta ikinci kez oluyordu.

Rita Perlmutter kapıda beni parlak bir gülümsemeyle ve kollarını açarak karşıladı. "Sen bir meleksin. Kafein, tam da ihtiyacım olan şey."

"Yine mi?" dedim, yan masadaki çiçek buketini görünce. "Ne kadar da hayranın var," dedi Rita.

İlk teslimat tatlıydı, ikincisi de çok hoştu, ama her gün çiçek göndermek benim için fazla abartılıydı. "Onu durdururum." Bir şekilde... Şimdiye kadar şikayetlerim bir işe yaramamıştı.

Ona uzattığım fincanı burnuna götürdü. "Kokusu harika. Mocha mı?"

Diğer ikisini masaya koydum. "Sen ve Sydney için en iyisi." Bir keresinde mocha kahveyi ne kadar çok sevdiklerini söylüyorlardı, ama ne kadar sorumsuzca

Starbucks'tan satın almak olurdu. Sydney günde iki tane hesaplamış ve bunun erteleyebilecekleri bir lüks olduğuna karar vermişti.

"Burada ne oluyor?" diye sordu Sydney, ofisinden çıkarak.

Rita fincanını kaldırdı. "Alexa bize ne getirdi bak."

"Ben istemiyorum," dedi Sydney, başını sallayarak. "Alexa, bunu kesmelisin."

Rita ikinci bardağı yaklaştırdı. "Güzel. İki tane bana."

"Bir dahaki sefere demek istedim." Sydney, yaşına göre hızlı hareket ederek masadan kalan bardağı aldı ve ofisine geri koştu.

"Bizi haftanın her günü şımartabilirsin," diye fısıldadı Rita, kalan latte'yi bana uzatırken. "Hadi, bana ondan bahset." Çiçekleri işaret etti.

"Sadece bana asılan bir adam." Parmağını

kulağının arkasına koydu. "Ve?"

Basit bir şekilde başladım. "Manhattan'dan."

"Manhattan'dan mı dedin?" Rita masasındaki kağıdı ters çevirip üzerine hafifçe vurdu. "Bu adam gibi uzun boylu ve yakışıklı olabilir mi?"

İki gece önce Evan'la çekilmiş bir fotoğrafımızdı. Yutkundum. "Wall Street'in Köpekbalığı," kağıttan okudu. "Tam bir

"Kötü bir adam gibi görünüyor." Kıkırdadı. "Yargılamıyorum. Bir zamanlar Bronx'tan bir çocukla çıkmıştım, motosikleti vardı. Babam çok sinirlenmişti." Kendini yelpazeledi. "Tabii ki Sydney'den önce."

Sonraki on dakikayı, Evan ve benimle ilgili ayrıntılı soruları yanıtlamaktan kaçınarak geçirdim. Sonunda masama ulaşip çiçekleri gönderen kişiyi arayabildim.

"Merhaba güzelim," diye cevapladı.

"Çiçek göndermeyi bırakmalısın," dedim ona. "Bu iş gülünç olmaya başladı."

"Bir ay boyunca her gün saçma olurdu, ama bir hafta boyunca her gün sadece romantik."

Onunla aynı fikirde olduğum için kendimden nefret ettim. "Bu, gelecek hafta göndermekten vazgeçeceğin anlamına mı geliyor?" "Söz veremem."

BÖLÜM 15

EVAN

ERTESİ CUMA SABAHİ ERKENDEN EVİMDEKİ SPOR SALONUNA GİTTİM. AĞIRLIK KALDIRMAYA BAŞLADIĞIMDA ZİHNİM BAŞKA YERLERE KAYDI.

Ağırlık kaldırmaya başladığımda, zihnim daldı. Alexa ile üç hafta boyunca sahte bir ilişki yaşadıktan sonra, artık bir ritim yakalamıştık. Fotoğraflarımız çekilen ve dedikodu gazetelerine çıkan bir yerde akşam yemeğine çıkardık.

Fotoğraflarımız çekiliyor ve dedikodu gazetelerine çıkıyorduk. Sonra nehri geçip Brooklyn'e gidiyorduk ve onu kapısına kadar götürüp götürmeyeceğimi tartışıyorduk.

O her zaman kazanırdı, ya da daha doğrusu ben kazanmasına izin verirdim.

Koridordan bir bağırış geldi. "Evde kimse var mı?"

Aptal kardeşim Noah'tı. Kahvaltıdan önce burada başka kim olabilir ki?

Bu, birbirimize anahtar vermemiş olmayı dilediğim günlerden biriydi.

"Buradayım," diye bağırdım.

Köşeyi döndü. "Parmakların yetmezse senin için sayabilirim." "Siktir git," diye homurdandım. "Bu saatte burada ne işin var?"

burada ne yapıyorsun?"

"O kadar da zor görünmüyor."

Gözlerimi devirdim. "Bak ne diyeceğim, ben pres yaparken sen squat rafını kullanabilirsin. Boş." Zaman kazanmak için kendi ekipman setim vardı. İstedığım zaman antrenman yapabiliyordum.

"Hayır. Buraya çıkan merdivenleri tırmanmak yeterince egzersiz oldu." "Saçmalıyorsun."

Omuz silkti. "Şey, düşündüm de. Asansörü sadece geç kalmak istemediğim için kullandım."

"Neyi geç kalmak?"

Bir klasör uzattı. "Sana ve Alexa'nın ne kadar fotojenik olduğunuzu söylemek için geç kalmak. İkiniz hakkında o kadar çok malzeme var ki, sizin için bir fotoğraf albümü başlattım."

"Aptal." Ağırılık kaldırmaya geri döndüm.

Sırtının arkasından bir şişe çıkardı. "Ve bahsimizi ödüyorum."

"İşte böyle."

Şişeyi masaya koydu. "Albüm, insanlar, özellikle de çocuklarınız, ikinizin nasıl tanıştığınızı merak ettiklerinde göstermeniz için harika olacak. Bir de torunlarınız var tabii."

"Çocuklar mı?" Ağırılıkları indirirken öksürdüm. "Ne diyorsun sen?"

"Burada okuduklarıma göre, siz ikiniz çok ateşlisiniz. Yani, bu fotoğraflarda sana bakışları... Platonik değil."

Bir tekrar daha yaptım. "O iyi bir oyuncu." "Tamam. Peki gelecek hafta onunla ne yapacaksın?" "Aynı şeyleri, sanırım."

O, kürek makinesinin etrafında dolaştı. "Biliyor musun, Page Six yakında o mücevher satıcısı kızla üçüncü kez çıkacağını düşünüyor. Vay canına, çok seksi bir kızdı."

"Natalia mı? Ne isterlerse düşünebilirler. Onların yanıldığını kanıtlamaktan mutluluk duyarım. Ve onun kız kardeşi mücevher dükkanında çalışıyordu. Natalia mankendi."

"Her neyse. Onu yatırdıktan sonra, gündüzleri ne yaptığı önemli değil, değil mi?" Kürek makinesine oturdu. "Bu şey çalışıyor bu şey?"

"Senin gibi bir korkak bunu kullanamaz."

Ayaklarını plakaların üzerine koydu. "O kadar da zor olamaz."

"Kolu tut ve bacaklarınla iterek çek. Koltuk geriye kayacaktır."

Bir kürek çekti ve sonra kolu bıraktı. "Alexa'yı senin..." Parmaklarıyla tırnak işareti yaptı. "...uzun vadeli, saygın kız arkadaşın olarak bu oyunu sürdüreceksin?"

"Evet," diye homurdandım ve bir kez daha bastırdım. "O makinede bir kez yaptıktan sonra duramazsın."

Bir kez daha kürek çekti.

"Ekrandaki mesafe metre cinsindendir. Bin metreye ulaşana kadar devam et." Beklediğim gibi, birkaç vuruştan sonra bıraktı. "Şu anda vaktim yok."

"Tamam."

"Sana Ursula'dan bahsetmiş miydin?"

Cevap verme zahmetine girmedim. Bir faydası olmazdı.

"Alman'dı. Almanlar çok düzenli ve disiplinlidir. Her şey için bir zaman çizelgesi ve kontrol listesi vardı. Hatta tariflerini bile daktilo ile yazıyordu." tariflerini bile daktilo ile yazmıştı."

Biceps curl makinesine geçtim.

"Şey, benden çok ani bir şekilde ayrıldı. Hiç haber vermedi. Hiç."

"Belki Alman kızlar sandığından daha akıllıdır," diye espri yaptım.

Noah beni duymamış gibi davrandı. "Yani, iyi vakit geçiriyorduk, hatta çok iyi. Tariflerini bile denedim. Yazılmış olsun ya da olmasın, hiç mantıklı değillerdi, gram falan, ama yine de yemeklerimi beğeniyordu. En azından öyle diyordu. Onunla duş almak da bambaşka bir şeydi. yaptığı bir hareket vardı..."

"Bu bir yere varacak mı?"

"—elleri ve bir kalıp sabunla, ve bu gerçekten muhteşemdi. Kelimenin tam anlamıyla şimdiye kadarki en iyi şeydi."

"Anlıyorum," dedim, başımı sallayarak.

"Ama horluyordu. Ve sonra birdenbire her şey bitti. Ben aptalın tekiydim ve farkına varmamıştım. Beni cahil olarak adlandır."

"Tamam, sen cahilsin." Makinedeki seçici pimi hareket ettirerek beş pound daha ekledim.

"Gerçek ilişkiler, bir kayayı tepeye itmek gibidir. Durmak yok. Zirveye ulaşana kadar ilerlemelisin, yoksa parçalanırsın."

"Parçalanmak mı?"

"Evet, taş üstüne yuvarlanır ve *patlar*, her şey biter. Ursula'nın kafasında bir zaman çizelgesi vardı, belirli bir zamana kadar onu yanıma taşınmazsam, bu gerçek bir ilişki olmazdı."

"Ve sen yapmadın mı?"

"Dediğim gibi, horluyordu ve dolabımı yeniden düzenlemek istediğini ima etmişti. Dalga mı geçiyorsun? Lanet dolabımı düzenlemek mi? Yani, hayır. Sonra, *pat*. O yoluna devam etti, çünkü bu benim anlamadığım bir ilişki kuralıydı." Kendini işaret etti. "Clueless. Yine de o düşleri özlüyorum."

Saatine baktı. "Neyse, devam etmekten bahsetmişken, gitmem lazım yoksa yoga dersimi kaçıracağım."

O kadar çok güldüm ki, buklelerimi bırakmak zorunda kaldım. "Yoga mı?"

"Küçümseme. Sınıfın yüzde doksan dokuzu kız." Sonra gitti.

BÖLÜM 16

ALEXA

ERTESİ CUMA SABAHİ, OYUNCULUK İŞİME BAŞLAMAMIN ÜZERİNDEN ÜÇ HAFTA GEÇMİŞTİ ve magazin dergileri hala adımları bulamamıştı. İşe hazırlanmayı bitirip telefonumu elime aldığımda.

CHELSEA: Seni özleyeceğim.

GWEN: Chelsea'nin ücretsiz sıcak taş masajı kuponu var. Sen harika arkadaşlarıyla takılmaktansa erkek arkadaşınla kalmayı tercih ettiğin için seninkini kullanacağım.

Bu hafta sonu onlarla Catskills gezisini iptal ettiğimi unutmuştum — Evan'la çıkarak çocuklara fayda sağlamak ve hayat hedeflerimden birini gerçekleştirmek için ödemem gereken bir başka bedel. *Sahte bir ilişki*, diye kendime hatırlattım.

BEN: Hafta sonunun tadını çıkar ve o taşlardan yanık izleriyle dönme.

Yıllık kızlar gecemizi kaçırmak beni biraz üzdü, ama bu ilişkinin devam etmesini istiyorsam, sahneden çok uzun süre uzak kalamazdım. Artık Evan'ın son fethi olarak kabul edildiğim için — Tanrım, bu terimden nefret ediyordum — her gece birlikte görünmemiz gerekmiyordu ve ara sıra birini atlıyorduk. Allie, soyadı bilinmeyen, en son

McAllister Minx, artık dedikodu sitelerinde günlük haber değeri taşımıyordu ve belki zamanla her şey sona erecekti. Paparazzilerin ilgisini başka yöne çekmek için, madde bağımlılığı sorunu olan bir aktrisin arabasını çarpıp saçlarını kesmesi ya da başka bir Kardashian'ın boşanması gerekiyordu.

Artık her şey yoluna girmişti, Evan daha az otoriter olmuştu ve rutinimiz daha kolaydı. Boş akşamlarımızı, listemdeki yerel hayır kurumları hakkında bildiklerimizi veya öğrendiklerimizi tartışarak geçiriyorduk. Evan bu konuda bir sünger gibiydi, öğrenebileceği her şeyi emiyordu.

Erken çıkmam gerekiyordu, böylece Perlmutter, içeri girerken bir ikram aldım, yine de bu sabah yeni favori aktivitemle uğraşmak için zaman ayırdım: Evan'ı kızdırmak. O mesaj dizisine geçtim.

Evan'ın mesajı neredeyse bir saat önce gelmişti.

EVAN: Günaydın, güzelim.

BEN: Öyle mi? Henüz perdeleri açmadım.

EVAN: Büyükbabam, yatay değil dikey olduğu her günün iyi bir gün olduğunu söylerdi.

BEN: Bilge bir adam gibi konuşuyor.

EVAN: En bilge.

BEN: İşe gittin mi?

Cevabı gelmeden önce biliyordum.

EVAN: Tabii ki.

BEN: Ne zamandır uyanıksın? EVAN:

Çok uzun zamandır.

BEN: O kadar erken kalkmak zor mu geldi?

Ortamı hafifletmek için ara sıra ereksiyon şakaları yapmaktan kaçınmadım. En azından Gwen bana ortamı hafifleteceğine söz vermişti. Bir sonraki mesajın gelmesi daha uzun sürdü.

EVAN: Thor hala iş göremez durumda mı?

Hiç iyi değil. Bunu bana karşı kullanıyordu. Gwen'in tavsiyesine uymamanın sorunu da buydu. Bir süre önce, arka arkaya iki ereksiyon şakası yaptıktan sonra, Evan bana seks oyuncakları hakkında soru sormuş ve ben de Gwen'in Noel hediyesi olan Thor'a sahip olduğumu itiraf etmek zorunda kalmıştım. Ama bu günlerde motoru bozuk olan Thor, ya da her ne sorunu varsa, eskisi kadar yardımcı olamıyordu.

BEN: Hâlâ bozuk.

EVAN: Sana yenisini almalıyız. Üçlü paketlerde daha ucuz olduğunu duydum.

Onun "biz" kelimesini kullanmasından, bu konuda seçim şansım olmayacağından korktum.

BEN: Belki daha sonra. Şu anda önceliğim değil. Elin yorgun mu? Ya da başka bir yerin ağrıyor mu?

EVAN: Bugün programın nasıl?

BEN: 9:30'da bir müşterimizle randevum var. Bankacılıkla ilgili sorunları var.

EVAN: İlginç görünüyor.

BEN: Kredi başvuruları asla ilginç değildir.

EVAN: Kredi başvuruları konusunda uzmanım.

BEN: Peki ya sen? Bir şey var mı?

EVAN: Pek bir şey yok. Bugün Lüksemburg'u satın almanın bir yolunu bulmaya çalışacağım. Sonra da akşam yemeği yiyip kız arkadaşım ile oynayacağım.

BEN: Benimle oynar mısın?

Bu sorun haline gelmeden önce onun numarasını aradım. "Merhaba, güzelim," diye cevap verdi.

"Etrafta kimse yok, o yüzden iltifatları bırakabilirsin."

"Halk içindeyken otomatik olarak yapabilmek için pratik yapmam lazım," diye karşılık verdi. "Her neyse, bu doğru ve sana karşı dürüst olacağımı kararlaştırmıştık. Sana güzelden başka bir şey demek yalan olur. Büyükbabam bazen dürüstlüğü acı verdiğini söylerdi, ama yine de tek yol bu."

Büyükbabasının kesinlikle çok özlü sözleri vardı. Evan'ın övgüsünün samimi olduğunu ısrarla belirtmesi beni olması gerekenden daha fazla ısıttı.

"Uh-huh." Ama akşam yemeği sonrası yaptığı yorum konusunda bir sınır çizmek zorundaydım. "Benimle oynanmasına izin veremem."

"Parmağım kalın. Oyun demek istedim. *The Lion King* için biletlerim var."

"Bu daha iyi." Aslında, kulağa harika geliyordu, ama bunu itiraf edemezdim. Önemli konuya geçtim.

"Ama işyerime gelip beni alamazsın." "Öylece gelmiyorum, izin istiyorum."

"Neden?"

"Gösteriden önce erken yemek yemeliyiz ve gerçek bir sevgi dolu erkek arkadaş, güzel kız arkadaşının iş yerine uğramak istemez mi?"

"Cevap hayır. Küçük işletme müşterilerimiz senin gibi kurnaz bir Manhattan köpekbalığından korkar. Ayrıca, paparazziler seni oraya kadar takip ederse, her şeyi mahveder."

"Ceket ve kravatı giymeyeceğim. Nasıl olur?"

Sakinleşmek için derin bir nefes aldım. "Hayırın hangi kısmını anlamadın? Anladın mı? Erken çıkacağım, beni evimden alabilirsin. "Ah, bu çok acımasız.

Belli ki iyi uyumamışsın. Belki de bozuk kişisel aletinin yerine yenisini almamız gerekebilir." Kapı çalındı. "Biri geldi. Kapatmam lazım."

"Sabahın bu saatinde mi?"

Gözetleme deliğinden gördüğüm görüntü, binamızın kapıcısı Bay Zhukov ve arkasında biriydi.

"Bina yöneticisi geldi. Gitmem lazım, bekle. Bu akşam fotoğrafçılar olacak mı?"

"Hayır, ben saat beşte gelirim."

Kapıyı açarken, öfkeme yenik düştüğüm için kendime kızdım ve Evan haklı olarak beni uyardı. Bu konuda daha iyi olmam gerekiyordu.

"İyi misin?" diye sordu Bay Zhukov kapıyı açtığımda. "İyiyim.

Sadece telefonda kız kardeşimle tartışıyordum."

"Olur böyle şeyler. Kardeşimle ben de bazen tartışırız," dedi Zhukov, ben kapıyı daha fazla açarken. "Banyodaki sızıntıyı tamir etmeye geldik

"

Saatime baktım. Bir saatten az bir süre sonra ofiste Bay Perez ile buluşmam gerekiyordu. "Bu ne kadar sürer? Yakında işe gitmem gerekiyor."

Zhukov'un arkasındaki adam karnını kaşıdı. "Bir bakmadan bilemem, hanımefendi."

"Tamam, bir bakın o zaman." Kenara çekildim ve onları içeri davet ettim. "Bu Frank," diye açıkladı Zhukov.

Frank önce tuvalete girdi, poposunun çatlağını gösterecek kadar aşağıya inmiş pantolonunu yukarı çekti. Zhukov kapıdan içeriye baktı. "Ne dersin, Frank?"

"Bunun basit olduğunu söylemiştin," diye şikayet etti Frank, pantolonunu tekrar yukarı çekerek. Birinin ona kemerin doğru kullanımı konusunda eğitim vermesi gerekiyordu.

"Basit," dedi Zhukov, yukarıyı işaret ederek. "Sızıntı buradan, üst kattaki dairede sızıntı yok."

Frank hiç de eğlenmiyordu. "Bunu görebiliyorum, ama bu tavanın içine girene kadar neyle uğraştığınızı bilemem."

"O zaman başlasak iyi olur," dedi Zhukov.

Ben geri çekildim. "Bugün işim var. Ne kadar sürer?"

Frank pantolonunu çekti. "Bayan, dediğim gibi, oraya girene kadar hiçbir şey bilmiyorum."

Zhukov bana döndü. "Başka bir gün gelmemizi ister misin?" Başımı salladım. "Yarın daha iyi olur."

Frank'in yüzündeki somurtkan ifade cevabı belli ediyordu. "Hafta sonları çalışmıyorum."

Hafta içi hiçbir gün bu günden daha iyi olmazdı. Hepsi kötüydü ve sızıntı giderek daha da kötüleşmişti. Evan'ın gönderme teklifini hatırladım. bunu tamir etmesi için birini çağırdı. Adamları muhtemelen hafta sonları çalışıyordu. Bu cazip bir teklifti, ama bu benim kim olduğuma uygun olmazdı. İlkelerimden ödün verip ondan sadaka kabul edemezdim. Ve Evan'ın damlamayı tamir etmek için tesisatçılara ödediği parayı ona geri ödeyemezdim.

"Peki, yapacak daha iyi işlerim var. Sahibine, erteleme kararının senden geldiğini söyleyeceğim," dedi Zhukov, bunun büyük olasılıkla, sızıntı hakkında şikayeti onun üstüne atlayarak sahibine gönderdiğim için olduğunu hatırlatarak.

Karar vermek kolaydı. Kaderimi ben kontrol ediyordum ve McAllister'in yardımına ihtiyacım yoktu. Sorumlu olan ev sahibiydi, yani Bay Butt Crack olacaktı. "Hayır. Bugün olur." Çantamı aldım. Bay

Perez'in
randevusunu
yeniden
ayarlayamazdı
m.

"Sen işine git," dedi Zhukov. "Hiçbir şey için endişelenme. O işini bitirince ben kilitlerim."

Koridorun yarısına gelmiştim ki Zhukov'un "Şikâyet edenleri nefret ediyorum" dediğini duydum.

"Anlıyorum," diye cevapladı Butt Crack.

EVAN

SABAHIN ORTASINDA, ALEXA İLE

Beşinci kez okudum.

Kırık vibratörüyle ilgili kısım her okuduğumda beni tahrik ediyordu. Ona Thor adını vermişti. Bu, onun devasa olduğu anlamına mı geliyordu?

Merakım uyandı ve bu tür ürünleri satan bir çevrimiçi mağaza bulup gezinmeye başladım. *Devasa* olanlar kesinlikle seçenekler arasındaydı ve tahmin ettiğimden daha fazla çeşit vardı.

"Bir dakikan var mı?" Martin kapıdan sordu ve beni şaşırttı.

Hemen ekranımdaki pencereyi kapattım. "Tabii. Ne oldu?"

Martin, benim işimi aldığından beri geçen üç hafta içinde, birkaç kez ofisime gelip tavsiye istemişti. Geçmişte, onun deneyim eksikliğine göre fazla özgüvenli olduğunu düşünmüştüm. Ama onun sorularında daha fazla öz farkındalık gösterdi ve artık sınırlarını daha iyi anladığını görmek hoşuma gitti. Bu sayede, aceleyle bir anlaşma yaparak şirketi kötü bir duruma düşürme olasılığı azalmıştı.

İçeri girdi ve masamın karşısındaki sandalyelerden birine yaslandı, ama oturmadı. "Gerçekten burada kalacak mısın?" Ofise göz gezdirdi. "Babam beni böyle boktan bir işe sokmuş olsaydı, çoktan istifa ederdim." Kalmamın aptalca olduğunu ima etmesi ilk kez değildi.

"Aile." Onun için tek cevap buydu. "Tamam o zaman.

Northern Aerospace ile ilgili."

"Tamam." Sandalyeyi işaret ettim. "Nasıl yardımcı olabilirim?" Bu da yardımcı oldu.

Bu işin sıkıcılığını biraz olsun hafifletmek için, o talihsiz çeşme kazasından önce kendimi kaptırdığım türden anlaşmaları düşünmeye başladım.

Ayakta durmaya devam etti. "Onlarla bir toplantıya katılıp bana fikirlerini söyleyebilir misin?"

Bu, Alexa ile vakit geçirmek kadar iyi değildi, ama en iyi ikinci seçenektir. Gerektiğinde tarafsız bir tonla konuşmayı öğrenmişim ve bu da o anlardan biriydi. "Duruma bağlı. Ne zaman?"

"Öğlen on."

Takvimimi açtım, sadece saat üçte bir telefon görüşmesi vardı ve çenemi kaşımaya başladım. "Evet, olabilir, ama geç saatlere kadar sürerse kalamam," diye yalan söyledim. Burada çok fazla boş zamanım vardı ve hala Jeffrey'nin ısrarla hazırlamamı istediği şirket itibar planı üzerinde çalışıyordum.

"Harika." Martin sırtıttı. Onun gününü güzelleştirmiştim. "Yukarıda, konferans odası üçte, ve babana söyleme. Kendime güvenmediğimi düşünmesini istemiyorum."

Başımı salladım. "Tek kelime bile etmem." Özellikle de babam, zamanı geldiğini düşünene kadar sadece bu topluluk yardım görevine katılmam konusunda ısrarcı olduğu için.

Martin dönüp gitmek üzereydi, ama kapıda durdu. "Dün gece Golden Nugget'ta seni özledik."

Onu ve Jerry'yi oraya birçok kez eşlik etmiştim. Kız tavlama için gittiği bar orasıydı ve nadiren başarısız olurdu.

Parmağını havaya kaldırdı. "Ah, unuttum, şu anda müsait değilsin. Şu kızla çıkıyorsun, adı neydi? Aynı kızla arka arkaya çok fazla çıkarsan itibarın mahvolur, biliyorsun.

"Ben iyiyim, teşekkürler." Alexa'ya sadık kalmak, onun dediği gibi *itibarımı* iyileştirmek içindi, ama Martin bunun farkında değildi.

"Onu tanıyor muyum?" diye sordu.

"Hayır. Uzun zamandır tanıdığım birisi." Sadece "tanıdık" kelimesi *tanıdık kelimesi* onu önceki randevularımdan bazılarına göre daha sofistike gösteriyordu. Garip bir şekilde, *arkadaş* kelimesini kullanmayı tercih etmemiştim, oysa bir zamanlar öyleydik.

"Fotoğraflara bakılırsa çok seksi görünüyor. Adı ne? Göğüsleri gerçek mi? Dün gece en büyük göğüslü kızla yattım." Bu noktayı vurgulamak için ellerini göğsünün önünde tuttu.

Saatime baktım. "Saat onda görüşürüz." Masa telefonumu aldım. "Kızlar olmazsa, sarhoş olup evreni düşünürüz."

"Bu hafta olmaz." İpucunu anlayıp gittiğinde telefonu indirdim. Bir ay önce onun maceralarını eğlenceli bulurdum, ama bugün değil.

Benim sorunumu çözmeye hazır olduğu yönündeki önerisi biraz haklıydı. Kadınlar konusunda benden daha deneyimliydi ve Alexa'ya gerçeği nasıl söyleyeceğimi ve

onun benden nefret etmemesi için ne yapabileceğim konusunda bazı fikirleri olabilirdi. Birlikte beyin fırtınası yaparken sık sık yeni fikirler ürettik.

Diane masama kardeşimi aramam için bir not bırakmıştı, ben de cep telefonumu aldım.

"Merhaba. Bekle," diye cevapladı Noah. "Bir saniye izin ver. Bu telefonu açmam lazım," dedi diğer uçtaki kişiye. "Pardon, geri geldim. Ne var?"

"Aramana geri dönüyorum." *Aptal* diye eklemek istedim ama yapmadım. Kardeşim kolayca dikkati dağılırdı.

"Evet. Doğru. Sana haber vermek için arıyordum. Pazar günü yemeğe geliyorsun, değil mi?"

"Sanırım." Annem randevu almak için aramıştı ve ben de kabul etmiştim. Annem ve babamın evinde, sadece dördümüzün katılacağı bir aile yemeği olacaktı, bu alışılmadık bir durum değildi, ama sık sık da olan bir şey değildi.

"Babam sana kiminle görüştüğünü iki kez sordu ve ben de ona hiçbir şey bilmediğimi söyledim. O yüzden bu konuda sorular bekleyebilirsin."

"Teşekkürler." Noah'ın uyarısı birdenbire pazar günü akşam yemeği ile çakışacak şekilde şehir dışında bir toplantı ayarlamak istememe neden oldu. Babam Alexa ile çıktığımı duyduğunda hiç de mutlu olmayacaktı.

"Ama onu rahatsız eden asıl şey bu değil," diye ekledi Noah.

"Peki ne?" diye sordum, bunun uzun bir cevaba yol açmamasını umarak.

"Bana, son toplantıdan sonra, yani senin küçük çeşme olayıyla ilgili telefon toplantısından sonra, yönetim kurulu üyelerinden herhangi biri benimle iletişime geçip geçmediğini sordu."

Noah bundan bahsetmemişti, ama üçümüz de yönetim kurulundaydık, bu yüzden benim rütbem indirilmesine neden olan toplantıya onun da dahil edilmesi mantıklıydı. O günü düşününce dişlerim yine sıkıldı. "Neden?"

"Yönetim kurulundaki bir grubun onu oylamaya hazırlandığını düşünüyor." Başımı salladım. "Bundan bahsetmişti."

"Evan, babam çok sert biridir, ama bu durum onu korkutuyor. Bu yüzden biraz tuhaf görünse de şaşırma."

"Teşekkürler."

"Ayrıca, tabloidlerde senin ve Alexa'nın çok sık yer aldığını fark ettim, peki nasıl..."

Bu konuyu açmayacaktım. "Sonra görüşürüz. Başka bir arama geliyor." Telefonu kapattım.

BÖLÜM 17

ALEXA

KALDIRIMDA KOŞARAK BINAMA DOĞRU GITTİM. EVAN'IN BENİ ALMAYA GELMESİ İÇİN Evan'ın beni almaya gelene kadar eve zamanında yetişmek zor olacaktı. Son randevum geç bitmişti.

Son birkaç haftadır Evan ile yaptığımız lüks akşam yemekleri çok güzeldi. Evan'ın maskesinin arkasını kesinlikle görmüştüm ve onunla geçirdiğim her akşam daha çekici geliyordu. Artık onu iyi bir adam olarak gördüğümü bile söyleyebilirdim - tabii bunu kimseye itiraf etmedim.

Bana her dokunduğunda, tehlikeli arzu kıvılcımları çakıyordu ve bu sadece bir oyunculuk işi olduğunu kendime hatırlatarak duygularımı bastırmak zorunda kalıyordum. Her fotoğrafçıların arasından geçip soruların yağmuruna tutulduğumuzda, onunla birlikte olmanın bir iş olduğunu ve onun basın için düzenlediği bu gösteride bir aksesuar olduğumu hatırlıyordum.

Ama bu gece, onların olmadığı, Evan'ın kolunda Broadway oyununa gittiğimiz bu gece, fotoğraf çekiminden çok randevuya benziyordu. Belki bu beni heyecanlandırmamalıydı, ama heyecanlandırdı.

Katıma çıkan merdivenleri ağır adımlarla çıkarken, bu akşam giyeceğim kıyafeti düşündüm. Google'da araştırmıştım ve tiyatro için belirli bir kıyafet kuralı yoktu, ama sinema gecesini kıyafetinden daha şık bir şey giymek gerekiyor gibi görünüyordu, bu yüzden muhtemelen bana verdiği ince askılı siyah elbise uygun olurdu.

Vardığımda, kapıma benim adımın yazıldığı bir zarf bantlanmıştı. Çantamda anahtarı ararken zarfı kolumun altına sıkıştırdım.

Kapıyı açtıktan sonra içeri girdim. Karanlıktı ve garip bir koku vardı. Koridorda ayak sesleri duyunca arkamdaki kapıyı kapattım, bu da odayı zifiri karanlık hale getirdi.

Kapının yanındaki ışık düğmesi çalışmadı, bu yüzden mutfakın ışık düğmesine doğru yürüdüm.

Yüzüme bir şey çarptı. Geriye düşerek popomun üzerine sert bir şekilde oturdum ve düşüşümü hafifletmek için kullandığım elim ıslak ve yumuşak bir şeye değdi. Hemen ardından ıslaklığın pantolonumu ıslattığını hissettim.

Karanlıkta çantamı karıştırarak telefonumu bulup ışığı açmayı başardım. Ayağa kalkmaya çalışırken neredeyse kusuyordum.

Lanet olsun.

Tavanın yarısı çökmüştü ve yatak odama gidip kontrol ettiğimde, bunun yatağımı da kapsadığını gördüm. Her şey ıslaktı, özellikle halı. Karanlıkta açık dolap kapısına çarpmışım ve sağ gözümün çevresindeki ağrı şiddetli bir baş ağrısına dönüşmüştü.

Banyo kapısı da açıktı ve orada da yerde su görünüyordu. Öfkeyle kaynarken, bu manzaraya yakışır bir çığlık attım. Bu nasıl başıma gelebilirdi? Sahip olduğum her şey bu felaket bölgesindeydi. Zarfı yırttım.

Frank bana bir sorunla karşılaştığını ve bir parçaya ihtiyacı olduğunu söyledi.

Pazartesi günü bitirecek.

-Zhukov

Pazartesi mi? Kahretsın.

Islak halının üzerinde zorlukla banyoya doğru ilerledim ve kafamda olası sonuçları düşündüm. Yatağıma dokunmam gerekmedi, bu gece, hatta belki de bir daha asla uyuyamayacağım ıslak bir karmaşa olduğunu anlamıştım. Param olsaydı bile, ki yoktu, bu saatte yatak siparişi veremezdim. En son kontrol ettiğimde, kredi kartımdaki kalan limitle alabileceğim tek şey, ıslak zemine sermek için bir uyku tulumu olacaktı.

Chelsea ailesinin evine gitmişti. Gwen, Chelsea ile birlikte hafta sonu için şehir dışındaydı ve erkek arkadaşı Hugo da onun evindeydi, bundan emindim. Bu acıklı hikayeye rağmen, Evan'dan ayrıldığımı söylemediğim sürece babam beni kapıdan geri çevirecekti, ama bunu yapamazdım ve yalan söylemeyecektim.

Kısacası, başım beladaydı. Flatbush'taki ucuz otelde bir gece kalacak param vardı, ya da bozuk para kavanozumu boşaltırsam belki iki gece. Maaş günüm gelecek cuma idi.

Gözlerim yaşarırken kendimi azarladım. Belki de kardeşim haklıydı. Gururlu ve ilkeli olmak çoğu zaman iyiydi, ama bazen taviz vermek gerekiyordu. Açıkçası, Evan'ın tesisat sorunuyla ilgili yardımını kabul etmek doğru olan şey olurdu.

Ne kadar aptalmışım.

Koridorda yüksek sesli ayak sesleri duyuldu. Hızla kapının kilidini çevirdim ve zinciri yerine taktım.

Biri kapı kolunu çevirdi, sonra kapıyı yumrukladı. "Hey, sarışın. Bana elli dolar borçlusun." Pinky'nin sesiydi.

Sessiz kaldım, hıçkırıklarımı bastırdım.

"Aşağıda bekliyor olacağız. Oh, Dingo da sana elli dolar borçlu olduğunu söylüyor."

Yan binadaki bir kız bunun ne anlama geldiğini söylemişti: ona sakso çekmemek için elli dolar. Cüzdanımda o kadar para vardı, ama Pinky'ye hapis cezasına mal olduğum için, işin burada bitmeyebilirdi.

Onların uzaklaşan ayak seslerini duyduktan sonra cesaretimi toplayıp telefonumu çıkardım. İçlerinden birinin hala kapıda dinliyor olabileceğinden endişelenerek, aramak yerine Evan'a mesaj attım.

BEN: Lütfen acele et.

Bir iki dakika geçmeden koridordan sesler geldi ve sonra kapım çalındı. Çok yüksek sesle ağladım.

"Allie? Ne oldu? Aç kapıyı." Evan'dı.

"Ayağımı çarptım." Bu sözler, mantıklı olup olmadığını kontrol edecek zamanım olmadan ağzımdan çıkıverdi. Mantıklı değildi.

"Aç yoksa bu kapıyı tekmeleyip kırarım."

Kapı konusunda haklıydı. İnce kapıdan koridorda yürüyen herkesin sesini duyabiliyordum. "Bir saniye." Bu, söylediğim ikinci aptalca şeydi. Düzeltmek, dairemi daha az dağınık gösterecek değildi. Kapının kilidini açtım ama zinciri yerinde bırakarak kapıyı araladım. "Gidemem."

"Ne demek istiyorsun? Aşağıdan sana mesaj attım ama cevap vermedin, o yüzden buradayım. Şimdi beni içeri al. Tiyatroya gidiyoruz."

Telefonumu kontrol ettiğimde, yukarı çıkarken kaçırdığım mesajı gördüm. Pes ettim. "Tabii."

Zinciri kaldırıp kapıyı açtım, o içeri girdi ve nefesini tuttu. "Böyle mi yaşıyorsun?"

"Hayır..."

Sözümü bitirmeme izin vermedi. "Yüzüne ne oldu böyle?" Işık düğmesine bastı.

"Işık çalışmıyor." Elimi kaldırdım ve yanağıma dokunmak bile acı verdi. "Karanlıkta dolap kapısına çarptım."

Yüzüme uzandı. "Bir bakayım." Geri çekildim. "Önemli bir şey değil."

"Hiçbir şey yok gibi görünmüyor." Mutfaktaki ışık düğmesini denedi ama bir şey olmadı, telefonunun ışığını açarak daha fazla aydınlatma sağladı. "Neden "Neden her yer su içinde?"

"Nereden bileyim," diye homurdandım, kızgın olduğum kadar utanmıştım da. "Bina yöneticisi bu sabah bir tesisatçı çağırdı. Az önce döndüm ve bunu buldum."

"Bana yardım etmeme izin vermediğin sızıntı mı?"

Utançtan cevap vermeden başka yere baktım. "Bu kabul edilemez."

"Sence?" diye bağırdım ve öfkemi hemen pişman oldum. Bu Evan'ın suçu değildi; aslında Evan'ın yardımını kabul edemeyecek kadar gururlu olduğum için benim suçumdu.

"Aptal bina yöneticinin nerede? Bu lanet şey hemen tamir edilmeli." Notu ona uzattım. "Ona bağırmanın bir faydası olmaz." Bayan Bitterman bunu denemiş ve ertesi hafta uydurma bir nedenle tahliye bildirimi almıştı. Belki de Zhukov'un üstüne çıkıp ev sahibine sızıntıdan bahsetmek de pek iyi bir fikir olmamıştı. Bu, intikam gibi geliyordu.

"Şimdi bir şeyler topla, gerisini sonra alırız. Benimle geliyorsun." "Ne? Hayır. Ben giderim..." Cümleyi bitiremedim ve gözlerimi kapattım çünkü nereye gidebileceğimi bilmiyordum.

Evan omzumu tuttu ve beni sersemliğimden çıkardı. telefonlarımızın sağladığı az ışıktaki bile, gözlerinin tutuşu kadar sert olduğu belliydi. "Seni omzumda taşımam gerekse bile benimle geleceksin. Anladın mı?"

İsteksizce, dolaptan tek valizimi aldım ve eşyalarımı toplamaya başladım. Wall Street'in Köpekbalığı hakkında randevularımızdan öğrendiğim bir şey varsa, o da kararını verdikten sonra onunla tartışmanın hiçbir yararı olmadığıydı. O, kararlılığın bir erdem olduğuna inanıyordu.

"Başka çantan var mı?" diye sordu.

"Tabii, Louis Vuitton marka eşleşen valizlerim temizlikçide." Gülmedi.

"Çöp torbaları lavabonun altında" dedim.

Bir çöp torbası aldı ve şifonyerimin çekmecelerinden birini açtı. Tabii ki iç çamaşırlarımın olduğu çekmeceyi seçti. Torbayı bir hafta sonu için yeterli olandan çok daha fazlasıyla doldurdu. "Pamuğu mu seviyorsun?"

"Ucuz." Hayatımda her dolar önemliydi.

O da başını salladı ve bir sonraki çekmeceye, sütyenlerime geçti. Onun hakkında yorum yapmadı.

Banyodan tuvalet malzemelerini toplarken aynada yüzüme baktım. Bu, epik bir morluk olacaktı, Bay Butt Crack ve aptal Zhukov'a kızmak için bir neden daha. Sabah çıktığımda dolap kapısı açık değildi.

Aşağı indiğimizde, Albert taşıdığımız şeyi görür görmez bagajı açtı.

Arabaya doğru ilerlerken, köşede beyzbol şapkasının altından çıkan kırmızı boyalı saçlar gözüme çarptı. Pinky ve üç aptal arkadaşıydı.

Gözlerimi kaçırdım.

"Hey, sarışın," diye seslendi Pinky.

Sesi beni ürpertti. Tekrar o tarafa baktığımda, onlar bize doğru sürünerek geliyorlardı, gorilleri de peşlerindeydi. Öğle yemeğim çıkacak gibiydi.

Albert önümüze geçti ve Pinky durdu. Evan'ın şoförünün bu kadar iri olması birdenbire içimi rahatlattı.

Evan'a bakarak Albert, "Benim..." diye sordu.

Evan hızla başını salladı. "Bugün değil." Sonra kolumu çekip kapıyı açtı ve beni neredeyse içeri itti. Büyük adam arabaya biner binmez Albert'e "Sür" diye emretti.

Pinky, o çarpık gülümsemesiyle arabamızın uzaklaşmasını izledi. Kavşağı geçene kadar nefes almaya cesaret edemedim.

"Arkadaşın mı?" diye sordu Evan.

"Polisle konuştum ve bu durumdan hoşlanmadı." Bir an daha pencereden dışarı baktım ve sonra bariz soruyu sordum. "Hafta sonu senin

"Tabii ki. İhtiyacın olduğu sürece." Evan elimi tuttu.

"Tabii ki. İstediğin kadar kalabilirsin." Evan elimi tuttu.

Onun nazikçe sıkması bana güven hissi verdi. O elini çektiğinde hazır değildim. İstediğim gibi ona yaslanıp teselli aramak yerine, duygularımı bastırdım ve gözümün altını elledim. Yanağıım sıcaktı ve dokunulduğunda hala hassastı. "Aptal kamera akbabaları bu gece de orada olacak mı olacak mı?"

O içini çekti. "Yağımur ya da kar yağımıyor, yani evet, belki."

BÖLÜM 18

ALEXA

EVAN'IN EVINE GIDERKEN, BUNUN MANTIKLI

Pinky bana bu kelimenin ne kadar önemli olduğunu hatırlatmıştı. Evan elini uzattı ve elimi *tuttu*. Tutuşu, gözleri kadar nazik ve *sıcaktı*. "Oradaki serseri hakkında bana anlatmak ister misin?"

Evan elini uzattı ve benim elimi tuttu. Tutuşu, gözleri kadar nazik ve *sıcaktı*. "Bana az önce gördüğümüz o serseriye anlatmak ister misin?"

Pencereden dışarı baktım. Gerçek, kelimelerle ifade edilemeyecek kadar çirkindi ve korkumu belli etmemeyi tercih ettim. "Başka bir zaman. O sadece bir zorba."

Evan konuyu kapattı, ama elimi hafifçe sıktı. "Benimle güvende olacaksın," dedi, aklımdan geçenleri okuyarak.

Diğer elimi onun elinin üzerine koydum ve ona baktığımda farklı bir Evan gördüm. Gözleri daha yumuşaktı, çenesi akşam yemeklerinde olduğu kadar sert değildi. Bir kez daha McAllister gibi davranmayarak beni şaşırttı.

Sadece bir iş, sadece bir iş, sadece bir iş, diye kafamda tekrar ettim. Ama East River'a kadar olan yol boyunca, elini sıkıca tuttum, belki de fazla sıkı. Yapışkan olmak bana göre değildi. Ben son derece bağımsız, kendine yeten bir kadındım, kimseden yardım istemezdim ya da kabul etmezdim, hele de nefret ettiğim bir erkekten. Her şeyi kendi başıma yapardım.

"Sana borcumu ödeyeceğim,"

dedim. "Ne için?"

"Beni otel masrafından kurtardığın için," diye açıkladım.

O gülmekten kendini zor tuttu. "Hayır, yapmayacaksın. Sen benim kız arkadaşımın ve artık benim evime ya da benim senin evine gelmenin zamanı geldi. İkimiz de biliyoruz ki senin dairen misafir ağırlayacak durumda değil."

Söyledikleri mantıklıydı, ama etrafta kimse yoktu. "Sahte kız arkadaşın ve..."

Elini yanağıma koydu ve bakışlarımı kendine çekerek beni şaşırttı. "Allie, bunu bir kez daha söylersen, yemin ederim, seni dizimin üstüne yatırıp poponu şaplaklarım. Anladın mı?"

Eski adımları kullanmaya nasıl başladığını nasıl yorumlayacağımı bilemedim. Sanki hala kaygısız çocuklarmışız ve ailelerimiz ölümcül düşmanlar değilmiş gibi takma adlar takıyorduk. Bu yüzden, neyi kabul ettiğimi ya da neden bariz olanı söylediğim için bana bu kadar kızdığını tam olarak anlamadan sadece başımı salladım.

Gözleri benimkilere kilitlenmiş halde yanıp tutuşuyordu. "İyi."

Tek yaptığım, ona konaklama masraflarını geri ödemeyi teklif etmekte. Belki de tekliften çok talep gibiydi ve biraz daha yumuşak davranabilirdim. "Yardımın için teşekkürler. Mümkün olduğunca çabuk ayrılacağım."

Elini çekmeden önce başparmağıyla çenemi okşadı.

Tüylerim diken diken oldu ve ses tellerim felç oldu.

"Neden bunu isteyeyim ki?" diye sordu. Sonra, bu kez o başka yere bakarak beni şaşkın bırakmıştı.

Adam, sürekli bir güzel mankeni veya sosyetik kadını bir başkasıyla değiştiren, iflah olmaz bir kadın düşkünüydü. Kafamda imkansız bir soru belirdi. Manhattan'ın yarısının arzuladığı adam Evan McAllister beni çekici buluyor muydu? Arabadaki pencereye döndüm, ona uygunsuz bir şey sorma veya başka bir sözlü kavga başlatma korkusuyla onun yönüne bakmaya cesaret edemedim.

"Hangi giriş, efendim?" diye sordu Albert.

"Yardıma ihtiyacımız olacak, bu yüzden garaj yerine cadde seviyesini tercih edin." Albert başını salladı.

Central Park West'e döndüğümüzde, rahatsız edici sorumu bir kenara bırakıp çevremize odaklandım. Arkadaşım Google, Evan'ın adresini öğrenmemi sağlayan bir makale bulmama yardım etmişti. Manhattan'ın asfalt ormanında Central Park'a sınır olan caddenin ihtişamı görölmeye değerdi. Bir tarafta arabadan parkın, diğer tarafta zarif binaların geçip gitmesini izledim.

Albert, cilalı, pirinç çerçevesi kapıları olan yüksek bir binanın önünde durdu. Üniformalı bir kapıcı bizim için arabanın kapısını açtı. "İyi akşamlar, Bay McAllister."

"İyi akşamlar, Troy," dedi Evan, benden önce arabadan inerken. "Bagaj arabasına ihtiyacımız olacak."

"Hemen, efendim."

Evan bana yardım etmek için elini uzattı, ben de paparazzileri kontrol etmek için iki yana bakarak elini tuttum. Hiç kimseyi görmeyince rahat bir nefes aldım.

"Bu gece bu kadar," dedi Evan, bagajı açıp valizimi çıkaran Albert'e.

Kapıcı Troy, bir yardımcısı ve bir el arabasıyla geldi. Evan'ın da ismiyle çağırdığı yardımcısı Sylvester, çantaların düşmemesi için onları yerleştirmeyi başardı.

Yanında yardımcılarının olması kesinlikle çok hoştu. Binaya girip güvenli bir yere ulaşmadan hemen önce bir kamera akbabası saldırdı. Yüzüme bir dizi flaş patladı. "Güzel morluk," dedi ve bir fotoğraf daha çekti.

Evan beni kapıdan içeri çekti. Kapı arkamızdan kapandıktan sonra, "Sanırım bu sorunun cevabı bu," dedi.

Lobide, Troy'un kapıyı koruduğu sırada Evan dirseğimden ölümcül tutuşunu bıraktı. Şansıma, bir morluk daha eklemişti ama kolumun altında görünmeyecekti.

Önce dairem mahvoldu, muhtemelen o pislik Zhukov tarafından kasten, sonra Pinky bana sataştı, şimdi de lanet olası paparazziler. Bu gün daha kötüye gidemezdi.

Çalışma masasının arkasında şık siyah bir takım elbise giymiş bir kadın, biz yaklaşırken seslendi. "İyi akşamlar, Bay McAllister."

Evan ilerlerken başını salladı. "İyi akşamlar, Becka. Bu Bayan Allie. Benimle kalacak ve tüm ayrıcalıklardan yararlanacak." "Elbette," dedi Becka sıcak bir gülümsemeyle. "Tanıştığımıza memnun oldum, Bayan Allie. Bir şeye ihtiyacınız olursa lütfen bizi arayın."

Evan asansörlere neredeyse varmıştı, uzun bacakları bir görevi olan adam gibi mesafeyi hızla kat ediyordu.

"Teşekkürler, ben de tanıştığımıza memnun oldum," diye seslendim ve yeni oda arkadaşımın ayak uydurmak için aceleyle koştum.

O seçtiği asansöre binmeyi başardığımda, kartını yuvaya soktu ve bir düğmeye bastı. Hangi düğmeye bastığını görmedim.

daha sonra öğrenmem gerekecekti, böylece koşuya çıktığımda geri dönüş yolunu bulabilirdim.

Kapılar kapanmaya başladığında, Evan'ın mermer zeminde yavaşça bagaj arabamızı iten Sylvester için kapıyı tutmadığını fark ettim. Bu yazılı olmayan zengin adam kurallarını not almam gerekecekti.

Ya da almamalıydım.

Kapıyı itip açık tutma düğmesine bastım.

"Bir sonrakine binebilirim," dedi Sylvester.

Kafamı sallayarak düğmeyi basılı tuttum. "Sıkışık olur, ama yerimiz var."

Sylvester arabayı ve kendini içeri sokarken, ben Evan'a yapışmış kaldım. Evan kaşlarını kaldırdı ama Upper West Side asansör görgü kurallarına aykırı olsa da yardım etmemi kınamadı.

Kapı kapandı ve Evan'a yaslanmanın ne kadar iyi hissettirdiğini düşünmemek için, yukarı çıkarken katları saydım. Bu, daha önce yaşadığımızdan daha fazla temasdı. Şimdiye kadar sadece el ele tutuşmuş ve kameralar için basit öpücükler paylaşmıştık. Tırnaklarımı onun uyluğuna geçirdim.

Asansör kapısından gözlerini ayırmadan hafifçe homurdandı. Bu yansıma baktım ve bir gülümseme ekledim. Evet. Evan'ı kızdırmak eğlenceliydi.

Çok geçmeden kapılar açıldı, Sylvester bagaj arabasını dışarı çekti ve ben de onu takip ettim. Evan'a karşı hissettiğim sıcaklık rüzgarda duman gibi buharlaştı. Evan, bu katta sadece iki tane olan kapılardan birine doğru yol gösterdi.

Vay canına. Üzerinde P1 yazıyordu, penthouse gibi. Evan'ın zengin olduğunu biliyordum, ama parkın kenarında bir penthouse'u mu vardı? Ay'a bilet almak, bunlardan birini almaktan daha kolaydı.

Evan anahtar kartını okuttu ve kapı açıldığında New York'ta gördüğüm en güzel manzara karşımda belirdi. Tavan en az dört buçuk metre yüksekliğindeydi ve pencerelerle kaplı duvarın tamamı Central Park'ın yemyeşil manzarasına bakıyordu. Benim dairemdeki küçük pencere ise komşu binanın tuğlalarına bakıyordu.

Sylvester'ın öksürüğü, girişi engellediğimi hatırlattı ve kenara çekildim.

"Sağdaki ikinci oda." Evan koridoru işaret etti.

Pencerelere doğru yürüdüm, bir tarafta on iki kişilik bir parti için yeterince büyük bir yemek masasını geçtim. Camlara her adımda parkın manzarası daha da etkileyici hale geliyordu.

"Güzel, değil mi?" Evan yanıma yaklaşarak, kolu neredeyse benimkine değecek şekilde dedi.

"Burayı güzel demek, okyanusu su birikintisi demek gibi. Muhteşemden de öte."

Elini omzuma koydu ve beni sağa doğru yönlendirdi. "O zaman bunu da seveceksin."

Onun dokunuşuyla yine o lanet olası karıncalanma hissi başladı. "Uh..." diyebildim sadece.

Beni bıraktı ve kapı koluna uzandı.

İki adım sonra, kendimi çatı terasında buldum. "Evet. Beğendim," dedim. Bizi parktan ayıran sadece kısa bir metal parmaklık vardı, en azından öyle görünüyordu. Çıngıraklı bir çeşme, tik ağacından döşeme üzerinde yastıklı bir oturma alanı, suni çim üzerinde bir ızgara ve fayans üzerine yerleştirilmiş başka bir yemek masası alanı dolduruyordu. Mükemmel görünüyordu. "Yağmur yağdığında ne yaparsınız?"

"Becka birini gönderip eşyaları örtüyor ya da kaldırıyor." Tabii ki.

Yardımcıları imdadına yetiştiriyor.

Evan saatine baktı. "Eğer isterseniz, hala oyuna gidebiliriz..."

Ağrıyan yanağıma dokunarak başımı salladım. "Bunu atlasak olur mu? Bu halde dışarı çıkmak istemiyorum."

O da başını salladı. "Tabii. Hazır olduğunda tekrar bilet alırsınız."

Yakındaki ağaçlardan kuşların uçup gitmesini izledim. "Kenardan aşağıya bakabilir miyim?"

"Ben olsam bakmazdım. Aşağıya çok uzak."

"Ben hiçbir şeyden korkmam." Yararlı bir yalan.

Altıncı kat, şimdiye kadar çıktığım en yüksek yerdi, bu yüzden yüksekte korkup korkmadığımı bilmiyordum. Ama onun sözleri, bunu öğrenmem için ihtiyacım olan tek şeydi. Bir başka kuş uçarken, ağaçların tepesindeki canlı yeşile odaklanarak kenara doğru yürüdüm. Bir şahin mi?

Şahinin uçuşunu takip ederek yukarı baktım ve suni çimin kenarına takılıp düştüm. Öne doğru eğilerek ayağımı yere basmaya çalıştım, ama tek başardığım şey kendimi daha hızlı bir şekilde korkuluğa doğru itmek oldu. Kalçalarım korkuluğun üst kısmına çarptı ve bu çarpma beni öne doğru eğerek nefesimi kesti. Çok hızlı bir şekilde doğrulmaya çalıştım ve ayaklarım kayarak yerden kalktı.

Ne aptalca bir ölüm şekli.

BÖLÜM 19

EVAN

KAHRETSİN.

Her şey yavaş çekimde gerçekleşti. Alexa takıldı ve öne doğru düştü. Düşüşünü durdurma çabası onu kenara doğru daha da hızlandırdı.

Hiç bu kadar hızlı hareket ettiğimi sanmıyorum, atıldım ve gömleğinin bir kısmını yakaladım. Kumaş yırtıldı ve Alexa kenara doğru eğildi. Diğer elimle, tüm gücümle kolunu tuttum. *Nazik olmayı boş ver.* Omzunu çıkartacak kadar sertçe çekerek onu yukarı ve geri çektim. Onu bana doğru çevirerek, ikimizi kenardan uzaklaştırdım.

Titreyerek göğsüme yaslanıp hıçkırarak ağladı.

Onu kollarımda sardım. Onu neredeyse kaybediyordum. Bu düşünce beni dehşete düşürdü, bu da kalbimin neden bu kadar hızlı attığını açıklıyordu. Kız arkadaşını eve getirdikten iki dakika sonra binadan düşmesine izin veren ne tür bir adamdır? Görünüşe göre benim kadar aptal bir adam. Ona meydan okumamalıydım. Benim Allie'm büyük harfle yazılan F ile başlayan "fiery" (ateşli) bir kızdı ve bir şeyi kanıtlamak için neredeyse her şeyi yapardı.

Onu kollarımın arasına almak çok doğal geliyordu, sanki o orada olması gereken yerdı, bir aktris olarak değil. "Beni korkuttun," diye mırıldandım sonunda.

O yüksek sesle nefes aldı ve burnunu çekti. "Kendimi korkuttum." Bana sıkıca sarıldı. "Teşekkür ederim..."

Sözünü bitirmesine izin vermedim. "Teşekkür etmene gerek yok." Çenesini kaldırdım ve gözlerim dudaklarına takıldı.

O tatlı dudakları, baştan çıkarıcı dudakları yaladı. Bu bizim anımız mıydı? O bakış, kameralar için olmayan bir öpücüğe davet eden şehvetli bir davet miydi? Gerçek bir öpücük mü? Yoksa sadece hissettiği korkunun adrenalin patlaması mı?

Arkamızdaki cama bir vuruş sesi geldi. "Hepsi boşaltıldı," dedi Sylvester.

"Teşekkürler," diye cevap verdim, ona dönmeden.

Sylvester arkamızdaki kapıyı kapattı.

Alexa geri adım attı ve gömleği açıldı, dantelli sütyeni ve çekici dekoltesi ortaya çıktı. Tüm düğmeleri koparmıştım. Hızla yanları birbirine çekti. "Kıyafetlerimi bu şekilde yırtacağını hayal etmemiştim."

Güldüm. "Ben de."

Omzuma bir tokat attı. "Sapık."

"Sadece sana katılıyordum." Daha önce yanaklarındaki kızarıklığı fark etmemiştim.

"Ona bahşiş vermeliydin," dedi, konuyu değiştirerek. "Bu binada bahşiş vermiyoruz."

"Ne tuhaf bir gelenek." Sözleri alaycı bir tonla söylenmişti. "Zenginler insanlar, paralarını kendilerine saklayarak ve tuvaletlerini temizleyen ya da bagajlarını taşıyan küçük insanlarla paylaşmayarak zengin kalırlar."

"Öyle değil." İç geçirdim.

Yüzündeki ifade, sözsüz bir azarlama gibiydi.

"Burada kal." Sylvester'ı kovalamak için ayrıldım ve onu asansörde yakaladım. Bir Benjamin çıkardım ve ona uzattım. "Yardımın için teşekkürler."

"Buna iznim yok," dedi ağzıyla. Ancak gözleri büyük banknottan hiç ayrılmadı.

Onu yeleşinin cebine koydum. "Sen söylemezsen ben de Becka'ya söylemem." "Teşekkürler, Bay McAllister. Başka bir şeye ihtiyacınız olursa haber verin." Asansör geldi, o da içindeki düğmeye bastı ve ekledi.

"Herhangi bir şey."

Bu, geçen bir yıl içinde bana söylediği en fazla kelimeydi.

Ayaklarım daha hafif bir şekilde daireme geri döndüm. Alexa, büyükbabamın tavsiyesine uymak ne kadar iyi hissettirdiğini bana hatırlatmıştı: *herkese yardım edemezsin, ama birine yardım edebilirsin*. Columbia'ya kabul edildiğini duyduğumda nasıl hissettiğimi hatırladım.

Duygularımı kontrol altına almak için kapıda durdum. *Ah Allie, bana ne yapıyorsun?* Gösteriş için değil, gerçekten onu öpüyordum neredeyse. Göğüsleri bana yapışmış, gömleği açılmış haldeyken, aklım

tüm yanlış yerlere, tehlikeli yerlere gitmişti. "Bu platonik kalmalı," diye fısıldadım. Kadınlarla olan geçmişim korkunçtan da öteydi ve o, Manhattan'ın en kötü bekarı olmaktan daha iyisini hak ediyordu.

ALEXA

"BURADA KAL." EVAN BUNU BİR EMİR GIBİ SÖYLEMİŞTİ.

Tam bir sakar olsaydım ve neredeyse kendimi öldürseydim ne olurdu? Beni kurtarmış olsaydı ne olurdu? Ben emirleri, buyrukları veya kuralları uygulamazdım.

Kalbim çarpıyordu ve kulaklarımda kan uğulduyordu.

Evan neredeyse beni öpecekti, çünkü ben onu neredeyse davet etmişim. Şimdi burada durup, onun geri dönmesini beklemek, kaldığımız yerden devam etmek

bıraktığımız yerden devam edebilmek için onu beklemek, beni heyecanlandırmaktan çok daha fazla korkutuyordu.

Yıllar önce Evan'ın ilk öpücüğüm olmasını çok istemişim. Ama öyle olmamıştı. Bugün, gerçek bir öpücükten sonra aramızda ne olacağını öğrenmek için uygun bir gün değildi. Onun bir gecelik ya da iki haftalık kaçamağı olmaya dayanamazdım. Ben öyle biri değildim.

Koridorun kapısının kapandığını duyar duymaz, daireye, çatı katına, saraya, her neyse oraya geri koştum. Koridorda, Evan'ın Sylvester'a gösterdiği ilk kapıda döndüm.

Bu durum tam bir örtbas gerektiriyordu. Kapıyı kapattım ve valizimi açtım. İçinde sweatshirt bulamayınca, iki çöp torbasını denedim ve sonunda eski Columbia sweatshirt'ümü buldum. İşimi görürdü.

"Allie?" Evan'ın sesini duydum.

Kapının kilidini çevirdim, daha çok kendimi içeride tutmak için, onu dışarıda tutmak için değil. "Buradayım," diye bağırdım.

Artık daha yakındaydı. "Bu oda..."

"Oda gayet iyi," diye onu teselli ettim. "Sadece biraz..." Kral yatak, banyo... Bu odada sevmeyecek ne vardı ki? Duvarlar çıplak olsa da, tek bir manzara resmi dışında. İhtiyacım olan şey, rahatlamak için biraz yalnız kalmaktı. "Temizlenmek için."

"İyi misin?" diye sordu.

"Sanırım iyiyim. Sorun olmazsa duş alacağım." Kendime biraz zaman kazanmak için aklıma gelen en iyi şey buydu — sakinleşmek ve bugün olan her şeyi nasıl halledeceğimi düşünmek için zaman kazanmak.

"Bizim için akşam yemeği sipariş edeceğim. in yemeği mi, Tayland yemeği mi, ne istersin?" Kapiya yaslandım. "Sen seç."

"Olmaz. Onları sevmezsen Hint yemeği alabilirim, ya da pizza nasıl olur? Misafir sensin. Sen seç.

Onun karar vermesini ısrar etmek üzereydim. Ama Evan, kaldırımda leke olmama engel olduktan sonra, onunla tartışmak bir şekilde yanlış geliyordu. Onun söylediği her şeye itiraz etme eğilimimi biraz azaltmam gerekiyordu. "in yemeği kulağa hoş geliyor."

"İyi olduğundan emin misin?" diye bir süre sonra tekrar sordu. Sesinde endişe vardı, birkaç hafta önce Evan McAllister'dan asla beklemeyeceğim bir şeydi bu.

O ses, neredeyse kapiyı açıp ona yüz yüze hayatta kalacağımı ve evet, akşam yemeğinin harika olacağını söylememe neden olacaktı. Ama cesaretim yoktu. "Sıcak bir duş her şeyi çözer," diye onu ikna ettim.

"Bana bir saniye ver, kapının önüne bir kadeh şarap bırakacağım."

Onun ayak seslerinin uzaklaştığını duydum. Bir kez daha bana nezaket göstermişti, ama ben ona teşekkür bile etmemiştim. Ne zaman bu kadar kötü bir insan olmuştum?

Daha önce çıktığım tüm erkekler, duş almam gerektiğini söylediğimde, bana eşlik etmek istediklerini söylerlerdi. Ama Evan yle değildi.

O tatlı bir şey söylemişti ve şu anda bir kadeh şarap kesinlikle iyi gelirdi. Belki de sahte ile gerçek arasındaki sınırı açma tehlikesi içinde değildik. Belki de sadece benim oyunculuk ödevini bir knt yaşamadan tamamlamamdan endişe duyuyordu.

Kısa bir süre sonra ayak sesleri geri döndü. "Bir kadeh beyaz ve bir kadeh kırmızı şarap. Hangisini istediğini sormayı unuttum."

"Evan?" diye

sordum. "Evet?"

"Her şey için teşekkürler."

"Duşun keyfini çıkar. Hazır olduğunda yemek mutfakta olacak."

O gittikten sonra, iki kadeh şarabı aldım, kapiyı tekrar kapattım ve ayakkabılarımı çıkardım. Banyoya girmeden önce kırmızıyı bir dikişte içtim. Sonra küveti gördüm. Taşındığımdan beri düzgün bir banyo yapmamıştım.

Babamın. Dairemin köşesinde minicik bir fiberglas duş vardı. O kadar küçüktü ki eğilemiyordum ve duştan çıktıktan sonra bacaklarımı tıraş etmek için ayağımı lavaboya koymak zorunda kalıyordum.

Diğer odadan telefonum bir mesaj geldiğini bildirdi. Küveti açtım ve mesajı almaya gittim.

GWEN: Sıcak taş masajını denemelisin. Grup

sohbetimize gelmişti.

Kıyafetlerimin bulunduğu çantaları büyük kral yataktan kaldırdım ve uzanarak mesajı cevapladım.

BEN: Kışkandım.

Bekledim, ama cevap gelmeyince kıyafetlerimi çıkarıp devasa küvete girdim.

Kapının önünde, mum ışığında banyo yapmaya karar verdim ve banyo ışıklarını kapattım. Küvet neredeyse doluydu ve sıcaklık tam kıvamındaydı. Suyu kapattım, lavabodan sabunu aldım ve ikinci kadeh şarabı iyice yudumladıkten sonra küvetin kenarına koydum. Saçlarımı topladım, telefonumdaki mum ışığı uygulamasını seçtim ve suya girdim.

Ekrandaki görüntü gerçek mum kadar iyi değildi, ama su cennet gibiydi. Küvette düğmeler vardı, ama karanlıkta onlarla uğraşmaya cesaret edemedim. Birkaç yudum şarap içtikten sonra, başka bir mesaj geldi.

CHELSEA: Bize katılmalıydın.

Önce ellerimi havluyla kuruladım, sonra cevap yazdım. BEN:

Gelemedim, programım vardı.

GWEN: Ne yapıyordun?

Oh, apartman yöneticisini kızdırdığım için eve döndüğümde daire yaşanmaz hale gelmişti. Sonra yerel bir deliye oral seks yapmazsam ölümle tehdit edildim, ardından sakarlığım yüzünden neredeyse düşüp ölecektim. Ve

sonra itiraf etmesi en zor olanı, Evan'la sahte olmayan bir öpücüğe çok yaklaşmışım.

Bunların hiçbirisi uygun bir cevap değildi. Bu yüzden kısmi bir gerçeği söylemeye karar verdim.

BEN: Hafta sonunu şehirde geçiriyorum, böylece Evan ve ben bazı şeyler yapabiliriz.

CHELSEA: Benim yapmayacağım hiçbir şeyi yapma.

GWEN: Yanlış. Anladığın gibi, onun yapmayacağı her şeyi yap.

CHELSEA: Sadece senin rahat olduğun kadar.

Hepimiz iyi arkadaştık, ama bu Gwen'in Chelsea'yi fazla namuslu bulmasını engellemiyordu.

BEN: Teşekkürler.

Mesaj ekranından çıktım ve başka mesaj gelmeyince, ruh halimi yansıtan mum ışığının titremesine geri döndüm. Yarın yeni bir gündü.

Hayatta kalacak ve işleri yoluna koyacaktım, her zaman yaptığım gibi.

Kalbimin derinliklerinde, bir şekilde bu sorunları kendim yarattığımı biliyordum. Adil değildi, ama geriye dönüp bakınca, bu tahmin edilebilir bir şeydi. Evet, Zhukov kindar bir pislikti ve evet, Pinky serseri bir suçluydu. Ve şimdi onları kızdırmanın sonuçlarıyla uğraşmak zorundaydım. Önce tepki göster, sonra düşün — hayatımın hikayesi hemen hemen böyle.

Yavaş yavaş, suyun sıcaklığı endişemi hafifletti. Yarım saat sonra, kuru erik gibi parmaklarımı kontrol ettim. Su soğumuştü ve daha da buruşmadan çıkma zamanı gelmişti.

Raftan çektiğim kahverengi havlu o kadar yumuşaktı ki, benim havlularım onun yanında zımpara kağıdı gibi kalıyordu. Işıkları açtıgımda, tezgâhın üzerinde duran eşyaları gördüm ve donakaldım: tıraş bıçağı, tıraş kremi, tıraş losyonu, erkek deodorantı.

Ya Evan başka bir erkekle yaşıyordu ya da...

Banyodan çıkıp yatağın karşısındaki kapıya koştum ve dolabı açtım. *Aman Tanrım. Öldürün beni.* Neredeyse tüm dairemin büyüklüğünde bir giyinme odasıydı

ama sorun bu değildi. Takım elbiseler, gömlekler, ayakkabılarla doluydu, belli ki Evan'ın kıyafetleriydi.

Banyoya geri döndüm, askıda duran bornozu giydim ve bunun ne anlama geldiğini düşünerek odada volta atmaya başladım. Evan, Sylvester'a benim eşyalarımı odasına koymasını söylemişti. Sonra tıraş kreminin yanında duran altın rengi şişeyi fark ettim: Chanel No. 5, gençlik yıllarımda tutkusu. Burada başka bir kadının varlığının kanıtı beynimi karıştırdı.

EVAN

ALEXA'YA ŞARABI BIRAKTIKTAN SONRA, KENDİME BİR Macallan doldurdum, ofisime gittim ve kapıyı kapattım. Viski sinirlerimi yatıştırmak içindi, kapalı kapı ise yatak odamı ele geçirmiş olan baştan çıkarıcı kadınla aramda bir bariyer oluşturmak içindi.

Bu, odama girip kapıyı açarak onu terasta yapmam gereken şekilde öpmemi imkansız hale getirmezd, ama beni yavaşlatırdı. Umarım bu gecikme, aklımın başıma gelmesi ve kontrolümü geri kazanmam için yeterli olurdu.

O anda, çok büyük bir cazibeye kapılmıştım. Onun kabarık göğüslerinin bana değmesi neredeyse dayanılmazdı. Ama bir öpücük daha fazlasına yol açabilirdi ve *daha fazlası*, sahte ilişkimizin senaryosunda yer almıyordu.

Alexa'yı kafamdan atmanın tek yolu işe koyulmak olduğu için bilgisayarımı açtım. Kulaklıklarımı takıp Beethoven'ı seçtim ve çalmaya başladım. Klasik müzik geçmişte beni her zaman sakinleştirmişti.

Rafımdaki mezcal şişesine bir bakış, Macallan hakkındaki fikrimi değiştirmeme neden oldu. Çeşme olayının olduğu gece o şişeden içmiştim ve iki şeyi hatırlatmak için sergileniyordu. Birincisi, daha berrak bir zihne ihtiyacım olduğu için içkiyi azaltmam gerektiği, ikincisi ise bir daha asla mezcal içmemem gerektiği.

Mutfaktaki lavaboya kehribar rengi sıvıyı döktükten sonra ofisime döndüm. Kendimi kontrol edebildiğim için bir puan kazandım.

Martin, Northern Aerospace anlaşmasıyla ilgili gelen son belgelere bakmamı istemişti. Satın almalar konusunda bir adım önde olmak iyi hissettiriyordu.

tarafında, ve bu benim ilk kez mentorluk yaptığım zamandı. O bu konuda benim yapacağımdan çok daha yavaş ilerliyordu, ama bu onun için iyi bir öğrenme bir deneyim oldu.

İki saat sonra, kapıyı açmak ve yiyecekleri mutfığa koymak için kısa bir ara verdikten sonra, Martin için bir sayfa not yazmışım. Notları elle yazmayı tercih ettim, çünkü bu şekilde yorumlarımı daha ayrıntılı bir şekilde düşünebiliyordum. Her şeyi kapattıktan ve e-postamda ilginç bir şey bulamadıktan sonra, ofisten çıkıp mutfığa gittim.

Kutular açılmıştı, bu da Alexa'nın kendine yemek aldığını gösteriyordu, ama garip bir şekilde, birlikte yemek yiyebilmemiz için beni aramaya gelmemişti. Ya da belki de hiç de garip değildi. Neredeyse öpüşecekken onu korkutmuş muydum? Ben geri çekilmeden önce ne yapmaya çalıştığımı hissetmiş olmalıydı.

Soğuk yemeği bir kaşıkla tabağıma koydum ve mutfak adasında ayakta yemeye başladım. Ofiste olduğumu belirten not hala granit tezgahın üzerinde duruyordu.

Kız beni şaşırttı. Duş almak için benim odamı seçmişti. Orasının benim yatak odam olduğunu biliyor olmalıydı. Sonra, yemek için beni aramak yerine, görünüşe göre yatağıma girip beni beklemeye karar vermişti. Hiç konuşmadan, sadece hareket ediyordu. Normalde bu hoşuma giderdi, ama bu gece değil.

Bu bir film olsaydı, sadece benim gömleğimle ofisimin kapısında belirip bana ne zaman ona katılacağımı sorabilirdi.

Ama Alexa, işimin benim için ne kadar önemli olduğunu biliyordu ve belki de sadece düşünceli davranıyordu, yani bekliyordu.

Bu senaryoları hayal ederken kanım aşağıya akıyordu, ama aynı zamanda beni korkutuyorlardı. Bu oyunu olduğu gibi devam ettirmeliydik. Bunun başka bir şeye dönüşmesine izin veremezdim. Çünkü başka bir şey, her zamanki gibi yüzüme patlayacaktı.

Bunu, eski işime geri dönmek için net bir planla üstlenmişim. Ve o işe geri dönmek zorundaydım. Bu benim birinci önceliğimdi.

Yemeğimi bitirdikten sonra mutfığı temizledim ve onu nazikçe reddetmek için hangi kelimeleri kullanabileceğimi düşünmeye başladım. Onu istesem de, ona yaklaşmamam gerekiyordu. Risk çok büyüktü, bunu mahvedemezdim.

Tıbbi bir sorun, belki bir enfeksiyon olduğunu mu söylemeliyim? Kibir, ED'yi masadan kaldırdı ve onu çekici bulmadığımı söylemek yalan olurdu. Bu olmazdı.

Büyükbabamın tavsiyesine geri dönmem uzun sürdü. Dürüstlük zor olabilirdi, ama her zaman doğru olan şeydi. Sadece riskleri ve neden bizim için bu işe girmenin çok riskli olduğunu düşündüğümü açıklamam gerekiyordu.

Planımı kesinleştirdikten sonra yatak odama doğru yürüdüm. Kapı aralıktı. İçeri girdiğimde, koridordan gelen ışık sayesinde yatağın boş olduğunu görebildim.

Sonra tuvalet sifonu çekildi ve ses koridorun karşıındaki misafir odasından geldi.

Vazgeçmişti. Bu iyi bir şeydi. Nefesimi bıraktım. Sadece birkaç gün güçlü olmam gerekiyordu. Bu yapılabilir bir şeydi.

BÖLÜM 20

ALEXA

ERTESİ SABAH, YAVAŞ BİR ÇEKİÇ VE çınlayan metal sesiyle uyandım. Kim bu saatte inşaat yapar ki? Hem de cumartesi günü?

Evan'ın beni takip etmemesi umuduyla dün gece eşyalarımı taşıyıp bu misafir odasına çekilmiştim. Bu doğru değildi. Bir parçam onun gelmesini umuyordu. Belki de okuduğum bazı aşk romanlarındaki gibi olurdu... Beyaz Atlı Prens kapıyı çalacak ve... Önemli değildi.

Yapmamıştı.

Her neyse, bana ne veya kim gelirse gelsin, onunla yüzleşecek kadar güçlüydüm. Mermerden yapılmış banyoyu kullandıktan sonra, dün gece bulduğum bornozu giydim. Bornoz bembeyazdı ve insanlığın bildiği en yumuşak kumaştan yapılmıştı, Evan'ın bulutlardaki sarayında olduğumu, sadece dergilerde veya film setlerinde var olduğunu sandığım türden bir zenginlikle çevrili olduğumu hatırlatıyordu.

Yüzüme biraz su serptikten sonra başımı kaldırdım ve yanağımdaki çirkin koyu lekeyle karşılaştım. Kafamı salladım, karanlıkta kapıya çarpmak dün başıma gelen en kötü şey değildi.

Yatak odasına geri dönüp telefonumu aldım ve dijital vahşi doğaya dalarak hakkımda yazılmış bir şey var mı diye bakmaya başladım. Şimdiye kadar her gün, hala yakalanması zor *McAllister Minx* olmaya devam ediyordum.

Anket sonuçları açıklandı.

Wall Street'in Köpekbalığı, şu anki McAllister Minx'ten sonra kime dönmeli?

Okurlarımız Natalia Pataki'yi ikiye bir oranla tercih ediyor. Natalia, geçen yıl Shark ile ayrılmasının sadece geçici olduğunu söyledi.

Bu, onun için üçüncü kez şampiyonluk anlamına gelir ve Shark ile üç kez şampiyon olan Aurora Hays ile eşitlenir.

Tarihin tekrerrür edip etmeyeceğini bekleyip göreceğiz. Takipte kalın.

Ne saçmalık. İnsanların bu tür şeyleri okuyup inandığını düşünmek. Diğer odadan daha fazla gürültü geldi.

Ben kaçınan biri değildim, bu yüzden bornozu sıkıca bağladım. Evan'ı bulup, beni kendimden kurtardığı için ona tekrar teşekkür etme zamanı gelmişti. Beni uçurumun kenarından çekip almamış olsaydı ne olacağını düşünmek bile midemi o kadar bulandırdı ki, tezgaha yaslanarak dengemi korumak zorunda kaldım.

Kapıyı açmaya hazır olduğumu hissettiğimde, seslerin koridorun ilerisindeki bir odadan geldiğini fark ettim.

Kapıya vardığımda, Evan'ı bir egzersiz makinesinde, bir tür pres egzersizi yaparken buldum. Tabii ki inşaat değildi. Evan'ın kendi evinde, bir düzine parlak, krom makineyle donatılmış bir spor salonu vardı, herkesin yok mu?

Evan, bir çınlama sesiyle tutacakları bıraktı. "Günaydın, Allie." Ağır ağır nefes alıyordu ve gömleğinin eteğini kaldırıp alnını sildi.

Terli, her yeri kaslarla kaplı halini görünce, boğazıma kadar gelen sözler kesildi. Onu sadece takım elbise içinde görmüştüm ve bu, şu anda ortaya çıkan kaslı vücudunu sadece birazcık sezmiştim. Altı ya da sekiz kaslı bir karın kasları ve aşağıya doğru uzanan bir çizgisi vardı...

Şu saçmalığı kes artık Alexa ve kendine hakim ol.

"İyi uyudun mu?" diye sordu makineden kalkarken.

"Tabii," diye ciyakladım. Uyanık kalıp doğru şeyi yapıp yapmadığımı veya onun yaklaşımlarına

daha açık davranmam gerekip gerekmediğini düşünerek geçirdiğim zamanları saymazsak doğru şeyi yapıp yapmadığımı ya da onun yaklaşımlarına daha açık davranmam gerekip gerekmediğini düşünerek geçirdiğim zamanları saymazsak doğrudur. "Ya

"Daha iyi olabilirdi." Yüzümü incelerken gözleri bir an bulanıklaştı.

Neredeyse öpüşmeden hemen önceki bakışları gibiydi. Anlayamadım. Bu bir flört muhabbeti miydi? Önemli miydi? Dün gece iyi uyuyamadığının sebebinin o olduğunu kendime itiraf etmiştim. Sylvester'a çantalarımı odasına koydurmuştu - bir işaret, belki de bir talep...

Odayı işaret etti. "Spor yapıyor musun?"

Kafamı salladım. Hiç spor salonuna girmedim, bu tür ekipmanları sadece camdan gördüm. Üyelik ücreti pahalı ve kahve için bile genellikle yeterli param yokken, terlerken bir grup erkeğin bakışlarına maruz kalacağım pahalı bir spor salonuna aylık üyelik ücreti ödeyemem.

"Doğru," dedi, kalın ve güçlü bacaklarıyla yaklaşırken kendini düzeltti. "Bana koştuğunu söylemiştin." Kişisel alanımın hemen içinde durdu.

"Belki koşu bandını seversin."

Gözlerine bakmak için başımı kaldırmam gerekti, ama yerimden kıpırdamadım. Bu kadar yakinken, terli vücudu korkutucu olmaktan çok çekiciydi. Başımı salladım. "Koşu bandı mı?" *Kaslar, oyulmuş karın kasları, mutlu iz, kaslar, oyulmuş karın kasları, mutlu iz...* Libidomla dolu zihnim bunları tekrarlıyordu.

Eli yüzüme doğru uzandı.

Çeneme dokunduğunda geri çekildim. "Hayır. Yapamayız." Bu sözler, ona yaklaşıp kollarımı ona dolamak ya da belki de o kısmı atlayıp bacaklarımı ona dolamak gibi içgüdülerimle hiç uyuşmuyordu.

"Bebek gibi davranma. Sadece bakıyorum."

Ses tonu bana meydan okuyordu. "Oh." Durumu yine yanlış değerlendirdiğim için utanarak ona doğru geri çekildim. "O kadar da kötü değil." Bu, onun yaydığı lanet olası feromonlar ya da başka bir şey olmalıydı. Beynimi karıştırıyorlardı.

Yavaşça çenemi sola, sonra sağa çekti. "O kapı senden hiç hoşlanmadı."

Onun yakınlığı beni heyecanlandırırsa da, tek yapabildiğim gülmekti. "Şu anda, bu his karşılıklı."

Bana biraz mesafe bırakarak geri çekildi ve boğazını temizledi. "Koşu bandı bu tarafta."

Pantolonundaki şişkinliğe bir bakış, vücudunun bunun benim yaralanmamla ilgili platonik bir inceleme olmadığını düşündüğünü gösterdi, tıpkı benim karışık

Ben onu takip etmedim. "Dün gece hakkında..." Eğer benimle yatakta birlikte olacağımı umduğu için çantalarımı odasına gönderdiyse, bu konuyu açıklığa kavuşturmam gerekiyordu.

Ağız açık kaldı. "Üzgünüm. O anın heyecanına kapıldım. Yani, sonra... Bu bir mazeret değil. Daha iyi davranmalıydım. Özür dilemek istedim, ama sen çoktan yatmıştın."

"Kendini kadınlar için Tanrı'nın bir armağanı olarak gördüğünü biliyorum, ama bu senin için bile fazla oldu."

"Belki." Omuz silkti, biraz utanmış görünüyordu. "Tamamen benim hatamdı. Sen neredeyse..."

"Neredeyse ne?" diye sordum.

"Düşmek üzereydin," dedi. Bu tek kelime, söylediği her şeyi yeniden şekillendirdi. Tanrım, gerçekleşmeyen öpücükten bahsettiğimizi sanmış.

Ellerimi belime koydum. "Ve bu yüzden benim senin yatağında olmam gerektiğini mi düşündün?"

"Neden bahsediyorsun? *Duşumu* kullanacağını söyleyerek beni baştan çıkarmaya çalışan sendin."

"Sadece sen benim eşyalarımı yatak odana koymuştun, sanki seninle yatmamı bekliyormuşsun gibi. Ayrıca, duş almam gerektiğini söylediğimde, orasının senin odan olduğunu bilmiyordum."

"Seni yatağıma istediğimi mi sandın?" O kadar çok güldü ki, ikiye katlandı. "Eğer çantaların oradaysa, o aptal Sylvester'ın talimatları uygulayamadığı içindir — sen ısrarla bahşiş vermemi istediğin adam."

Yüzüm on ton kırmızıya döndü. Bu, epik bir yanlış anlaşılmaydı, ama nedense hem hayal kırıklığına uğramış hem de rahatlamıştım.

Benimle yatma fikrinin gülünç olduğunu düşündüğünü fark edince içimde öfke kaynadı. Ama ona her zamanki gibi sözlü saldırıda bulunmak yerine, dilimi ısırardım. "Koşmaya gidiyorum, koşu bandında değil."

EVAN

HAFTA SONU KONSİYERJİMİZ XAVIER, LOBININ DUVARINA YASLANIR YASLANMAZ

"Sizin için yapabileceğim bir şey var mı, efendim?" Telefonumu çıkardım. "Hayır. Sadece misafirimi bekliyorum."

"Bayan Allie mi?" diye sordu.

E-postalarımı kontrol ederken başımı salladım. "Evet."

"Kayıtlarda soyadı geçmiyor."

Başımı kaldırıp baktım. "Doğru." Alexa, mümkün olduğunca uzun süre güvenli olması için ona eski takma adımı kullanıyor ve soyadını hiç belirtmiyordum.

Xavier, güvenilir bulduğum kişiler listesinde yer almıyordu. Çalışanların paparazzilere bilgi vererek ek gelir elde etmesi alışılmadık bir durum değildi.

Monitörüne baktı ve tekrar sormadı.

E-postamda önemli bir şey yoktu, bu yüzden beklerken çevrimiçi *Journal*'ı taramaya başladım.

Onun benim yatağında geceyi geçireceğini beklemediğimi açıkça belirttikten sonra, Alexa topuklarını dönüp, koşuya çıkmak istediği bahanesiyle, yanmış kedi gibi misafir odasına kaçtı. Albert ona eşlik edemeyeceği için, lobide onu beklemekten başka seçeneğim kalmadı.

Koşmaya çıkma bahanesi, benden uzaklaşmak için uydurduğu bir bahane olabilirdi ve bunu yakında öğrenecektim. Yukarıda onunla yüzleşmek kabalık olurdu, ayrıca muhtemelen istemediğim başka bir kavgaya yol açardı.

Bir süre sonra asansör kapıları açıldı ve o çıktı, beni görür görmez durdu. "Ne yapıyorsun?"

Telefonu kol bandıma geri koyup ona doğru yürüdüm. "Seni bekliyorum. Koşmak istediğini söyledin, ben de buradayım."

"Yalnız başıma demek istedim," diye fısıldadı.

"Dün gecedен sonra, yalnız kalmak istiyorsan koşu bandını seçmeliydin."

Bir saniye düşündü. "Bunu konuşmalıyız."

Elini tuttum. "Koşarken konuşabiliriz," dedim, meraklı kulakların duyabileceği kadar yüksek sesle. Sadece gülümsemekle kalmadım, Xavier'e doğru başımı da salladım.

O da şikayet etmeden benimle geldi ve hatta izleyenlere küçük bir el salladı.

"İyi koşular," dedi Xavier, kapı arkamızdan kapanmadan önce.

Sokakta, arkamıza baktığımda onun telefonunu aldığını gördüm.

Kapıdan ve kapıcımızdan birkaç metre uzaklaştığımızda Alexa elini çekti.

"Yalnız koşmak istiyorum."

Elini tekrar tuttum. "Halka açık bir yerdeyiz," dedim, saçlarının çilek kokusunu alabilecek kadar ona yaklaştım. "Ve seni koruyacağımı söyledim."

Elini benim elimde gevşetti. "Brooklyn'de her zaman tek başıma koşuyorum, hiçbir sorun yaşamıyorum."

"Bu konuda tartışmayacağız."

"Neden? Bu benim en iyi yaptığım şey." Işık yeşile dönünce, caddenin karşısındaki parka doğru koşarak uzaklaştı.

Onu yakalamak için değil, sadece ona yetişmek için koşmaya başladım. Arkadan manzara çok güzeldi. Şortunun içindeki bacakları ve kalçaları... Yalnız kaldığımda hatırlamak için beynime kazımak istediğim bir manzaraydı.

Parkın içine giden bir yola saptı.

Kendimi övmek gibi olmasın ama ben son derece uygun bir bekardım ve burada, eve gidip duşta yalnız başıma mastürbasyon yapabilmek için bir kızın kışını ezberlemeye çalışıyordum. En kötüsü de, o benden nefret ediyordu.

Zihnimde babama küfrettim. Onun yüzünden bu gece dışarı çıkamıyordum —hatta bir süre daha hiçbir gece çıkamayacaktım— yatağımda kışını siktirip durmak için yalvaracak bir sonraki kadını bulmak için. Hayat hiç adil değildi.

Alexa arkasına baktı. "Yetişemiyor musun?"

Onu kızdıracağını biliyordum, ama yine de sözlerimi sarf ettim. "Sadece manzarayı hayranlıkla izliyorum."

"Sen zavallısın." Bu sözleri, beklemediğim bir hızlanma ile birleştirdi. İyi bir koşucu olduğunu söylediğinde şaka yapmıyormuş.

Hızlanarak, bir sonraki virajdan önce onu yakaladım. "İyi denemeydi, ama ben de koşabilirim."

Nefesi eskisinden daha ağırdı. "Yetenekli, ha? Güzel. Sen kuzey yarısını al, ben güneyi kontrol edeceğim."

"Birlikte kalalım. Ben senin koruyucunum."

"Peki beni senden kim koruyacak?" diye sordu, nefes nefese. "Sakin ol, güzelim. Burası büyük bir park."

Eski hızına yavaşladı. "Gözlerini ileriye dikip bakamıyorsan, belki de gerçekten ayrılmalıyız."

Bu açıdan manzara, arkadan gördüğüm kadar muhteşemdi. At kuyruğu sallanıyor, dolgun göğüsleri hipnotik bir ritimle zıplıyordu — duş zamanı için zihnime kaydettiğim bir başka görüntü. Boynunda beliren ter bile seksi görünüyordu. "Neden bir iltifatı kabul edemiyorsun

"Senden nefret ediyorum, unuttun mu?"

Bu, her Şeye verdiği cevap gibi görünüyordu. "Kendine bunu söylemeye devam et."

"Kapa  eneni. Bu sessiz bir spor olmalı."

Aramızda tek kelime etmeden mesafeyi kat ederken, zihnim dalıp gitti. Dün gece kasten yatak odama gelmemiŐ olması çok yazık olmuştu. Onu terlerken ve nefes nefese kalırken görmek, onu tamamen farklı bir spor dalında terlerken ve nefes nefese kalırken altımda olmasını nasıl bir Şey olacağını merak etmeme neden oldu.

BÖLÜM 21

ALEXA

EVAN KOŞUMUZUN İLK BÖLÜMÜNDEN SONRA KONUŞMAYI KESMİŞ OLABİLİR, AMA BEN yine de onu fark ettim. Bu adamı görmezden gelmek imkansızdı. Birden fazla kez göğüslerime baktığını yakaladım. Göğüslerim olduğu için, herhangi bir hızda koşarken zıplamaları kaçınılmaz bir sonuçtu.

Ama ben de aynı suçluydum, çünkü ona bakarken yolun virajlarını veya yanımızdan geçen çiftleri kontrol ediyormuş gibi yapıyordum. O kadar kaslıydı ki, koşarken göğüs kasları zıplıyordu. Bunu seksi bulmam tuhaf mıydı?

Koşucuların zayıf vücut yapısına sahip değildi, daha çok bir sporcunun, belki de bir futbolcunun kaslı vücuduna sahipti ve kolları sanki isterse bir arabayı kaldırabilecekmiş gibi görünüyordu.

"Buradan sağa dön," dedi sonunda. "Evim hemen ileride."

Bulutların üstündeki muhteşem evini "ev" olarak adlandırmak küfürdü. Central Park West'teki bir çatı katı da bundan daha iyisini hak ediyordu. Ama koşu boyunca yaptığım gibi, ağzımı kapalı tuttum.

Yolumuz, binasından yarım blok ötede caddeye çıkıyordu. "Oyun hakkında," diye başladı, ışıktaki beklerken. "Gidebiliriz Bu gece istersen."

Yanağımı işaret ettim. "Bu haldeyken olmaz."

"Oh. Evet."

Işık yandığında yaya geçidine adım attım. "Yine de teklifin için teşekkürler. Belki bir iki hafta sonra." *Gördün mü? Ben de nazik olabilirim.*

Karşıya geçtiğimde, adam önüme atladı ve fotoğraf makinesiyle çekim yapmaya başladı. "Allie, McAllister seni ne zaman dövdü?"

Evan, benimle kamerası olan çakalın arasına girdi. "Yürümeye devam et."

"Allie, ne zamandır sana vuruyor?" diye sordu Kamera Çakalı.

Hızlandık ama koşmadık.

Kameralı Çakal önümüzde geriye doğru koşarak fotoğraf çekmeye devam etti, ta ki Evan'ın kapıcısı onu engelleyene kadar. Sonunda sığınağa ulaştık. binanın lobisi.

"Artık bırakabilirsin." Evan beni bıraktıktan sonra kolumu ovuşturdu.

"Bununla nasıl yaşayabiliyorsun?"

"Normalde böyle değiller. Çoğu çekimi gece geç saatlerde yaptıkları için, sabahın bu saatlerinde onları hiç görmezsin." Evan'ın sesi yumuşadı, hatta endişeli bile oldu. "Bundan sonra çirkin haberlere hazırlıklı olsak iyi olur."

"Mermer zeminde ayakkabısını sürttü. "Pazartesi ilk iş olarak halkla ilişkiler ekibimi bu konuyla ilgilenmeleri için görevlendireceğim."

Evan'ın sözleri yavaşça kafama dank etti. Fotoğrafçı, Evan'ın beni dövdüğünü düşünüyordu ve haberi bu şekilde yayınlarsa, bu onun için her şeyi mahvedebilirdi. Ben kurban olarak gösterilecektim, ama o istismarcı olarak damgalanacaktı ve günümüzün medya ortamında bu, kolayca silinebilecek bir etiket değildi. Bu, onun üzerinde kalıcı bir damga olacaktı.

Gözlerinde hayal kırıklığını okuyabiliyordum. O da aynı sonuca varmıştı. Aniden bileğini tuttum. "Benimle gel. Ben hallederim. Sakın işleri batırma."

"Neyi mahvetmeyeyim?"

Camın arkasından, kişisel paparazzimizin hala dışarıda gizlendiği ve kamerasının arkasındaki fotoğrafları kontrol ederken sırtıttığı belliydi. Ne pislik adam.

Evan'ı da yanımda sürükleyerek kapıyı itip açtım. Şaşkın kapıcı hemen kapıyı bizim için açık tuttu. Öfkemin hedefi kamerasından başını kaldırdı.

Evan'ı bıraktım ve doğrudan ona doğru yürüdüm, yanağımı işaret ettim.

"Bunu nasıl aldığımı bilmek ister misin? Evan'ı bilmek ister misin?"

Ondan birkaç adım uzakta durdum.

O, haberine eklemek için heyecanla kayıt cihazını çıkardı.

"İkisini de anlatacağım. Evan ortalıkta değildi. Bunu o değil, Brooklyn'deki birinden aldım." Sesini yükselttim. "Evan McAllister

senin asla olamayacağın kadar iyi bir adam ve onun kız arkadaşı olmaktan gurur duyuyorum. Gurur duyuyorum. Bana bunu yapan o olsaydı, onunla birlikte yaşamayı kabul eder miydin sence?

Saldırgan tavrım, çekingen pisliğin üzerinde istenen etkiyi yarattı ve bir adım geri attı.

"Peki, kabul eder miydin?" diye bağırdım, öne doğru adım atarak. "Hayır," diye mırıldandı Kamera Çakalı.

"Tabii ki hayır. Evan benim için o adamın canına okuyacağını söyledi, ama bu benim tarzım değil. Ben Brooklyn'li bir kadını ve bize kötülük yapanları unutmuyoruz. Sonra da öcümüzü alırız. Bunu yapan adam beni bir daha asla geldiğimi görmeyecek."

O da başını sallayarak bunu yuttu.

"Şimdi bizi rahat bırak." O daha fazla soru sormadan önce döndüm ve lobide geri döndük. İçeride, adrenalin yüzünden titriyordum. "Umarım Brooklyn'li bir kadınla çıktığını insanların bilmesi itibarına zarar vermez."

"Sanırım pazartesi günü halkla ilişkiler ekibine ihtiyacımız olmayacak," dedi Evan, kolunu omzuma dolayarak. "Sen dikkate alınması gereken bir güçsün, Allie."

Ona yaslandım. "Teşekkürler." Tekrar pencereden dışarı baktım ve cevapsız bir soru ile kaşlarımı çattım.

Evan kollarını daha da sıktı. "Merak ediyorsan, bence yeterince konuştun."

Kafamı salladım. "Mesele o değil." Paparazzilerin acımasız olduğunu biliyordum,

ama bu onlar için bile aşırıydı. Cumartesi sabahı Evan'ın mahallesinde takılmak mantıklı değildi. "Bizi burada pusuya düşüreceğini nereden bildi?"

" diye sordum.

"Sanırım biliyorum." Evan'ın gözleri bu sabah görevde olan genç konsiyerje çevrildi. Tezgaha yaklaşırken adımlarında ve yumruklarını sıkarken belirgin bir tehlike vardı. "Xavier," dedi, sesinde hiç duymadığım kadar soğuk bir tonla.

"Evet, Bay McAllister."

"Onları sen aradın," diye suçladı Evan.

"Hayır, asla aramam," diye kekeledi genç adam. "Yani..."

Evan'ın yumruğu tezgaha çarptığında, ses lobide yankılandı. "İnkâr etmeye çalışmanın anlamı yok." Sözleri zehirli bir tonda çıktı.

Xavier'in yüzündeki kan çekildi.

"Kız arkadaşına pusu kuran kimseye tahammül edemem."

Xavier birkaç santim küçüldü.
Evan yukarıyı işaret etti. "Şu avizeyi görüyor musun?"
Xavier yukarı baktı ve başını salladı.
Benim gözlerim de Evan'ın parmağını takip etti.
"Bunu bir daha yaparsan," diye tısladı, "senin o cılız hayalarınızı kesip oraya asarım. Anladın mı?"
Çocuk korkuyla gözlerini kocaman açarak başını salladı.
"Bu evet ya da hayır sorusuydu," diye bağırdı Evan. "Anladın mı beni?"
"Evet, efendim," diye ciyakladı Xavier. "Bir daha asla."
Evan dönüp elimi tuttu ve beni asansöre çekti. Kapılar kapanıp asansör yukarı çıkmaya başladığında parmaklarını benimkilerle iç içe geçirdi.
"Teşekkür ederim. Kimse daha önce... Şey, sadece, teşekkür ederim." "O biraz küstah."
"Senin kız mı?" diye alay ettim. "Bu sıfatı daha önce kaç kez kullandın? On mu? Yüz mü?"
Kat numaralarına baktı.
Göğsümde bir umut ışığı parladı, ama o cevap vermediğinde, kendime olan güvensizliğim bu düşünceyi söndürdü. Gerginliği kırmak için kıkırdadım. "Bahse girerim çocuk pantolonunu değiştirmek zorunda kalacak. Belki de sen de benim tarafıma geçersin."
Başını eğdi. "Erkek olduğunu söylemiştin." Yüzümü işaret etti. "Onlara kapıdan bahsetmedin."
"Nasıl söyleyebilirdim ki? Kapıya çarpmak, her istismara uğramış kadının acil servise gidip yaralarını sildirmek için hemşireye verdiği bahanedir."
O da başını salladı. "Akıllıca."
Övgüden keyif aldım. Üç kat sonra sordum, "Ona gerçekten bunu yapmazsın, değil mi? Avizeyi?"
Evan başını salladı. "Benim için biraz fazla dağınık olur."
Kapılar en üst katta açıldı ve o benim elimi bıraktı. "Albert'e hallettirirdim."
Erkek arkadaşım ile koridorda yürürken, ellerimizin temas ettiği yerde cildim karıncalanmaya devam etti.
Erkek arkadaşım demek kulağa hoş geliyordu.

EVAN

ALEXA ÖNÜMDE YÜRÜYEREK DAİREMİN KAPISINA DOĞRU İLERLEDİ. "BEN VE BENİM BÜYÜK ağzım. Sanırım bir süreliğine benimle kalmak zorundasın."

Kıçını sallıyordu ve koşu şortunun içindeki uzun bacakları nefesimi kesti. Kapının kilidini açtım ve önümden girmesi için kenara çekildim.

Bana baktı ve bir dakika içinde bir sürü şey söyledi. "Sorun olur mu? Sormayı düşünmedim. Eğer sorun olursa..."

Elimi omzuna koydum. "Tabii ki. Yeterince yerim var." Bu durum işleri kesinlikle karmaşıktıracaktı, ama basında şiddet uygulayan erkek arkadaş olarak gösterilmek daha da kötüydü. "Ayrıca, burada..." "*Çöplüğünden*" demek istedim, ama bu küçümseyici gelirdi.

"Nerede? Felaket gibi dairemde mi?"

Kapıyı arkamızdan kapattım. "Neden öyle olduğunu bana hiç anlatmadın."

Mutfığa doğru yürüdü. "Su içmek istiyorum, sen?" "Kaçmak işe yaramayacak, ev arkadaşım."

"Karşılıklı davranmak adildir, derler. Kaç tane olduğunu bana hiç söylemedin." Pes ettim. "Aslında sen, *kızım* dediğim ikinci kişisin."

"İlki kimdi?" diye sordu.

"Claire. Üniversiteden bir kız."

Alexa buzdolabını açıp iki şişe su çıkardı. "Ciddi bir ilişki miydi?" "O zamanlar öyle görünüyordu." Claire'e evlenme teklif etmeyi planlıyordum, ta ki...

O günün hatırası bile şimdi bile çok ağır geliyordu. "Soruma cevap vermedin."

Şişesinin kapağını çevirip önce büyük bir yudum aldı. "Bina yöneticisi. Kira çeğiyle birlikte banyomdaki sızıntı hakkında bir not bıraktım, ama o şikayetçi insanları sevmez. Eminim mesajın net olmasını sağlamak için bunu o yapmıştır."

Parmağımla suyumun üzerindeki buğuyu sildim. "Bu çok kötü. Sürekli şikayet etmek zorunda kalmamalısın. Bu tür şeyleri halletmek apartman yöneticisinin işi."

"Belki senin dünyanda öyle, ama benimkinde değil." Diye iç geçirdi. "Peki, o özel kızla ne oldu?"

Su şişemi alıp dışarı çıktım.

O da peşimden geldi. "Hey. Bir anlaşma yapmıştık." O bana meydan okumadan önce odama ulaşamamıştım. "Korkak mısın?"

Kimse bana korkak demez. Dişlerimi sıktım ve kapıma kadar kalan adımları attım.

"Biliyordum. Bana söylemeye korkuyorsun. Dürüstlük seninle tek yönlü bir şey, değil mi?"

Kapı koluna uzandım. "Hamile kaldı." Yüzü düştü. "Oh."

"Ama benden değil." O günün acısı yeniden içimi kapladı. İhanete uğramıştım. "Memnun musun?" İnsanları kendime yaklaştırmamanın zorluğunu zor yoldan öğrenmişim. Bu, tekrar yaşamak isteyeceğim türden bir deneyim değildi.

Alexa'nın yüzündeki ifade şoktan acıma duygusuna dönüştü. Bu tam da ihtiyacım olmayan şeydi. Kapıyı itip arkamdan kapattım.

"Eğer istersen konuşmak için buradayım," dedi kapının arkasından.

Banyoya girdim ve tezgaha yaslandım. Alexa ile yapmak istediğim, Alexa'ya yapmak istediğim pek çok şey vardı ve bunların hiçbirisi konuşmakla ilgili değildi.

Konuşmak olanları düzeltemezdi. Ama aklımdaki diğer şeyler de zararı onaramazdı ve Alexa ile geçici bir rahatlama, daha da acı verici bir sonla sonuçlanabilirdi.

Ve bu ilişki sona erecekti. Sona ermesi gerekiyordu. Bana defalarca hatırlattığı gibi, benden nefret ediyordu ve bunu sadece para için yapıyordu.

"Çocuklar için çocuklar için" diyordu.

Beni öpüşmekten, tutkulu bir geceden ya da belki daha fazlasından alıkoyacak kadar nefret etmiyor olabilir, ama zamanla tarih onu bana karşı zehirleyecektir. Babası bunun için gerekli olanı yapacaktır.

Bedenim ve zihnim savaş halindeydi. Neredeyse öpüşmemiz bunu kanıtlamıştı. Onu istiyordum, arzuluyordum, ama teslim olmanın kalp kırıklığına ve vicdanımın milyonlarca "sana demiştim"ine yol açacağını biliyordum.

Fotoğrafçıya benimle birlikte yaşamaya başladığını açıklaması, yüzündeki morluklar sorununu hemen çözmüştü. Ama ek duygusal morluklardan kaçınmak, ona birkaç gün kalacak yer teklif ettiğimden beklediğimden daha fazla irade gerektirecekti.

Bu konuda tek net olan şey, onu uzak tutmak istiyorsam, elim ve sikimin daha da iyi tanışacaklarıydı.

BÖLÜM 22

ALEXA

EVAN KAPISINI KAPATTI VE BEN ODAMA ÇEKİLİP DUŞ ALMAYA GİTTİM. değişiklik. Hafta sonunun geri kalanında bilgisayar başında beni meşgul edecek kadar işim vardı. Camera Jackal ile olan olaydan sonra, o halimle tekrar dışarı çıkmak için hiç acelem yoktu.

Duş, terimi etkili bir şekilde yıkadı, ama hissettiğim suçluluk duygusunu hiç de iyi bir şekilde yıkamadı. Evan'ı, henüz açıklamaya hazır olmadığı, belki de hiç açıklamaya hazır olmayacağı acı verici bir geçmişini ortaya çıkarmak için zorlamıştım. Hepsi, onun sinirine dokunmakta ısrar ettiğim ve ne zaman geri çekilmem gerektiğini bilmediğim için oldu.

Kız arkadaşı başka bir adamdan hamile kalmıştı. Ve bu sıradan bir kız arkadaş değildi, *onun* ilk ve tek *kız* arkadaşıydı, belli ki çok özel biriydi. Bu onu çok kötü etkilemiş olmalıydı.

Burada kötü olan bendim, hiç merhamet göstermeyen bendim. Adam dün hayatımı kurtarmıştı ve ben ona, evinde olabilecek en kötü misafir olarak karşılık vermiştim. İyi ki bu ilişki sahteydi, çünkü ben Bu kız arkadaş meselesinde berbat bir iş çıkarıyorum. *Bu durum değişmeli. Ben değişmeliyim.*

ÖĞLEDEN SONRA, PARKA BAKARKEN

nasıl bu kadar şanslı olabildiğimi düşündüm. Evan'ın terasında,

dizüstü bilgisayarında çalışıyordum. Bir sayfa daha bitiremeden telefonum çaldı.

EVAN: Öğle yemeğinde ne tür bir sandviç istersin?

Bu sabah onu kızdırdığımdan beri onu görmemiştim. Aslında, onu görmemek için özellikle dışarıda çalışıyordum. Cevabımı yazdım.

BEN: Bence pizza iyi olur.

Onunla sürekli tartıştığım konusundaki şikayetinden dolayı kendimi rahatsız hissederek, muhalif tavırlı kısmi mesajı sildim. Bunu gerçekten bırakmam gerekiyordu.

BEN: Ekşi mayalı ekmek üzerine rosto ve çedar peyniri, varsa, ekstra yaban turpu ile

Daha dik oturdum. Bu çok daha hanımefendi bir davranıştı.

On beş dakika sonra, Evan iki çanta ve iki bira ile kapıyı açtığında başımı kaldırdım. İlk çantadan iki adet paketlenmiş sandviç çıkardı ve birini bana uzattı. "Öğle yemeğin." Bira şişelerinin kapaklarını açtı ve onları aramıza koydu.

Kucağımdaki bilgisayarı kapattım ve sandviçi açtım. "Bunu yapmana gerek yoktu."

Yanımda oturdu ve sandviçinin ambalajını açtı. "Seni beslemezsem nasıl bir erkek arkadaş olurum?"

Kimse bizi izlemiyordu, ama o kendini benim erkek arkadaşım olarak tanıtıyordu. Rozbif ve peynirli sandviçimi ısıırken bu sözler kafamda yankılandı. Çiğneyip çiğnedikçe göğsüme bir sıcaklık yayıldı. Sessizlik garip bir hal alınca "Teşekkürler" dedim.

Telefonum çaldı ve bir an gözlerimi kapattım. Onun araması için daha uygunsuz bir zaman olamazdı.

"Cevap ver," dedi Evan. Ekrandaki ismi görmüştü. "Merhaba baba," dedim.

"McAllister denen çocuğun yanına taşınman ne demek oluyor? Bu doğru mu?"

Kötü şansıma inanamayıp başımı salladım. "O bir erkek, baba, ve çok iyi bir erkek. Onu çok seviyorum."

Evan geniş bir gülümsemeyle parladı. Omzuna ittim.

"Bunu yasaklıyorum," dedi babam neredeyse bağırarak.

Evan'ın yüzündeki ifade, duyduğunu gösteriyordu.

"Baba, ben yetişkin bir kadını ve artık bana emir veremezsin. Ayrıca, güvenli bir binaya taşındığım için mutlu olmalısın, böylece benim güvenliğim için endişelenmene gerek kalmaz."

"Ona güvenmiyorum," diye kekeledi.

"Belki sen güvenmiyorsun, ama ben güveniyorum," diye karşılık verdim.

"Seni seviyorum baba, ama bu benim kararım. Tartışma bitmiştir. Rachel'a sevgilerimi ilet."

"Bu bir hata."

"Hoşça kal, baba." Telefonu kapattım.

"Beni çok seviyor, ha?" Evan alay etti.

Omuz silktim. "Kafana takma."

Evan eğildi. "Onu gerçekten azarladın." Sandviçini büyük bir ısırlıkla saldırdı.

"Mecburdum."

Çiğnemeyi bitirdi. "Sandviçin lezzetli mi?"

"Manhattan için yeterince lezzetli, sanırım."

"Brooklyn kadar iyi değil demek istiyorsun?"

Omuz silktim. "Bizim deli kadar iyi değil, orası kesin."

Bana yaklaştı.

Bacaklarımız birbirine değdiğinde, içimi bir elektrik akımı geçti, ama geri çekilmedim.

"Bir ara beni oraya götürmelisin," dedi.

"O telefonun hemen ardından olmaz. Etrafta bıçaklar duruyor." Babamın kalp krizi geçirmesini istemiyordum.

Evan bir lokma daha aldı. "Asıl teşekkür etmesi gereken benim."

Ağzımın dolu olması, onunla tartışmamı engelleyen tek şeydi. Aslında tek şey değildi. Temasımızdan sonra bacağımda yayılan heyecan dalgası da vardı. Dışarıda yediğimiz yemekler, ikimizin masayla ayrıldığı, nispeten daha resmi ve düzgün yemeklerdi.

"Bu sabah söylediklerini söylemeseydin," diye başladı, "bugünün manşetleri bu kadar iyi görünmezdi."

İnsanların fotoğrafımı görüp Evan'ı istismarcı olarak görmelerinden nefret ediyordum, çünkü o öyle değildi. "Ne diyorlar?"

Telefonuna dokundu ve bana uzattı.

Brooklyn'de birisi onun arkasını kollasa iyi olur.

Wall Street'in Köpekbalığı gerçek rakibini buldu mu?

McAllister'in son Minx'i Brooklyn'den gelen sert bir kadınmiş. Bu hafta geçirdiği saldırıdan sonra gözü moraran Allie, Brooklyn'li bir kız olarak intikam almak için erkek arkadaşına ihtiyacı olmadığını söyledi. Kendisine kötülük yapanları unutmayacak ve intikamını alacaktır. Adam onun geldiğini asla fark edemeyecek, diye söz verdi.

Kim olursan ol, dikkatli olsan iyi olur. Bu Brooklyn'li kadın çok sert biridir ve işini ciddiye alır.

Sonuna geldiğimde kıkırdadım. Morarmamı gösteren resim, olabileceği kadar kötü değildi ve en önemlisi, Evan kadrajda yoktu.

"Teşekkürler," diye tekrarladı.

"Sadece itibarımı koruyordum," diye şaka yaptım. "Beni kurban olarak göstermediklerinden emin olmak için. Ben kimsenin kurbanı değilim."

Bira şişesini kaldırdı. "Kurban olmamaya." Onunla kadeh tokuşturup içtim.

"Ya da öyle görünmek." Bana diğer çantayı uzattı.

Tereddütle çantayı açtım ve dudaklarıma bir gülümseme kondu. İçinde altı farklı tonda kapatıcı vardı.

"Böylece işe gidebilirsin," dedi. "Ve yargılanmazsın."

Gözlerim biraz nemlendi. "Teşekkürler." Eğilip yanağına bir öpücük kondurdum. Onun bu kadar düşünceli olması kalbimi biraz hoplattı.

Geri çekildiğimde, beni yakınında tutmak için elini boynuma doladı. Gözlerinde yine o arzu vardı ve dudaklarımın üzerinde durdu, dün gördüğümle aynı bakış.

Gerginlik, kollarımda tüylerim diken diken olurken şiddetlendi. Bana *kızım olarak nitelendirmiş* ve bu terimin onun için ne kadar özel olduğunu açıklamıştı.

"Affedersiniz. Hapşırmanın gerekiyor," diye yalan söyleyerek uzaklaştım. parmaklarımı burnuma götürdüm ve birkaç saniye tutarak, gelmeyen burun patlamasını önlemek için yapıyormuş gibi davrandım.

O uzaklaştı. "İşine dönmene izin vermeliyim." Sandviçini ve birasını topladı. "Ofise gidiyorum. Bir şeye ihtiyacın olursa ara."

Onun gitmesini istemiyordum. "Buradan çalışamaz mısınız?"

Yüzündeki ifade değişti. "İhtiyacım olan malzemeler iş yerinde."

Kalabilir mi diye sorduğumda mutlu mu yoksa şaşırmış mı görüldüğüne karar veremedim. "Ne üzerinde çalışıyorsun?" Gerçek bir kız arkadaş böyle sormaz mıydı? Onun işiyle, zamanını nasıl geçirdiğiyle ilgilenirdi. "Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?" Bu çaresizce gelmişti. MBA'yi yeni bitirmiş ben, Wall Street'in Köpekbalığı olarak adlandırılan başarılı iş adamına nasıl yardım edebilirdim ki?

"Bu işi uzun zamandır yapıyorum. Sanırım işin püf noktalarını biliyorum. Bugün, benim yerime geçen adama yardım etmek için bir satın alma işlemiyle ilgili sorunları gözden geçirmem gerekiyor."

Başımı salladım ve kucağıma baktım. En azından nazik bir şekilde reddetmişti. "Bahsettiğin Martin denen adam mı?"

"Evet. Yarın bana verdiğin yerel hayır kurumları listesini inceleyeceğim. Bana verdiğin yerel hayır kurumları listesini inceleyeceğim, belki sen bana internette bulabileceğinden daha fazla ayrıntı verebilirsin."

"Seve seve. Öğle yemeği için teşekkürler," dedim ve yarım sandviçimle ona selam verdim.

Kapı koluna uzandı. "Bir ara ofisine uğrayıp seni öğle yemeğine çıkarmak isterim."

Hemen başımı salladım. "Henüz hazır değilim. Sana haber veririm."

"Gerçek bir erkek arkadaş böyle yapar. Ayrıca, kira sözleşmesinin uzatılması için benden yardım isteyen sensin."

Sorunun özüne parmak basmıştı. Bu sahte şeyi sahte tutmak için yeterli mesafeye ihtiyacım vardı.

"Ama biz gerçek değiliz. Ayrıca Manhattan'dan bir takım elbise giymiş birinin ortaya çıkması herkesi korkutur."

Gülümsedi. "O kadar korkutucu olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Artık değil, ama onlar korkacak. Onları hazırlamak için zamana ihtiyacım var."

Bu, yüzüne bir gülümseme getirdi. "Senden haber bekliyorum. Güneşin tadını çıkar."

"Sürdüğü sürece," diye espri yaptım. Bugün yağmur yağması bekleniyordu. "Yapmam gereken daha çok iş var. Yemek masasını kullanmamın bir sakıncası var mı?"

"Ofisimi kullan. Benim evim, senin evin." "Sorun olmaz mı?"

"Tabii ki hayır. Kaybettiğim şişme bebeği bulursan haber ver." Sonra gitti.

Neden mutlu görünüyordu? Yemeğimin bir lokmasını daha yerken, ilişkimizin gidişatının ne olacağını merak ettim. Ama bu sorunun sadece yarısıydı.

Bir kez daha, beni öpmek üzereydi. Neden bunu mahvettim? Neden kaçtım?

Randevularımızda konuştuğumuz şekilde, sahte olsun ya da olmasın, kavgacı bir tavırdan ilginç bir tavra geçmiştik. Evan, randevulara çıktığım diğer erkeklerden çok daha derin bir kişilik göstermişti. Onlar genellikle konuşmayı aceleye getirip, benimle yatıp yatamayacaklarını öğrenecekleri kısma geçmeyi hedefliyorlardı.

Evan ile durum farklıydı. Seks başından beri gündemde olmadığı için, düğmelere ve fermuarlara geçme baskısı olmadan oyalanıp konuşabilirdik. Bir şekilde daha kişisel, daha samimi bir aşamaya gelmiştik. Onunla sadece el ele tutuşmak bile hem heyecan verici hem de korkutucuydu. En ufak bir dokunuşu bile içimi ürpertici bir titremeyle dolduruyordu. Vücudum, beynimin izin verdiğinden daha fazla onu istiyordu.

Görüntü danışmanının ona söylediği şeye geri dönünce, yüksek sesle güldüm. *Annesi ile akşam yemeğine götürebileceği bir kadına* ihtiyacı vardı. Bu benimle kesinlikle mümkün değildi. Ailelerimizin geçmişi nedeniyle, ben hoş karşılanmayacaktım.

Telefonum titredi ve beni zihinsel soru döngüsünden çıkardı. GWEN:

Bu cumartesi brunch yapalım mı?

Birkaç haftadır bir araya gelmemiştik. CHELSEA: Bu hafta

sonu olamaz.

Evan ve benim hakkımda bir güncelleme isteyecekleri kesindi. Neredeyse öpüşmemizi nasıl açıklayacaktım? Yüzümdeki ifadeyi nasıl açıklayacaktım? Ben bile bu şeyleri anlamıyordum. Ya da ilk gece beni yatak odasına çağırdığını düşünmem ne olacaktı?

Sonuncusu biraz komikti, utanç verici ama komikti. Yine de Chelsea'nin mesajı bana bir çıkış yolu sağladı. Belki gelecek hafta ya da ondan sonraki hafta, Evan ve benim durumumuzu anlayabilirdim.

BEN: Ben de.

Telefonu bıraktım ve düşüncelerim yine Evan'a döndü. O tehlikeli biriydi. Ona kapılmanın çok kolay olacağını hissedebiliyordum, tıpkı ateşi arayan ve bunun çok kötü bir fikir olduğunu çok geç fark eden bir güve gibi.

EVAN

CHARLIE, TELEFONUNA CEVAP VERİR VERMEZ HEMEN KONUYA GİRDİ. "ÇOK HIZLISINIZ hızlı hareket ediyorsunuz Bay McAllister. Benim tavsiye edeceğimden biraz erken ama sizin için iyi."

Daha önce onun tarafından azarlandığım için, her türlü iltifatı kabul ederdim. "Adım Evan, hangi iyi hamleden bahsediyoruz?"

"Kızı yanına taşınması."

"Onun bir adı var, Alexa."

"Evet, Bay McAllister, Alexa. Şimdi, kaç kadın senin evinde kaldı? Hafta sonu kaçamakları falan değil, seninle birlikte yaşayan kadınları kastediyorum."

Sinirimi kontrol ettim. Benim yaşam tarzıma pek olumlu bakmıyordu, ama bu görüşü magazin dergileri ve blog sitelerini okuyarak oluşmuşsa, bu durumu açıklıyordu. "Hakkımda yazılanları okuyorsunuz. John Q. Public bu konuda ne düşünüyor? ne düşünüyor?"

"Bay McAllister, geçmişte sizinle yaşayan kız arkadaşlarınız olduğuna dair bir referans bulamıyorum, ama bu tür şeyler pek haber yapılmaz, bu yüzden size soruyorum. Burada gafil avlanmak istemiyorum."

"Üniversiteden beri, o ilk," dedim soğuk bir şekilde. "Bu size yeter mi?"

"Kesinlikle. Ve ben sana iltifat etmek istemişim. İnsanlar ciddi ilişkilerde bir ilerleme görmek isterler ve bu iyi bir adım."

Bunu daha önce nerede duymuştum? Belki de Noah'ın dağınık hikayelerine biraz daha dikkat etmem gerekiyordu. "Teşekkür ederim." Bu kararın nasıl zorla alındığını bilmesine gerek yoktu.

"Artık insanlara onun tam adını da söylememizin zamanı geldi. Bu onu daha insancıl, daha yakın hissettirecek, geçmişini anlatabildiğimizde."

Ben de başımı salladım. Bu, tekrar tekrar sorulan bir soruydu. "Tekrar soracağım, ama o henüz buna hazır değil. Anonim olmayı seviyor." Bu kasabada, bazen ben de anonimliğimi geri kazanmak istediğim zamanlar oluyordu.

"Brooklyn'den gelen zavallı kız Columbia'ya girer, MBA yapar, sınıfının en iyileri arasında mezun olur ve CPA olarak başkalarına yardım etmeyi hedefler. Harika bir hikaye."

"Charlie, soracağımı söyledim," diye tekrarladım. "Ama karar ona ait." "Tabii, tabii. Bir şey daha var." "Charlie, konuyu kapatmadan önce, bir şey var." "Evet?"

"Bu sadece bir hikaye değil. O harika ve yetenekli bir kadın ve onun erkek arkadaşı olmaktan onur duyuyorum."

Bir an sessiz kaldı. "Ben senin tarafındayım, Bay McAllister. Aslında sana tekrar iltifat edecektim. Son yazılarında çok koruyucu bir tavır sergiledin ve bu da halkın gözünde iyi bir izlenim bıraktı."

"Teşekkürler, ve adım Evan," diye tekrar hatırlattım. Her şeyi halkın gözünde iyi görünmek için yaptığımı düşünmesinden nefret ediyordum, ama sanırım halkla ilişkiler uzmanının hayatı böyleydi.

"Ta ki harekete geçene kadar," diye ekledi. "O zaman durum tersine dönebilir ve saldırgan siz olabilirsiniz. Sözler sorun değil, ama sorun yaratmayın. Tavsiyem bu."

Bir iç çekmeyi bastırdım. Ona tavsiye için para ödüyorduk, bu yüzden sorun yoktu. "Anlıyorum." Alexa'yı güvende tutmak için ne gerekiyorsa yapacağımı da biliyordum.

"Kendinize iyi bakın, Bay McAllister. Herhangi bir sorunuz veya endişeniz olursa lütfen çekinmeden arayın. İlişkinizde herhangi bir değişiklik olursa, bana haber verin."

"Tabii. İyi günler, Charlie. Ah, son bir şey daha. Bir dahaki sefere bana Evan yerine Bay McAllister dersiniz telefonu kapatırım."

Hat tamamen sessizdi. Beni duyup duymadığını anlayamadım.

BÖLÜM 23

ALEXA

BU SABAH, PAZARTESİ GÜNÜ, UYANDIĞIMDA DAİRE BOŞTU.

Evan muhtemelen işe erken gitmişti. Bornozumu giyip mutfağına girdim. *Bizim mutfağımıza mı?* Öyle görünüyordu.

Buraya geldiğim ilk hafta sonu neredeyse öpüşeceğimizden bu yana iki hafta geçmişti ve o günden beri Evan'dan uzak duruyordum. Sanki hiçbir şey olmamış gibi, ikimiz de o olayı hiç bahsetmedik veya ima etmedik.

Bu hayat hala gerçek gibi gelmiyordu. Doğru kapatıcı tedavisini bulduktan sonra, Evan düzenli olarak akşam yemeğine çıkmamızı planladı, böylece görünür olabilirdik. Paparazziler hâlâ oradaydı, ama onların işinin sansasyonel fotoğraflar çekmek veya sözlü tepkiler almak olduğunu anladığımdan beri, onları görmezden gelmek daha kolay geliyordu. Evan ve ben onların oyununu bir ölçüde başarıyla oynamıştık. Hâlâ bana McAllister Minx diyorlardı, ama *en son* takma adı kullanmayı bırakmışlardı.

Dışarı çıkmadığımız zamanlarda, Evan akşamlarının büyük bir kısmını evindeki ofisinde ya da işe geri dönerek geçiriyordu. Arkadaşı Martin'e yeni işinde yardımcı olduğunu söyledi, bu da benim için yeterli bir açıklamaydı ve daha fazla ısrar etmedim. Evan'ın ona bu kadar yardım etmesini takdire şayan buldum. Aynı durumda olsaydım, kendimi daha iyi göstermek için yerine geçen kişinin başarısız olmasını umardım.

Tost makinesi bip sesi çıkardı ve kahveyi hazırladıktan sonra bagelimi çıkardım. Beklerken bir mesaj yazdım.

BEN: Bugün şarküteride yardım edeceğim.

Bir kız arkadaşın erkek arkadaşına nerede olduğunu bildirmek için göndereceği gayet normal bir mesajdı.

EVAN: İyi

eğlenceler. Çok net

bir cevap.

Normalde hafta sonları babam ve Luca amcama şarküteride yardım ederdim, ama Luca amcam pazartesi günü de yardım edip edemeyeceğimi sormak için aramıştı. Aynaya baktıktan sonra, kapatıcı kullanmadan dünyayla yüzleşmeye hazır olduğuma karar verdim ve kabul ettim.

Taşındıktan sonra Evan, hala şarküteride çalışmak isteyip istemediğimi sordu. Aslında demek istediği, ailemin bizim bir çift olduğumuz haberine nasıl tepki vereceğine ne kadar hazır olduğumdu. Gitmemek zayıflık göstermek olur diye düşündüm. En kötü ihtimalle babam kızıp bir süreliğine evden ayrılırdı. Teknik olarak beni kovabilirdi, ama bunun için Luca amcamın onayı gerekebilirdi. Ve sonuçta, bedavaya çalıştığım için işlerin o noktaya geleceğini sanmıyordum.

Rachel, ben şarküteriye girdiğimde el salladı. Tezgâhın önündeki kuyruk uzundu. Babam bana bir bakış attı ve selam vermeden işine geri döndü.

Tamam, geç kalmıştım. En azından buradaydım. Arkaya gidip önlüğümü aldım, ellerimi yıkadıktan sonra sıradaki müşteriye hizmet etmeye başladım.

İşimi bitirdiğimde babam gitmişti.

Bir saat sonra, yoğunluk azalmıştı. Bir sipariş için iki kilo rosto eti dilimliyordum ki Luca amca arkadan çıktı.

Elini omzuma koydu. "Bence iyi birini buldun." "Ha?" Aptal rolü yaptım.

"Ne? Gazete okumadığımı mı sanıyorsun?" Göz kırptı. "Sen, McAllister'ın oğluyla, senin için doğru olduğunu düşündüğün sürece birlikte kal. Babanı dinleme. O acımasız ve anlamıyor."

Luca amcamın benim tarafımda olması iyi geldi. Başımı salladım. "Doğru olanı yapıyorum. Ayrıca, babamın karışacağı yaşıta değilim."

"Doğru. Değil. Ve deneyimlerimden biliyorum ki o iyi biridir."

Kesmeyi bıraktım. "Ne dedin?"

Kapının üzerindeki zil çaldı.

"Günaydın. Ne alırsınız?" Amcam yeni gelen müşteriye sordu.

Roast beef isteyen bayanı aradım ve sonra tezgahı silmekle meşgul oldum. Bu fırtınanın neden buna değer olduğunu kendime hatırlatmam gerekiyordu. Çocuklar için doğru olanı yapıyordum — bu sözler her şeyi açıklıyordu. Bunu ailemdeki kimseye, özellikle de babama açıklayamamam çok kötüydü.

Rachel biraz sonra fırsatı değerlendirip Evan hakkında beni sorguya çekti: Onunla nerede tanıştım, nasıl biriydi, evini tarif et, ve eğer o değildiyse, beni kim dövdü, çünkü o da dayak atmak istiyordu.

Medya sorularını çoğunlukla sessizlikle geçiştirmek benim için ikinci bir doğa haline gelmişti, ama ona biraz daha fazla şey söylemek zorunda kaldım ve bunu garip buldum.

Sonra bir bomba attı. "Belki çiftler buluşması yapabiliriz." Bu tehlikeli bir durumdu, çünkü kız kardeşimi kandırmak paparazzileri kandırmaktan çok daha zordu.

"Umutlanma," dedim ona. "O oldukça gizemli bir adam, ama sorarım."

"Yani babam onun hakkında haklı mı? Kendini beğenmiş ve kötü mü?" O, inzivaya çekilmiş milyarder hikayesine inanmıyordu.

"Hiç de değil. Aileler arasındaki geçmiş, bir araya gelmeyi zorlaştırıyor. Babam için zor olur."

"Neden zor olsun ki? Sizler sürekli gazetelerde öpüşürken ve..." Yüzü kızardı. "Ve sen onunla birlikte yaşıyorsun." *Birbirlerinin beynini sıkırmekten* bahsediyordu. "Yani babam zaten bununla başa çıkıyor."

Şimdi yanaklarım kızaran bendim. Ona birlikte yatmadığımızı söylersem daha kolay olurdu, ama bunu yapamazdım. Eğer yaparsam, muhtemelen beni anlayacak ve bunun benim düşündüğüm, istediğim bir şey olduğunu fark edecekti.

"Ama ben babam ve seninle birlikte evde yaşamıyorum. Aradaki fark bu."

"Sen ne dersen o. Hey, onun evinde yemek yiyebiliriz. Mutfağı var, değil mi? O zaman babamın haberi olmaz."

"Bakalım."

Kafasını salladı, gülümsedi ve parmağıyla işaret etti. "Onun beni senden daha çok seveceğinden korkuyorsun."

"Aynen öyle."

Belki de bugün görmekten endişelenmem gereken kişi babam değildi.

EVAN

ALEXA BENİMLE YAŞAMAYA BAŞLADIĞINDAN BERİ GEÇEN İKİ HAFTA İÇİNDE, BEN Ofiste geç saatlere kadar kalmaktan, *kız arkadaşım*la akşam yemeği için zamanında çıkmaya kadar. Dışarıda yediğimiz akşam yemekleri haftada ikiye düşmüştü — en azından gündemde kalmak için yeterliydi, ama ilk haftalardaki yoğun tempoya göre çok daha azdı.

Kız arkadaşım... Onu yüksek sesle öyle çağırmıyordum, lobide o bir kez hariç, ama artık onu öyle düşünüyordum.

Bugün işten çıkıp evime, binama dönmek için geç kalmıştım. Eskiden dairemi "*evim*" olarak adlandırırdım, ama Alexa'nın *o yerin* onun *saray* dediği şeye uygun bir tanım olmadığını söyleyerek beni azarladıktan sonra, son zamanlarda "*ev*"in daha uygun bir isim olduğuna karar vermiştim.

Alexa, evimi bir oda topluluğundan ve günün sonunda kıyafetlerimi asabileceğim bir yerden daha fazlasıymış gibi göstermişti.

"İyi akşamlar, Bay McAllister," dedi Becka, lobide girdiğimde. "Postanız var."

Zarfları ondan aldım ve asansöre doğru giderken içlerini karıştırdım. Çağrı düğmesine bastım.

"Oğlum." Tanıdık ses binanın ön kapısından geldi.

Döndüm ve asansör kapısını açık tutarken o bana doğru büyük adımlarla yürüdü. "Merhaba baba." Beni ofisine çağırmamış olması garipti. Bu onun alışkanlığıydı. Fergus McAllister telefon görüşmelerinden hoşlanmazdı, eğer kaçınabiliyorsa, ve ofisi onun güç merkeziydi.

"Konuşmamız gerek," dedi, yanımdan geçip asansör kabinine girerken.

"Tamam." Anahtar kartımı kullanarak asansörü hareket ettirdim. "Beni görmek istediğini bilmiyordum."

beni görmek istediğini bilmiyordum."

Yukarı çıkarken, "Anlık bir karar" dedi ve yol boyunca başka bir şey söylemedi. En üst katta kapı açıldığında, "Bu iş ofis dışında yapılmalı" diye ekledi.

"Tabii." Daireme girdik ve kapıyı arkamızdan kapattım. Görünüşe göre Alexa'dan önce eve varmışım, bu da babamın burada olması nedeniyle şanslıydım. İkisi bir araya gelince su ve yağ gibi birbirlerine karışmazlardı.

Babam büyük odanın ortasında durdu ve etrafı incelemek için döndü. Gözleri, Alexa'nın bu sabah kanepede bıraktığı gazeteye ve sehpanın üzerinde duran dizüstü bilgisayarına takıldı. "Belki de temizlikçini daha sık çağırmalısın."

Alexa burayı ilk gördüğünde, model ev gibi göründüğünü, yaşanmış gibi görünmediğini söylemişti ve haklıydı.

"Bir sorun görmüyorum." Yaşanmış ve rahat olan şeyler bana giderek daha çok çekici gelmeye başlamıştı.

"İşleri bu şekilde bırakırsan, bir gün aile şirketinin başına nasıl geçmeyi düşünüyorsun?" diye sordu. "Bir kaptan, gemisinin her zaman temiz ve düzenli olmasını sağlar. Benim yerime bir yatırımcı seni ziyaret etseydi, kendini bu şekilde göstermek istemezdin." Eli kanepeyi süpürdü.

İşte, hayatımı yöneten sürekli varsayım oradaydı — beni hazırlık okuluna ve ardından Yale'e gönderen varsayım. En büyük çocuk olarak, babam emekli olduğunda aile şirketinin başına geçmem bekleniyordu, tıpkı babamın dedemin yerine geçtiği gibi.

İngilizlerin bunun için bir deyişi vardı: *bir varis ve bir yedek*. Noah, yedek olarak, bana yüklenen hiçbir beklenti olmadan kaygısız bir hayat sürdü.

Kendimi kontrol etmek için avuç içlerime tırnaklarımı geçirdim. Babam evinde dağınıklığa asla izin vermezdi, ama burası onun değil, benim bölgemdi ve ben lanet olası Donanmada değildim. "Bir yatırımcı beni arasaydı, habersiz gelmezdi habersiz gelmezdi."

Babamın çenesi sıkıldı, ama bu konuda benimle tartışmamaya karar verdi.

Ellerimi gevşettim. Son zamanlarda bana yaşattıklarından sonra, yorumlarımın onu rahatsız etmesi artık umurumda değildi.

"Bana bir içki ikram etmeyecek misin?" Talepkar ve doğrudan, tipik babam. Büyükbabam gibi değildi.

"Macallan mı?"

"Tabii ki."

İçki dolabına gidip ikimize de birer bardak doldurdum, onunki benimkinden daha büyüktü. Bu akşam Martin'le Northern Aerospace konusunda hala yapmam gereken işler vardı.

Bardağı aldı, kokladı ve bir yudum aldı. "Çok iyi." Kanepeyi işaret etti ve karşısındaki koltuğa oturdu. Muhtemelen minderlerin dağınıklığı

Gazeteyi katlayıp sehpayaya koydum ve oturdum. "Seni buraya getiren ne?" Viskiye yudumladı. "Bana neden itaatsizlik etmeye karar verdiğini bilmek istiyorum."

Elimdeki bardağı çevirdim. Ne beklediğimi bilmiyorum, ama bu sözler beklediğim şey değildi. "Anlamıyorum."

"Borelli kızı."

Kanım kaynadı.

"Ailelerimiz arasında daha fazla etkileşimden iyi bir şey çıkmaz."

"Düşündüğün gibi değil," dedim, elimle bardağı sıkıca kavrayarak. "Benim ne düşündüğüm önemli değil. O sana uygun değil. O bu aileye uygun değil. Bu aileye uygun değil. Ya da sen onun ailesine uygun değilsin."

Onun tepkisi beklediğimden daha da kötüydü. Alexa'nın babasıyla yaptığı konuşmayı hatırladım ve bu iki erkeğin en azından bir ortak noktası olduğuna karar verdim. İkisi de bizim birlikte olmamızı istemiyordu. "O zaman bu kararı senin vermen gerekmediği için şanslısın. Onu çok seviyorum," dedim, Alexa'nın babasına söylediği sözleri tekrarlayarak.

Çenesi sıkıldı. "Hoşuma gitmiyor, sana söylüyorum. Mecbur kalırsan birkaç kez yat, ama bu evcilik oyunu artık bitmeli. Sonuçları tahmin edebileceğinden çok daha ağır olacak."

Babam muhtemelen Alexa'nın babasının öfkeleneneğini düşünmüştü, ama biz bunu zaten halletmiştik. Ve ikimiz de bunun üstesinden gelebiliriz. Viskiye yavaşça yudumladım ve ona dik dik baktım. "Bu bana emredeceğin bir şey değil."

Bir yudum daha almadan önce viskisini çalkaladı. "Yapacaksın. Bu senin iyiliğin için," dedi, her zamanki gibi itaat edeceğime eminmiş gibi. O, hayatımdaki karşı konulmaz gücü.

Ama bu gece, sarsılmaz nesne olma sırası bendeydi. "Hayır," dedim kesin bir şekilde. "Yapmayacağım."

"Seni kovabilirim." Şakaklarında bir damar atıyordu. "Ciddiyim." Bakışları sabitti, çenesi sıkı sıkıya kapalıydı. Bu, imkansız bir seçim yapmamı gerektiriyordu.

"Evan, misafir beklediğimizi bilmiyordum." Alexa'nın sesi ikimizi de irkitti.

BÖLÜM 24

EVAN

ALEXA İÇERİ GİRDİ.

Alexa'nın tüm bu süre boyunca dairede olduğunu fark edince irkildim ve ayağa kalktım. "Baba, Alexa Borelli'yi hatırlayabilirsin."

Babamın görgü kuralları onu ayağa kalkmaya zorladı, ancak "evet"ten başka bir şey söyleme nezaketini göstermedi.

Alexa kanepenin etrafından dolaşıp babama başını salladı. "Fergus, bunca yıl sonra seni tekrar görmek çok güzel. Evan bana senden çok bahsetti."

Babam hakkında söylediğim hiçbir söz çok nazik olmadığı için bu alaycı tavrı fark ettim.

"Akşam yemeğine katılır mısın?" diye sordu.

"Şey, planlamamıştım..." Babam kekeledi. O hiç kekelemezdi.

"Makarna ve peynir yapacağım."

"Gerçekten vaktim yok," dedi babam mazeret olarak. Kişisel aşçısı vardı ve menüsünde makarna ve peynir yoktu.

"Emin misin?" diye sordum, onun rahatsızlığını daha da artırarak.

"Peynir kalsiyum içerir," diye ekledi Alexa. "Yaşlandıkça kemikler için çok iyidir."

Gülümsememi saklamak için bardağımı dudaklarıma götürdüm.

Babam sinirlendi, ama ona değil bana seslendi. "Bence bunu özel olarak konuşmalıyız."

Kızımın beline kolumu doladım. "Söylemek istediğin her şeyi Alexa'nın önünde söyleyebilirsin."

"Şu anda bunun uygun olduğunu sanmıyorum."

Alexa'yı bana daha sıkı sararak karşılık verdim. "Ben uygun olduğunu düşünüyorum."

"Peki." Yine koltuğuna oturdu ve viskisinin yarısını bir dikişte içti.

Alexa otururken bana sokuldu. Alexa, babasının ona karşı yaptığı sert eleştiriler hakkında hiçbir şey söylemedi, bu da beni rahatlattı. Bu kadar inatçı bir babaya sahip olmak çok kötüydü. Bir sonraki bomba haberi bekledim, ne olursa olsun.

"Bana itaatsizlik ettin ve nedenini bilmek istiyorum."

Midem bulandı. Alexa hakkında bağırmaya başladığı zaman da aynen böyle başlamıştı ve şimdi Alexa da bunu duymak için buradaydı.

"Sana söylemedim mi?" diye devam etti. "Kendini tamamen şirketin itibarını düzeltmeye adanmışsın." Yani Alexa hakkındaki konuşmanın tekrarı değil, benimle ilgili başka bir şikayet.

Bir sonraki suçlama için bardağımdaki sıvıyı yudumladım. "Evet. Ve yaptım." Teknik olarak doğrudu. Benden istenmişti.

"O zaman neden satın alma görüşmelerine karışıyorsun? Artık bu senin işin değil. Bunun açık olduğunu sanıyordum."

Alexa, beni sakinleştirmek için elini bacağıma koydu.

Ben kendimi zorla dahil etmemiştim, daha çok Martin hazır olmadan terfi ettirerek organizasyonun yeteneklerinde yarattığı boşluğu dolduruyordum. "Ben sadece..."

Babam elini kaldırdı. "Duymak istemiyorum." Sesi yükseldi. "Bunun mazereti olamaz. Yönetim kuruluna bu durumu nasıl çözeceğimi anlattım, ama şimdi sen gidip beni onları aldattım gibi gösterdin. Onlara senin satın almalardan tamamen çekildiğini ve yüzde yüz ihtiyacımız olan itibar projesine odaklandığını söyledim."

Daha fazla sorun yaratmadan söyleyebileceğim tek bir şey vardı.

"Üzgünüm." Şimdi neyin yanlış gittiğini anlayabiliyordum. Martin babasına benim ona yardım ettiğimi söylemişti. İkimiz de babamın

"Ama Alexa başladı."

Onu susturdum. "Bir daha olmayacak." En iyi seçenek sessiz kalmaktı. Martin'in benden yardım istediğini açıklamak babamın sorununu çözmeyecekti ve babam bunu benim için bir bahane olarak kullanırsa, yönetim kurulunda babamla Martin'in babası arasında bir kavga çıkabilirdi.

"Ve bir de Şu mesele var..." Aramızda bakışarak, diğerkonuyu gündeme getirmek isteyip istemediğine karar vermeye çalışarak durakladı. "İtibarkonusunda hiçbir ilerleme kaydetmemiş olman. Bu yüzden bundan sonra günlük güncellemeler almam gerekecek."

"Ne?" Alexa itiraz etti. "Bu saçmalık."

"Hayır," diye karşılık verdi babam. "Bir çalışan dikkatini kaybetmiş ve işini yapamıyorsa, bu mantıklı bir iş uygulamasıdır."

Şimdi ben sadece bir çalışan mıydım? Ve dikkati dağılmış mıydım? Her şeyi yanlış anlamıştı. Beni tanımlayabilecek tek kelime *öfkeliydi*. "Dikkati dağılmamışım."

Babam devam etti. "Önceliklerini doğru belirlemediğin çok açık. Bu..." Alexa ile beni işaret etti. "Bu ilişki işini etkiliyor. Çünkü şirket için olumlu haberler çıkması konusunda hiçbir ilerleme kaydedilmedi."

"Ama..." Alexa başladı.

"Bildiğim kadarıyla Şu ana kadar hiç olumlu haber yapmadın," diye devam etti babam. "Yoksa yaptın mı?"

Alexa bacağıma daha sıkı sarıldı. "Tanrı aşkına, neden ayda yıldıza istemezsin?" diye tısladı.

"Bu aile meselesi, Alexa." dedi babam. "Sen bu işe karışmayacaksın."

Yeterince dinlemiştim, ama kontrolümü kaybetmemem gerekiyordu, bu yüzden sesimi yarı bağırarak, "Onunla bu şekilde konuşmayacaksın. Hemen özür dile

" Hemen ayağı kalktım.

"Özür dilemeyeceğim," diye ısrar etti babam. "Bu aile meselesi ve o aileden değil." Aile üyesi olmayabilir, ama kimse benim kızıma öyle konuşamazdı.

Kolumu kapıya doğru uzattım. "Misafirliğinin süresi doldu. Çık dışarı. Hemen."

Babam sandalyeden kalktı, ama Alexa kolumu tuttu. "Ev, hayatım, ben hallederim." Tırnakları sessiz bir taleple koluma battı.

Sağduyuma aykırı olarak, Alexa sehpayı dolaşırken sessiz kaldım.

"Bu ne saçmalık?" dedi, benden daha sakın bir şekilde. "Sonuçları ne zaman bekliyordun... Evan'a bu görevi verdiğinden bu yana ne kadar oldu, bir ay mı?"

Babamın gözleri kısıldı. Bu onun için yeni bir deneyimdi. İnsanların kendisine bu şekilde karşılık vermesine alışık değildi.

"Şirketi yönettiğin son yirmi yılda, kaç tane olumlu haber çıktı?"

Babam orada durdu, eli titriyordu.

"Tahmin etmek ister misin? Araştırdım ve cevap iki, ama McAllister'dan bahseden olumsuz makalelerin sayısı, sadece Forbes, Fortune ve Journal'da bile düzinelerce var. Kurumsal dev, olabildiğince övgü dolu, ama aşağılayıcı yorumlar hiç hoş değil."

Babamın çenesi titredi ve yüzü kızardı.

Ona parmağını doğrulttu. "Hepsi senin suçun. Senin, Oğlunu, senin on yıllar boyunca mahvettiğin itibarını bir ayda düzeltemediği için eleştirmeye hakkın yok."

Babamın çenesi sıkıldı. "Sana bir hafta veriyorum." Alexa'yı görmezden gelerek bana bu sözleri söyledi ve kapıya doğru yürüdü. "Oğlum, önceliklerini doğru belirlesen iyi olur. Bir karar vermen gerekiyor." Kapıyı açtı ve dışarı çıktı.

BÖLÜM 25

ALEXA

FERGUS'UN ARKASINDAN KAPI KAPANDIKTAN SONRA, EVAN ELINI Saçlarını okşadı ve derin bir nefes aldı. "Dışarı çıkmam gerek." Evan gidiyordu ve geri döndüğünde ortalığı temizlememi söylemek kalmıştı geriye.

Ayakkabılarımı baktım. Korku ya da onun söyleyeceği şey beni olduğum yere çiviledi. Ben ve benim koca ağzım. Babasına bağırııştım ve onun için her şeyi daha da kötü hale getirmiıştim.

Fergus bunu hak etmişti. Öylece oturup Evan'ı haksız yere azarlamasına izin veremezdim, Fergus bile adil davranmadığının farkındaydı. Babasının ne kadar acımasız olabileceğini, babama, tüm ailemize ailemize yaptıklarını bildiğim için, isterse Evan'ın hayatını mahvetmek için elindeki her yolu kullanacağından hiç şüphem yoktu.

Bir keresinde Evan'a smokin giymiş bir şeytan demiıştim, ama bunun hiç de doğru olmadığını öğrendim. Ailede tek gerçek şeytan babasıydı.

Neden öfkemi kontrol etmeyi öğrenip Fergus'un istediğini söylemesine izin veremedim? Onlar sadece kelimelerdi ve biz izin vermedikçe, onlara inanmadıkça bize zarar veremezlerdi. Benim görevim yardım etmektir, zarar vermek değil. Sonunda Evan'ı hayal kırıklığına uğrattım.

Evan yine iç geçirdi ve ceplerini kontrol etti.

Gitme emrini beklerken gözlerime dolan yaşları geri çektim.

Kahve masasının etrafından dolaşıp elimi tuttu. "Gitmemiz gerek."

Sessizce onu takip ederken, eline, bizi birbirimize bağlayan dokunuşuna, sadece bir dakika daha olsa bile, minnettardım.

Asansör çağırma düğmesine bastıktan sonra "Dikkatli ol" dedi. Parmaklarını oynattı.

Ancak o zaman, onun elini sanki hayatımın kurtuluşuymuş gibi sıkıca tuttuğumu fark ettim. Tutuşumu gevşettim ama bırakmadım. Elini tutmak bana güç veriyordu. Onunla bu küçük temasa ihtiyacım vardı, yaptığım şey yüzünden gözyaşlarına boğulmamı engelleyen tek şey buydu. "Özür dilerim. Sanırım..."

"Bu çok yoğundu." O da elimi sıktı, ama konuşmayı kesmem gerektiğini söyleyen gözleriydi.

Kalın bir sessizlik bulutuyla sarılmış olarak sokağa indiğimizde, ellerimiz hâlâ birbirine bağlıydı. Bir şey sormaya korkuyordum.

Evan bizi kapıdan dışarı çıkardı. "Bu taraftan, Brooklyn." Sonra ilk kavşakta tekrar sola döndü. Adımları hızlı ve kararlıydı.

Ona yetişmek için neredeyse koşar adımlar atarken, en azından bunun daireden çıkıp bana o dönene kadar gitmemi söylemesinden daha iyi olduğuna karar verdim.

biraz daha iyiydi. Görünüşe göre, ailenin ne kadar önemli olduğu, işinin ne kadar önemli olduğu ve benzeri şeyler hakkında bir konuşma dinleyecektim.

Bu yine de babasının ona dayattığı kararı açıklamasına denk gelecekti: utanç verici Brooklyn kadını ve aile savaşını mı, yoksa aileye sadakatini ve işini mi seçecekti?

"Neredeyse geldik," dedi Evan beni ileri doğru çekerek.

Fergus tam anlamıyla kötü bir insandı ve istediğini elde etmek için her şeyi yapardı. Böyle işlevsiz bir ailenin parçası olmadığım için sadece mutlu olabilirdim.

Evan işi için yaşıyordu ve bir gün onu yönetmenin kaderinde olduğunu biliyordu. Onun yapması gereken seçimde benim hiç şansım olmadığını anlamak kolaydı. Geriye kalan tek şey ayrılık konuşmasıydı.

Ne de olsa ne söyleyebilirdim ki, babasının tehditlerinin gücü karşısında ne kadar etkim olabilirdi ki? Evan'ı mantıklı bir seçim yaptığı için suçlayamazdım.

Onun durumunda olan herkes, babasının uyguladığı baskıya boyun eğmek zorunda kalırdı.

Sadece bunu düşünmek bile beynimi yakıp, hızlıca yürümemi zorlaştırıyordu. Yine de güçlü kalmaya, ağlamamaya ve kaçınılmaz olanı kabul etmeye karar verdim.

Evan, bloğun ortasında yavaşladı. "Geldik." Tabelada Doomsday Pizza yazıyordu.

Buraya gelirken, Evan'ın beni terk etmesi için yarım düzine yol düşündüm ve her biri midemi bir öncekinden daha fazla bulandırdı. Belki de kalp kırıklığını önlemenin en kolay yolu, hızlıca ortadan kaybolmaktır.

Harika akşam yemekleri, adımları gazetelere çıkarmaman ve diğer yarısının nasıl yaşadığını görmemi sağladığın için teşekkürler. Harikaydı, ama anlıyorum.

uyumsuz ailelerden geliyoruz ve onlar öğrendiğinde bu ilişki asla yürümeyecekti. Daha fazla gerginlik yaratmadan gitmeliyim.

hayatımı sürdürmek ve ait olduğum nehrin karşısına geri dönmek. Kendine iyi bak, Evan.

Kafamda bu en az acı veren seçenek gibi geliyordu. Evan, ben bir şey söyleme fırsatı bulamadan beni içeriye götürdü.

Dükkan, normal bir mağaza cephesinden kesilmiş bir dilim gibi dar ve derindi. Karanlık, yüksek sesli müzik ve neredeyse hiç aydınlatma olmayan Doomsday, uygun bir isimdi. Benim standartlarıma göre bile burası bir bataklık.

Evan mekanı incelerken biz kapının yanında bekledik. Beni götürdüğü tüm o şık akşam yemeklerinden sonra, Evan'ın burayı açacağını, hatta içeri girip yemek yiyeceğini hayal edemiyordum.

Tezgahın arkasındaki kız, siyah yüksek bel kot pantolon ve ona imkansız bir Barbie gibi bel veren dar siyah bir korse giyiyordu — benim zihnimde Tezgah Barbie.

O, siparişini yazmak için eğildiğinde önümüzdeki adam ona sarkıntılık etti. Ben başka yere baktım.

Evan, bu kasvetli pizzacıda beni geri gerçekliğe döndürmek için bir şey söyledi.

"Ha?" diye sordum, kafam karışmış bir şekilde.

Evan bana bakıyordu ama sözleri kafamda bir anlam ifade etmiyordu.

"Pepperoni olur mu dedim ve ne içmek istersin?"

Tekila benim tercihim olurdu, ama o kadar gergindim ki muhtemelen kusup durumu daha da kötüleştirirdim. "Ne istersen olur, ben sadece su alacağım."

O işaret etti. "Ben sipariş verirken arka taraftaki masaya geç."

"Ne?" Kafamda konuşmamı hazırlarken, neler olup bittiğini anlamakta biraz geciktim. Bu konuyu uzatmak istemiyordum.

"Harika akşam yemekleri için teşekkürler ve..."

"Burada olmaz," diye bağırdı ve eğilerek yaklaştı. "Arkadaki kabine git," dedi yavaşça, "ve başkası oturmadan önce otur."

Beni o tarafa itti.

Gözlerim karanlığa alıştıkça, restoranın uzak köşesindeki masayı görebildim. Demek oturmam gerekecek kadar uzun bir konuşma olacaktı ve o benim önce gitmeme izin vermeyecekti. En azından kimse gözyaşlarımı görmeyecek kadar izole olacaktık.

"Merhaba. Seni tekrar görmek güzel," dedi Counter Barbi, Evan yaklaşırken. "Saat dokuzda işim bitiyor, sana uyar mı?"

Midemi bulandırıyor. Yeterince dinledim ve emredildiği gibi kabine doğru yola çıktım. Yarı çıplak bir kadının onunla konuşmasını izlemek bana göre değildi. On dakika, belki yarım saat sonra, ait olduğum yere,
—East River'ın diğer tarafına.

Oturup beklerken, masanın karşısında konuşmanın iyi bir şey olup olmadığına karar veremedim. Long, duygularımı yatıştırmaya çalışacaktı, bu iyiydi, ama sonuçta yine de "güzel bir yolculuktu ama artık bitti" konuşması olacaktı.

Ama aramızda gerçekten bir şey varmış gibi değildi, sadece numara yapıyordum.

Bunun bir gün sona ereceğini biliyordum, ama böyle olacağını bilmiyordum. Babasının bizi manipüle ettiği bir durumda olmazdı.

Neden şikayet ediyordum ki? Harika yemekler yedim ve daha da önemlisi, paparazzilere ve babamın küçümsemesine katlanmak karşılığında çocuklar için bir milyon dolar kazandım. Brooklyn'deki evime geri dönecek ve dün olduğu gibi aynı işi yapmaya devam edecektim.

Evan, Counter Barbi ya da seçtiği başka biriyle randevularına geri dönecekti.

Babam, düşmanla yatma günahını işlediğimi düşündüğünde, sonunda beni geri kabul edecekti ve hayat devam edecekti. Fon bir milyon dolar daha zengin olacaktı.

Evan'la muhtemelen harika olacak seksin zevkini bile tatmamış, ama yine de babamın öfkesine katlanmak zorunda kalmış olduğum için kendi kendime güldüm. Çocuklar için, kendime hatırlattım, çocuklar için...

"Neye gülüyorsun?" diye sordu Evan, ikimiz için su, peçete, bir sepet patates cipsi ve iki şişe içki içeren bir tepsi ile gelerek. loş ışıkta ve üzerinde altmış dokuz yazan bir numara etiketi nedeniyle anlayamadım.

Bu sayı beni utandırdı. İşte ben, internette beş bölgenin en seksi bekarıyla birlikte olduğu için manşetlere taşınan kızdım ve

onunla yatak odasında sevişmekle kalmamış, kameralar için değil, kendimiz için düzgün bir öpücük bile paylaşmamıştık.

Şişelerden birini çevirip baktım — şarap spritzerdi — sonra onu itekledim. Sepet, ses tellerimi tekrar denemek için bana bir bahane verdi. "Pizzayla cips mi?"

"Burası glütensiz bir yer, bu yüzden ekmek yok." Bir cips aldı. "Yiyin."

Dudakları cipsin etrafını kapattığında, o patates cipsi olmak, onun dudaklarının, dişlerinin üzerimde olması nasıl bir şey olurdu diye merak ettim, sadece deneyimlemek için. Yıllar sonra insanlar bana bu yakışıklı adamla birlikte olmanın nasıl bir şey olduğunu soracaklardı ve ben de gerçek detaylar yerine belirsiz klişelerle yalan söylemek zorunda kalacaktım.

"Konuşmalıyız," dedi.

Gözlerimi kapattım ve dizlerimi kavrayarak konuşmaya, vedaya, reddedilmeye hazırlandım.

Aramızdaki boşluğu sadece sessizlik doldurdu.

On saniye sonra Evan'ın sesi sordu. "Ne oldu?" "Bekliyorum."

"Pizzanın pişmesi birkaç dakika sürer."

Gözlerimi açtım ama ona bakmanın acısını yaşamamak için bakışlarımı kucağıma odakladım. "Babanla biraz fazla sert davrandığımı, çok fazla sert davrandığımı anlıyorum. Konuşmanı bekliyorum."

"Konuşma mı?"

Başımı kaldırdım. "Seninle tanıştığıma memnun oldum ama ailevi sorumluluklarım var konuşması."

O kahkahayı patlattı. "Öyle mi düşünüyorsun? Bundan sonra savaşımadan pes mi edeceksin?"

Gözlerimi masaya indirdim. Ona bakarak bunu söylemek çok acı vericiydi. "Babanın söylediklerini duydum. Her şeyi duydum, girdiğin andaki tüm Sen içeri girdiğinde olan biten her şeyi duydum. Benim hakkımda ne düşündüğünü ve işini korumak için ne yapman gerektiğini biliyorum."

"Ve sen benim seni göndermek istediğimi mi düşünüyorsun?" Gözlerim yine yaşlarla doldu. "Bu mantıklı bir hareket."

Kafasını salladı ve şarap spritzer şişelerinden birinin kapağını açtı. "Senin tarafındaki bir kızın her şeyi yanlış anlayacağını tahmin etmeliydim yanlış anlayacağını anlamalıydim." Şişeyi bana doğru kaydırdı.

"Hey. Bu adil değil," diye şikayet ettim. "Ve ben su dedim, şu anda bir şey içecek durumda değilim."

Diğer şişenin kapağını açtı ve kaldırdı. "Buraya kutlama yapmaya geldik. Burada şampanya yoktu, bu yüzden bulabildiğim en yakın şey buydu. Kabarcıkları var."

"Kutlamak mı? Delirdin mi sen? Az önce hayatını mahvettim."

Şişesini önümde kaldırdı ve beni de aynısını yapmaya teşvik etmek için salladı. "Allie'ye, güce karşı gerçeği söyleyecek kadar güçlü tek kıza."

Bu iltifattan dolayı yanaklarım biraz kızardı.

şampanya şişesini onunkiyle tokuşturdum ve çok küçük bir yudum aldıktan sonra şişeyi masaya koydum. Gerçeğe dönmemiz gerekiyordu. "Ve şimdi senin için her şeyi karmaşık hale getirdim. Baban beni hep nefret etti ama şimdi sana da kızgın

."

"Bu önemli değil. Ona karşı çıkacak ve saçmalıklarını yüzüne vuracak cesarete sahiptin. Kimse bunu yapmadı, ben bile."

"Zenginlerin sorunu da bu. Herkes ya sizden korkuyor ya da size yalakalık yapıyor ve kimse size gerçeği söylemiyor. Ama bu, ona tam bir pislik olma hakkı vermez."

Şişeden bir yudum daha aldı. "Gerçekten yirmi yıllık basın haberlerini araştırdın mı?" diye sordu, cebinden bir kalem çıkararak.

"Hayır. Ama sana verdiği projeyle neyle karşı karşıya olduğunu anlamak için iki yıllık haberleri inceledim. Övgü dolu bir haber bulamadım, ama on yılda en az bir tane olması gerektiğini düşündüm."

Ceketinin cebinden başka bir şey çıkardı: bir çek defteri. Şişemi ona doğrulttum. "Ne yapıyorsun?"

Hızla bir şeyler karaladı, sonra koparıp bana uzattı. Çek, fonumuza yazılmıştı ve altı sıfır vardı — fonumuz için ikinci bir milyon.

Bunu hak etmediğimi söylemek istedim, çünkü hak etmemiştim, ama bu çocuklar için çok değerliydi, riske atamazdım. "Neden?"

Çek defterini cebine koydu. "Basit. Çünkü sen akıllı, açık sözlü, güzel ve çok samimisin." Arkama baktı. "Böyle bir yerde bunu ortalıkta sallamak istemezsin."

İpucunu anladım, onu katlayıp sütyenimin içine koydum. "Bir daha yap," diye alay etti.

"Sapık. Sık sık gittiğin striptiz kulüplerinde milyonlarca kez görmediğin bir şey değil ki."

"Hayatım hakkında çok çarpık bir görüşün var, güzelim."

Barbi'nin tezgâhta sana teklifte bulunduğunu duydum."

"Düşündüğün gibi değil."

"Doğru. Asla öyle olmaz. Bariz olana geri dönelim. Bu çok nazik bir davranış," dedim göğsümü okşayarak. "Ama bu, babanla olan durumu değiştirmez."

O da başını salladı.

Bir garson da Counter Barbi gibi sadece belden yukarısı sıkı siyah bir korse giymiş olarak geldi. Tahta bir çubukta anahtar taşıyordu ve bizim karşıımızdaki kapıyı açtı — patates cipsi torbalarının bulunduğu bir depo odasıydı. Tezgahın arkasındaki kız gibi, korsesi belinden o kadar sıkı bağlanmıştı ki nefes alabilmesi bir mucizeydi. Ayrıca nefes almaya çalıştığında göğüsleri deşiyordu.

"Burada tuhaf bir kıyafet kuralı var," dedi kız ayrılırken.

"Müşteri çekiyor," dedi Evan. Onun yorumunun kanıtı, mekândaki tüm erkeklerin gözlerinden anlaşılıyordu. Bu, pazarlamanın temel ilkelerinden biri olan "seks satar"ın kanıtıydı.

Sıkı giysilerin eşdeğer olmadığı konusunda alaycı bir yorum yapabilirdim. gevşek kadınlar, ama artık pes etmenin zamanı gelmişti. "Gitmem gerek." Ben yine sıradan hayatıma dönmek zorundaydım, o da kendi hayatına devam edip babasının gözüne girmek zorundaydı. Şişeyi ittim. Görevimi tamamladım ve başarılı olmamıza rağmen paramı aldım. Onunla daha fazla zaman geçirmek, bana sadece bu başarısızlığı hatırlatacaktı. Ve kontrolsüz ağzımla onun için her şeyi mahvettiğimi.

Bu yüzden ayağa kalktım ve bu masalsı hayatı geride bırakmak için ayrıldım.

"Otur, Brooklyn," dedi babası gibi sert bir sesle.

Ama Evan'dan gelen bu sözler beni titretti.

"Otur, dinle ve hayatında bir kez olsun tartışma," dedi. Sesi, tanıdığım Evan'a daha yakın bir tona dönüştü. Bana nutuk atmaya kararlıydı.

Sütyenime sıkıştırılmış bir milyon dolarlık çek varken, onu daha iyi hissettirecekse bunu ona borçluydum. Bu yüzden, kendimi daha kötü hissetsem bile oturdum ve ağzımı tuttum. "Peki. Dinliyorum, Bay McAllister."

"Allie, randevumuzu kısa kesmene çok kırıldım. Daha yemekler bile gelmedi. Bu bana biraz kaba geldi, Brooklyn'li bir kız için bile.

"Randevu mu? Bitti." Aramızda bir hareket yaptım. "Bu şey. Babanı duydun."

Fergus

Onun saçmalıklarını anlamadım. "Randevu mu? Bitti." Aramızda bir hareket yaptım. "Bu şey. Babanı duydun." Fergus'u taklit etmek için sesimi bir oktav düşürdüm. "Oğlum, önceliklerini doğru belirlesen iyi olur. Bir karar vermen

." Onun ne demek istediğini anlamak için Upper West Side'da büyümüş olmak gerekmiyordu, ya da Evan'ınki gibi bir ailede bunun bir seçim bile olmadığını anlamak için.

Barbi, pizzamızı getirerek geldi. Eğildiğinde, iri göğüsleri dışarı çıkacak gibi oldu. "Buyurun, karnabahar hamurlu, pepperoni, mantar ve zeytinli pizza." Pizzayı önümüze koydu ve numara etiketini aldı. "Afiyet olsun."

Evan bir şey söylemeyince ben de "Teşekkürler" dedim.

En azından Evan'a 69'un en sevdiği sayı olduğu konusunda bir yorum yapmadan gitti.

Hiçbir şey söylememeliydim. Onun üzerinde hiçbir hakkım yoktu, ilişkimizi sahte tutuyorduk ve ilk günden beri onun nasıl bir adam olduğunu biliyordum. Ama alaycı yapım galip geldi ve sözler ağzımdan döküldü. "Senin arkadaşın mı? ? Bu gece randevun mu var?" "Düşündüğün gibi değil."

"Tabii. Senin için yeterince kaliteli değil mi?" Gözlerini devirmesine hazırlıklı değildim. Yine, söylememem gereken bir anda dilim kaydı.

O içini çekti. "Miranda bu dükkanın sahibi ve ben bu dükkana yatırım yaptım. Genişlemeyi tartışmak istiyor."

"Oh." Sesimdeki utanç duygusunu gizleyemedim. "Bu tamamen iş meselesi. Bu arada, o eşcinsel."

Onu görünce anlayabileceğim bir şey değildi, ama yine de bunu öğrenmek utancımı daha da artırdı.

Bana elini uzattı ve ben elini tutmayınca parmaklarını davetkar bir şekilde salladı. "Cesaretin varsa. Pizza ve film."

Kafamı salladım. "Konuyu değiştirme. Baban bize, sana gerçek bir seçenek sunmadı."

"Korkak mısın, Brooklyn? Baw, baw, baw."

Bunu görmezden gelemezdim, bu yüzden elimi eline koydum ve dokunduğumuzda aramızda geçen o elektriksel titremeyi bir kez daha hissettim. Bu, Ty'da ya da başka birinde hiç hissetmediğim bir şeydi. "Peki ya meydan okumanı kabul edersem, pizza ve sinema? Sonra ne olacak?"

"Ben seçimimi yaptım," dedi ve elimi dudaklarına götürdü. "Ve o da sensin."

"Tamam. Haftaya görüşürüz," diye alay ettim. Çekimi sütyenimden çıkarıp katlanmış kağıdı masanın üzerine koydum. "Ben satılık değilim."

Elimi kaldırdı.

Parmak eklemlerimi öptüğünde, tüm rasyonel beyin faaliyetlerim durdu. "Yapamazsın. Yapamayız," sesimi geri kazandığımda mırıldandım.

"O çek." Gözleri bir saniye masaya kaydı ve sonra süper mıknatıs gibi gözlerime kilitlendi. "Sana hayır deme özgürlüğü verir. Yine de sakla. Artık tüm gücü sana verdim, Brooklyn. Ne dersin? Benim kızım olur musun? Ve sadece bir hafta için değil."

Bu çok hızlı geliyordu, sindiremedim. Ve yönü hiç de beklediğim gibi değildi. Babası, buna devam edersek hayatının mahvolmasından benim sorumlu olacağımı açıkça belirtmişti. "Ama..." Kelimeler ağzımdan çıkmıyordu.

Evan gözlerini benden ayırmadı. "Cevabını bekliyorum, Brooklyn."

Boğazımı temizledim. "Baban..."

"Babam benim endişem, senin değil. Bize gelince..." Koridoru kontrol etti ve sesini alçalttı. "Belki kendimi açık ifade edemiyorum. İlişkimizden 'sahte' kelimesini çıkarmak istiyorum."

Olasılıklar kafamda dolaşırken ağzım açık kaldı. Sözleri kalbimin derinliklerine işledi ve bir cehennem başlattı. "Gerçekten mi?" Ben de oynadım. Neredeyse öpüşmemizden sonra kafamda senaryolar kurdum, ama hepsini imkansız masallar olarak bir kenara attım.

"İzci sözü. Seni uzun zamandır istiyordum." "Hiçbir

şey söylemedin," diye karşılık verdim.

"İlk gün kendime söz verdim, uslu duracağım, ve bu şimdiye kadar yaptığım en zor şeydi. Şimdi sıra sende, bana Brooklyn dürüstlüğünden biraz göster. Ne istiyorsun Allie?"

Malzeme dolabının kapısına baktım. Kendini açığa vurmuştu ve dürüstlük istiyorsa, bunu alacaktı. Yapabildiğim en iyi sırtışı ekledim. "Şu anda gömleğinin düğmelerini koparmak ve oraya girmek istiyorum."

O da dolap kapısına baktı. "Seni ilk kez malzeme dolabında sikmeyeceğim."

BÖLÜM 26

EVAN

BİR ELİMDE PIZZA, DİĞER ELİMDE ALEXA İLE

binama doğru hızlıca yürüyorduk. Kısa bir yürüyüşüydü, ama aynı zamanda çok da uzundu. Onun o çekici dudaklarına her baktığımda, tadının nasıl olacağını, benim aletimi nasıl saracağını merak ediyordum. Bu düşünce, azgınlığımı hiç de bastırmıyordu.

"Yavaşla," diye yalvardı.

"Bu kadar uzun süre bekledikten sonra," dudaklarımı yaladım. "Ve senin görünüşün... Korkarım yavaş başlamak mümkün olmayacak."

Yanakları kıpkırmızı oldu. "Sana da aynısı, koca adam."

Becca, lobideyken kaşlarını kaldırdı.

"Merhaba. Hoşça kal," Alexis, resepsiyonun önünden geçerken dedi.

Asansör çağırma düğmesine bastım ve bir kolumu onun iki yanına koyarak Alexa'yı duvara sıkıştırdım ve kapıların açılmasını bekledim.

Bakışları gözlerimden dudaklarıma kaydı.

Tam öpmek için eğildiğimde asansör kapıları açıldı. Anahtar kartımı çıkarmaya ilk denememde beceremedim, ama sonunda asansörü hareket ettirmeyi başardım. "Nerede kalmıştık?" dedim ve Alexa'yı tekrar duvara dayadım.

"Bu çok tanıdık geliyor," diye mırıldandı. Elleri belime kaydı. "İlk akşam yemeğimizden beri seni öpmek için can atıyordum."

Gözleri büyüdü ve dilini çıkarıp dudaklarını yaladı.

O ilk geceyi düşünerek gözlerinde kayboldum.

Gömleğimi yakaladı, beni kendine çekti, parmak uçlarına yükseldi ve öptü.

ben

Dudakları, benim dudaklarıma değdiği anda hayal ettiğim kadar yumuşaktı. benim dudaklarıma bastırdı. Birkaç saniye sonra ben de onun yüzünü avuçlarımın içine alıp ona karşılık öptüm.

Hızla bana sarıldı, ellerini göğsümden boynuma kaydırdı ve kendini bana doğru çekti.

Bu kadını deli gibi öpecektim. Bu, hayal ettiğimden daha iyi hissettiriyordu. Artık ona sahip olduğuma göre, durmayacaktım. Asansör kapılarının açılma sesi bu düşünceyi durdurdu. Yavaşça geri çekildim. "Devam edecek."

Kapılar üzerimize kapanmaya başladı. Ayağımı kapının önüne koyacak zamanım zar zor vardı.

"Aşağı inip tekrar yukarı çıkabiliriz," diye önerdi. "Bu gece seçim hakkı sizde," dedim ve kapıyı açık tutarak.

Beni asansörden çıkardı. "Daha iyi bir fikrim var."

Onu belinden kucaklayarak kapıma doğru yürüdüm. Bana sıkıca sarıldı ve adımlarıma uyum sağlayarak benimle aynı hızda yürüdü.

Sonunda bu oluyordu ve kapıyı yeterince hızlı açamıyordum. Kapıyı arkamızdan tekmeleyerek kapattım ve durdum. Beklentilerimizi daha net belirtmeliydik. "Emin misin?" Pizzayı yere koydum.

Parmakları onun yerine konuştu, ceketimi omuzlarımdan aşağı itti ve gömleğimin düğmelerine saldırdı. "Çok konuşuyorsun."

Ceketim kayar kaymaz, onun bluzunun eteğine uzandım.

Gömleğimi çıkarmam için sadece bir anlığına durdu.

Vücudu sıradan ölümlüleri baştan çıkarmak için yaratılmıştı. Sütyeninin sınırlarını zorlayan dolgun göğüsleri, onları serbest bırakmamı, onlara tapınmamı istiyordu. Kumaşın üzerinden göğüslerini avuçladım. Çıktığım birçok kadından farklı olarak, göğüsleri dolgundu, avuç dolusu ve dokunuşuna bakılırsa gerçektir.

O benim kol düğmelerimle uğraşırken, ben de çekini almak için parmaklarımı sütyeninin içine soktum. "Bunu güvenli bir yere koymalıyız."

İkinci kol düğmesini çıkardığında çekimi benden aldı ve hepsini pizzanın üzerine attı. "Sonra temizleriz."

Sütyeninin kopçasını açmaya çalıştım ama zorlandım.

O da benim kadar sabırsızdı ama benim pantolonumun tokasını ve fermuarını açmada daha başarılıydı. Yarıışı kazanan o, diz çöküp pantolonumu indirdi.

pantolonumu aşağı çekmek için diz çöktü. "Bakalım burada ne varmış."

O diz çöküp sütyeninin son kancasını açarken ben eğildim.

Benim zonklayan sikimi külotumdan çıkardı ve sütyenini yere düşürdü.
"Vay canına, Ev. Bunun için lisansın var mı?" Bir kadının benim penisim hakkında söylediği en güzel şey değildi, ama yine de takdir edilmek iyi hissettiriyordu.

Göğüslerinin dik meme uçları beni cezbettiler. Onları emmek, onlara tapmak istedim. Onu ayağa kaldırmaya çalıştığımda direndi. "Hayır, yapma McAllister, bayanın seçimi demiştin." Penisimi hafifçe kavradı.

Bir göğsünü yoğurdum, diğer meme ucunu parmağımla başparmağım arasında yuvarladım ve ondan hafif bir inilti kopardım.

O beni sıkıca kavrayıp okşadığında, göğüslerine olan tüm konsantrasyonumu kaybettim.

"Bakalım bunu nasıl yapıldığını hatırlıyor muyum," dedi, o tatlı dudakları benim aletimi kapattı ve ucumu serbest bırakırken patladı. Elimi göğsünden çekti. "Dik dur büyük çocuk ve bunu doğru yapıp yapmadığımı söyle."

Pantolonum ayak bileklerime kadar inmiş halde, bir kolumu duvara dayadım. Önümde diz çökmüş, sikimi izleyen Alexa'nın görüntüsü, bir fantezinin gerçeğe dönüşmesiydi. O okşamaya başladığında, yüzüne ve saçlarına boşalmamak için tüm irademi kullanmam gerekti.

Sonra ağzını kullanmaya başladı. Yavaş başlamadı, beni doğrudan boğazının arkasına aldı ve tekrar çıkardı, dilini küçük hareketlerle çalıştırdı. Beni derinlemesine alırken mırıldanarak bana kötücül bir şekilde baktı. Kızım dili ve dudaklarıyla bir tanrıçaydı.

"Yavaşla, yoksa ben..." sözlerim, dilinin başımın etrafında ustaca yaptığı bir hareketle kesildi.

Emdi ve sonra pop sesiyle benim aletimi bıraktı. "Yoksa ne yapacaksın? Beni cezalandıracak mısın?" diye sordu.

Dudakları benden uzaklaştığında tekrar konuşabildim. "Yarın yürüyemeyeceğin kadar sert sikmek."

"Bu bir meydan okuma gibi geliyor, McAllister." Yüksek sesle mırıldanarak ve penisimin tabanını sıkıca kavrayarak beni tekrar derinlemesine aldı.

Böyle devam ederse, ana etkinliğe geçmeden beni boşaltabilir ve ben erken pes eden biri değildim. Onu ayağa kaldırdım.

Cheshire kedisi gibi sırtarak dudaklarını yaladı. "Henüz bitirmedim," diye şikayet etti.

Ayağımla ayakkabımı çıkardım ve pantolonumdan ayağımı çıkardım.
"Doğru, Brooklyn, nk Lady'nin seçme zamanı bitti ve ben seni bitireceğim."

Onu kaldırdığımda çığlık attı.

Ses doğrudan kasıklarına gitti.

Sonra kollarını boynuma doladı ve ağzını ağzıma yaklaştırdı.

Onu taşırken ve aynı anda öpüşmek, pantolonum bir ayağımın arkasında sürüklenirken zor bir içti. Ama onu yatak odama götürmeyi ve duvarlara çarpmadan yere indirmeyi başardım.

Sandaletlerini çıkarmak için eğildi. "Onları giymeye devam et, ama klotu çıkar."

Durdu. "Eğer hoşuna giderse, topuklu ayakkabılarla değiştirebilirim."

Diğer ayakkabımı ve oraplarımı çıkarırken başımı salladım ve pantolonumu çıkardım. "Bunlar iyi."

Klotunu çıkardıktan sonra yatağa atladı ve bakışları merakla doldu, ama ayakkabının ne anlama geldiğini açıklamama gerek yoktu. "Bütün gece orada durup bakacak mısın, yoksa..." Dizlerini açtı. "Uyup uymadığını görecek miyiz?" diye alay etti, sallanan sikimi işaret ederek.

"Sen çok güzelsin." Bu, onun sorusuna cevap değildi ama Tanrı'nın gerçeği idi. Alexa'nın vücudu muhteşem ve çok çekiciydi.

Bu iltifattan yanakları kızardı.

Derin nefesler aldım. Eğer birkaç saniye kendimi kontrol etmek için kendimi tutmasaydım, ilkel drtlerim beni ele geçirecek ve o anda çıplak olarak üzerine atlayacaktım, ki bu benim yapmayacağım bir şeydi. McAllisterlar bu riski almazdı. McAllisterlar zdenetimliydi, kendime hatırlattım.

Parmağını kıvrırarak beni yanına çağırdı. Gözleri onu becermem için yalvarıyordu.

Hızla zerine ıktım.

Parmaklarını bir kez daha saçlarımın arasına geçirdi ve beni öpmek için kendine çekti. Dillerimiz birbirine dolanırken, bir kolumla ağırlığımın bir kısmını ondan uzak tuttum.

Diğer i se vücudunu dolaşarak göğüslerine ulaştı, sıkıca tuttu ve meme ucunu tekrar okşadı. Onun inlemesi, pcklerimi boynundan köprücük kemiğine kaydırmam ve pembe meme ucunu ağzıma alana kadar aşağıya doğru devam etmem için yeterliydi.

"Ne bekliyorsun?" diye sordu, tırnaklarıyla saçlarımı kaşıyarak.

Meme ucunu ağızımdan çıkardım. "Senin için yavaş davranmaya çalışıyorum." Diğer tarafa geçip aynı ilgiyi diğer sıkı meme ucuna gösterdim hafif bir ısırıkla bitirdim.

Altımda kıvranıyordu. "Ev, hızlı olacağına söz vermiştin."

"O kısma da geleceğiz." Vücudunu yavaşça aşağı doğru kaydırarak karnını, kalça kemiğini ve iç uyluklarını öptüm, sonra da dizine kadar indim.

Bacaklarını benim için açtı ve onun pozisyonundan gözlerine bakmak muhteşem bir manzaraydı.

Ben yavaşça bacaklarının içini öperek bir taraftan diğer tarafa geçerken, o benim için bacaklarını açtı. Ben vaat edilen yere varmadan durduğumda titredi. "Oh, Tanrım, durma."

Onun yarık boyunca yalarken umduğum iniltiyi duydum. Kaygan kanalının içine bir parmağımı soktum, ardından ikinciyi. Parmaklarımla onu tahrik etmeye devam ederken dilimi klitorisine doğru hareket ettirdim, daireler çizerek, hafifçe vurarak ve emerek.

Altımda kıvranarak parmaklarını saçlarıma geçirdi, başımı yönlendirdi, hafif inlemeler ve sadece hıçkırıklarından çıkan kelimelerle daha fazlasını talep etti.

Daha fazlası tam olarak ona verdiğim şeydi, o benim elimi ağızımda kırdı, serbest kalmak için kararlıydı.

"Lanet olsun, Evan." Duvarları parmaklarımdan etrafında titredi ve kasılmalar başladı. "Evan," adım kesik kesik hıçkırıklarla çıktı.

Onun her kasılmasında onu yaladım ve parmakladım. Çok acıyordu ve tam da bunu ikinci kez, onun benim sikimde boşalmasını istiyordum.

Son bir kez daha nefes nefese adımlı söyledi, sonra gevşedi. Ben kalkıp yatağın kenarındaki prezervatifleri almak için yuvarlandım. Gözleri yarı kapalı bir şekilde bana baktı. "Beni bırakma."

"İnan bana, henüz bitmedi, Allie." Kutudan bir paket çıkardım. "İkinci raunt için hazır mısın?"

Gözlerini kapattı. "Bana bir dakika ver."

ALEXA

YATAĞA GÖMÜLDÜM, ORGAZMIMIN ARDINDAN GELEN HAZ HALA GÖZ KAPAKLARIMIN ÜZERİNDE AĞIR BİR YÜK GIBI DURUYORDU.

. Sonra prezervatif ambalajının yırtılmasının o eşsiz sesini duydum.

Baktığımda, muhteşem bir manzara bana enerji verdi. Evan sikini yumrukladı ve sonra lateksi ölçülü vuruşlarla sikinin uzunluğu boyunca aşağı doğru yuvarlamaya başladı. Bir erkeğin kendi sikini yumruklaması kadar seksi bir şey bulamadım, bunu sadece üçüncü kez görmüş olsam da.

"Bunu istediğini söyle," dedi, penisini pompalarken.

"Sana yeşil ışık yakıyorum. İlişkimizden sahte olanı çıkarmak istediğini söylediğin andan beri hazırım." Asansörde o kadar istekli bakıyordu ki, kot pantolonumu yırtıp beni giriş masasında becermesini bekliyordum.

Bacaklarımı ayırdı ve penisinin ucunu girişime yerleştirdi. "Canını yakarsam bana söyler misin?"

Başımı salladım. Bu noktada her şey yolundaydı.

"Çok uzun zamandır bekliyorum, kendimi kaybetmeyeceğimi garanti edemem," dedi nefes nefese, önce nazikçe, sonra daha sertçe içeri girerken.

Uzun zamandır, çok uzun zamandır seks yapmamıştım, ama beni gererken hissettiğim ilk yanma hissi yine de şok ediciydi. O içeri girip çıkmaya başladığında, bu his hızla zevke dönüştü. Bir sonraki orgazmı kovalama biyolojik ihtiyacı üstün geldi. Kalçalarımı kaldırdım ve bacaklarımı arkasına doladım, onu tamamen içime almak için.

O eğildi, beni öptü, her itişinde boynumdaki kulağımı ısırды. "Bu yeterli olmayacak. Senin her santimini keşfetmem, seni tamamen hissetmem, seni tamamen tatmam lazım."

Tatlı sözler söylemek istemiyordum. İlk orgazmımın yankıları hala içimde yankılanırken, içimdeki mağara kadını bir tane daha istedi. "Kapa çeneni ve beni daha sert sik."

O da itaat ederek içime sertçe girdi ve hızını artırdı.

Her seferinde ona süründüm, beni doldurması, klitorisime uyguladığı baskı, hepsi benim kaldırabileceğimden daha hızlı bir şekilde çok fazla oldu. Göğüslerim, onun şiddetli temposuyla çılgınca zıplıyordu.

Gözlerinin onları takip edişinden, ona doğru şeyi söylediğimi anladım. Kalçalarını kavradım ve sırtını tırmaladım, bacaklarımla her seferinde onu daha da içeri çekmeye çalıştım.

Biz, birlikte koşan, serbest kalmak için birbirimizi kovalayan vahşı hayvanlardık. Çenesini sıkıp hızlı hızlı nefes alırken, o da benim kadar yakındı.

Kazanan, diğeriñi önce boşaltacaktı. Derin bir şekilde içeri girdi ve homurdanarak sabit kaldı.

İçimde boşalırken penisinin nabzı benim de doruğā ulaşmamı sağladı. Kaslarım onu sıktı ve sırtını tırmaladım, onu daha da içeri, daha da derine, daha da yakına çektim.

Orgazmımın spazmları onu kurutunca, bunu bir beraberlik olarak değerlendirdim.

Yavaşça inleyerek üstüme yığıldı, nefes alabileceğim kadar yana kaydı. Benim yüzüme ve boynuma tatlı öpücükler kondururken hala nefes nefeseyken kulağımı ısırdı.

"Bu sadece başlangıç, tatlım." Çıkıp, bacağıñı üzerime atarak yana doğru yuvarlandı. Eli göğsümü kavradı.

Başımı çevirdim ve gözlerimiz birbirine değdi. İçimi görebildiğine, korkumu görebildiğine yemin ederdim.

Nefesim düzeldiğinde, "Korkuyorum" diye itiraf ettim. "Nazik olmaya çalışacağıma söz veriyorum."

Gözlerine bakarak parmağımın kolunu okşadım. "O değil." Derin bir nefes aldım. "Yarın aklın başına gelip fikrini değıştirirsen diye korkuyorum."

O güldü. "Öyle olursa, sana başka bir çek yazarım."

Onun koluna vurdum. "Her şeyi parayla çözemezsin."

Kafasını kaldırıp yüzünü yüzüme yaklaştırdı. "Üzgünüm. Şakaydı. Vahşı atlar bile beni buradan uzaklaştıramaz. Şimdi daha iyi mi?" Eğer doğruysa. "Endişelendiğim atlar değil." Aile bağları, aile sorumlulukları, aile dışındaki insanların anlayamayacağı bir etkiye sahipti.

"Babamın ne düşündüğünün önemi olmadığını sana zaten söyledim."

Bana hızlıca bir öpücük verdi ve banyoya girdi. Bornozla geri döndü ve bana da bir tane uzattı. "Kalk. Randevumuzu bitirmeliyiz. Pizzan bizi bekliyor."

"Biliyor musun," diye cevap verdim. "Bu, diğeri akşam yemeğeri randevularımızdan çok daha hoşuma gitti. Ama pizza ve film, seksten önce gelmez miydi?"

"Bir dahaki sefere öyle yapabiliriz." Bana bornozu giymem için uzattı.

"Patates cipsi odası hakkında düşündüğüm şeyi kastettin mi?"

"Biraz macera zararı olmaz."

Pizzadan sonra ikinci tura geçtik ve filme hiç gitmedik.

BÖLÜM 27

EVAN

PAZARTESİ SABAHİ, MCALLISTER BINASININ ASANSÖRÜNDE YIRMI YEDİNCİ KATIN DÜĞMESİNE BASTIM

diğer çalışanlar bana yer açtı. Terli avuçlarımı pantolonuma sildim. Şeytanla yüzleşme zamanı gelmişti, ya da müzikle, bugün hangisi olacağına emin değildim. Ya hep ya hiç zamanıydı.

Yolda birkaç kez durduk ve sonuncuları yirmi üçüncü katta indirdikten sonra, henüz hazır olmadığımı karar verdim ve yirmi beşinci katın düğmesine bastım.

Diane masasından başını kaldırdı. "Günaydın. Martin'in sekreteri aradı. Saat dokuzda görüşmek istiyor." Sekreteri Rita'ydı, ama Diane nedense onun adını hiç kullanmazdı.

"Günaydın."

Başını yana eğdi. "Ne oldu?" "Hiçbir şey."

"Elin sıkılmış. Sadece bir şey canını sıktığında böyle yaparsın." Beni de dahil olmak üzere herkesi okumakta çok iyiydi.

Bilinçli olarak elimi gevşettim. "Bu sabah babamla bir toplantım var. Martin'in asistanına toplantıya gelemeyeceğimi söyle."

"Yeniden planlamak için saat kaç önermeliyim?" Kalem yapıışkan notun üzerinde durdu.

"Müsait değilim."

Başını salladı. "Yapmamı istediğin bir şey var mı?"

"Henüz yok."

Bana kağıtlar uzattı. Her gün, tabloid gazeteleri ve çeşitli blog sitelerini basın olarak kabul ederseniz, basın haberlerinin kopyalarını benim için yazdırıyordu. "O senden gerçekten hoşlanıyor." Diane, iki boyutlu fotoğraflardan bile vücut dilini okuyabiliyordu.

"Ben de onu seviyorum," diye itiraf ettim.

"Biliyorum." Elbette biliyordu. "Bu bir süredir belliydi." Kafamı salladım ve hazırlanmak için ofisime kapandım.

Babam satranç oynamayı severdi. Satrançın ona olasılıkları öngörmeyi öğrettiğini söylerdi.

Ben pokeri tercih ediyordum çünkü pokerde rakibin zayıflıklarını okumak ve ne zaman bahsi yükselteceğini tahmin etmek gerekiyordu.

Karşılama hazır olmadığım bir zayıflığım olmadığından emin olmak için Bradley Jenkins'i aradım.

"Bu sabah acelem var. Geçen hafta ortaya koyduğum yaklaşım hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordum, önsöz yapmadan.

Hızlıca cevap verdi. "Bence çok sağlam ve iyi sonuç verecek."

"Bununla basında yer alabilir miyiz?"

"Evet, okulda silahlı saldırı ya da kasırga gibi olaylarla rekabet etmediğimiz sürece." Ardından bunun haber değeri olduğunu düşündüğü nedenleri sıraladı.

Ona teşekkür ettim ve kravatımın düzgün olup olmadığını kontrol ettikten sonra hazırdım.

Asansörün kapıları yirmi yedinci katta açıldığında, kendinden emin bir şekilde dışarı çıktım. En son buraya babamla yüzleşmek için geldiğimde işler pek iyi gitmemişti, ama o zaman hazırlıklı değildim. Bugün öyle değildi.

Herhangi bir müzakerede başarının anahtarının hazırlık olduğunu çok erken öğrenmişim. Cuma akşamı babamın ziyareti ve Alexa'yı terk etmem ya da işimi kaybetmem konusunda verdiği ultimatodan bu yana çok düşünmüştüm. Bu hesaplaşmaya olabildiğince hazırlıklıydım.

Anita başını kaldırdı ve beni fark edince yüzünde bir gülümseme belirdi.

"Merhaba.

Seni burada özledik." "Biz mi?"

"Ben özledim."

"Seni de görmek güzel."

Monitörünü kontrol etti. "Seni bekliyor mu? Takvimde bir şey yok."

Masasının yanında durdum. "Hayır. Meşgul mü?"

Kaşlarını kaldırdı. "Şu anda yanında kimse yok, Ama daha sonra tekrar denemek isteyebilirsin." Bu, babamın keyfinin yerinde olmadığı anlamına geliyordu.

Bu ertelenemezdi. "Şansımı deneyeceğim." Elimi kapı koluna koyarak ekledim, "Rahatsız edilmek istemiyoruz."

İçeri girdiğimde babam başını kaldırdı. Başlangıçta kaşlarını çatmış ya da sert bir kararlılık göstermiş gibi görünen yüz ifadesi, ağzının köşeleri yukarı doğru kıvrılınca eğlenceye yakın bir ifadeye dönüştü. Kazandığını düşünüyordu, ama oyun daha yeni başlıyordu.

Arkamdan kapıyı kapattım. "Baba, şimdi konuşmak için uygun mu?" Beni içeri davet etti. "Oğlumla konuşmak için her zaman uygundur."

Arkamdaki kapıyı kapattım ve karşısındaki deri ziyaretçi koltuğuna oturdum. "Cuma akşamı başladığımız konuşmamızı devam ettirmek için geldim."

Henüz bir şey söylemediğim için, akıllıca bir seçim yaparak sadece başını salladı.

"İstediğiniz gibi, bundan sonra satın almalarla ilgilenmeyeceğim."

Gülümsedi. "Güzel."

"Ve Alexa ile görüşmemin sorunlu olduğunu anlıyorum." "O kızın ağzı oldukça bozuk."

"Öyle," diye onayladım. "Birçok konuda fikri var." "Aklını başına topladığını görmekten memnunum."

Artık imaj tartışmasına geçme zamanı gelmişti. "Şirketin itibarını, sizin deyiminizle, yeniden kazanmaya devam etmemi mi istiyorsunuz?"

Öne doğru eğildi ve dirseklerini masanın üzerine koydu. "Evet. Anladığım kadarıyla bu hala halletmemiz gereken bir konu. Yönetim kuruluna bu konuda çalışacağımıza söz verdim."

"En son buraya geldiğimde, düşündüğünüzü söylemiştiniz. İzninizle Bunu başka bir şekilde ifade edeyim. Yönetim kurulunun, çeşme olayım yüzünden işini kaybetme tehdidinde bulunduğunu açıkça söylemiştin." Olay olarak adlandırırken ciddi bir ifade takınmayı başardım.

Başını salladı, ama bir değişiklik oldu, gözleri kısıldı. "Öyle dedim." Yönetim kuruluna karşı savunmasız olduğunu söylemek onu tedirgin etti.

"Bu hala bir sorun mu?"

"Öyle." Bu, Noah'ın gözlemini doğruladı.

Babamın cevaplarını kısa ve öz tutması benim lehime çalışmıştı. "Ve bana, bunu önlemenin yolunun şirketin ve benim itibarımı iyileştirmek olduğunu söyledin," dedim, argümanımın temelini atarak.

"Bunun açık olduğunu sanıyordum." Sesinde bir rahatsızlık vardı.

İyi haberle başladım. "Sabırsız olduğunuzu anlıyorum, ama bu proje üzerinde çalışıyorum. Ancak sonuçların basılı olarak ortaya çıkması biraz zaman alacak."

Ellerini önünde birleştirdi. "Bunun sonuçlarını ne zaman görebiliriz?"

"Yönetim kurulu toplantısından önce." Açıkçası ne zaman hazır olabileceğimizi bilmiyordum.

Gülümsemesini saklamaya çalıştı. "Peki, tam olarak ne yapıyorsun?"

"Bu, hayırseverlik faaliyetlerimizin profiliyle ilgili, ayrıntıları bilmen gerekmiyor

bilmene gerek yok, ama bana gönderdiğin imaj danışmanlarıyla biraz zaman geçirdim ve onlar bu yaklaşımın sağlam olduğunu düşünüyorlar." ayrıntıları ondan uzak tutmak bana bu durumda güç verdi.

"Ayrıntıları bilmek istiyorum." Elbette istiyordu. Sonra beni mikro yönetmek isteyecekti.

"Bana, gerçekten güvenilebileceğin tek kişinin aile üyeleri olduğunu söyleyen sen değil miydin?"

Çenesinin titremesi, hatırladığını doğruladı. "Bu konuda bana güvenmelisin."

Hiçbir şey söylemedi, bu da benim ihtiyacım olan tek onaydı.

"Bir şey daha var," diye ekledim. "Alexa Borelli ile görüşmeye devam edeceğim ve ondan hak ettiği saygıyı göstermeni bekliyorum."

Burun delikleri genişledi. "Bu bir seçenek değil." "Bu kararı sen veremezsin."

"Bu, ikiniz için de öngöremeyeceğiniz sorunlara yol açar. Bazı şeyler var..."

"Baba," diye sözünü kestim. "Alexa ve ben, babasının bu ilişkiye senin kadar karşı olduğunu biliyoruz."

"Dinlemiyorsun. Onunla devam edemezsin," dedi parmağıyla kelimeyi vurgulayarak.

Bu noktaya gelebileceğimizi tahmin etmiştim.

Babamın hayattaki hedefi her zaman şirketi büyütmektir. O bunu onun mirası olarak. Eğer Noah'ın durumu doğru yorumladıysa, babamın başka seçeneği yoktu

"Sen ne dersen de, onunla çıkacağım. Şimdi senin seçeneğin, bu itibar projesini bitirmeme izin vermek ve bunu iyi yapacağıma güvenmek. Ya da beni kovabilirsin, bu durumda projeyi bitirmeyeceğim, yönetim kurulundan istifa edeceğim ve sen de onlarla şansını deneyeceksin."

Gözlerinde gerçek bir endişe belirdi. Yönetim kurulundan istifa etmem, iş o noktaya gelirse, güvenilebileceği bir oyun azalmasıyla dengeleri değiştirecekti.

Babam başını eğdi ve iç çekip omuzlarını gevşetti. Noah'ın düşündüğü kadar korkmuştu ve başka seçeneği olmadığını anladı. "Peki, ama beni uyarmadığını söyleme."

Uyarıyı anlamadım ve umursamadım. Alexa hakkında kararımı vermiştim ve o kadar. Babama söylemediğim şey, onun müdahalesi olmasaydı ilişkimizin muhtemelen hala sahte olacaktı.

Burada işim bittiğinde kapıya doğru döndüm.

"Bir şey daha var," dedi babam durduğumda. "Birkaç günlüğüne Chicago'ya gitmen gerekiyor. Lojistik konularda yardıma ihtiyaçları var."

"Ne zaman?" diye sordum, ona dönerek.

"Sana haber veririm. Hazır ol." Söyledikleri kesinlikle bir talep değil, bir ricaydı.

"Sen ara. Ben hallederim."

Her şey normale dönmüştü, karşılıklı tehditlerimiz şimdilik unutulmuştu.

BÖLÜM 28

ALEXA

EVAN VE BEN, KIZ KARDEŞİM DEYİMİYLE, BİR HAFTA ÖNCE BİRLİKTE OLMUŞTUK. bağlandık. Bağlandık daha doğru bir ifade olurdu, çünkü onun kollarında kendimi öyle hissediyordum: bağlı ve garip bir şekilde tatmin olmuş.

O hafta sonu, daha önce hiç yaşamadığım bir şekilde birbirimize tutuştuk.

Belki de düğmeye basıp fermuarını açmadan önce akşam yemeğinde uzun uzun sohbet ettiğimiz içindi. Ya da belki de

o süre zarfında benim tarafımda biriken cinsel gerilim yüzündendi. O, benim istediğim ama kendime izin veremediğim kişiydi — dedikleri gibi yasak meyve.

Tüm zengin erkekler Evan kadar cinsel açıdan yetkin miydi? Gittikleri pahalı özel okullar, basit anatomiden çok daha fazlasını öğreten cinsel eğitim dersleri veriyor muydu? Öyleyse, kadınların neden hep onların peşinden koştuğu anlaşılırdı.

Buluşma yerimizden bir blok uzaklıkta son köşeyi döndüğümde, gerginliğim arttı. Nefret ettiğim adamla yattığımı nasıl açıklayacaktım? Ben de anlamıyordum, bu sabah bunu konuşmak için uygun bir zaman hissetmediysem, belki bir sonraki brunch'ımıza kadar bekleyebilirdim.

Kapıyı açtığımda, nefis kokular beni düşüncelerimden uyandırdı. Bistro, cumartesi sabahları her zamanki gibi doluydu. Kızlarımı, Chelsea ve Gwen'i hemen gördüm.

"İşte bizim sert kızımız," diye bağırdı Chelsea ve beni kucakladı. "Harika görünüyorsun."

Sert kız yorumunu anlamadım ama sarılmayı her zaman kabul ederim. Yüzümü kontrol ettim ve kapatıcı işini yapıyordu, yani sorun o değildi. "Bugün aynaya baktın mı?" diye sordum.

O, siyahı her zaman güçlü gösterirdi. Hukuk fakültesini bitirdiğinde çok başarılı bir avukat olacaktı. Bugün yüzü normal değildi. Sorun gözleriydi.

Masada üç mimosa vardı.

Gwen de bana kollarını açarak sarılmak istedi. "Bu sabah ılık saçyorsun."

Onu kucakladım ve bir adım geri çekildim, eklediği ani iltifata ne diyeceğimi bilemedim. "İkiniz de çok tatlı görünüyorsunuz." Bu, bugün de her gün olduğu gibi doğrudu.

Chelsea gülümsedi.

"Teşekkürler," dedi Gwen, içten bir kızarıklıkla. Benim yıpranmış kot pantolonum ve solmuş bluzumla karşılaştırıldığında, sanki bir derginin sayfalarından çıkmış gibiydi.

Bugünkü yeşil bluzu gözlerini ortaya çıkarmış ve kızıl saçlarına çok yakışmıştı. Mercan rengi etek ve nane yeşili topuklu ayakkabılar kıyafeti tamamlıyordu.

Chelsea oturdu, ben de onu takip ettim.

"En iyi halimizle görünmeliyiz," dedi Gwen. "Herkesin en sevdiği bekarla birlikte yaşamaya başladığına göre, artık seninle birlikte görüleceğiz. Senin yanında fotoğrafımız çekilebilir, bunu asla bilemezsin."

Taşınmak hikayenin sadece yarısıydı. Bugüne kadar gerginlikten geri kalanını anlatamamıştım. Belki de çantamdaki ikinci milyonun gerginliğimle bir ilgisi vardı. "O konuda..."

"Bir sorum var," dedi Gwen gözleri parlayarak. "Duvarlar o kadar ince ki, seks çubuğunu okşarken sesini duyabiliyor musun? Yoksa duşta mı yapıyor?"

"Onun ona mastürbasyon yaptığını bilemezsin," diye tartıştı Chelsea.

"Pfft. Bizim seksi Alex burada, onun dairesindeyken tabii ki mastürbasyon yapıyor. İkisini koşarken çekilmiş fotoğrafını gördüm. Onun kıkına bakıyor."

Yanaklarım kızardı. Ben de o fotoğrafı görmüştüm.

Chelsea mimosa kokteylinden bir yudum aldı. Bardağı neredeyse boştu. Belki de bu tuhaf davranışını açıklıyordu. "Görünüşe göre gayet iyi idare ediyorsun." Kızarmış gözleri birkaç kez kırıştı. "Penthouse'u dedikleri kadar muhteşem mi?"

Başımı salladım. "Güzel. Ağladın mı?" Burada servis ettikleri bir bardak mimosa, onun kızarmış gözlerine neden olacak kadar yeterli olmazdı. Chelsea burnunu sildi. "Beni boş ver. Evan ve senin hakkında bir şeyler duymak istiyorum."

"Bu akşam gitmesi gereken senfoni galasından kurtulmaya çalışıyor." Gwen açıkladı.

Çantamı kucağıma çekip açtım. "İki haberim var." İkisi de canlandı. Chelsea'ye ikinci milyonu içeren zarfı uzattım. "Ödemeyi kabul ettiği miktarın ikinci yarısı."

"Şimdiden mi?" diye sordu Chelsea zarfı alıp içine bakarken. Gözleri fal taşı gibi açıldı.

İçkimi nazikçe yudumladım.

"Bunu nasıl başardığını duymak için sabırsızlanıyorum," dedi

Gwen. Chelsea parayı cebine koydu. "Evet."

"Bana baskı hissettirmek istemedi" dedim. Gwen, konsantre olmuş gibi dudaklarını büzdü.

"Ne yapmam için baskı?" diye sordu Chelsea bir yudum aldıktan sonra.

Dayanamayıp, fısıldayan bir sesle ağzımdan kaçırdım. "Yakınlaştık."

Gwen, Chelsea'den önce davrandı. "Onunla yattığını biliyordum. Yüzünde o ışıltı var. Platonik bir ilişki uzun sürmezdi. O kadar seksi bir erkekle aynı evde yaşayamazsın."

Kızarak başımı salladım. "Meğer o, benim sandığım gibi bir şeytan değilmiş."

"Umarım yatakta hariç," dedi Gwen.

Chelsea sessiz kaldı.

"Elleri büyük," dedi Gwen sorgulayan bir bakışla. "Peki, o da..."

Garson Gwen'i kesintiye uğrattı. "Nasılsınız bayanlar?" "İyiyiz," diye cevapladım.

Chelsea boş bardağını işaret etti. "Bir tane daha alayım."

Gwen başını sallayarak avucunu bardağının üzerine koydu. "Hemen içkini getiriyorum."

"Dedikleri kadar iyi öpüşüyor mu?" diye sordu Chelsea, sonunda sohbeta katılarak.

Gülümsemem her şeyi anlatıyordu. "Daha da iyi."

"Peki bu nasıl oldu?" diye sordu Gwen.

"Bir bakalım," diye başladım. "Önce beni binasından düşmekten kurtardı, sonra babası gelip Evan'ı benden ayrılmazsa kovmakla tehdit etti."

Chelsea boş bardağından gözlerini kaldırdı. "Nereden biliyorsun?"

"Diğer odadaydım. Her şeyi duydum."

"Neredeyse babam gibi," diye düşündü Chelsea.

İçkimi yudumlarken başımı salladım. Babasını hiç sevmemiştim, ama bu haber bunu kesinleştirdi.

Gwen başını salladı. "Bu çok alçakça. O aileden nefret etmene şaşmamalı."

Devam etmeden önce büyük bir yudum aldım. "Oh, evet. Sonra içeri girip babasına siktirip gitmesini söyledim."

Chelsea'nin ağzı açık kaldı. "Babasına küfrettin mi?"

Başımı salladım. "Tabii ki. Bunun kurallara aykırı olduğunu nereden bilebilirdim ki?"

Kurallar mı? Benim ailemde bir pisliği pislik olarak adlandırmak normaldir. Görünüşe göre zenginler kendilerini bunun üstünde görüyorlar. Ben güldüm. "O bunu pek iyi karşılamadı."

Chelsea başını salladı. "Anlamıyorum. Kendi oğlunu kovmak mı? Neden böyle bir şey yapsın ki?" Aniden ayağa kalktı. "Tuvalete gitmem lazım."

"Mesanesi küçük," Gwen, Chelsea'nin arkasından başını salladı. "Babası bu kadar kırgınsa, bu ayrılık seksi miydi?"

Bu soru bir an için dünyamı sarsmıştı. Öyle miydi? "Hayır. O bir hafta önceydi." Ayrılık seksinin tek seferlik ya da bir hafta sonu ya da öyle bir şey olarak tanımlanması gerektiğine emindim. Bunu güvenilir bir yerde okumuştum.

"O zamandan beri ateşli ve yoğun bir ilişki mi yaşıyorsunuz?" diye tahmin etti.

Bunu yaptığımız bazı yerleri hatırlayınca yanaklarımın kızardığını hissettim. "Uh, huh."

"Ve onunla birlikte olmaktan hoşlanıyor musun?" Gülümsemeden duramadım.

"Çok."

"Dikkatli ol. Onun itibarı..."

"Oldukça kötü," diye onun yerine cümleyi tamamladım. "Biliyorum."

"Wall Street'in Köpekbalığı," diye hatırladığından alıntı yaptı, keskin dişleri var, seni canlı canlı yer, korkusuzdur, olabildiğince acımasızdır ve büyük beyaz köpekbalığı kadar merhametsizdir."

"Hepsini duydum," diye itiraf ettim. "Ama ben onun o yönünü görmedim. Bana karşı öyle değil."

Bakışları, ne olduğunu anlayamadığım bir şeye dönüştü. "Ve bu sadece ateşli seks, değil mi?"

Chelsea'nin ne zaman geri döneceğini merak ederek tuvaletlere doğru baktım.

Gwen elini benimkinin üzerine koydu. "Ona aşık olmadığını söyle."

Aşık mıydım? Gözlerimdeki buğuyu silerek gözlerimi kırptım. "Tabii ki hayır. O bir çapkın ve bu küçük projemiz bittikten sonra başka birine geçecektir."

Keskin bir acı karnıma saplandı. Başımı Chelsea'nin boş koltuğuna doğru eğdim. "Ona ne oldu?" Bütün gece ağlamış gibi görünen gözleri ve içtiği bir içkiyle, Chelsea'yi rahatsız eden şey benimle Evan'ın ilişkisi hakkında duydukları değildi.

Gwen kadehini kaldırdı. "Sanırım Yates ile ilgili bir şey." Yates, Chelsea'nin son altı aydır birlikte olduğu erkek arkadaşıydı ve ikimiz de ondan pek hoşlanmıyorduk.

"Daha fazla ayrıntı vermeden buradan çıkamazsın." Gwen bana Evan hakkında biraz daha soru sordu ve ben de ona pizza ve Evan'ın, dürüst olabilmem için elindeki kozunu ortadan kaldırdığını söylediği çekten bahsettim.

"Bir milyon dolar mı?" dedi, benim zevkime göre çok yüksek sesle.

Parmağımı dudaklarıma götürdüm ve etrafa baktım. Kimse onu duymamış gibiydi. Başımı salladım.

"Emin misin? Tam altı sıfır mı?" diye fısıldadı.

"Ben muhasebeciyim."

Uzun bir nefes verdi. "Düğmelerini koparmak mı? Bu mükemmel bir cevap. Bu cümleyi hatırlamam gerek." Bakışları benimkilerle yoğun bir şekilde buluştu. "Sadece yolculuğun tadını çıkar ve sonuna hazır olmayı unutma. O bir oyuncu. Yoluna devam edecek."

Ben de başımı salladım. Bu, magazin dergilerinde defalarca yazılmış olan Evan hakkındaki bir gerçektir. Artık onu şeytan olarak görmüyor olabilirdim, ama bu onu bir aziz yapmazdı.

Chelsea masaya döndüğünde konuyu değiştirdim. "Hayatımı inceledik. Peki sana ne oldu?"

Gözleri doldu. "Dün eve geri taşındım." Sesi cızırtılı çıkıyordu.

Elini tuttum. "Ah, tatlım ne oldu?" Şüphelerim vardı. Yates'i hiç sevmemiştim. Yani, Yankees taraftarı mı? Cidden mi?

Chelsea, ne Gwen'in ne de benim Yates, önceki aptal erkek arkadaşından sonra bir teselli ilişkisiydi. İlk kez ona ilgi gösteren ilk sıcak bedene aşık olmuyordu.

Ama ben kimdim ki yargılayabilirdim? Evan'dan önce, yanımda sıcak bir vücutla uyanmayalı bir yıldan fazla olmuştu. Belki de onun yolu daha iyi olurdu. Ben Thor'la yetinmişim, o ise Yates'le. En azından Yates sohbet edebiliyordu ya da bakkaldan dondurma alabiliyordu.

"Ne yaptı?" diye sordu Gwen. "Onu dövmem mi gerekiyor?" "Daha çok kimi yaptı?" dedi Chelsea yarı gülerek.

Aniden zihnimdeki denge Thor'un lehine değişti. O hiç aldatmamıştı. Ama bu Yates için ikinci bir suç olacaktı. Chelsea'nin bu durumda mizahı görebilmesini iyi bir işaret olarak değerlendirdim.

"Yoga dersim iptal oldu ve eve erken geldim. Koridorun sonundaki bisikletli kurye kız..." Gözlerini sildi. "Bisikleti yerine onu sürüyordu. Bizim yatağımızda." Burnunu çekti. "Tanrım, bizim yatağımızda."

Elimi omzuna koydum. "Ah, tatlım." Gwen elini tuttu. "Biliyorsun..."

"Biz senin arkanı kolluyoruz," diye sözünü kestim. Gwen'e kötü bir bakış attım çünkü Chelsea'yi bu adam hakkında uyardığımızı ortaya çıkaracak gibi görünüyordu.

Gwen ipucunu anladı. "Evet, seni tamamen destekliyoruz. İkisini de yakalayacağım. Eğer varsa, o aldatıcı piç kurusunun ve onun fotoğrafını bana gönder. Böylece onu sosyal medyada öldürebilirim." Gwen arkadaşımızı siber uzayda savunacaktı, ben ise bunu makasla yapmaya daha meyilliydi.

Hedef günlüğüme, arkadaşımı iki kez incittiği için Yates'ten intikam almayı eklemem gerekebileceğine karar verdim. Bir kızın, bir erkeği çok sarhoş edip onu dövme salonuna götürdüğünü ve *aldatan* adamın penisine "*aldatan*" dövmesi yaptırmış.

Bu gerçek olmayabilirdi, ama Yates için uygun bir ceza gibi geliyordu. Evan'ın, meşhur çeşme olayının olduğu gece mezcal'ın onu ne kadar etkilediğini açıklaması, Yates'e de aynısını yapmam gerektiğini gösteriyordu.

"Ve o bir bisikletli kurye mi?" Chelsea boğuk bir sesle sordu. O kızın mesleğinin, Yates gibi bir pislik için o kızın amının ne kadar çekici olduğu ile hiçbir ilgisi olmadığını anlamamıştı. "Belki ben..."

"Şu lanet kamyonu hemen geri çek." Ona sert bir şekilde parmağımı doğrulttum.

"Bu senin hatan değil. Sen harikasın ve o aldatıcı pislikten daha iyisini hak ediyorsun. Burada yanlış olan o, sen değilsin."

Gwen, Yates'in ne kadar pislik bir adam olduğunu herkesin bilmesini sağlamaya kararlıydı.

Ne yapabileceğime karar vermemiştim. Tek bildiğim şey, asla Chelsea'nin durumuna düşmeyeceğimdi. Bir hata yaparsan oyundan çıkarsın, benim mottom buydu ve

o pisliğin bahanesinin yalan olduğunu anlamak için altı ay beklemek yoktu.
Elimi kaldırıp garsonu çağırdım. "Bir tur daha içki istiyoruz."
Sonunda iki tur daha içtik.

BÖLÜM 29

ALEXA

EVAN'IN YATAĞINDA GEÇİRDİĞİM LÜKS BİR HAFTANIN ARDINDAN, BİR IŞIK PARÇASIYLA UYANDIM.

Perdelerin aralığından içeri sızan ışık, güneşin komşu binalar tarafından engellenmeyeceği kadar yüksekte bulunan doğuya bakan pencerenin bir avantajıydı.

Pazartesi günüydü ve Evan'ın yanına taşınalı on muhteşem gün geçmişti. Pinky, Zhukov ve o sefil binadan kaçalı bir haftadan biraz fazla olmuştu, başka bir deyişle, geri dönüp daha fazla eşyamı almamın zamanı gelmişti.

Evan'ın kolu belime dolanmıştı, nefesinin sıcaklığı ensemde hissediliyordu ve sabah ereksiyonu sırtıma yaslanmıştı.

Tanrım, sıcak bir erkeğin kollarında uyanmak ne güzeldi. Bir de bu yatağın çarşafı muhteşemdi.

Yumuşak malzemeler üzerinde uyumayı çoğu kişiden daha çok sevdiğim için, Target'ın sattığı en iyi 500 iplik sayısına sahip çarşafı alabilmek için bütçemi zorlamıştım. Ancak bu çarşaf bambaşka bir sınıftaydı. İplik sayısı muhtemelen Evan'ın banka hesabındaki rakamlar kadar fazlaydı.

Saatleri görebilmek için başımı kaldırdım. Henüz çok geç değildi, ama oyalanıp nehrin karşısındaki işime zamanında yetişemezdim. İşyerine ve şarküteriye olan uzaklık, Evan'la burada vakit geçirmenin tek büyük dezavantajıydı.

Kalkmak için hareket eder etmez, Evan kolunu bana daha sıkı sardı. "Günaydın," diye kulağıma fısıldadı. "Burada yatmayı sevdiğimi söylemiş miydin?"

Sen mi?" Wall Street'in Köpekbalığı'nın gizli bir sarılma meraklısı olduğunu kim tahmin edebilirdi ki?

Ona dönerek baktım ve ödül olarak tatlı bir öpücük aldım. "Kalkmam lazım."

"Ben çoktan kalktım."

Onun ereksiyonunu tuttum. "Anlaşıyor." Penis dokunuşumla ısınmıştı ve kaya gibi sertti. "Bu her sabah oluyor mu?"

"Hayır." Omuzlarını gerdi. "Sadece sen buradayken oluyor."

Bunun tamamen doğru olduğunu sanmıyordum, ama yine de bu sözden gurur duydum. "Bir süre kalırsan, bu konuda yapabileceğimiz bir şey biliyorum," dedi

dedi.

"Onunla demek istiyorsun." "O da var," diye itiraf etti.

Burnumu onun burnuna sürttüm. "Bunu daha önce düşünmeliydin. İşe gitmem gerekiyor ve Brooklyn senin ofisinden çok daha uzak."

Küçük mavi haplara ihtiyaç duymayan süper seksi bir adamın yanında uyumanın sorunu, yatma vaktimizin her zaman uykuyla geçmiyordu. Geç kalkmak bir seçenek olmadığına göre, ikimizin de alıştığından daha erken yatmaya gitmek gerekiyordu.

O inledi. "Sana daha yakın bir iş bulmam lazım."

Ben geri çekildim ve dirseğimin üzerine doğruldum. "Böyle bir şey yapmayacaksın." Sesim duvarlardan yankılandı, gerekenden daha yüksek sesle. "İşimi seviyorum ve deneyim saatleri aktarılamaz. Sertifikamı alabilmek için Sydney ile işimi bitirmem gerekiyor. Ayrıca, yapılacak bir iş varsa, ben kendim hallederim. Anladın mı?"

O, alaycı bir şekilde ellerini kaldırarak teslim oldu. "Sadece yardım etmeye çalışıyordum." "Yardıma ihtiyacım yok. Kendim yapamıyorsam, istemiyorum. İhtiyacım yok."

benim için bir şeyler ayarlayan kimse." Sesimin ne kadar sert çıktığını fark edince, ses tonumu yumuşattım ve uzaklaşmadan önce bir öpücük ekledim. "İlgilendiğin için teşekkürler. Çok tatlısın, ama hayır, teşekkürler."

Dušta bu konuşmayı kafamda tekrar tekrar düşündüm ve aşırı tepki verdiğim için utandım. Rachel bir keresinde annesinin ona öfkeyle tepki vermeden önce kafasında on saymasını tavsiye ettiğini söylemişti. Bu, benim de uygulamam gereken bir şey gibi görünüyordu.

İlişkimizin sahte olmayan versiyonuna başlamamın üzerinden bir hafta geçmemişti ve ben şimdiden ona sert çıkmıştım. Hiç iyi değildi.

Saçımı duruladım ve aklıma harika bir fikir geldi. Yapmam gereken şey, davranışımın bu yönünü nasıl değiştirmek istediğimi net bir şekilde ifade etmek ve bunu hedef günlüğüme yazarak hayatımın en önemli hedeflerinden biri haline getirmektir. Tek bir sorun vardı, aslında iki sorun.

Birincisi, "*öfkemi ve tartışmacı tavrımı kontrol etmeyi öğrenmek*" yeterince spesifik bir hedef değildi. İkincisi ise, günlüğümü eski dairemde bırakmıştım. Bu da oraya bir an önce dönmem için bir neden daha oldu.

Duşu alıp kurulandığım anda Evan içeri girdi. Gözlerini ovuşturarak uykusunu attı.

"Duş senin," dedim aynaya yaklaşarak. Yüzüm o kadar iyi görünüyordu ki artık kapatıcı kullanmama gerek kalmamıştı.

Arkama geldi, havluyu çekti ve kollarını bana dolayarak göğüslerimi okşadı. "Bir fikrim var."

Kıçımı ona doğru ittim. "Hayır, olmaz. Seni sabunlamak istiyorsan, daha erken uyanmalısın." Hafta içi birlikte duş almak istiyorsak, daha erken başlamamız gerektiğini, yoksa geç kalacağımı zor yoldan öğrenmişim.

"Neden kötü bir ruh halindesin?" diye somurtarak sordu. "İçimizden biri yetişkin gibi davranmalı."

Hâlâ somurtkan yüzüyle başını salladı ve duş kapısını açtı. "Sen bir baş belasıydın, o vücudunla beni baştan çıkarıyorsun, ayrıca yetişkinlik olayı abartılıyor."

Yerdeki havluyu alıp tekrar üzerime sardım. "Kibar olmak istiyorsan, daireden eşyalarımı almama yardım edebilirsin."

Sabunlanmaya başladı. "Hey, anlaşmamızın benim tarafımı yerine getirmem gerekiyor."

Ne zaman ofise gelip patronunla görüşebilirim? Sydney, değil mi?"

"Belki gelecek hafta. Onlarla konuşmam lazım." Zaten çok uzun süre tereddüt etmişim.

"İyi, çünkü ben de senin o rüyanı gerçekleştirmek ve seni masanın üzerinde becermek niyetindeyim."

"Ofisteki insanlar varken mi? Pfft, bu olmayacak. Hem bunu hayal eden sensin, ben değil."

Kolunu yıkamak için kaldırdı. "Kimin fikri olduğu önemli değil, yine de iyi bir fikir. Belki de ofisi daha erken ziyaret etmeliyiz, mesela pazar günü. O zaman boş olur."

Omzumdaki şeytan "haydi git, heyecan verici bir şeye ihtiyacın var" dedi. "Yapamayız, dezenfekte ediliyor" diye yalan söyledim.

Giysilerimiz dün gece yere düşmüştü. Alışkanlıktan onları alıp ayrı çamaşır sepetlerine attım.

Evan, çorapları ve iç çamaşırları hariç her şeyi kuru temizlemeye vermişti. Üstelik temizlikçi kadını onun çamaşırlarını yıkıyordu.

Ben kendi çamaşırlarını yıkayan bir kızdım, bu da hayatımızdaki bir başka farktı.

O bu tür şeylere para harcayabilecek kadar zengindi ve benim eşyalarımın daha iyi temizlenmesi gerekenler varsa, binamın bodrumundaki çamaşır makinesine atmadan önce leke çıkarma işlemi uygulanırdı. Evan'ın sarayında makineler için ayrı bir oda vardı.

Onun gömleğini ve pantolonunu kuru temizleme sepetine koyarken tanıdık bir koku aldım. Gömleğini tekrar çıkardım ve kaynağını bulana kadar kokladım. Yakasında Chanel No. 5'in belirgin bir izi vardı.

Evan köşeyi döndü. "Ah, giyinmeme yardım etmemi beklediğini söylemeliydin."

Şaşkınlıkla, kıyafetleri çamaşır sepetine geri attım ve hızla uzaklaştım. "Oh, hayır, yapma." Çıplakken ellerini üzerime koyması, zamanında yetişemeyeceğimi garanti ederdi. "Benden uzak dur. Geç kalamam."

Aşağıda, asansörden çıkarken yanından geçtiğim uzun boylu sarışın kadın parfümünü fazla kaçırmıştı — Chanel No. 5.

Masada oturan Becka'ya veda etmeden önce onun gülümsemesine karşılık verdim.

BÖLÜM 30

EVAN

ALEXA'NIN SAHTE KİMLİĞİNİ SİLİŞİMİZDEN BU YANA ÜÇ HAFTA GEÇMİŞTİ. kelime dağarcığı ve aramızda her şey yolunda gitmiş olsa da, hala çözmek gereken bir sorun vardı.

Martin Graff'tan daha iyi biriyle seçeneklerimi konuşabileceğim birini düşünmeye çalıştığımda, aklıma kimse gelmedi. Hepsi benim ya da Alexa'nın ailesinden birini tanıyordu ve bir sızıntı felaket olurdu. O, tüm oyunculardan yeterince uzak olduğunu düşündüğüm tek kişiydi.

Bu yüzden kendimi yine Golden Nugget'a girerken buldum. Martin ve ben geçmişte birçok zor sorunu birlikte çözmüştük ve bu da zorlu bir sorundu. Kız arkadaşına ona geçmişte yardım ettiğimi, bana kızmadan nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum.

Martin ayağa kalktı ve beni köşedeki masaya çağırdı.

Bu, Martin'le ya da başka biriyle, bu ya da başka bir kız avı ortamında ilk kez geri dönüşümdü. Rahat hissetmek yerine, bana yabancı geldi.

Golden Nugget birçok kişi tarafından lüks bir yer olarak kabul ediliyordu, ama benim hatırladığımdan daha köhne görünüyordu. Bu yerle ilgili anılarımın çoğu alkolün etkisiyle bulanıklaşmıştı, bu yüzden bu gece görüldüğünden daha parlak ve temiz görünmüş olmalıydı.

Barda iki kız, Martin'in masasına doğru odayı geçerken beni izliyordu. Onları gülümsemeyle cesaretlendirmedim.

Martin'in yanında bir kız oturuyordu, bu onun için normal bir durumdu. Birlikte takıldığımızdan beri, benim ayrıldığım birçok kadınla çıkmıştı.

Ben geldiğimde, kıza "Sonra görüşürüz" dedi.

Kız yüzünde pek de memnun olmayan bir ifadeyle duruyordu.

"Ama..." Martin kabul etmedi. "Sonra dedim. Yapmam gereken işler var." O ses tonunu tanıyordum, ben de birçok kez kullanmıştım.

Kız gitmeden önce beni bir kez daha süzdü.

"Aradığına sevindim," dedi Martin, karşısındaki sandalyeyi işaret ederek. "Bunu yapmayalı çok uzun zaman oldu."

"Son seferden sonra bir süre ara vermem gerektiğini hissettim. Babam ve diğerleri yüzünden," diye açıkladım. Son görüşmemiz, çeşme olayının olduğu geceydi. Martin'in bu konuyu konuşmak için doğru kişi olup olmadığından emin değildim, ama ailemde kimse olmadığını biliyordum ve o konuşmayı teklif etmişti.

"İşyerindeki meraklı gözlerden uzaktayız, belki Northern Aerospace'e geri dönebiliriz. Bir sorunum var."

Onu durdurmak için elimi kaldırdım. "Sana söyledim, ben bu işe karışmıyorum.

Sen halledersin."

Chicago'ya uçup onlarla görüştüktan sonra başkanlarıyla ilişkilerinin soğuduğunu iki kez belirtmiş ve benden tavsiye istemişti, ama ben bunu bir kez reddetmiştim. Tekrar ısrar ediyorsa, belki de anlaşma sallantıda idi.

Odaya bakındı. "Burada meraklı gözler yok." Nedense yakalanmanın sorun olduğunu düşünüyordu.

"Satın almalarla ilgili başka bir şey yaparsam babam beni kovar. Artık bu senin bebeğin."

Kaşları belirgin bir şekilde kalktı. "Hadi canım?"

Başımı salladım. "Hadi canım. Bu konuda ciddi."

"Belki de biraz kafası karışıyor. Geçen hafta benim söylemediğim bir şeyi söylediğimi düşündüğü bir konu hakkında benimle konuştu. Onu utandırmak istemediğim için konuyu fazla uzatmadım."

Babamla ilgili dedikodulara karışmıyordum.

"Peki o zaman. Satın almalarla bahsetmeyelim." Sandalyesinin yanındaki yerden bir şişe kaldırdı ve bana doğru eğdi — Glenfiddich 21. "Bu senin snob zevkine yeter mi?" Bizim için hazırladığı bardakların arasına koydu. "Solucan yok."

Onun karşısındaki koltuğa oturdum. "Tabii. Zevkin iyi." Alexa bana başkalarının duygularını daha fazla dikkate almayı öğretmeye çalışıyordu. Macallan değildi, ama o lanet mezcâl da değildi. Ona bir daha o boktan şeyi içmeyeceğimi söylemiştim.

Bu işi yaptığımız şekilde, bu yıl seçtiği şişeleri getirmek onun sırasıydı, gelecek yıl ise tekrar benim sıram olacaktı.

İkimize de birer bardak doldurdu ve hemen içmeye başladı.

Ben daha temkinliydim ve onun içtiği hızda içmedim.

Her zamanki gibi, bize üçer bardak hazırlamıştı. Onun deyimiyle, beyin fırtınasında yaratıcı olabilmek için yeterince sarhoş olmak bizim sistemimizdi. Üçüncü bardağın yarısını içene kadar tartışmalarımızda ciddiye binmiyorduk ve fikirler kolayca akıyordu.

Kadehini bitirdi ve her birimize ikinci ve üçüncü kadehlerimizi doldurdu. "Yetişemiyorsunuz."

Ben başımı salladım. "Böyle bir şeyi içmekle yetinmemek, tadını çıkarmak lazım."

Not defterini çıkardı. Alkolün iyi fikirleri unutmamıza neden olmaması için, ertesi gün için fikirlerimizi yazmayı öğrenmiştik.

İlk kadehimin sonunu bir dikişte içtim. "Bu gece not almayacağım." İçimi dökmek ve tavsiye almak istiyordum, bunların hiçbirisi işle ilgili değildi.

"Tamam." Not defterini kaldırdı. "Bu gece kız tavlamayacağız ve işten bahsetmeyeceğiz. Anladım."

Bara doğru baktı.

"Çok acelen var," dedim, kadehimi kaldırarak.

"Evet, sanırım biraz öyleyim." Bar'a attığı bakış, motivasyonunu açıkça ortaya koymuştu.

Masadan kovduğu kız onu bekliyordu. Ben de kasıtlı olarak ona baktım. "O mu?"

"Evet. Seni ikiz kız kardeşiyle tanıştıtabilirim," dedi ve ikinci bardağı dudaklarına götürdü.

"Hayır, teşekkürler." Mümkün olduğunca kayıtsız bir şekilde söylemeye çalıştım. "Hayır."

bu gece." Eskiden böyle bir teklifi reddetmezdim. Garip bir şekilde, bu gece bu fikir bana hiç çekici gelmedi, hatta beni tiksindirdi.

"İyi. İkisini de dört gözle bekliyordum, ama yine de teklif edeyim dedim." Güldü. "Bana o kadar çok kız ayarladın ki, bu adil olurdu.

Eğlenceli bulmadan başımı salladım.

Alexa, ben tam olarak farkında olmadan birçok yönden dünyamı değiştirmişti. Bu da daha sonra düşünmem gereken başka bir konuydu.

Onun deyimiyile, ona hiç bir kız vermedim ya da herhangi bir şekilde ona bir kız yönlendirmedim.

Ama o, kendisine uygun bir yaklaşım geliştirmişti. Bu yaklaşım, bir kızla ayrıldığım da onu Hawaii'ye gönderme alışkanlığıma dayanıyordu. Martin hafta sonu oraya gider ve kendini onun yeni sevgilisi olarak konumlandırır dı. O da benim tarafından haksızlığa uğradığını iddia ederdi ve genellikle bu yeterli olurdu. Çoğu zaman başarılı olurdu.

Bu onun aldatıcı bir davranış ıydı ve ben bunu duymak istemiyordum. Ama bu, ayrıldığım kı za bir nebze de olsa teselli sağ lıyorsa, Martin'in taktiklerini kim şikayet edebilir ki?

Ben hala ikinci kadehimi içiyordum, yavaş yavaş yanmanın tadını çıkarırken o üçüncü kadehini bitirmişti.

Bardağını masaya vurdu. "Peki, iş değilse, ne hakkında konuşuyoruz?"

"Alexa hakkında," diye başladım.

"O kim?"

"Kız arkadaş ım."

"En azından senin standartlarına göre, bir süredir görüştüğ ün kız mı? Adının başka bir şey olduğunu sanıyordum."

"Evet, o."

"Bu kadar uzun süredir onunla birlikteysen, yatakta başka bir şey olmalı."

Buna cevap vermedim. Alexa ve ben yatakta ateş liydik ama bu, benim başka birine geçmememin nedeni değildi. *İmajımı düzeltme* projemden ve eskisi gibi kadınları değiştirmedimden bahsetmemiş tim. Alexa dışında kimse bilmiyordu ve böyle kalmalıydı.

"O kadar seksi ise onu denemek için sabırsızlanıyorum," diye güldü. Ç enemi sıktım ve elim bardağı daha sıkı kavradı.

Öfkemi hisseden Martin ellerini kaldırdı. "Üzgünüm. Tabii ki ondan ayrıldığında demek istedim."

"Onu gerçekten seviyorum." Onun hiçbir yere gitmeyeceğini ona söylemenin en iyi yolu buydu. "Benim sorunum da bu."

"Ona Hawaii bileti al, ben senin için bu sorunu çözerim."

"Hayır." Baş ımı salladım. "Onun gitmesini istemiyorum."

"Bazıları bunu iyi bir şey olarak görür," diye espri yaptı.

Şu anda onun mizahına hiç ilgi duymuyordum. Bu ciddi bir konuydu. "Geçmişimizle ilgili onun bilmediği bir şey var ve bu onu çok kızdıracak." "Eğer ikinizin bir geçmişi varsa, burada bir süre kalacağız." Masadaki üçüncü bardağıma işaret etti. "Onu bitir ve baştan başla." Boş olan ilk bardağıma yeniden doldurdu.

"BAKALIM DOĞRU ANLAMIŞ MIYIM," DEDI MARTIN, MASADAKİ BARDAĞINI ÇEVİREREK . Bardak neredeyse boştu ve bir süre önce yeniden doldurmayı bırakmıştı.

Ben beşinci, belki de altıncı kadehimdeydim. Sayısını kaybetmiştim. Benim ikilememin ayrıntılarını iki kez gözden geçirmiştik ve o bunu tekrarlamak istiyordu.

"Aileleriniz birbirlerinden nefret mi ediyor?" Başımı salladım. "Tutkuyla."

"Senin ailesini iflas ettirerek onun üniversiteye gitme şansını mahvettiğini düşünüyor, ama o yine de sıkı çalışarak bunu başardı."

"Temelde öyle," diye kabul ettim. "Onları iflasa sürükleyen emlak anlaşmasını yapan aslında babamdı, ama o beni, tüm aileyi ve her şeyi onunla bir tutuyor."

"Ve," diye devam etti. "Onu okula kaydettirdiğini ve okul masraflarını ödediğini bilmiyor."

"Doğru. Para, benimle hiçbir ilgisi olmayan bir burs yardımıyla geldi."

"Başka herhangi bir kız sana teşekkür ederdi Evan, ama onun bağımsızlıkçı yapısı nedeniyle bunu öğrenmekten nefret edeceğini düşünüyorsun."

Ben başımı salladım. "O çok gururlu ve kendine güvenen biridir. Şu anda bile yardımımı kabul etmiyor."

"Peki, bu Columbia olayından haberi olmadığına emin misin?"

"Hiçbir fikri yok," diye onayladım.

Bardağını kaldırdı ve viskisinin son yudumunu içti. "Eğer ona söylersen ve kaçarsa, sorun ne?"

"Sana söyledim, o sıradan bir kız değil... kadın. O özel biri. Bu yüzden buradayız. Bu işi nasıl halledeceğimi bulmalı ve onu kaybetmemeliyim."

"Özetlemek gerekirse, ne olursa olsun onu kaybetmek istemiyorsun?"

"Ben de bunu söylüyorum. O özel biri. Gerçek bir ateş parçası."

"Öfkeli mi?"

"Öyle de denebilir."

O da başını salladı. "Öyleyse, başka seçeneğin yok. O şeyleri hiç yapmamış gibi davranmalısın. Birkaç yıl sonra ona gerçeği söyleyip durumu düzeltebilirsin, ama bana anlattıklarına bakılırsa aranızdaki ilişki o kadar uzun sürmez. Sorun çözüldü."

Bunu daha önce de söylemişti, ama ben anlamamıştım. "Elbette devam edebilir."

"Babası senin onun için yanlış olduğunu düşünüyor, baban da onun senin için yanlış olduğunu düşünüyor. Er ya da geç aile baskısı ikinizden birine fazla gelecek

biri için çok fazla olacak."

Bardağımdaki viskiyi çalkaladım. Dışarıdan bir bakış açısı arıyordum dışarıdan bir bakış açısı arıyordum. Duymak istediğim şey bu değildi, ama Martin haklıydı. Parmağını bana doğrulttu. Eminim her şeyi belgelemiştir, değil mi?

Sen her zaman çok düzenlisin."

"Beni çok iyi tanıyorsun. Operasyon Overwatch."

"Güzel isim. İyi tarafından bakarsak, istediğin zaman ondan kurtulmak için mükemmel bir yolun var. Ona küçük sırrını anlattıktan sonra, bu kalıcı bir veda olacak gibi görünüyor."

O güldü. "Ona uçak bileti aldığında bana haber ver."

ALEXA

SAHNE 52 YER TUTUCU.

BÖLÜM 3 1

ALEXA

PERŞEMBE SABAHİ, EVAN'IN YANINDA OLMADAN SOĞUK YATAKTA UYANDIM ama bugün geri dönecekti ve bu durum değişecekti.

SABAH BAGELİMİ YERKEN, ERKEK ARKADAŞIMLA OLAN MESAJLAŞMALARIMIZI TEKRAR GÖZDEN GEÇİRDİM.

.

BANA: Merkez saatine uyanmakta zorlanıyor musun?

EVAN: Sadece seni ne zaman tekrar göreceğimi düşünmekten dolayı. Nasıl uyudun?

BEN: Huzursuz. Yatak çok soğuktu.

Gwen'in önerdiği bir sürpriz hazırlamıştım. Brezilya ağdası yaptırma fikrini kabul etmemiştim, bunun yerine tamamen tıraş olmayı tercih etmiştim. Cosmo dergisinden alıntı yaparak, bunun Evan'ın motorunu çalıştıracığından emin olduğunu söylemişti. Ayrıca, eve gelmeden hemen önce komando olacağımı söylersem onu turbo moduna geçirebileceğimi söylemişti. Bundan pek emin değildim.

EVAN: Gitmeden önce Thor'u değiştirmedığım için üzgünüm.

BEN: Orada yapmak istediğın her şeyi hallettin mi?

EVAN: Evet. Bugün iş yerinde neler oluyor?

BEN: 9:30'da bir toplantım var. Müşteri hala bankacılık sorunları yaşıyor. Bu bir sorun olabilir.

EVAN: Kulağa ilginç geliyor.

BEN: Kredi başvuruları beni gergin yapıyor.

EVAN: Sana kredi başvurularında uzman olduğumu söylememiş miydin? Belki yardımcı olabilirim.

BEN: Korkarım bu müşteriyle için zamanımız kalmadı. Bugün halletmem lazım, yoksa onu kaybedebiliriz.

Belki de ayrılmadan önce kredi başvuruları konusunda ondan bilgi almalıydım, çünkü Bay Perez'i kaybetmek çok gerçek bir ihtimaldi.

EVAN: Başaracaksın. Seni özleyeceğim.

BEN: O zaman çabuk eve gel.

EVAN: Halka açık yerlerde

açma. BEN: Neyi açmayayım?

Cevap alamadım.

BROOKLYN'E GIDENTREN HER ZAMANKI GIBI ZAHME T LIYDI, AMA EN AZINDAN işe geç kalmamıştım.

"Bunu sana böyle aniden söylediğim için üzgünüm," diye Rita'ya açıkladım.

"Ama erkek arkadaşıma ofise gelebileceğini söz vermiştim."

"Sanki ateş püsküren bir canavar gibi konuşuyorsun." "Bizim mahalleden değil, ama iyi biridir."

Rita endişemi eliyle savuşturdu. "Senin için sorun yoksa, benim için de sorun yok."

"K. Borelli'ye bir paket geldi."

Döndüğümde elinde bir kutu olan bir teslimatçı gördüm. Kapıyı açtığını duymamıştım.

Rita beni işaret etti. "Onu sen buldun," diye şarkı söyler gibi konuştu.

Bana elektronik tabletini uzattı. "Burayı imzala."
İmzaladım ve paketlenmiş kutuyu kabul ettim.
"Kimden geldi?" diye sordu Rita.
Adam cihazını kontrol etti. "McAllister International, tek bildiğim bu."
"Ooh," diye bağırdı Rita.
"İyi günler hanımefendiler." Sonra gitti. Ayakları yerden kesilmiş gibiydi.
Rita'nın kaşları yukarı kalktı. "Milyarder erkek arkadaşından. Sence ne olabilir? Çiçeklerden bir adım öte."
Evan, söz verdiği gibi ilk haftadan sonra çiçek gönderimini durdurmuştu. Bu yeni bir şeydi.
"Bilmiyorum." Thor'u değiştirmekle ilgili mesajlaşmamızdan sonra, hiçbir fikrim olmadığını itiraf etmeyecektim. Tanrım, ya bir keresinde bahsettiği gibi bana üçlü paket göndermişse?
"Ne olduğunu bir bakalım," dedi, havada asılı kalarak. "Sana bir şey göndereceğini söyledi mi?"
"Hayır. O her zaman sürprizlerle doludur."
"Tahiti biletleri için fazla büyük görünüyor. Tahiti'ye gitmek istediğini söylemiştin, değil mi?"
"O geçen yıldı," diye karşılık verdim.
"Belki bir kutu dolusu paradır. Nakit paranın hediye olarak geri döndüğünü duydum." "İmkansız. Zenginler zengin kalır, paralarını başkasına vermezler."
"Belki mücevherdir, elmaslardır," dedi, tahmin oyununa devam etmekte ısrarcıydı.
"Olmaz." Mücevherlerin her zaman bir anlamı olduğunu ve bizim ilişkimizde ciddi bir anlam olmadığını açıklayamadım. Birbirimizin şirketinden zevk alıyorduk, ama bu ciddi bir ilişki olduğu anlamına gelmiyordu.
"Daha çok bir kutu çikolata gibi." Kimse seks oyuncaklarından bahsetmeden bu oyunu durdurmam gerekiyordu.
"Bilimin çikolatanın kalp için iyi olduğunu söylediğini biliyorsun. Ve çikolata yemek bu sabahı şimdiye kadarki en güzel sabah yapar."
Başımı salladım. "Duydum."
"Kutsal kitap paylaşmanın erdemli olduğunu söyler." Bu yorumlarla nereye varmak istediğini açıkça belli etti.
"Henüz açmayacağım. Toplantıma hazırlanmam lazım ve ayrıca çikolata olursa şeker komasına giremem."
"Şeker koması sadece donutlardan olur," diye alay etti.

"Merak etme," dedim, kutuyu elime alarak. "Çikolata ise, paylaşırım. Kilolarımı kaldıramam."

"Ya da belki ayakkabıdır," dedi Rita. Bu tahmin oyununu bitirmek istemediği belliydi. "Yedikten sonra yok olan bir şeyden, giyebileceğin bir şey daha iyidir."

Kutuyu kendime yakın tuttum. "Bunu sonraya saklayacağım. Bay Perez için hazırlanmam lazım."

"Hiç eğlenceli değilsin," diye şikayet etti, ben ödülümü ofisim olan küçük dolap benzeri alana götürürken.

Beni takip etti. "Ne zaman açacaksın? Merak ediyorum." "Belki daha sonra. Şu anda hazırlanmam lazım."

Bu onu masasına dönmeye ikna etti.

Eğer bu pil ile çalışan bir oyuncaksa, Evan'ı bunu işe gönderdiği için öldürecektim. Böyle bir şeyi nasıl açıklayabilirdim ki?

Toplantıya hazırlanırken, kutu beni alay ediyordu ve devam eden merakım konsantre olmama engel oluyordu. Evan neden bana bunu yaptı? Ve neden bugün?

Zarfin içinde bir kart vardı. Dışında "kişisel ve gizli" yazıyordu.

Kartı açtım.

Brooklyn

Kırmızı, güç rengidir. Güven bana, toplantıda bunu giyersen daha fazla özgüvenin olur ve daha başarılı olursun. Ayrıca, iş arkadaşların ne aldığını sorduğunda onlara açıklama yapabileceğin başka bir önemli şey daha var.

Erkek arkadaşın,

Ev

Not: Özel olarak aç ve sonra beni ara.

Kırmızı mı? Özel olarak mı açılacak? Gerçekten mi? Kutu bir palto için çok küçüktü ve kırmızı bir palto beni Windsor Kalesi'ni korumam gereken biri gibi gösterecekti.

Belki bir kazak. Eldivenler hiç mantıklı gelmiyordu.

Evan sık sık kırmızı kravat takardı, ama kravat bugün giydiğim kıyafete uymuyordu. Ayrıca, kravat düğümünü nasıl yapacağımı bilmiyordum, ama YouTube videoları bunun için vardı.

Belki Rita haklıydı. Kırmızı ayakkabılar iyi olurdu. Ve yüksek topuklu ayakkabılar toplantım için giymesi kolay olurdu.

Rita'nın gizlenmediğinden emin olduktan sonra, bir ucunu ve sonra diğer ucunu dikkatlice açtım. Ne yazık ki sert kağıt ses çıkardı, ama şimdilik Rita'yı uyandıracak kadar değildi.

Ambalajı açtığımda, kutunun üzerinde hiçbir şey yazmıyordu, tamamen beyazdı ve üzerinde hiçbir işaret yoktu. Kapağı kaldırıp içeriye bakmadan önce etrafımı dikkatlice kontrol ettim.

Kahretsin. Kırmızı danteli gördükten sonra hemen kapağı yerine koydum. Bu ayakkabı ya da kazak olmadığı açıktı. Delirmiş miydi? Bana iç çamaşırı göndermek mi? Hediye kutusunu kucağıma koydum, hızlıca sütyen ve külot setini çıkardım ve çekmeceye tıktırdım. Rita, ya da daha kötüsü, Sydney bunları görürse, ölürüm. Kuşkusuz, üçlü dildo paketi daha kötü olurdu. Hediye kutusunun dibinde küçük beyaz bir kutu kalmıştı.

Evan gerçekten bugün bunları giymemi mi bekliyordu? Başarının sırrının özgüven olduğunu söylemişti.

Toplantıma kadar bolca vaktim olduğu için, dantelli hediyelerini çantama koydum, hediye kutusunu masamın altına ittim ve tuvalete gittim. Bunları giyip kendimi daha özgüvenli hissedip hissetmediğimi denemenin bir zararı yoktu. Eğer hissetmezsem, giydiğim pratik pamuklu iç çamaşırı ve arkadaki kancalarından biri kopmuş sütyenimle devam ederdim.

Banyo kapısını kilitledikten sonra, klozet kapağını indirdim ve soyunmaya başladım. Neyse ki kapının arkasında eşyalarımı yere koymamak için bir askı vardı. Soyunmayı bitirmeden önce tuhaf bir endişe duydum. Eğer bana açık kasık külot almışsa onu öldürecektim. Ama yine de, daha önce kimse bana böyle bir şey almamıştı.

Lüks kırmızı giysileri giydikten sonra, aynada kendimi kontrol ettim, bir yandan diğer yana döndüm. Hiç bu kadar yumuşak, beni bu kadar... seksi hissettiren bir şeyim olmamıştı, eğer bu doğru kelimeyse. Lanet Evan'ın zevki iyiydi ve neyse ki kasıksız olanı almamıştı. Belki de kendine güvenen ya da güçlü, bunun için uygun kelimelerdi.

Muhtemelen onun satın aldığı yüzüncü kadın olduğumu fark etmek için iç çamaşırı aldığı yüzüncü kadın olduğumu fark etmek bir an için keyfimi kaçırdı. Ben onun kıızıydım, bu ayrıcalığa sahip ikinci kişiydim. Bu bir şey ifade ediyordu.

Evet, kırmızı renk güçlüydü. *Ben bir kadını, sesimi duyun.*

"Kim, Bay Perez geldi," dedi Rita, kapıyı çalarak.

"Hemen geliyorum," dedim ve bluzumu giydim. Eski iç çamaşırlarımı giymemekle bir dakika kazanmış oldum.

Aceleyle giyindikten sonra, eski giysilerimin içindeki çantamı zar zor kapattım. Dudaklarıma ruj sürdüm, aynada hiçbir şeyin eğri büğrü olmadığını kontrol ettim ve hazırdım. Kızlarımin bu sütyenle çok neşeli göründüklerine yemin edebilirim.

"Onu konferans odasına yerleştirdim," dedi Rita yanından geçerken. "İyi misin?"

Başımı salladım. "Şimdi daha iyiyim, teşekkürler." Karnımı okşadım. "Üzgünüm, bir anda çok fazla çikolata yedim."

Kaşları endişeyle kalktı. "Yemedin, değil mi?"

"Şaka yapıyorum. Henüz açmadım." Dosyamı alıp konferans odasındaki Bay Perez'in yanına gittim.

Sydney Perlmutter bana çok fazla para ödemiordu, ama en azından şirket sadece küçük işletme müşterileriyle çalışıyordu. Onun beni işe alması, ruhsuz büyük şirketlerden

Sydney Perlmutter bana çok fazla maaş vermiyordu, ama en azından şirket sadece küçük işletmelerle çalışıyordu. Onun beni işe alması, ruhsuz büyük şirketler için çalışan ruhsuz büyük muhasebe firmalarından birinin işini kabul etmek zorunda kalmadığım anlamına geliyordu.

Bu, kendi işimi kurmak ve en çok ihtiyacı olan küçük işletmelere yardım etmek için tam da ihtiyacım olan deneyimdi.

Bay Perez'i karşılamak için kapıyı açtığımda, tek umudum bu müşteriyi kaybetmemekti.

EVAN

OLAĞANDIŞI BİR HEYECAN İÇİMİ KAPLADI. BİR ADIM ÖNDE

Sydney Perlmutter Muhasebe şirketine doğru merdivenleri çıkarken kendime böyle söyledim.

Bunu yapabiliirdim. Kahve içerken milyon dolarlık bir anlaşma ya da kahvaltıda milyonlarca dolarlık bir anlaşma yapabiliirdim. Müzakerelerin gerginliği, anlaşmaya varmak için yeterince anlayışlı ve iyi şartlarda anlaşmayı kapatmak için yeterince agresif olmak için gereken özdenetim beni motive ediyordu.

Kız arkadaşşımdan üç gündür uzaktaydım ve birkaç saat daha dayanmam gerekiyordu. Burası onun iş yeri ydi ve ben

Profesyonel. Ofisinin kapısını çarpıp onu masanın üzerine eğerek onu ne kadar özlediğimi göstermek işe yaramazdı — burada, bugün olmazdı.

Kendi kendime gülümseyerek, bunun iş dışı bir gün için mükemmel olabileceğini düşündüm.

Kendine gel, McAllister. Konsantre ol.

Sakin, soğukkanlı, kendinden emin, profesyonel, bunların hepsi olabilirdim. Bunların hepsi olmak zorundaydım. Bu insanlar onun ailesi gibiydi ve bu nedenle Alexa için kabul edilebilir bir erkek arkadaş olup olmadığına karar verme hakkına sahiptiler.

Kapı koluna uzanırken, güç topladım.

Sonra aynı hızla elimi geri çektim. Alexa'nın ilk kuralını neredeyse ihlal ediyordum: takım elbise giyme.

Kravatımı çıkarıp cebime katladım ve üst düğmemi açtım.

Ceketle ilgili bir şey yapmak için çok geçti, bu yüzden kapıyı açtım.

İçeride, ayakkabı mağazasının üstündeki ofis, beklediğimden daha küçüktü ama temizdi. Duvarlardaki sanat eserlerine bakılırsa, biri penguenleri seviyordu; hepsi büyütülmüş fotoğraflardı.

Bir müşteri kapının içindeki tek sandalyede oturuyordu. Beni gördükten sonra dudaklarını kıvrması, arabaya geri dönüp

Masadaki bayan kahve fincanını masaya bıraktı. "Günaydın." "Alexa'yı görmeye geldim, işimiz bittiğinde de Sydney Perlmutter'ı göreceğim," dedi. "Önceden aramadığım için özür dilerim, ama Alexa onu görmemi istedi." Masasının köşesinde üç kırmızı gülün olduğu bir vazo duruyordu.

"Sabahınız nasıl geçiyor, Bay McAllister?" diye sordu masasından kalkarak.

"Çok iyi, teşekkürler. Ya siz?" Kendimi tanıtmamıştım, ama tanınmaya alışkındım, bu da paparazziler tarafından sürekli takip edilmenin bir belirtisiydi.

"Şikayetim yok. Alexa boyunuzun uzun olduğunu söylemişti, ama bu kelime sizi tam olarak tanımlamıyor. Penguenleri sever misiniz?"

Bu, benim adımları nasıl bildiğini açıklıyordu. Penguen sorusu, Brooklyn ofislerinin etik kurallarının Manhattan'dakinden farklı olduğunu gösteriyordu. Belki de içeri girmek için bir şifre cümlesiydi?

Doğru cevabın ne olduğunu bilmiyordum.

Sonunda kardeşimin uzun uzadıya anlattığı hikayelerinden birinin işime yaradığı bir an geldi. "Bence çok sevimliler ve özellikle imparator penguenleri hayranlık duyuyorum, çünkü onlar

Yumurtayı iki buçuk ay boyunca kuluçkaya yatıran, ayaklarının üstünde dengede tutan ve sıcak tutmak için kuluçka bölgesine dayayan erkek, dişi ise beslenmek için denize açılır. Bu, hepimiz için babalığın parlak bir örneğidir.

"Çok doğru," diye onayladı Rita. "Bana sorarsan, siz erkekler çok kolay bir hayat sürüyorsunuz."

Gülleri işaret ettim. "Güzel çiçekler."

Rita ayağa kalktı. "Sydney her ay bana bunları getirir. Sydney Yarım saat kadar sonra boşalacak. Fazla yerimiz yok. Alex'in ofisinde bekleyebilirsiniz. Beni takip edin lütfen.

"Çok düşüncelisiniz," dedim ve onu takip ederek koridora çıktım. Onu, gösterdiği küçük odacığa kadar takip ettim.

"Sydney'e ne hakkında olduğunu söyleyebilir miyim?" "Kira uzatması."

Rita bir an beni inceledi. "Hmm." Belki Alexa, Perlmutter'lara söz verdiği gibi hazırlık yapmamıştı.

"Ama önce Alexa ile konuşmak istiyorum, mümkünse."

"Alexa şu anda bir müşteriyle toplantıda, üzgünüm." Saatine baktı. "Yaklaşık yirmi dakika sürer."

"O bitirmeden onu yakalamayı umuyordum. Lütfen ona bankacılık danışmanının geldiğini söyler misiniz?"

Gözleri kısıldı ve başını hafifçe eğdi. "Bankacılık danışmanı, ha?"

Sesimi alçaltarak, "Evet. Adımı kullanmamayı tercih ederim. O anlayacaktır. Ve lütfen ona evrakları getirmesini söyleyin." dedim.

"Bankacılık danışmanı," diye mırıldandı ve ayrıldı. Küçük odada oturup beklemeye başladım.

Alexa ofisini dolap büyüklüğünde olarak tanımlamıştı, ama beni buna hazırlamamıştı. Masa çocuk boyundaydı ve masanın arkasına oturmak için sıkışmak gerekiyordu masanın arkasına oturmak için sıkışmak gerekiyordu. Ziyaretçi koltuğu masanın yanına, yoksa sığmazdı, dosya dolabı veya büfeyi unutun. İnsanlar nasıl böyle çalışabiliyorlardı?

Alexa, Columbia'dan aldığı iki diplomasını duvara çerçeveletmiş ve birkaç küçük ilham verici poster asmıştı.

Plan işe yaramazsa planı değiştir, ama asla hedefi değiştirme.

Bu sözü sevdim. Birkaç hedefi vardı ve hepsini gerçekleştirmişti. Benim de bir hedefim vardı, satın alma işime geri dönmek. Onun kabul etmek istediğinden daha fazla benzerliklerimiz vardı. İkinci poster de benzerdi.

Hırs, başarıya giden ilk adımdır. İkincisi ise eylemdir. Üçüncüsü

farklıydı.

Beni gerçeğe incit, ama asla yalanla teselli etme.

Onları o kadar beğendim ki, telefonumla her birinin fotoğrafını çektim. Belki de yeni ofisimde onlara benzer bir şeye ihtiyacım vardı. Ofis oldukça boştu.

Bu alan tamamen Alexa'ya aitti. Tıpkı kendisi gibi, hedefler ve başarı gururu ile ilgiliydi. Evet, o her şeye sahipti: görünüş, zeka ve hırs. Daha önce çıktığım kadınlardan çok daha fazlasıydı. O, benim eksikliğini hissetmediğim şeydi ve bu sadece olağanüstü seks değildi.

Bu düşünce sikimi titretti. Onu masasının üzerinde becermekle ilgili fanteziler kurmuştum, ama bu, masayı görmeden önceydi. Fantezimi farklı, ama daha az riskli olmayan bir yere kaydırmam gerekecekti.

Her zaman aynı Manhattan sosyetesinden, hepsi aynı hırsla sahip, altın kaplama bir yaşam tarzı ve güzel bir evlilik sözleşmesi olan kişilerden seçim yapardım. Seni potansiyel bir koca olarak elde edemezlerse, seninle biraz reklam yapıp bir sonraki potansiyel koca adayına daha çekici gelmeyi bir kazanç olarak görürlerdi.

Alexa'nın hırsı, kendini geliştirerek başkalarına yardım etmek için daha iyi bir konuma gelmeye indirgeniyordu.

BÖLÜM 32

ALEXA

BAY PEREZ İLE GÖRÜŞMEMİZİN YIRMI DAKİKASI GEÇMİŞTİ Kİ RITA kapıyı çaldı ve başını kapıdan içeri sokarak bir duyuru yaptı.

"Alexa. Bankacılık danışmanın geldi."

Bankacılık danışmanı mı? Bu isim bana bir şey çağrıştırmadı.

"Bu sabah paketi gönderen kişi," diye ekledi Rita. "Onu ofisine aldım. Evrakları getirmesini söyledi, lütfen."

Hediye kutusunu, Evan'ın uğrayacağına dair tehdidini hatırlamak ve parçaları birleştirmek bir saniye sürdü. "Teşekkürler. Ona hemen geleceğimi söyle." Dönüp baktığımda Bay Perez'in endişeli olduğunu gördüm.

"Kırk beş dakikamız olduğunu sanıyordum," dedi.

En samimi gülümsememi takındım. "Merak etmeyin. Vaktimiz var. Kredi başvurunuzla ilgili önerileri olup olmadığını görmek için uğradı."

Kollarını kavuşturdu. "Bu zaten yeterince pahalı, ben yapamam..."

"Sana bir kuruş bile mal olmayacak," diye onu temin ettim. Onun uzmanlığının bedelini kendi cebimden ödüyorum, bakalım yardımcı olabilecek mi. Eğer olamazsa, hemen geri dönerim." Evan'ın bu işi mahvetmesine izin verme niyetim yoktu, ama Rita bizi böldükten sonra, en azından iki dakika ayırıp kontrol ediyormuş gibi görünmek zorundaydım.

Perez'in tavrı yumuşadı. "Tamam o zaman. Ama yine de tam zamanlı çalışacağım." "Elbette," diye onu temin ettim. "Bir dakika bile eksik olmaz."

BİR DAKIKA SONRA ALEXA GELDİ.

Her zamanki portakal çiçeği kokusunu aldığımda sikim sertleşti. Aceleyle masanın ve duvarın arasına sıkışıp otururken kıcını izlemekten kendimi alamadım. Ona dokunmak için o kadar can atıyordum ki, canım acıyordu.

"Burada ne yapıyorsun?" diye fısıldadı.

"Müşterinin kredi başvurusu sorunları olduğunu söylememiş miydin? Sana bu konuda uzman olduğumu söylemiştim."

"O benim sorumluluğumda ve onun gizli bilgilerine bakmana izin vermeyeceğim. Bu yasak."

Kızgın ağzına odaklanarak sikim sertleşti. Kızımın bu meydan okuyan tavrını görmek neden bu kadar tahrik ediciydi?

"Neye bakıyorsun?" diye tısladı.

"Sana. Kızımı özlemem yasak mı?"

"Burası sıcak mı?" Tatlı bir gülümsemeyle göğüslerini kaldırdı. "Ne istediğini biliyorum Bay McAllister, ama bu olmayacak."

"Bu düşünce ne kadar cazip olsa da, bu yüzden uğramadım."

Yüzünün kızarması, iş yerinde onu ofisine götürmenin hayallerimden biri olduğunu söylediğimi unutmadığını gösteriyordu. Muhtemelen bu, daha önce ofisine gelmeme izin vermemesinin nedenini açıklıyordu. "İzninizle, müşterimin yanına dönmem gerekiyor."

"Ve CPA yemininizi ihlal mi edeceksiniz?"

Gözleri fal taşı gibi açıldı ve bir anda seks kedisinden vahşi kediye dönüştü. "Bu ne cüret! Her gün müşterilerim için elimden gelenin en iyisini yapıyorum."

"Elbette yapıyorsun, ama müşteriye kredi başvurusu hakkındaki görüşlerimin sağlayacağı faydayı reddetmek, ona sunabileceğin en iyi hizmeti sunmamak anlamına gelmez mi?"

Dudaklarını büzdü ve masanın altında ayağıyla yere vurdu. "Sadece senin değer katabileceğini düşünürsem."

Başımı salladım. "Söz veriyorum, sağlayabilirim."

Bir dosya koydu ve bana doğru çevirdi. "Umarım iyi bir şeydir."

Onun yanında olmak isterdim, ama dar alan buna izin vermiyordu. Dosyayı açtım ve incelemeye başladım. "Sabırlı ol, canım."

Her zamanki gibi, bu sevgi dolu sözlere burnunu kıvırdı. "Çabuk ol. Onu uzun süre yalnız bırakamam."

"Sadece bir saniye sürer." Kredi memurunun kartvizitlerinin fotoğrafını çektim, sonra ikinci, üçüncü ve dördüncü sayfalara geçtim. "Envanter oranları iyi, getiriler iyi, satış artışı bana iyi görünüyor." Sonra aradığım satırı buldum ve onu işaret ettim. "Bunları birer aşağı kaydır ve buradaki ilk girişi Evan McAllister, McAllister International olarak değiştir. Kişisel cep numaramı ekle. Sende var."

Kafası karışmış görünüyordu. "Kredi referansı mı? Onunla hiç iş yapmadınız. Onu tanımlıyorsunuz bile. Nasıl kredi referansı olabilirsiniz?"

"İnceledim. Rakamlar hoşuma gitti ve sana güveniyorum. Sen muhasebecisin. Sence bu risk alınabilir mi? Sence karakteri iyi mi?"

"Kesinlikle," dedi tereddüt etmeden. "Bu benim için yeterli. İkimiz de yanılıyor olamayız." "Hepsi bu mu?"

"Onaylanacak. Güven bana. Bankacılık matematikten çok ilişkilere dayalıdır. Karakter en önemli ölçüttür. Sen ona güveniyorsun ve ben rakamları inceledim. Bay Perez'e kefil olurum. Bu onaylanacak onaylanacak."

"Bu kadar basit mi?"

"Kesinlikle. Bu adamı aradığımda..." Kredi memurunun kartına dokundum. "Ve o da bunu üstlerine ilettiğinde, referans olarak benim adımlı vererek kendini koruyacaktır. McAllister ismini sevmeyebilirsin, ama bankacılık çevrelerinde ağırlığı vardır."

"Paketimi aldın mı?"

"Burada işimiz bitti," dedi ve hızla ayağa kalktı. Bluzu, sütyeninin rengini anlayamayacağım kadar kalındı, ama vücut dilinden tahmin edebiliyordum.

"Onları giyiyorsun, değil mi?"

Kızarıklığı onun yerine cevap verdi ve klasörü topladı. "Müşterim kaçmadan ona geri dönmeliyim."

"Çok yakışmış." Ve gerçekten de yakışmıştı. Birlikte vakit geçirdikçe beni "Ama bunu sonra konuşabiliriz." Ayağa kalkıp ondan önce dışarı çıktım.

Rita bizim yönümüze bakıyordu.

Alexa, Rita'nın yönüne hızlıca bir bakış attıktan sonra, bana yanağıma kısa bir öpücük vermek için uzandı — benim zevkime göre çok fazla iffetli bir öpücüktü. "Şimdi, takım elbisen birilerini korkutup kaçırmadan buradan git."

"Kravatı çıkardım," diye açıkladım.

"Bu büyük tavizi takdir ediyorum. Sonra konuşuruz." Döndü ve gitti.

Rita'nın masasına döndüm.

"Onu dinleme," dedi Rita. "Takım elbisen beni hiç korkutmuyor.

Ve penguinleri seven herkes benim onayımı alır."

"Güven oyu için teşekkürler. Onunla başa çıkabilmek için her türlü yardıma ihtiyacım var."

"Alexa zor biridir, ama sana bakışından anladığım kadarıyla, sandığın kadar yardıma ihtiyacın yok gibi görünüyor." Sözleri bana garip bir şekilde rahatlık verdi.

"Teşekkürler. Sydney'in bir dakikası var mı?"

"Hey Syd. Boş musun?" diye bağırdı.

"Evet, sanırım," diye cevap geldi uzak

ofisten. Rita beni adamın yanına götürdü.

Kesinlikle rahat kıyafetleri dışında, Sydney Perlmutter her yönüyle bir muhasebeci gibi görünüyordu: parmakları hesap makinesinde, yanında bir bilgisayar, cebinde bir kalem ve önünde çok satırlı bir not defteri. "Yardımcı olabilir miyim?

Bay..."

"McAllister," diye tamamladım ve elimi uzatarak tokalaştım. "Evan McAllister."

El sıkışması standart iki sarsıntılı bir sıkışmaydı ve gözleri beni dikkatle değerlendirdi. "Alexa'ya iyi davranın."

"Yapacağım," diye ona güvence verdim. Bu, vermek için kolay bir sözdü. "Peki sen neden buradasın?"

Ya Alexa bizim anlaşmamızı henüz onunla konuşmamıştı ya da o bunu beğenmemişti ve aptal rolü yapıyordu. Her iki durumda da ben konuya girdim. "Alexa, kira sözleşmesinin uzatılması konusunda ev sahibinle sorunlar yaşadığını söyledi."

Gözlerini kısarak kollarını kavuşturdu, ama sessiz kaldı.

"Alexa seni çok takdir ediyor, Sydney, ve bu durumun adil olmadığını düşünüyor."

Sözlerimden sonra yüzü yumuşadı, ama sesini çıkarmadı. "Alexa, sana yardım edip edemeyeceğimi sordu."

Kollarını açtı, bu küçük bir zaferdi. "Nasıl yardımcı olabileceğimi bilmiyorum."

"Bu tür durumlarla çok kez karşılaştım. Kira sözleşmenize bir göz atabilir miyim?"

"O lanet şeyi okumak için yardıma ihtiyacım yok. Kaba konuşmam için özür dilerim. Önceki ev sahibimiz Bayan Quenton vefat etti ve oğlu Jason..."

"Aptal," diye onun yerine cümleyi tamamladım.

O da homurdanarak başını salladı. "O ve daha kötü yüzlerce isim."

Sydney biraz daha tartıştı, ama sonunda onu ikna ederek Kira sözleşmesinin bir kopyasını alıp gitmeme izin verdi. Bana yardımcı olacak bir şey bulacağımı hiç sanmıyordu.

Albert beni aşağıdan aldıktan sonra, arabanın arkasından telefon ettim. "Merhaba Diane. Jason Quenton hakkında bulabileceğin her şeyi araştırmanı istiyorum." Adını heceledim. "Sonra da ona ulaş." Numarayı okudum. "Bu öğleden sonra saat dörtte ofisimizde bir toplantı ayarla. Söyle Anita, toplantı odasına ihtiyacım var. Hayır cevabını kabul etme. Babam şehir dışında olduğu için, odayı isteyen herkesten daha üstün konumdaydım.

"Peki bu Bay Quenton'a ne diyeceğim?" "Sessiz ol.

Çok gizli özel bir fırsat." "Ya meşgulse?"

"Bunu kaçırırsa pişman olacak ve ona iki adet kimlik belgesi getirmesi gerektiğini söyle. Güvenlik görevlilerine toplantı odasına iki gardiyan yerleştirip, içeri girmeden önce cep telefonunu almalarını söyle."

Kıkırdadı. "Ne yapacağımı biliyorum." Sonra bankayı aradım.

ALEXA

EVAN'IN BANKACILIĞIN MATEMATIKTEN ÇOK İLİŞKİLERLE İLGİLİ OLDUĞU YÖNÜNDEKİ SÖZLERİNİ TEKRARLADIĞIMDA BAY PEREZ OLDUKÇA ETKİLENMİŞ GÖRÜNÜYORDU. banacılıkta matematiğin değil ilişkilerin daha önemli olduğunu söylediğimde oldukça etkilendi.

Konuşmamız bitmeden önce, başvurusuna iki küçük değişiklik daha önerdim.

O mutlu bir şekilde ayrıldı ve ben de bu sefer onay sürecinden geçmesi için ona şans diledim. Mahalle, eklemek istediği bodega sayesinde iyi hizmet alacaktı.

Rita, Bay Perez'i uğurladıktan hemen sonra kapıma geldi.

Bay Perez'i kapıdan çıkarır çıkarmaz Rita kapımda belirdi. "Artık açabiliriz."

Çantamı kenara kaydurdım ve bu sabahki kutuyu masamın altından çıkardım.

Rita heyecandan titriyordu. "Penguenleri sever, bu yüzden bu iyi olacak."

"Penguenler mi?"

"İmparator penguenlerin çiftleşme alışkanlıklarını çok iyi biliyordu. Bunun ne kadar nadir bir şey olduğunu biliyor musun? Bana sorarsan, o tam bir av. Yakışıklı ve tıpkı Sydney gibi penguenleri seviyor." Bana göre Evan ve Sydney birbirlerinin tam zıttıydılar, ama Rita dünyayı bu şekilde görmek istiyorsa, ben kimdim ki itiraz edeyim.

Küçük beyaz kutuyu çıkardım ve masanın üzerine koydum. Apple logosu onu ele veriyordu.

"Vay canına. Yeni bir telefon. Çok düşünceli bir davranış. Sana iyi olacağını söylemiştim. Bir kutu para kadar iyi değil, ama çok daha kişisel."

Kan basıncım yükseldi. Ona eski telefonumun iyi olduğunu söylemiştim. "Hadi, açmayacak mısın?"

"Ama ona eski telefonumun iyi olduğunu söyledim." Pes ettim ve parlak yeni telefonu çıkardım. Kutunun içinde bir kart vardı.

Sizin için ayarlandı ve kullanıma hazır. Hazır olduğunuzda mevcut numaranızı bu telefona aktarabiliriz.

Kartta bir telefon numarası vardı ve telefonu açtığımda, tamamen şarj olmuştu ve bir kısa mesaj vardı.

EVAN: İstedğin kadar kızabilirsin. Eski telefonun tehlikeliydi. Bunu dondurma yerken tartışabiliriz.

"Ne yazıyor?" Rita gülümsememi izlerken sordu. O da okuyabilsin diye telefonu ona döndürdüm.

"Gördün mü? Ne kadar düşünceli. Ve haklı da, bu şehirde dolaşan bir kız için güvenilir bir telefon çok önemli."

"Ama kimseye borçlu olmamakla ilgili kuralımı biliyorsun. Kendi paramla bir tane almak istedim."

"Ve onun nazik davranışını cezalandırmak mı istiyorsun? Sydney bana gül verdiğinde, burnumu kıvrıyor muyum? Hayır, onların ifade ettiği düşünceyi takdir ediyorum. Kızım, ara sıra hediye kabul etmeyi öğrenmelisin. Gerçekten, senin istemediğin bir şeyi yapman için sana rüşvet vermeye çalıştığını mı düşünüyorsun?"

"Hayır, sanmıyorum," diye itiraf ettim. Ofis masamda seks yapmak dışında pek çok şeyi reddetmemiştim.

"Paylaşabileceğin çikolatalar bekliyordum, ama bunun da çok tatlı olduğunu itiraf etmeliyim."

"Evet."

"Kadınlar yüzyıllardır erkeklere hediyeler için paradan başka şekillerde teşekkür ediyorlar."

"Evet." Yanaklarım kızardı. Evan'a oral seks yapmamı ima edeceğini beklemiyordum.

"Ona çok güzel bir akşam yemeği pişir," diye önerdi.

O gittikten sonra, Evan'ın hak ettiği mesajı yazdım.

BEN: Teşekkürler.

EVAN: Rica ederim. Eve geldiğinde bana modellik yapmanı sabırsızlıkla bekliyorum.

BEN: Telefonu kastetmişim. Düşüncen güzeldi ama kabul edemem.

Telefonum hemen çaldı. İlk sözü ben söyledim. "Bu bin dolarlık bir telefon. Kabul edemem."

"Bunu iş için bir aksesuar olarak düşün," dedi Evan. "Kostümün bir parçası olarak. Onu taşıyacaksın. Fotoğraf çekilirken masanın üzerine koyacaksın. Senin boktan şeyin, kız arkadaşımın toplum içinde taşınması için uygun değil. İşimiz bittiğinde, kendini daha iyi hissedeceksen onu bir evsize verebilirsin. Ama o zamana kadar onu taşıyacaksın, çünkü seninki güvenli."

"Tamam. Taşıyacağım, ama çalıştırmayacağım. Beni zorlayamazsın."

"Tanrım, kadın, tartışırken çok seksisin, ama bu bir şeyi değiştirmiyor. Onu saklayacaksın."

"Bu bir prensip meselesi. Kendi paramı kendim kazanıyorum. Kimseye borcum yok ve bu bin dolarlık bir telefon, birkaç çiçek değil."

"Kızım için en azından bunu yapabilirim."

Bana her öyle dediğinde kalbim eriyordu. "Yardımcı olmak istiyorsan, dairemnden birkaç şey almam gerekiyor. Daha sonra orada bulu up, o büyük kaslarınla birkaç şeyi benim için taşıyabilirsin.

."

"Ne zaman olacağını bana haber ver."

Telefonu kapattığımızda, hediye konusundaki tartışmamızın bitmediğini hissettim.

BÖLÜM 33

ALEXA

PERŞEMBE ÖĞLEDEN SONRA EVAN GERİ DÖNDÜĞÜNÜ VE havaalanından ayrıldığını söyledi.

Onu apartmanımda karşılamak için işten erken çıktım. Tek başıma taşıyabileceğimden daha fazla eşya olacaktı. Eski kapımın önünde tereddüt ettim, içeride ne bulacağımı düşünerek korkuyordum ve uzun süre orada kalmak istemediğim için mesajı bekledim.

Karşı daireden Bayan Dorits kapısını açtı. "Kendini dışarıda mı kilitledin canım? Senin için kapıcıyı çağırabilirim."

"Hayır, teşekkürler." Anahtarımı kaldırdım. "Erkek arkadaşımın gelmesini bekliyorum
gelmesini bekliyorum." *Erkek arkadaşım* demek garip bir şekilde hoş geldi. Bunu daha sık yapmalıyım.

"Koridorda çok uzun süre kalma. Kızıl saçlı çocuk buralarda."

"Kalmayacağım." Pinky'den bahsedilmesi tüylerimi diken diken etti.

Kafasını salladı ve dairesine geri çekildi. Muhtemelen deli olduğumu düşünmüştü.

EVAN: Beş dakika sonra orada olurum.

Yakındı, ben de anahtarı çevirdim.

İçerisi eskisi kadar kötüydü, ama şimdi küf kokuyordu. Daha içeri girince, banyo tezgahına bir damla su düştüğünü fark ettim. Sızıntı

onarılmamıştı, tavanım da öyle.

Kapıyı kapattıktan sonra ilk olarak gümüş renkli hedef günlüğümü aldım. Tanrıya şükür iyi durumdaydı. Dolabımdaki eşyaları çantaya koymaya başladım, sonra bir telefon görüşmesi yapmak için durdum.

"Bay Zhukov, ben Alexa Borelli. Dairemdeki sızıntı hala tamir edilmemiş gibi görünüyor ve tavan..."

"Hanımefendi, bizi içeri alabileceğiniz bir tarih belirlemek için aramanızı bekliyordum." Bu saçmalıktı. Anahtarı vardı.

Sesimi sakın tuttum. "O zaman yarın yapabiliriz."

Sanki karşı tarafta bir şey tükürmüş gibi ses geldi. "Üzgünüm. Frank'in müsait olduğu tek gün Cuma."

"Yarın cuma," diye hatırlattım.

"Yarın için randevusu var. Seni gelecek Cuma için yazdım." "Ne kadar erken?" diye sordum.

"Söyleyemem. Cuma günü iş bitiminden önce bir saatte."

Zhukov'a kızmak beni bu duruma sokmuş olabileceğinden, cevabımı tek kelimeyle sınırladım: "Cuma." Telefonu kapatana kadar bağırmadım. Bu, kablo şirketiyle uğraşmaktan daha kötüydü.

Şifonyerin çekmecesini açtım, ama çok sert çekince çekmece yere düştü. Yine de eşyaları toplamaya başladım, kafamda lanet Zhukov'a küfrederek.

Evan ve Albert geldiklerinde Evan'ın ilk söylediği şey, "Burası geçen seferkinden daha da kötü görünüyor" oldu.

"Daha önce daha iyiydi." Yıkılmış tavana ellerimi kaldırdım. "Neden tamir edilmedi ve bu halı..." Halıyı tekmeledi. "değiştirilmiş olmalıydı. Sağlıklı değil." Biz eşyaları çöp torbalarına koyarken o da böyle konuşmaya devam etti.

Albert sessizce çalışmaya devam etti ve ona bir yorum yapmasını beklediğimde omuz silkti.

Beş dakika sonra bu sefer taşıyabileceğimiz kadar eşya topladık ve koku yüzünden gereğinden fazla kalmak istemedim.

Çıktıktan sonra kapıyı kilitledim.

Koridordan bir bağırış geldi. "Hey, sarışın."

Gün daha da kötüye gitti. Loş ışıktaki Pinky'nin boyalı saçları kolayca fark edilebiliyordu. O ve dört adamı merdiven boşluğunun kapısından bize doğru yavaşça yürüdüler. "Bana elli dolar borçlusun, yoksa sen ve ben bir randevuya çıkacağız."

Pinky'nin ekibinden iki kişi daha merdiven kapısından çıktı — durum pek iyi değildi.

Bacağım titremeye başladı. Bu bir kabus senaryosuydu.

Albert taşıdığı çantaları yere bıraktı ve önümüze geçti. İri adam koridorun neredeyse tüm genişliğini kaplıyordu, ama şimdi yedi kişiydiler.

Even çantasını bıraktığında ben de çantamı bıraktım.

"Kararları kim veriyor?" Evan bana sessizce sordu.

"Öndeki adam. Pinky."

Grup bize doğru ilerledi. "Bu binada yabancılardan vergi alıyoruz," dedi Pinky.

Onu durdurmak için bir şey söyleyemeden, Evan Albert'ın omzuna dokundu. "Onunla ben konuşayım." Evan cüzdanını çıkardı. "Onun hakkında ne biliyoruz?" diye Albert'a fısıldadı.

"Bir erkek kardeşi var, Timothy," diye fısıldadı Albert.

Cüzdanından nakit para çıkaran Evan, öne doğru yürüdü. "Pinky. Sen ve ben konuşmalıyız... Yalnız başımıza."

Pinky burun kıvrıdı, ama Evan daha fazla para çıkardığında, adamlarına geride kalmalarını söyledi ve Evan'ın karşısına çıkmak için yarı yola kadar yürüdü.

Evan'ın söylediği tek kelimeyi anlayabildim: "Haşlanmış mı, kızarmış mı?"

Pinky gerginleşti, alaycı bir şekilde güldü ve haliya tükürdü. Parayı aldı ve adamlarını merdiven boşluğuna geri gönderdi.

Sonunda tekrar nefes alabilmeye başladığımda, çantaları aldım ve Evan ile Albert'ı takip ederek merdivenlere doğru yürüdüm.

Merdiven boşluğunun kapısına vardığımızda, Albert bize kalmamızı işaret etti ve önce içeri girip kontrol etti. "Temiz," dedi.

Evan'a sormak için zaman ayırdım, "Pinky kızgın görünüyordu. Ona ne dedin?"

EVAN

MERDIVEN KAPISINDA DURDUK VE ALBERT KONTROL ETMEK İÇİN ÖNDEN GİTTİ
. Kızıl saçlı pislik bize pusu kurmak isterse, bunu burada

burada olurdu.

Albert'ın omzuna dokundum.

O da başını sallayıp merdiven boşluğunu kontrol etmeye gitti. "Söyle bana," diye ısrar etti Alexa.

Burası oturup tartışmak için uygun bir yer değildi. "Kızıl saçlı arkadaşına, evine bir şey olmaması için para verdim," diye açıkladım.

"Yeterince ayrıntılı değil," dedi.

Albert tekrar ortaya çıktı.

"Ortalık temiz."

Alexa'yı önüme itip merdivenlerden aşağı inmeye başladık.

Alexa ilk sahanlıkta durdu. "Devam et."

"Ve ona, sana bir daha yan gözle bakarsa hoşuma gitmeyeceğini söyledim."

O güldü ve tekrar aşağı inmeye başladı. "Eminim bu çok iyi gitmiştir. Kızartılmış mı haşlanmış mı dedin. Onunla kahvaltı toplantısı mı planlıyorsun?" diye sordu. Görünüşe göre, benim istediğimden daha fazlasını duymuştu.

"Eğer sinirlenirsem, küçük kardeşinin hayalarını pişirip ona yedireceğimi söyledim."

O öğürerek elini hızla ağzıma götürdü. "Sen delisin," diye bağırdı kendini toparlayınca.

"Korkuyu anlaması gerekiyordu," diye karşılık verdim. "Ve bunu gerçekten yapar mıydın?"

"Tabii ki. Bu onun anlayacağı bir dil." "Evan, o kızdırmak isteyeceğin biri değil."

Omuz silktim ve onu ileri doğru itekledim. "Biz iyiyiz. Onu arkadaşlarının önünde iyi göstermiş oldum."

Hayal kırıklığıyla yanaklarını şişirdi. "Onunla ilgili hiçbir şey iyi değildir. Onda bir vida eksik değil. Onun bir düzine vidası eksik. Ona güvenemezsin."

Bir sonraki merdiven sahanlığına kadar bekledim ve devam ettim. "Bak. Adamlarına benden ne kadar para aldığını övünebilir, gerisini söylemeyebilir. Onu doğrudan tehdit etseydim, maço gururu geri adım atmasına izin vermezdi, ama ailesinden bahsedersen, geri adım atacak ve küçük kardeşine zarar verme "

Bunu bir saniye düşündü. "Bu riskli. O, genellikle uğraştığın insanlardan çok daha az tahmin edilebilir."

Yapılan yapılmıştı. "Neden sana borcun olduğunu söyledi ki?"
"Bilmek istemezsin."
Zemin kata vardığımızda, "Bina yöneticisinin dairesi nerede?" diye sordum.
Alexa döndü. "Neden?"
"Onunla konuşmak istiyorum." "Güven bana. Konuşmak istemezsin."
"Beni idare et. Adı ne?" Yürümeye başladı. "Zhukov."
Soldaki son kapı, ama zamanını boşa harcıyorsun. O işe yaramazdan da beter."
"Sokakta beni bekle," dedim ve kızımın birlikte giden Albert'e başımı salladım.
Onlar gözden kaybolduğunda, kapıyı çaldım.
Gri saçlı, at nalı şeklinde bir yüzü olan, tişört giymiş kısa boylu bir adam elinde bira ile kapıyı açtı. "Evet?"
"Bay Zhukov?"
"Kim soruyor?"
Cüzdanımı açıp 100 dolarlık banknot çıkardım. "Benjamin Franklin."
Cevap vermeden önce beni bir saniye süzdü. "Ben Zhukov." Elini uzattı.
Ona banknotu verdim. "Binanın sahibiyle görüşmek istiyorum." Bir banknot daha çıkardım. Hareket etmediğinde, üçüncü bir banknot daha ekledim.
Sonunda, istediğim isim ve numaranın yazılı olduğu kirli bir kartviziti almak için bir yüzlük daha vermek zorunda kaldım.

ALEXA

BİRKAÇ ÇANTAYLA ARABAYA BINDIKTEN SONRA
bagajda, erkeğime sarıldım. Daha çok ona yapıştım. Bacağım hala yaşadığım deneyimden titriyordu.

O sırtımı okşadı. "Artık güvendesin. O sana zarar veremez."

Ben sadece ona daha sıkı sarıldım.

"Her erkek arkadaşın yapacağı şey bu," diye şaka yaptı.

Ama Pinky şaka yapılacak bir konu değildi. "Hayır. O adam söz konusu olduğunda olmaz." Tek cevabı beni sıkıca sarılmak ve sırtımı okşamaktı.

Her zamanki gibi takım elbise giymişti, ama ceketinin içinden elimi geçirip onların bilmediği kaslarını okşadığımda, onu gömleksiz bir Tarzan olarak hayal edebildim, koruyucu, korkusuz ve bu beton ormanı da dahil olmak üzere, gözetlediği her şeyin kralı. beton ormanı da dahil.

Tarzan'ın aslanla dövüşmesi gibi, hiç tereddüt etmeden Pinky'ye saldırmıştı. Mahallemde bunu yapacak cesareti olan ya da yeterince çılgın olan başka kimse yoktu. Ama benim Evan'ım hiç çekinmedi, tereddüt etmedi.

Ona neden Wall Street'in Köpekbalığı dediklerini anlamıştım. Gwen haklıydı, keskin dişleri ve korkusuzluğu ile herkese kafa tutardı. Ve Pinky'nin küçük kardeşine saldırmak? Adamın merhametsiz olduğu yorumu tam isabetliydi. Evan bu öğleden sonra bunu benden saklamaya çalışmamıştı. O kendi başına tehlikeli biriydi.

Bana sarıldı, ama onun soğuk bir tarafı da olduğunu unutmamam gerekiyordu, makalelerde yazdığı gibi, büyük beyaz köpekbalığı kadar merhametsizdi ve bu da onu iş dünyasında yenilmez kılıyordu. Pinky'nin küçük kardeşini tehdit etmeye hazır olması bunun kanıtıydı.

Bugünden sonra, Evan'ın beni kurtardığı bir başka örnek daha ekleyebilirdim, bu sefer her kadının korktuğu bir şeyden. Pinky geldiğinde o koridorda giysi çantalarıyla yalnız olsaydım, sonuç çok farklı olabilirdi.

Ancak Evan'ın Pinky'ye yönelik tehditlerinden sonra, Evan ve ben işimizi bitirdiğimizde burası benim için daha tehlikeli bir yer haline gelmişti. Elli dolar, gelecekte başımı beladan kurtarmaya yetmeyebilirdi. Bu rahatsız edici bir düşünceydi. Güvende olmak için ne kadar uzağa taşınmam gerekecekti?

BÖLÜM 34

ALEXA

ERTESİ SABAH GEÇ SAATLERDE RITA KORIDORDAN BAĞIRDI: "SYDNEY, BURAYA GEL buraya gel. Az önce ne geldiğine inanamayacaksın."

Beni çağırmamıştı, ama merakım beni masamdan kalkıp ne olduğunu araştırmaya zorladı.

Sydney bir belgeyi karıştırıyordu. "İnanamıyorum." "Bu gerçek, değil mi?" Rita, onun omzunun üzerinden bakarak sordu.

"Bitirmeme izin ver," dedi. "Ee?"

diye tekrar sordu.

"Sessiz ol canım. İmzalamadan önce bunu okumam lazım." İki sayfa daha okuduktan sonra belgeyi masanın üzerine koydu ve kalemını çıkardı. "Bana doğru görünüyor."

"Fikrini ne değiştirdi?" diye sordu. Hala bunun ne olduğunu bilmiyordum.

"Ne değil, kim." Bana döndü. "Alexa, şüphelerim vardı, ama senin Bay McAllister'ın bir mucize yaratıcı. Onu sevdim. Sana nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum. Ya da ona."

"Bay Quenton kira uzatma sözleşmesini imzaladı," diye açıkladı Rita. Elini kaldırdı. "Biliyorum. Ona akvaryum üyeliği alabiliriz, böylece istediği zaman penguenleri ziyaret edebilir."

Onlar benim için ikinci bir aile gibi olmuştu ve onları bu kadar mutlu görmek kalbimi eritti. Sonra, erkek arkadaşımın bu büyük sorunda onlara yardım etmesine katkıda bulunmuş olmaktan dolayı garip bir gurur hissettim.

"Sorun değil canım," dedi Sydney. "Ama en azından onu da akşam yemeğine davet etmeliyiz." Bana bakıyordu. "Ne dersin Alexa?"

Onların beklediği şeyi söylemekten başka seçeneğim yoktu. "Ona sorarım. Bence hoşuna gider."

Erkek arkadaşımı Perlmutter'ların akşam yemeğine mi getirecektim? Bu, iki hayatımı tahmin ettiğimden daha fazla karmaşık hale getiriyordu. Her zaman sabahları normal bir Brooklyn kızı olarak CPA'ya giderken, akşamları ise Wall Street'in Köpekbalığı olarak bilinen Manhattanlı iş adamının kız arkadaşı olarak nehrin karşısına eve dönebileceğimi düşünmüştüm.

Onlar tamamen farklı çevrelerde dolaşıyorlardı. Aynı şekilde konuşmuyorlar, aynı şekilde giyinmiyorlar, hatta aynı şekilde yemek yemiyorlardı. Evan, çıkmaya başladığımızda pizzayı bile çatal bıçakla yiyordu.

Rita, Evan'ın penguenler hakkındaki bilgisiyle ikna olmuştu, ancak Sydney'in "kurnaz şehirli tipler" olarak adlandırdığı kişilere olan güvensizliği çok derindi ve Evan açıkça bu kategoriye giriyordu.

Bana teşekkürlerini ettikten sonra, küçük ofisime kapandım ve telefonu çevirdim.

"Ne yaptın? Yani, bunu nasıl başardın?" diye sordum, o telefonu açar açmaz. "Kira sözleşmesinin uzatılmasını sağladık. Yardımın için teşekkürler. Bu, onlar için çok önemli." Her şeyi söyledikten sonra nefes aldım.

"Sana da günaydın."

"Nasıl başardın? Bir gün bile geçmedi." Sanki bir sihirbazlık numarasının sırrını öğrenmek istermişçesine soruyu pat diye sordum.

"Ah, imansızlar. Bu anlaşmamızın bir parçasıydı ve ben sözlerimi her zaman tutarım, güzelim."

Bir saniye gözlerimi kapattım ve onun alçak sesinin telefondan sızıp telefonun içinden sızıp sıcak çikolata gibi üzerime akmasına izin verdim. *Neden onun dudaklarından çıkan "güzellerim" kelimesi hala içimde o karıncalanma hissini uyandırıyor?*

Kira sözleşmesinin uzatılması anlaşmamızın bir parçasıydı. Ama bu, Perlmutterlar için etkileyiciliğini veya yararını azaltmıyordu.

Bir saniye sonra, terbiyemi hatırlamak için geri adım attım. "Günaydın sevgili erkek arkadaşım. Çok iyiyim, teşekkürler. Bu güzel sabah nasılsın ? *Sevgili erkek arkadaşım*dan daha iyi bir ifade bulmam gerekiyordu. "Artık senin harika sesini ereksiyon şakası olmadan duyabildiğim için çok daha iyiyim."

"Evet, evet, buna fazla alışma. Artık bu konuyu kapattığımızı göre, kira uzatmasını nasıl hallettin? Rita, birdenbire ortaya çıktığını söyledi.

ortaya çıktığını söyledi. Sydney ile birlikte gidip pazarlık yapmaya yardım edeceğini sanıyordum." Cevap vermediğinde, bir an için hepimizin yanlış bir sonuca vardığımızı düşündüm. "Sen de dahil oldun, değil mi?"

"Söyleyecek tek bir şeyim var. Sen mutluyusan, ben de mutluyum."

"Bu bir açıklama değil."

"Sana daha önce de söyledim, ben sorunları çözerim. İşim bu.

Büyükbabamın bir sözü vardı. Herkese yardım edemezsin, ama birine yardım edebilirsin. Sen benden onlara yardım etmemi istedin. Onlar senin için önemli, bu yüzden benim için de önemli. Hepsi bu kadar."

En azından kendimi rezil etmemiştim. O bir şeyler yapmıştı. Şimdilik ondan daha fazlasını öğrenemeyecektim. "Rita, penguinleri görebilmen için sana akvaryum üyeliği alacağını söylediğinde lütfen ona gülme."

"Çok düşünceli bir davranış," dedi sesinde hiç alaycılık olmadan. "Ve akşam yemeğine gelmemizi istiyorlar. Daha sonra bir bahane bulurum onlara Lüksemburg'u satın almakla meşgul olduğunu falan söyleyeceğim." Güldü. "Seni utandıracağımdan mı korkuyorsun?"

"Hayır. Pek sayılmaz."

"Akşam yemeği çok hoş olur."

Buna ne cevap vereceğimi bilemedim. Reddedeceğini düşünmüştüm. Permutterlar onun sevdiği türden insanların tam tersiydi. Sydney bir keresinde bana sahip olduğu tek takım elbisenin kendisine uymadığını, ama bunun önemli olmadığını çünkü onu sadece cenazelerde giydiğini söylemişti.

Aslında yapmam gereken şey erkeğimi düşünmekken, çalışmam gerektiğini bahane ederek telefonu kapattım. Ona karşı hissettiklerim nefretten merak, sonra da hayranlık ve sevgiye dönüşmüştü. Bir zamanlar çocuklar için ikinci milyonu kazanmak için ona ne kadar katlanmam gerektiğini düşünürken, şimdi açıkça farklı bir noktadaydım.

Gwen, Evan'ın bir çapkın olduğunu ve başka birine geçeceğini söylemişti. Bu beni de kapsıyor muydu? Page Six, onun çoğu kadından daha uzun süre dayandığını yazmıştı. Şimdi ise McAllister Minx olarak ne kadar kalabileceğimi merak ediyordum.

Evan başlangıçta, birkaç aydan fazla onun kız arkadaşı rolünü oynamam gerekmeyeceğini söylemişti. Benden sıkıldığını gösteren ne gibi işaretler görürdüm?

Erkekler hakkında benden çok daha fazla şey bilen Gwen'in haklı olduğunu gösteren işaretler ne olacaktı?

Bu soruların midemde yarattığı boşluk, bana garip bir gerçeği gösterdi. Düşmanıma aşık olmuşum.

Bir saat sonra, ofisimden çıkıp Rita'nın yanına gittiğimde, kafasını salladı ve bana kötü bir bakış attı. Onunla beklemek işe yaramazdı, bu yüzden "Ne yaptım?" diye sordum.

Yine başını salladı. "Sen benim kızım olsaydın, senden utanırdım."

Onun yanındaki koltuğa çökerek bunu kabul ettim. "Akşam yemeğine gelecek, ama seni uyarmam gerek, o... senin alıştığın insanlardan farklı."

Rita hala sallanan başını derin bir iç çekerek ekledi. "Kendini dinlemelisin Alex. O gerçekten iyi birine benziyor. Bir hafta boyunca sana çiçek gönderdi, bize yardım etmek için özel olarak ofise geldi, ki bu konuda da başarılı oldu, ve güvenliğinin için yeni bir telefon aldı. Sen ne yaptın? Sinirlendin ve ona bağırdın..."

"Öyle yapmadım."

"Yaptın. Gelecekte konuşmalarının özel kalmasını istiyorsan, kapını kapatmalısın."

EVAN

BABAMIN MARTIN VE NORTHERN AEROSPACE İLE İLGİLİ İSTEĞİ HAKKINDA EPEY DÜŞÜNDÜM.

Martin ve Northern Aerospace ile ilgili isteği hakkında epey düşündüm. Son zamanlarda Martin'le onun yetki alanıyla ilgili hiçbir şey konuşmadığım için, ona doğrudan sorular sorarsam şüphelenirdi.

Diane'in yukarıdaki ziyaretinin sonucunu bekledim.

Asansör kapısı çaldı ve birkaç saniye sonra o ortaya çıktı. "Alın, tüm dosya burada." İki dosya klasörünü masama koydu. "Bu sabah biriyle dokuz tur golf oynamaya çıktı, yani dosyaları geri almam gerekene kadar iki saat kadar vaktiniz var."

"Herhangi bir sorun var mı?" diye sordum.

"Hiç de değil. Asistanı hiçbir şeyden haberi yok. Çok güzel, ama hiçbir şeyden haberi yok."

Martin'in yönetici seçerken kullandığı kriterler benimkilerle hiç aynı olmamıştı.

Diane çıkarken kapıyı kapattı. "Benimki öyle olmadığı için çok mutluyum."

Çıkarken bana gülümsedi ve kapıyı kapattı.
İlk klasörü açtım ve Northern Aerospace'in notlarını ve yazışmalarını incelemeye başladım. Tam olarak ne bulmayı umduğumu bilmiyordum ama sonunda buldum: ikinci bir dosya. Mektup bana yazılmıştı ama ben hiç almamıştım.

Tarihine baktığımda, o ofisten ayrıldıktan birkaç hafta sonra yazılmıştı.

Bay McAllister;

Bu konuyu gizli tutabileceğimizi umuyorum, ancak geçen hafta bizimle görüşmesi için gönderdiğiniz Grap adlı sapık hakkında hiçbir şey yapılmazsa, işlemimizi sonlandırmaktan başka çarem kalmayacaktır.

İşlemimizi sonlandırmaktan başka çarem kalmayacaktır.

Bir şirketin tek bir kişinin eylemleriyle yargılanmaması gerektiğini anlıyorum, ancak bu konuyu nasıl ele alacağınız, sizin, babanız ve McAllister International hakkında bilmem gereken her şeyi bana anlatacaktır.

Onun gibi biriyle hiç iş yapmadım ve asla da yapmayacağım.

Kızımı alkolle sarhoş edip onunla birlikte oldu. O gece hakkında tek hatırladığı şey, ertesi sabah onun odasında çıplak olarak uyanmış olması.

Kızım çok hassas bir yapıya sahip, bu yüzden polise başvurmayı düşünmüyorum, çünkü uyuşturucu testi için çok fazla zaman geçti.

Bu kişi bir daha benim şehrimde ayak basarsa, bir babanın adaletinin ona aşırı önyargıyla uygulanacağından emin olabilir.

Üç gün içinde sizden haber bekliyorum.

İmza okunaksızdı, muhtemelen aşırı nefretten dolayı.

Adam muhtemelen Martin'i onun için öldürmemi bekliyordu. Doğrulamam gerekirdi, ama Grap, Graff'ın bozulmuş hali olmalıydı.

Arka tarafına zımbalanmış FedEx zarfı, neden hiç almadığımı açıklıyordu. Zarf, önceki ofisim olan 26-2 posta durağına gönderilmişti ve Martin ya da sekreteri, bariz nedenlerden dolayı zarfı açmış ve iletmemişti.

Asla fazla dikkatli olamazsınız, bu yüzden dosya klasörlerini Diane'e iade etmeden önce mektubun beş kopyasını çıkardım. "Bunları şimdi geri koyabilirsin. Oh, ve

Martin'in son iki aylık seyahat programına ihtiyacım var. Hayır. Ağı genişletelim. Son iki aydır Martin'in departmanındaki herkesin programına ihtiyacım var."

Elimde tuttuğum katlanmış kağıt parçalarına baktı. "Yüzündeki ifadeden, aradığımı bulduğunu anlıyorum."

Başımı salladım. "Terasta öğle yemeği yemek istiyorum, rosto sandviç gönderirseniz çok sevinirim."

Klasörleri aldı ve ayağa kalktı. "Hemen getiririm. Ben de size eşlik edeyim mi?"

"Üzgünüm. Bugün olmaz."

Bu durum tam bir karmaşaydı ve düşünmem gereken şeyler vardı. Yalnız başıma.

GÜNÜN SONUNDA, AILEMİN BENİM İÇİN EN ÖNEMLİ ŞEY OLMASI GEREKTİĞİ SONUCUNA VARDIM

en önemli önceliğim olması gerektiği sonucuna vardım. Martin'e yöneltilen bu suçlama ne kadar aşağılık olsa da, yönetim kurulu toplantısından önce bu konuyu gündeme getirmek Graff ailesine bir saldırı gibi görünecekti. Bu, babamın şu anda kaldıramayacağı bir şekilde Martin'in babasıyla bir kavgaya yol açacaktı.

En zor kısmı ise, hepsinin benim hatam olmasıydı. O lanet mezcal ile kafayı bulmuş, o lanet solucanı yutmuş ve lanet olası çeşmede eğlenmişim. Her şeyi mahvetmişim.

Ailem ve babam için Martin'le ilgilenmek beklemek zorundaydı.

BÖLÜM 35

EVAN

ALEXA: Geliyorum. Bir yere ayrılma. Yemek getiriyorum.

MESAJI İLGİNÇ VE BİRAZ HEYECAN VERİCİYDİ. TALEPKARDI bu yeni bir şeydi ve ben teklif etmeme rağmen Alexa ilk görüşmemizden beri ofisime gelmemişti.

O gelene kadar ne kadar vaktim olduğunu bilmeden, normalde dağınık olan masamı düzeltmeye başladım. Görsel olarak en iyi şekilde çalışıyordum, eşyaları masaüstüm ve küçük toplantı masamın üzerine dağıtıyordum.

"Bir şey mi kaybettin?" diye sordu Diane kapıdan.

"Ben hiçbir şeyi kaybetmem." Kafamı kaldırdım. "Alexa öğle yemeği getiriyor." Öğle yemeği kısmı bir tahmindir.

"Kes şunu. Sen düzenli biri değilsin."

Onu görmezden gelip bir sonraki kağıt yığınına geçtim. "Aşağıdaki güvenlik sorunsuz geçebilmesini sağlamalısın."

"Onu etkilemek zorunda değilsin. O seni istiyor, sahte, düzenli bir versiyonunu değil."

"Beni istiyor" çok hoş bir ifadeydi.

"Ayrıca," diye devam etti. "Seninle birlikte yaşadığına göre, senin böyle davrandığını zaten biliyor." Kolunu odanın etrafında gezdirdi.

Durup dikleştirdim. "Şimdi de ilişki danışmanı mı oldun?"

"İnsanları okumam için bana para ödemiyor musun? Ayrıca ben bir kadınıym. Erkeklerden hoşlansaydım, beni etkilemek için sahte davranan bir erkeği istemezdim.

"

"Aşağıda arayabileceğin kimse yok mu?"

"Hallettim bile."

"Ne zaman? Daha yeni söyledim."

"İlk gün buradan ayrıldıktan hemen sonra. Ondan hoşlandığın ve geri gelmesini istediğin belliydi, ben de güvenliğe onun adını ve fotoğrafını verdim."

Kafamı salladım. Beni bir kez daha şaşırtmıştı. "Sen harikasın." "Zam zamanı geldiğinde bunu unutma."

Bir saat geçti ve kapı açıldı, işte kızım oradaydı. "Yemek yerken rahatsız edilmek istemiyoruz," dedi Diane'e, elinde bir market poşeti tutarak.

"Anlaşıldı," dedi Diane neşeli bir sesle. "Afiyet olsun."

Gözlerinde yaramazlık olan Alexa, kapıya yaslandı.

Açık olan hesap tablosunu kapattım ve kilidin klik sesini duydum, daha doğrusu benim sikim duydu. Kilitli bir ofis kapısının arkasında kız arkadaşım ile baş başa kalmak bir süredir fantezilerimden biriydi. "Bu bir sürpriz," dedim, güzel manzarayı içime çekerek, artan tahrikimi gizlemek için oturmaya devam ettim. "Hoş bir sürpriz." Soğukkanlı olabilirdim.

Hızla masaya ulaştı. "Teşekkür etmek için geldim." Çantayı masanın üzerine koydu.

"Gerek yok." Bluzunun ilk düğmesini açtığı anda, penisim anında meraklanmaktan tamamen sertleşmeye geçti. Fantezim bu kısmı atlamıştı.

"Hayır, gerek var. Bana bunu sen gönderdin," dedi, yavaşça diğer düğmeleri de açarken. "Ve haklıydın." Üstünü çıkardı ve yanına attı. "Kırmızı, güç rengidir. Bana güven verdi."

Bunu durdurmak için hiçbir şey söylemek ya da yapmak istemediğimden, zorlukla yutkundum. "Ama söylemediğin şey," diye ekledi, göğüslerini avuçlayarak, "bunun ne kadar yumuşak olduğunu söylemedin. Ve beni ne kadar iyi desteklediğini. Bunu giydim ve ne düşündüm biliyor musun?"

Yutkundum ve başımı salladım.

"Neredeyse sikilebilir gibi göründüklerini düşündüm."

Pantolonumda biraz daha az acı veren bir pozisyona geçtim.

Kaşlarını kaldırarak gülümsedi. "Orada bir sorun mu var, koca adam?"

"Bana ne yaptığını biliyorsun." Ayağa kalkmaya başladım. "Otur," diye homurdandı. "Henüz bitirmedim."

Sandalyeye geri oturdum.

"Biraz daha yakın olsalardı diye düşünüyordum." Göğüslerini birbirine yaklaştırdı. "Böyle olsaydı, onları sikmene izin verebilirdim."

Bunun ne kadar harika bir fikir olduğunu düşünerek homurdandım.

Birkaç saniye sonra pantolonunu indiriyordu ve sütyeniyle uyumlu tanga görünür hale geldi. Onları çıkardı. "Rita'nın bu sabah söylediklerini biliyor musun?" Masayı dolaşıp sandalyemi döndürdü. "Ayağa kalk."

. "Beni masanın kenarına doğru itti.

Önüme diz çöktüğünde, beynimdeki tüm kan çekildi. O kemerimle uğraşmaya başladığında, kendimi bir fantezi dünyasında buldum. Daha önce hiçbir kadın ofisime gelip bana oral seks yapmayı teklif etmemişti ve sesim çıkmıyordu. "Hayır."

"Rita, benim yeterince minnettar olmadığımı ve sana uygun şekilde teşekkür etmem gerektiğini düşündü," dedi, fermuarımı açıp sikimi çıkarmak için uğraşırken. "Bay Perez de çok etkilendi ve sana teşekkür etmem gerektiğini söyledi." Dili sikimin ucunda oynadı.

"Ve bunu Rita mı önerdi?" diye ciyakladım.

Alexa dudaklarını ayırdı ve hızla beni içine alıp tekrar dışarı çıkardı.

Gözlerimi kapattım. Dizlerinin üzerine çökmüş, beni ağzına alan görüntüsü çok tahrik ediciydi.

İki eliyle penisimi kavradı ve okşadı. "Hayır. Sana akşam yemeği pişirmem gerektiğini düşündü."

Gözlerimi açıp bir bakmak istedim ama o bana bakıp sırtıttığında tekrar kapattım. Onunla böyle göz göze gelmek, utanç verici bir şekilde çok hızlı boşalmama neden olacaktı, bu yüzden başımı kaldırdım.

Beni boğazının derinliklerine aldı ve mırıldandı, titreşimler doğrudan testislerime gitti. Yaladı ve emdi, sonra bir pop sesiyle çekildi. "Bay Bu arada Perez krediyi aldı. Çok teşekkür ederim, kredi limitini yirmi bin artırdılar.

Elleri hareket etmeye devam etti.

"Bu iyi," diye inledim.

"Peki, ne düşünüyorsun? Akşam yemeği?" diye sordu, dilini dilini penisimin başına değdirdi. "Yoksa bunu mu?" Dilini penisimin ucunda daireler çizdi ve sonra ağzına alabildiği kadarını alıp tekrar çıkardı.

"İkisi de," diye nefes nefese söyledim ve parmaklarımı saçlarına geçirdim. Elini penisimin üzerinde yukarı aşağı gezdirdi, dudaklarını şapırdatıp dilini yavaşça penisimin uzunluğu boyunca gezdirdi.

O iki elini de kullanarak, ağzı ve diliyle senkronize bir şekilde okşayıp bükmeye başladığında aklımı kaçırdım. Patlamayı geciktirmek için beyzbolu düşünmem gerekmiyor muydu?

Sapımı daha sıkı kavradı, ağzıyla uyumlu bir şekilde içeri ve dışarı hareket etti, her vuruşta elleriyle büküyordu.

Kontrolümü kaybediyordum, artık beyzbol kelimesini bile heceleyemiyordum. Kaslarım gerildi, yükümü boğazına boşaltmaya hazırdım. Hava ciğerlerime sadece kısa nefeslerle giriyordu. Bu çok fazlaydı. Saçlarını yumrukladım.

Kötü kızım yine mırıldandı, beni neredeyse uçurumun kenarına getirdi. "Yeter," diye boğuk bir sesle bağırdım ve onu benden çekip ayağa kaldırdım.

ALEXA

BENİ ZORLA KALDIRDI. ŞİMDİ, BİR ELİNİ SAÇLARIMA KOYARAK, BİZİM Ağızlarımız birbirine bir santim uzaklıktaydı. "Mesajı aldım. Teşekkür etmek istiyorsun. Ama ben seni bu masada o kadar sert becereceğim ki, bana teşekkür etmek isteyecek ve yarın daha fazlası için geri geleceksin." Sonra ağzı ağzıma yapıştı.

Gözlerimi kapattım ve teslim oldum. Gerçekten minnettar olduğumu anlatmıştım —görev tamamlanmıştı. Ve onun penisinin görüntüsü, hissi ve tadı içimde bir ihtiyaç yaratmıştı.

Dillerimiz birbirine dolandı, kadifemsi pürüzsüz kaslar kontrol için birbirleriyle yarışıyordu. Gözlerimi kapattım ve tüm hislere teslim oldum, eli göğsümü buldu ve bizi döndürdü, böylece sırtım masaya dayandı.

Öpücükten kurtulup, gömleğinin düğmelerini açmaya başladım. "Tanrım, çok güzelsin." Ağzını bir göğsüme indirdi ve diğerine, emip dişleriyle ısırdı.

"Sen de öyle, koca adam." Gömlek düğmelerine sabrım kalmayınca, son düğmeyi kopardım ve gömlek uçup gitti. Gömleğini çıkardım.

"Şşş," dedi alçak sesle, bana asistanının dışarıda olduğunu hatırlatarak. Tangamı sertçe aşağı çekti ve ben bir bacağımı kaldırdım.

Ben de onun pantolonunu aşağı çekerek karşılık verdim ve pantolon ayak bileklerinde birikti. Cüzdanını hızlıca aradıktan sonra, masanın üzerine bir prezervatif attı.

Hızlı bir hareketle masanın kenarına çıktı.

Hiç vakit kaybetmeden önümde diz çöktü ve bacaklarımı ayırdı. Bir eliyle göğüslerimi okşarken, dili kıvrımlarımın derinliklerine daldı, klitorisime ulaştı ve şişmiş tomurcuğumu daireler çizerek yaladı. Hareket ederken sakalları iç uyluklarımı kaşıyordu.

Nefesim kesildi. "Siktir, Evan." Savunmasız klitorisime oral sihrini uyguladığında, bu hislere hazırlıklı değildim. Parmaklarımı saçlarına geçirip onu daha fazla baskı, daha fazla her şey için kendime çektim.

O biraz geri çekildi. "Adımı senin dudaklarından duymayı seviyorum, bebeğim." Onu geri çekmeye çalıştım ama bir parmağı içime girip ikinci parmağı da girince ve o özel hassas noktayı bulduğunda şaşırdım. O kötü parmakların ustaca kıvrılmasından sonra inlemelerimi tutamadım.

"Oh, lanet olsun, Evan."

"Aynen öyle, bebeğim. Seni masamın üzerinde becereceğim ve bunu asla unutmayacaksın."

Saçlarını kavrayarak kalçalarımı ona doğru salladım ve bacaklarımı daha da açtım. Duygularım yoğunlaştıkça nefesim kısa ve sık hale geldi. Farkına bile varmadan ayak parmaklarım kıvrıldı ve spazmlar beni ele geçirdi.

Başparmağını klitorisime götürdü ve üzerime çöken dalgalarla senkronize olarak bastırdı. Orgazm, beni saran parlak bir ateşe dönüştü ve bastıramadığım yüksek inlemeler çıkarmama neden oldu. Çok yüksek inlemelerdi, ama umursamadım.

Dalgalar yumuşadıkça, saçlarını tutan ölümcül tutuşumu bıraktım ve bacaklarım gevşedi. Buraya ona bu deneyimi yaşatmak için gelmiştim yaşatmak için gelmiştim ama o durumu tersine çevirdi.

Yukarı çıkarak göğüslerime öpücükler yağdırdı. Geri çekildiğinde, kaya gibi sert ereksiyonu önümde sallanıyordu.

Onu yakaladım ve prezervatif paketini yırtarken ona hafifçe çektim.

O kendini koruyan kılıfı takarken ben sabırsızlıkla bekledim.

Masayı temizlerken bir yığın kağıt yere düştü. "Arkanı dön."

Döndüm ve kalçalarımı masanın kenarına dayayarak bacaklarımı açtım ve masanın uzak kenarını tuttum. Onun ağzının sıcaklığından sonra meme uçlarıma değen soğuk ahşap şok ediciydi.

Arkamda pozisyon aldı. "Tanrım, çok ıslaksın," dedi yavaşça içeri girerken. Bana tekrar tekrar girdi. "Bebeğim, çok sıkısın, çok iyisin."

Arzu denizinde boğuluyordum. Onun kendini iyi, harika, hatta harika olmaktan da öte hissetmesini istiyordum. Onun ritmine uyum sağladım, o beni derinden delerken ben de ona doğru sallandım. Her güçlü itişinde testisleri bana çarptı. Saçlarımı yana attım ve omzumun üzerinden baktım. Boynundaki damarlar belirginleşmişti. Tutkuyla boğuşuyor, homurdanıyor, zorlanıyordu.

"Bana öyle bakmana bayılıyorum." Hızını yavaşlattı ve bacaklarımı birbirine yaklaştırdı, dizlerini benim dizlerimin dışına koydu.

"Nasıl?"

"Bana daha sert sikmem için yalvarır gibi."

"Ne bekliyorsun?" İnanılmaz dil becerisiyle zevk rezervuarımı boşalttığını sanıyordum ama yanılmıştım. Hızını artırdı ve içime o kadar derine girdi ki, beni o kadar tamamen doldurdu ki, gerilim hızla daha yüksek bir düzeye çıktı.

Kalçalarımı sıkıca kavradıktan sonra, saçımı geri çekerek kaldıraç etkisi yarattı. Ben inlemelerimi bastırırken, etin ete çarpma sesi odayı doldurdu.

Onun gerildiğini, beni kendine daha sıkı çektiğini hissettim. O içimde titrerken ayak parmaklarım kıvrıldı. Fazla gerilmiş bir lastik bant gibi, ben de kopardım ve o da benimle birlikte doruğa ulaştığında beni bir kez daha uçurumdan aşağı attı.

İç kaslarım onu sağdı, ta ki o üzerime yığılana ve teri benim terimle karışana kadar.

BÖLÜM 36

ALEXA

EVAN'IN OMZUNDA BAŞIM, KOLUM GÖĞSÜNDE, BACAĞIM BELİNDE, ALIŞILMADIK BİR POZİSYONDA UYANDIM.

Normalde kaşık pozisyonunda yatardık, ama bu sabahki pozisyonum sanki Evan'a yapışmış gibiydim... daha çok onu sahipleniyormuşum gibi.

Değişmeyen tek şey, sabah sertleşmiş penisiydi, bu sefer popom yerine uyluğuma değiyordu. Avucumla kalp atışlarının düzenli ritmini hissettim, iyi bir kalp.

Sabahın erken saatlerinde ışık perdelerin kenarından sızıyordu. Göz kapaklarım dışında hiçbir şey hareket ettirmeden, dün olanları düşündüm.

Evan'ın sahte ya da gerçek kız arkadaşı olmayı kabul ettiğimden beri onun hakkında çok şey öğrenmiştim. Uzun sohbetlerimiz ve onu gözlemlemem sayesinde, hem Wall Street'in Köpekbalgı olarak bilinen kamuoyundaki kişiliğini hem de maskenin arkasındaki adamı görmüştüm.

Onunla ilgili bir Wikipedia sayfası olsaydı, onu soğuk, hesapçı ve acımasız olarak tanımlardı. Tıpkı bir köpekbalgı gibi, avını çevreleyip boyutlarını ölçtükten sonra saldırıya geçiyordu. Keskin dişlerine karşı savunmak imkansızdı ve herhangi bir hedefi çabucak hallediyordu.

Şefkat, bu özellikler listesinde yer almazdı, ki elbette onun hayırseverlik projesinin amacı da bunu düzeltmekti. Ama ben, onun insanlara yardım etme konusunda ne kadar ciddi olduğunu yeni öğrenmiştim.

Nasıl oldu da Manhattan'ın en gözde bekarıyla yatakta buldum kendimi? Hayır, yatakta demek tam olarak durumu anlatmıyordu. Gwen'in beni uyardığı şeyi tam olarak yapmışım.

Evan ile bir ilişkim vardı ve gerçek duygular beni ele geçirmişti. Ben... kahretsin... bu adama aşık olmuşum. Nefesim kesildi.

Ani hareketimle uyandı ve başını bana doğru çevirdi. "Merhaba, güzelim."

O bunu her söylediğinde kalbim biraz daha eriyordu.

Kalçalarını esneterek ereksiyonunu bana doğru itti. "Belki zor bir sorunu çözmeme yardım edebilirsin."

Elimi göğsünde gezdirdim. "Belki."

Bu, onun da aynı duyguları hissettiği anlamına gelmiyordu. Duyguları olsun ya da olmasın, azgın olabilirdi. Gözlerimdeki nemi silmek için gözlerimi kırptım.

"Ne oldu, Allie?"

Nefes aldım. "Ben..." Onu korkutmadan ne söyleyebilirdim? Alarm çaldı ve ben onu kapatmak için yuvarlandım.

Ben alarmı kapattıktan sonra o bileğimi çekti. "Ne dersin,

—

"Randevularıma geç kalma özgürlüğüm yok."

Elimi kurtardım ve yataktan yuvarlandım. "Daha erken uyanmalısın."

"Ya da bir dahaki sefere bize zaman tanımak için alarmı kurarız,"

diye

karşı çıktı.

Yatağın benim tarafındaki çarşafı düzelttim. "Ya da gece yarısı beni uyandırıp bir tur daha seks yapmaya çalışmasan olur."

Yan tarafa döndü ve dirseğiyle kendini kaldırdı. "Şikâyet ettiğini duymadım."

Kesinlikle şikâyet etmemiştim. "Şikâyet etmiyorum, sadece seçenekleri ve sonuçları belirtiyorum."

"Siz muhasebeciler her zaman bu kadar mantıklı olmakta ısrarcı mısınız?"

SABAH SAAT SEKİZDE JULIA THORPE'UN OFISİNİN ÖNÜNDE LÜKS BİR KOLTUKTA OTURUYORDUM.

Thorpe Holdings'in Midtown'da işgal ettiği alçak bina dışarıdan bakıldığında mütevazı görünüyordu, ama oturduğum yerden bakıldığında eski paranın kokusunu yayıyordu.

Lüks ve rahat koltuk, katalogdan satın alınmış ofis mobilyası değildi. Ayaklarımın altındaki halı, Carpet Outlet'ten alınmış bir halı değil, görünüşe göre antika bir İran halısıydı. Ahşap paneller ucuz duvar kaplaması değildi.

Ve aldığım tek sanat tarihi dersi, karşımdaki duvardaki tablonun Renoir veya öğrencilerinden biri olduğunu karşımdaki duvardaki tablonun Renoir veya onun öğrencilerinden biri olduğunu anlamamı sağlamıştı. Eski boyadaki çatlaklar, bunun yeni bir taklit olma ihtimalini düşürüyordu.

Korkunç bir şeydi bu — müşteriler, ofislerinin dışında gerçek eser yerine makul fiyatlı bir kopyasını sergileyen birine ne derlerdi?

Evan'ın şirketinden gelen bir milyon dolar yatırılmış ve kişisel hedefimi gerçekleştirmemi sağlamış olsa da, hala sorumlu olduğum potansiyel bağışçıların listesini inceliyordum. Daha azını yapmak Chelsea'yi hayal kırıklığına uğratmak olurdu ve ben her zaman verdiğim sözleri tutardım.

Thorpe Holdings geçen yıl küçük bir katkı yaptı. Bu randevuyu almak için aradığımda, geçen yıl görüştüğüm kişi olan Phelps Winkle Moss'un şirketten ayrıldığını ve yerine kimsenin geçmediğini öğrenince dehşete kapıldım.

Telefonuma cevap veren asistan, bağışların artık Stratejik Pazarlama departmanının sorumluluğunda olduğunu söyledi. Ardından daha da kötü bir haber geldi. O departmanı yöneten kurucunun kızının, geçen yılki bir saatlik görüşmenin aksine, bana sadece on beş dakika ayırabileceğini söyledi.

Hiçbiri iyiye işaret değildi, ama yine de oradaydım. Çocuklar en iyi çabamı hak ediyorlardı.

Saatime baktım. Bana ayrılan on beş dakikanın beş dakikası çoktan geçmişti ve ben hala ofisin dışında bekliyor, düzinelerce çocuğun bakımını karşılayacak kadar değerli bir tabloya bakıyordum. Ne israf.

Bu sabah ayrılmadan önce Evan'a Julia Thorpe hakkında bir şey biliyor mu diye sorduğumda, yüzünü buruşturdu. "Ah, o çok zor biridir. Seni gözünün önünden ayırmasın."

Geçen yılki katkıyı tekrarlayabilecek miydim, yoksa Julia aile parasını daha cimri kullanıp beni başımı okşayarak gelecek yıl hakkında bir şeyler mırıldanarak gönderecek miydi?

Asistanın telefonu çaldı. Mesajı okudu ve ayağa kalktı. "Sizin için hazır, Bayan Borelli."

Asistan kapıyı benim için tutarken büyük ofise girdim.

Julia ayağa kalktı ve masasının etrafından dolaştı. Tam beklediğim gibiydi, başarılı iş kadını stereotipine uyuyordu. Kırklı yaşların başında olduğunu tahmin ettim, muhafazakar lacivert bir takım elbise giymiş ve saçlarını topuz yapmıştı. A

Elini uzattığı bileğinde elmas tenis bileziği parlıyordu. Kulaklarındaki büyük elmas küpeler, boynundaki kısa kolyeyle uyumluydu.

Evan'ın benimle birlikte çalıştırdığı sıkı el sıkışma hareketiyle elini sıktım. "Benimle görüşmek için zaman ayırdığınız için teşekkür ederim, Bayan Thorpe."

Misafir koltuklarını işaret etti. "Benim için bir zevk, Alexa. Lütfen oturun, ve adım Julia. Bayan Thorpe benim annem."

Hafif bir kahkaha ile cevap verdim. "O zaman Julia olsun." Evan'ın bir başka tavsiyesi olan, onun masanın arkasına oturmasını bekledim.

"Zamanımızın kısıtlı olduğunu biliyorum, bu yüzden size yardım kuruluşumuz hakkında kısa bir özet geçeceğim."

O başını salladı ve ben de kuruluşumuzun nasıl başladığını ve misyonumuzu olabildiğince kısa bir şekilde anlattım. Evan'ın tavsiyesi üzerine göz teması kurmaya devam ettim.

Bitirdiğimde bir kez başını salladı. "Mükemmel bir özet oldu Alexa. Seninle gurur duyuyorum."

Benimle gurur duyuyor musun? Tek yapabildiğim şaşkın bir ifade takınmaktı. "Uh, teşekkür ederim."

Elini salladı. "Randevu için aradığınızda adınızı tanıdım ve sizi araştırdım. O zaman bilmiyordunuz En parlak tavsiye mektubuna sahiptin ve seni kabul ettiğimiz için çok mutluyum."

Başımı salladım. Columbia'da mı çalışmıştı?

"Okulumuzun itibarını artıranlar sizin gibi erkekler ve kadınlardır."

Farkı yaratanın başvuru mektubum olduğunu sanıyordum, ama aslında öğretmenimin tavsiyesiymiş — ilginç, ama konuyla alakasız. Gerginlik midemi bulandırdı. Bu konu dışı konuşma, onunla geçirebileceğim az zamanımı tüketiyordu ve henüz bağış konusunu konuşmamıştık. "Teşekkür ederim," diye tekrarladım.

Ben başka bir şey söylemeden önce saatine baktı. "Gitmem gerek."

Onun sözleriyle umutlarım söndü. "Belki bu ay bitmeden tekrar görüşebiliriz."

Ayağa kalktı. "Senin hayırseverlik faaliyetlerini, güvenilir bir kişinin görüşünü alarak tartıştık." Masasının çekmecesinden bir çek çıkardı. "Ve bir bağış yapmak istiyoruz."

Yutkunarak, bana uzattığı bağış çekindeki miktarı okudum ve neredeyse bayılacaktım. "Teşekkür ederim. Bu çok cömert bir davranış." Yine bir milyon dolarlık bir bağıştı.

"Okulumuzu zarafet ve dürüstlikle temsil etmeye devam et. Bana gereken tek teşekkür budur."

EVAN

KAPIMIN DIŞINDAKİ TARTIŞMAYI DUYDUM AMA DIANE'IN SESİ OLMADIĞINI ANLAYAMADIM.
Diane'in sesi olmadığını anlayamadım.

Kapıyı açıp içeriye baktı. "Martin Graff sizinle biraz görüşmek istiyor."

Onu içeri davet ettim. "Tabii. Bize katıl."

İçeri girerken kapının yanındaki kredansdan bir not defteri aldı.

Martin onu takip etti. "Bu kişisel bir konu. Bence bunu gizli tutmalıyız," dedi Diane'e anlamlı bir şekilde bakarak. Yüzündeki ifade okunamazdı.

Umarım bu hızlı bir şekilde halledilir. Ona başımı salladım. Martin'e herkesin önünde ne kadar az konuşursam o kadar iyi olurdu. Northern Aerospace'in mektubu beni çok kızdırmıştı ve yönetim kurulu toplantısı bitene kadar onunla yüzleşmemek kolay değildi.

Diane not defterini bırakıp odadan çıktı ve kapıyı kapatarak çıktı.

Ayağa kalkmaya tenezzül etmeden bir sandalyeyi işaret ettim. "Bu şerefi neye borçluyum?" Sesim bana bile gizemli geldi. O mektuptan sonra Martin'e tamamen farklı bir gözle bakmaya başlamıştım. Seyahat kayıtlarının incelenmesi bunu doğrulamıştı. Şikayet ettikleri kişi oydu.

O da oturdu. "Öncelikle, bunun bana hiç de hoş gelmediğini bilmelisiniz." Dudaklarında beliren gülümseme, sözleriyle çelişiyordu.

Hiç tepki göstermedim — pasif bir yüz ifadesinin tek kullanımı poker değildi.

"Biliyorsun, şirketin itibarı, bölge savcısının kızıyla çeşmede yüzme seansından sonra oldukça zarar gördü."

O olayı hatırlayarak koltuğumun koluna yumruğumu sıktım. "Buraya," dedi, "yönetim kurulundan istifa etmeni istemek için geldim, böylece bu olayı geride bırakabilelim."

Bu pisliğin küstahlığına neredeyse inanamıyordum. "Hayır," dedim vurgulu bir şekilde. "Ve bunu önermek senin görevin değil. Babam yönetim kurulundan ayrılmamı isterse, bunu bana kendisi söyler. Sen değil."

Gülümsemenin izleri, yüzünden silip atmak isteyeceğim kadar belirgin bir sırtışa dönüşmüştü. "Bu, onun fikri olsaydı doğru olabilirdi. Ben buraya senin isteğinle değil, babamın isteğiyle geldim. O, senin kurtarılabilir olduğuna dair babanın görüşüne katılmıyor ve seni yönetim kurulundan çıkarmak istiyor. Seni bir utanç ve dikkat dağıtan bir unsur olarak görüyor."

Kanım kaynadı, ama yine de poker suratımı korudum.

"Bölge savcısı, mahkemeye başvurmadan sorunu çözmek için babamla iletişime geçti."

Bunu beklemiyordum, ama şimdi her şey mantıklı geliyordu. Beni yönetim kurulundan çıkarmak istiyorlardı çünkü babamın sözleşmesinin yenilenmesi için oylama yapılmasını istiyorlardı ve benim onu desteklememi istemiyorlardı. Bölge savcısının mahkemeye başvurusuyla ilgili yorum tamamen saçmalıktı. Onu öpmekten başka bir şey yapmamıştım. Tek olası suçlama, kamuya açık yerde müstehcenlik olurdu ve bu da bölge savcısının kızını da içine alırdı.

Nefes aldım. "Ziyaretiniz için teşekkür ederim. Cevabım hayır. Ve babanız bana doğrudan sormak isterse, cevabım yine hayır. Yoksa buraya gelmeye çok mu korktu?" Son cümleyi söylediğim anda pişman oldum.

"Öyleyse," dedi Martin, bariz bir sevinçle, "senin o kız arkadaşına, hayatını nasıl mahvettiğini tam olarak anlatmam gerekecek." Bana, onu Columbia'ya sen soktuğunu ve kendi başına başaramadığını öğrenirse senden nefret edeceğini söylemiştin. Ve onu işletme fakültesine soktuğunu, ama kendi başına başaramadığını kendi başına da başaramayacağını söylemiştin.

Yüzümde öfkenin ısısını hissettim. Northern Aerospace'den gelen mektup şeklindeki nükleer silah çekmecemde duruyordu, ama babamı tehlikeye atmadan onu kullanamazdım.

"Bana onun yardım kabul etmediğini söylemiştin. Peki, bursunu senin ödediğini ve yapmak istediği bu CPA işini senin yardımın olmadan yapamayacağını bilse ne hissederdi?"

Cevap vermediğimde devam etti. "Kendi başına istediği yere gelmek için gerekenlere sahip olmadığın için ona içeriden bilgi verdiğini bilse nasıl hissederdi?"

Blöf yapmak en iyi seçeneğimdi. "Zaten seni dinleyeceğini de nereden çıkardın? Mezun oldu, CPA olmaya hazırlanıyor, evde Şimdi serbest.

"Sana sorması gerektiğini anlayana kadar dinleyecektir. Ona ne söyleyeceksin? Yalan söylersen, bunu kanıtlayacak kayıtları er ya da geç bulabileceğime eminim.

kayıtları bulabileceğimden eminim. O zaman senin hakkında ne düşünecek?"

Martin'e güvenmek benim aptallığımdı ve şimdi bunun bedelini ödüyorum.

Ayağa kalktı. "Bir haftan var. O zamana kadar yönetim kurulundan istifanı bekliyorum," dedi kapıya doğru ilerlerken. "Peki o, annenin trafik kazasında ölmesinin sebebinin sen olduğunu öğrendiğinde ne hissedecek?" dedi elini kapı koluna koyarak.

Bu, ona söylediğim en kötü şeydi ve Alexa'yla hiçbir şekilde aşamayacağım bir durumdu, bu yüzden çekmeceme uzandım. "Peki bunu babana nasıl açıklayacaksın..." Mektubun bir kopyasını kaldırdım. "Northern Aerospace başkanının sana tecavüzle suçladığı bu mektubu."

Elini bir anda kapı kolundan çekti, ağzı açık kaldı ve bir saniye donakaldı. "O nasıl sende?" Bu, onun için aptalca bir sözdü.

Mektuba baktım ve tekrar ona döndüm. "Bu mektup bana gönderilmiş. Neden bende olmasın?" *Şah mat.* "Alexa'ya tek bir kelime bile söylersen ya da onunla herhangi bir şekilde iletişim kurarsan, bu..." Kağıdı salladım. "Gazetelere ve babana gider."

"O istedi. Kendi hatasını babasından saklamaya çalışıyor ve beni kötü adam gibi göstermeye çalışıyor." Sesi titredi ve onu yakaladığımı anladım.

"Yönetim kurulunda kalacağım ve ikimiz de kirli çamaşırlarımızı ortaya dökmeyeceğiz." Bu yarı açıklama, yarı teklifti. Bir çıkmaza girmiştik.

Mektup benim kozumdu ve o da bunu biliyordu. Alaycı bir gülümsemeyle oradan ayrıldı.

ALEXA

GALA'DAKİ FİYASKONUN ARDINDAN, PAZARTESİ GÜNÜ EVDEN ÇALIŞMAYA KARAR VERDİM

ve evet, bu saray artık benim köhne dairemden çok daha fazla evim gibi geliyordu. Terasın temiz havası da bir artıydı. Muhtemelen hafta sonuna kadar işten uzak kalacaktım.

Galada tam adımı verip blog yazarına o dil yorumunu yaptıktan sonra, paparazziler beni bulmak için cehennem köpekleri gibi saldırdı ve Perlmutter'ın binasının önünde bir sirk yaratmak istemedim.

Sydney, işler "biraz sakinleşene" kadar geri dönmememi önerdiğinde doğrudan şikayet etmemekle yeterince nazikti.

Dışarıda hazırlıklar tam bitmek üzereyken yağmur başladı, ben de ofise geçtim.

O aptal mezcal şişesi hala rafta duruyordu. Üzerinde büyük harflerle iki kez "İÇME" yazan sarı bir yapışkan not bile vardı. Evan'ın bana anlattığı çeşme fiyaskosundan sonra iki kez hatırlatma yapmıştı. Aşırı içme ve bir daha asla mezcal içme.

Son hesap tablosunu bitirdikten sonra, onun yazıcısını kullanarak bir basılı kopya çıkardım. Zımbası boştu, bu yüzden çekmeceleri denedim ve ilk denediğim çekmecedeki bir kutu zimba teli zimba buldum, ayrıca askeri isimler taşıyan birkaç klasör de vardı Operasyon Overwatch, Operasyon Fedora ve Operasyon Spike.

Bir bakıma mantıklıydılar. Bana birkaç satın alımını nasıl planladığını anlattı ve acil durum planlamasına kadar askeri bir hassasiyetle yaklaşmıştı.

Bir sonraki müşteriye geçtim.

BÖLÜM 37

EVAN

"GERÇEKTEN BUNA GITMEK ZORUNDA MIYIM?" ANGELA BU HAFTA YAKLAŞIK bu hafta ellinci kez şikayet etti.

Giysi çantasını sessizce şifonyerin üzerine koydum ve giyinme odasına göz attım. "Tabii ki hayır. Karar senin."

Daha önce bir akşam yemeğinde giydiği siyah elbiseyi deniyordu. "Evet," dedi elbisenin kenarlarını düzeltirken. "Gitmezsem, herkes 'kız arkadaşın nerede Evan? Onunla ayrıldın mı Evan? Ondan sıkıldın mı Evan? Senin sağlıklı imajını mahvedeceğim.'"

Kapı pervazına yaslandım. "Herkes öyle düşünmeyecek ya da söylemeyecek." "Doğru," diye burnunu çektirdi. "Babanın da orada olacağını unutmuşum. 'Sana onun buraya uyum sağlayamayacağını söylemişim' gibi bir şey söyleyecektir."

Babasının çıkaracağı sonuç hakkındaki yargısı muhtemelen çok da yanlış değildi. "Eğer yaparsa, ona vurmana ya da ayak parmaklarını ezmene izin veririm."

"Ben orada olmazsam bunu yapmak zor," diye espri yaptı. Aynanın önünde yüzünü buruşturarak döndü. "Ve bu elbiseyle, beni Brooklyn'den gelen, gala için nasıl giyinileceğini bilmeyen zavallı bir kız olarak görecekler. gala için nasıl giyinmesi gerektiğini bilmeyen Brooklyn'li zavallı kız olarak görecekler."

"Bunun için bir çözümüm var."

Yüzü aydınlandı. "Lütfen bunun, burada eşofmanlarla oturup yağlı pizza yememizle ilgili olduğunu söyle."

Giysi çantasını aldım ve önümde tuttum. "Belki bu elbise sana daha uygun olduğunu hissettirir."

Elini beline koyarak başını salladı. "Bana boktan şeyler almayacağın konusunda anlaştığımızı sanıyordum."

Çantanın yan tarafındaki fermuarı aşağı çekip, parmak uçlarımdan sarkan çantayla bir adım öne çıktım. "İyi ki bu bok değil."

Çantadan elbiseyi çıkardığında ağzı açık kaldı. "Aman Tanrım. Bunu nereden buldun?"

"Her yıl Met galasından sonraki hafta ikinci el mağazalarında bulabileceğin şeyler inanılmaz."

Elini kumaşın üzerinde gezdirdi. "Ooh," diye haykırdı. "Bu neyden yapılmış?"

"Bu senin alanın, benim değil."

Hangarı duvardaki kancaya taktı ve elbisenin içini aramaya başladı. Sonunda bir etiket buldu. Ağzı açık kaldı.

"Versace mi? Dalga mı geçiyorsun? Bana böyle bir şey alamazsın."

"Old Navy yazmasını mı tercih ederdin?"

Yerden bir ayakkabı aldı ve bana fırlattı.

Zamanında eğildim. "Hoşuna gideceğini düşünmüştüm."

"Bu güzel değil, bu muhteşem. Bana pahalı hediyeler almam konusunda ne demiştin, Ev?"

Bu adil değil, çünkü karşılığını veremeyeceğimi biliyorsun."

"Senden tek istediğim şey seninle birlikte olmak." Elinde ayakkabı olmadığı için ona biraz daha yaklaştım. "Ama korumam gereken bir itibarım var ve bu elbiseyle muhteşem görüneceksin."

"Yani bu gece tek işim kol süsü olmak ve çenemi kapatıp gülümsemek ve koluna asılmak mı?"

"Ve şakalarımı gülmek. Bunu unutmuşsun." "Bunu bekleme."

Yine bir tartışma başlatmaya çalışıyordu, ama nedenini anlayamıyordum. "İnsanlar benim beş bölgenin en güzel kadını getirmemi bekliyor. Bunu giyip o kadın olmak mı istersin, yoksa daha azını giyip ikimizi de utandırmak mı?"

Elini tekrar kumaşın üzerinde gezdirdi. "Sanırım seni utandırmak doğru olmaz."

Onun yüzünü ellerimle kavradım ve alına hızlıca bir öpücük kondurdum. "Aferin kızıma. Belki de eğlenirsin. Unutma, seni bırakıp yaşlı Hartford'la tek başıma sohbet etmek zorunda kalacağım, tamam mı?"

O da başını salladı. "Evet, hatırlıyorum. Yani, erkekler iş konuşabilsin diye beni başından atman gerekiyor."

"Tabii, onun jock kaşıntısı ve ayak tırnağı mantarı için de geçerli olan yeni tıbbi krem fikriyle ilgili teklifini dinlerken bana katılmak istemiyorsan."

Gözlerini devirdi. "İkisiyle de hiç tecrübem olmadığı için, sanırım pas geçeceğim."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Ve senin yalnız kalmanı istemedim, bu yüzden güvenlik ayarladım."

"Bu çok saçma. Seninle ne yapacağım ben?"

Ona imalı bir şekilde göz kırptım, "Bir şey düşünebilirim." Parmağımı omzuna doğru kaydırdım.

O ise uzaklaştı. "Olmaz, Bay Horn Dog." Boynunun arkasındaki saçlarına dokundu. "Bu saçları yapmak için bir saatlik işkenceye katlandım, daha varış yapmadan senin bunu mahvetmene izin veremem. Elini sürme, öpücük izi bırakma, hiçbir şey yapma. Ciddiyim." Beni uzaklaştırdı. "Ben işimi bitirene kadar seni meşgul edecek bir şeyin yok mu, sayacak paran ya da parlatacak kol düğmelerin?"

Alexa sonunda hazır olduğunu söylediğinde, gerçekten görülmeye değer bir manzaraydı. Benim için döndü ve ağzım sulandı, onu öpmek ve tadına bakmak istedim. "Ne düşünüyorsun?"

"Etkinliğin tıbbi masraflarının tamamının ödendiğinden emin olsak iyi olur.

İçeri girdiğinde oradaki herkesin boynu tutulacak."

Yüzü on ton kırmızıya döndü. "Kes şunu. Ben sadece Brooklyn'den gelen, giyinip süslenen fakir bir kıyım." Yaklaşıp papyonumu düzeltti. "Siz de oldukça şık görünüyorsunuz, Bay McAllister."

"Ciddiyim, Allie. Bu gece güzelliği yepyeni bir boyuta taşıdın."

Aşağıda, asansörün hemen dışında durdu. "Resepsiyona git ve beni bekle." Diye işaret etti.

Bu, onun şimdiye kadar söylediği en tuhaf şey değildi, bu yüzden omuz silktikten sonra lobiye geçip konsiyerj masasına doğru yürüdüm.

Arkamı döndüğümde, Alexa kendinden emin adımlarla bana doğru geldi. "O muhteşem," dedi Becka.

O bana doğru yürürken, onunla ilgili her şey beni heyecanlandırıyordu. "Evet, öyle." O, öyle ve çok daha fazlasıydı. O benimdi.

"Sallantım nasıl?" diye sordu Alexa.

Yiyelim geldi, ilk düşüncem buydu. "Dediğim gibi, o sallantıyla odadaki her erkek benim yerimde olmak isteyecek."

Omzuma vurdu. "Sapık. Sallanma dedim, titreme değil."

"Gayet iyi," dedi Becka. "Onları giymek için doğmuşsun gibi görünüyorsun."

"Çok nazıksın," Alexa başını eğdi ve ayağını kaldırdı. "Benim alıştığımından daha uzunlar."

Sonunda konuyu anladım. "Dans başladığında, istersen onları çıkarabilirsin."

Alexa bunu düşünerek omzunu kaldırdı. "Gecenin nasıl geçeceğini göreceğiz." Sokakta Albert hazırды ve limuzinin yanında gülümsüyordu.

Kolumu beline doladım ve onu arabaya doğru yönlendirdim.

"Gülümsüyorsun. Bundan korkuyorsun sanıyordum."

Bana doğru eğildi. "Öyleydi," diye itiraf etti. "Ama artık geri çekilmek için çok geç. Zayıflık gösterme diye söyleyen sen değil miydin?"

"Eğer çok rahatsız olursan, kısa kesebiliriz. İşimi bitirir bitirmez Albert'ı arayıp bizi binamıza geri getirebilir. Bir film izleyip, eşofmanlarımızı giyip, yağlı bir pizza sipariş edebiliriz."

Albert kapıyı bizim için açık tuttu. "Bu gece çok parlak görünüyorsunuz, Bayan Alexa."

"Teşekkür ederim, Albert." Koltuğa kaydı.

Ben de onun arkasına oturdum. "Geldiğin için teşekkür ederim."

O benim arkamdan kapıcıya el salladı. "Söylediklerinde ciddi miydin?"

Öpüşmek için ona yaklaştım. "Hangi kısmı?" Bugün pek çok şey söylemiştim. "Sana söyledim, saçımı ve makyajımı bozma." Beni itti uzaklaştırdı. "Eğer istersem binamıza erken dönebileceğimiz kısmı mı kastettin?"

"Tabii ki." Sonra sözlerimin anlamı kafama dank etti. Orayı bizim binamız olarak adlandırmıştım. Ona bir dolap, banyoda çekmeceler, yatağın bir tarafını vermiştim. Yatağımızın bir tarafı ona aitti. Ben farkında olmadan, burası *bizim* binamız olmuştu. O benimdi, ben de onundum.

Pencereden dışarı baktı. "Bu hoşuma gitti."

BÖLÜM 38

ALEXA

SAÇIM, MAKYAJIM VE ÖZELLİKLE ELBİSE KESİNLİKLE GALA layık. Daha önce hiç gitmemiştim ama resimlerini görmüştüm. Ayakkabılar, kıyafetin tek şüpheli kısmıydı.

Her gece yüksek topuklu ayakkabılarla dışarı çıkıyormuş gibi yürüyemezsem, bu geceki etkinlikte kesinlikle sudan çıkmış balık gibi damgalanırdım, üst sınıfın şık etkinliğine davetsiz gelen zavallı kız. Alaycı yorumlar gülümsemelerin ve dikkat çekmeyen öksürüklerin arkasına saklanacaktı, ama yine de canımı yakacaktı.

Evan, elbiseye uyacak muhteşem ayakkabıları seçmişti, ama ben bu kadar yüksek topuklu ayakkabılara alışkın değildim. Kavşağı geçerken, kırık ayak bileği için sağlık sigortamın muafiyet tutarının ne kadar olduğunu merak ettim. Manşeti şimdiden görebiliyordum.

McAllister Minx alçısı için hangi rengi seçecek? Meraklı okuyucular bilmek istiyor.

İğrenç.

Baktım ama bu kadar yüksek topuklu ayakkabılarla kaderi kışkırtan hiçbir kadın ya da kaldırımda yürüyen kimseyi göremedim.

"Bir şey mi var?" diye sordu Evan.

Ona döndüm ve yüzünde gerçek bir endişe gördüm. "Biraz gerginim galiba. Daha önce hiç böyle bir yere gitmedim, ama sorun olmaz."

Bu elbise, bu ayakkabılar ve bu saçla, görülmeye hazırdım. Hatta "kıskanın kızlar, ben Evan McAllister'ın kız arkadaşayım" diyen bir gülümseme bile takındım. "Bir uyarı: basın kapıda olacak."

"Bir uyarı: basın kapıda olacak. Adını öğrenmek isteyecekler ve bu gece onları görmezden gelip geçip gitmek işe yaramayacak. Kaçabileceğin bir araba kapısı olmayacak." Beni davet ettiğinde bundan bahsetmişti, ama bu kadar açık bir şekilde değil.

"Adımın ne önemi var?"

"Sıkıcı okuyucuları için önemli. Tıklama tuzağı."

"*En son McAllister minx'i* olarak anılmaya oldukça alıştım ve *Evan McAllister'ın kız arkadaşı*. Öyle kalamaz mıyız?" "Artık olmaz."

O anda bu daveti reddedemeyeceğimi hissettim ve artık geri çekilmek için çok geçti.

Elimi tutup sıktı. "Hazırlıklı olman gereken başka bir şey daha var."

"Adımın internette dedikodu malzemesi olarak yayılmasından daha kötü ne olabilir ki?"

"Babam da orada olacak."

Gülerek, "Beni getirirsen seni kovmakla tehdit etmemesine şaşırdım" dedim.

Evan sessiz kaldı.

"Aslında tehdit etti, değil mi?"

"Denedim, ama sen onun tahmin ettiğinden daha önemli birisin benim için." "Onu gördüğümde yumruklayabilir miyim? Ya da belki topuğumu ayak parmaklarına batırabilirim? ayak parmaklarına basabilir miyim?"

"Brooklyn kökenin ortaya çıkıyor. East River'ın bu tarafında, biraz daha az fiziksel bir şey daha uygun olur."

"Zenginlerin sorunu da bu. Hepiniz fazla incelikli olmaya çalışıyorsunuz. Söylesene, yüzüne içki atamazsam, bu semtte daha uygun ne olabilir? Unutma, onun benim yaptığımı bilmesini istiyorum."

Evan cevap vermeden önce çenesini okşadı. "Basına tuhaf bir şey söyle Basın mensuplarına tuhaf bir şey söyle. Meslektaşlarının, oğlunun bu etkinliğe kaba birini getirdiğini bilmesi onu çileden çıkaracaktır."

"Kendi çamaşırlarımı yıkadığımı ve tuvaletlerimi temizlediğimi itiraf etmek gibi mi?" O, alaycı bir şekilde güldü. "Ne istersen."

ETKİNLİĞE VARDIĞIMIZDA, ALBERT'İN NEDEN BU GECE ŞEHİR ARABASI YERINE LIMUZINI GETİRDİĞİNİ ANLAYABILDIM
görünüŖler.

Evan basından bahsettiğinde, yaptığı yorum beni buna hazırlamamıştı. Diğer limuzinlerin arkasında, tam anlamıyla kırmızı halının üzerinde çiftleri indiren dördüncü sıradaydık.

Kırmızı kadife ipler halkı belli bir mesafede tutuyordu, ama kamera sırtlanları büyük mikrofonlu muhabirler eşliğinde iplerin içindeydiler. Ben izlerken, konuk çiftler bir basın grubundan diğerine geçiyorlardı.

Yavaş yavaş ilerledik ve bir anda Evan beni arabadan çıkardı ve ilk basın grubuna doğru sürükledi.

"Sürekli gülümse, böylece çabucak bitecek," diye kulağıma fısıldadı. "Adı Zenia."

Zenia, hatırlamak için sessizce tekrarladım.

"Ve karşımızda Evan McAllister var," dedi Zenia, mikrofonunu onun yüzüne tutmadan önce. "Evan, seni tekrar görmek ne güzel. Söyle bize, neden bu gece Big Apple Helping Hands'i desteklemek için buradasın?"

"Teşekkürler Zenia," dedi, sadece tekrarla kazanılabilecek bir zarafetle. "Annem bu kuruluşun kurucu yönetim kurulu üyesidir. Şehrimizdeki daha az şanslı insanlara yardım etmek, ailemizin bu programın başlangıcından beri gururla desteklediği değerli bir hedeftir."

"Bu gece yanında kim var?" diye sordu Zenia.

Evan vücudunu bana doğru eğdi. "Bu sevimli bayan benim kız arkadaşım Alexa."

"Allie değil mi? Yanılmış olmalıyım."

Evan benden izin almak için bana baktı.

Hafifçe başımı salladım ve kocaman gülümsememi korudum.

"Tam adı Alexa Borelli, ama ben yıllardır ona Allie diyorum."

Xenia mikrofonu geri çekti. "GörünüŖe göre, en azından senin için, epeydir çıkıyorsunuz." Bir kahkaha ekledi.

Evan hiç tereddüt etmeden beni kendine doğru çekti. "Alexa ve ben daha yeni başlıyoruz." Sonra beni bir sonraki sorguya doğru çekti. "O kadar da kötü değildi, değil mi?" diye kulağıma fısıldadı.

Gülümseme kaslarımın yeterince dayanmasını umarak başımı salladım.

Beşinci soruya gelindiğinde, aynı eski sorulardan sıkılmaya başlamıştım. Birbirinizi daha önce nasıl tanıdığınızı anlatın. Nerede tekrar karşılaştınız? Sizi götürdüğü en romantik yer neresiydi? Bu gece kimin tasarımını giyiyorsunuz? Ve benim en sevdiğim soru, bu gece saçınızı kim yaptı? Sanki kimsenin umurunda gibi.

"Bu aptalları nasıl kısaltabilirim?" diye Evan'a sordum, bir sonraki blog yazarına ya da her ne haltsa ona doğru ilerlerken.

O eğildi. "Bilmiyorum. Belki mikrofona kusmak."

Sıradaki, saçında mor çizgiler olan bir kız, diğerleri gibi aynı aptalca soruyu sordu ve ben de diğerlerine verdiğim cevapların aynısını tekrarladım. Sonra beni şaşırttı. "Evan'a yalnızken ne diyorsun? Sharkey gibi Sharkey gibi bir şey mi? Onu Wall Street'in Köpekbalığı olarak çağırdıklarını biliyorsun, değil mi?" "Bunu duydum, ama bence bu sadece iş ilişkileriyle ilgili."

parmağımı Evan'ın ağzına götürdüm. "Bize dişlerini göster, bebeğim." Bana gülümsedi.

"Gördün mü? Dişleri o kadar da keskin değil."

Kız ısrarla sordu. "Sharkey değilse, ona taktığın takma ad ne?"

"Ona Thor diyorum çünkü çok güçlü ve gerçekten çok büyük bir..." Evan beni çekip uzaklaştırdı. "Gitmeliyiz. Zaman ayırdığın için teşekkürler."

Ona baktım ve kirpiklerimi kırptım. Beni bu boka soktuğun için hak ettiğini buldun, koca adam. Bu sözleri yüksek sesle söylemedim, ama elimi sıkıca tutması mesajı aldığını gösteriyordu.

"Vay canına," dedi kız, biz ayrılırken. "Alexa'yı daha sonra tekrar yakalamaya çalışacağız."

Bir sonraki kızın saçında pembe bir çizgi vardı. Bir şekilde, ben fark etmeden renkli çizgiler moda olmuştu. O da aynı sorularla başladı ve biz otomatik pilota cevap verdik, hatta gözlerimizi devirmeyi bile başardık.

Çocuklukta tanışmamızı anlatıyordum ki Evan kulağıma fısıldadı. "Saat ikide bir adam var."

O tarafa baktım.

Fergus McAllister bize dik dik bakıyordu.

Gülümsemeye devam ettim ve ona el salladım. "Onun sorunu ne?" diye sevgilime sordum.

Pembe Saçlı da o tarafa baktı.

Fergus köşeyi işaret etti.

"Benimle konuşmak istiyor gibi görünüyor," dedi Evan uzaklaşırken.

Ben de geri çekildim. "Önce burada işimizi bitirmeliyiz."

"O da kim?" diye sordu Pembe Saçlı.

"Babası. Muhtemelen Evan'ın işitme cihazlarını ayarlamasını istiyor." Pembe saçlı kız şakayı anlamadı.

Dikkatim, erkek arkadaşımın elini sıkıca tutmakla, saatine bakarken bize attığı sert bakışları izlemek arasında bölünmüştü.

"Benim açımdan, o çok özel biri olduğu için," dedi Evan, bana özel gülümsemesini göstererek. "Ne dersin, tatlım?"

Pembe saçlı kadın mikrofonu bana doğru çevirdi ve cevap bekler gibi baktı. Soruyu kaçırmıştım. "Tekrar eder misiniz lütfen?"

"Evan'la bu kadar uzun süre birlikte kalmanı sağlayan sırrın ne olduğunu soruyordum."

"O kadar da kötü değilim," diye şikayet etti Evan.

Fergus, onunla görüşmeyeceğimize karar verdi, en azından onun programına göre, ve başını sallayarak ayrıldı.

Kibirli herif.

Evan bana babasına nasıl karşı çıkacağımı söylemişti, ama ben ne diyeceğimi tam olarak bilemiyordum. "Aslında, onu tanıdıkça çok tatlı biridir," diye zaman kazandım. Tuvalet temizliği işe yaramayacaktı, ben de doğaçlama yaptım. "Aslında çok basit. Evan, benim... Hepimiz yetişkiniz, değil mi? Tamam. Dilimle yaptığım bir şey var..."

Evan beni çekip uzaklaştırdı. "Zaman ayırdığın için teşekkürler Glenda."

O kalan basın mensuplarını geçip giriş kapısına doğru koşarken ben de ona yetişmek için koştum.

"Gerçekten mi?" diye fısıldadı. "Dil şeyi mi?"

"Baban, buraya ait değilmişim gibi bana dik dik bakıyordu ve sen, ona karşılık vermek için aşırı bir şey yapmam gerektiğini söyledin," diye açıkladım.

"Senin ev işleri becerilerin gibi aptalca bir şeyle. Şimdi basın, o cümleyi tamamlaman için haftalarca peşinde olacak."

"Üzgünüm," diye iç geçirdim. "Beni davet eden sensin."

İçeride, Evan gibi ben de geçen bir garsonun tepsisinden bir kadeh şampanya aldım.

"Bence bu gece içkiyi yavaş içmeliyiz," dedi.

"Bir kadehle bu işi halledebileceğimi düşünüyorsan, delisin." Şampanyadan büyük bir yudum aldım. "Hey, bu çok iyi."

Evan gözlerini devirdi. "Biraz ölçülü olsan iyi olur, sonra da iyi şeyler söyleriz."

Noah McAllister yaklaşırken onu tanıdım.

Noah, Evan'a selam verdi. "Görev için hazır." Bana dönerek ekledi, "Bu akşam ne kadar güzel olduğunu sana söyledi mi, Alexa?" ve yanağıma bir öpücük kondurdu.

"Teşekkürler, Noah." İki kardeşin arasında bir cevap aradım. "Neler oluyor?"

Evan ilk cevap verdi. "Seni yalnız bırakmak zorunda kaldığımda güvenliğini sağlayacağıma söz verdim."

"Ve ben gönüllü oldum," dedi Noah.

Gözlerimi devirdim. "Benim geldiğim yerde sadece zenginleri kaçırlar, bu da beni dışarıda bırakır."

"Ama sen bir milyon dolarlık görünüyorsun," dedi Noah abartarak.

"Birkaç kişiyle konuşmam gerek." Evan dudaklarıma hızlıca bir öpücük kondurdu. "Ben yokken hangi kardeşle çıktığını unutma ve kimseye birden fazla dans etme."

Evan gittikten sonra Noah açıkladı. "Ben senin refakatçinim, Dansı kabul etmeden önce sessiz müzayedeye bir göz atalım mı?" Dirseğini uzattı ve ben de tuttum.

"Dans mı?"

"Güven bana. Ne dediğimi biliyorum. Seninle dans etmek için sıraya girecekler."

"Neden? Senin ve Evan dışında kimseyi tanımıyorum."

"Büyük beyaz köpekbalığıyla görüşme ayarlayan için sana yalvaracaklar. Altı kişiyle sınırlayalım."

Onu durdurdum. "Hayır, teşekkürler."

"Evan senin uyum sağlamanı istiyor. Ona sana işin inceliklerini öğreteceğimi söyledim. Evan'ı memnun etmek istemiyor musun?"

"Tamam. Ne yapacağım?"

Pahalı görünümlü eşyaların bulunduğu iki uzun masadan ilkine ulaştık. "Önce, buradaki müzayedede istediğin bir şeyi seç, ben de Evan'ın adını absürt derecede yüksek bir teklifle yazayım."

Ona sorgulayan bir bakış attığımda, cevabı "Güven bana" oldu.

Başımı salladım. "Hâlâ bakıyorum. Peki ya bu danslar? Gerçekten yapmak zorunda mıyım?"

"Her biri seninle konuşmak için bir dans hakkı kazanıyor. Onlara iki ya da üç zor soru sor

soruları ve hangisinin cevapları Evan'a en çok uyduğunu gör. Sadece altı dans."

Kristal kadeh takımlarını ve altın kaplama mutfak eşyalarını geçtim. "Hepsi bu mu?"

"Hepsi bu."

İlk masanın sonuna geldiğimde, hiçbir şey bulamamıştım. "Bence yeni bir tost makinesine ihtiyacı var, düğmeleri daha az olan bir tane."

Noah'ın kahkahası odada yankılandı.

BÖLÜM 39

EVAN

BIRAZ ZAMAN ALDI, AMA BABAMI BULDUM. "BENİ GÖRMEK MI İSTEMİŞTİN?"

Başını salladı ve görünüşe göre Macallan olduğunu tahmin ettiğim içkiden bir yudum aldı. Şikâyet etmeden içtiği tek viski buydu. "Evet." Viski kadehini daha az misafirin olduğu köşeye doğru uzattı. "Belki bu taraf daha iyi olur."

Köşeye vardığımızda, konuşmadan önce gözleri yakındaki masaları ve alanı taradı. "Northern Aerospace anlaşmasının sorunu ne? Neden bu aşamada bozuluyor?"

Bu, onun konuşmak isteyebileceğini tahmin ettiğim konular listesinde yer almıyordu. "Bana satın almalardan uzak durmamı söyledin, ben de öyle yaptım."

"George, yönetim kurulundaki bir kaynağın ona anlaşmanın muhtemelen iptal olacağını söylediğini söylüyor." Bu sürpriz oldu. "Ne kadar muhtemel olduğunu hissetti mi?"

"*Cehennemde kar yağacağı günü beklemek gibi* bir şey olduğunu söyledi. Satın alma opsiyonumuzun süresinin dolmasını bekleyip sonra çekilmeyi planlıyorlar."

"Martin ne diyor?" diye sordum, Martin'in babasının neden oğluna doğrudan sormak yerine benim babamla konuşarak bana ulaşmaya çalıştığını merak ederek.

Babam sesini alçaltarak, "Senin tüm önerilerini kabul ettiğini ve senin durumu yanlış değerlendirmedığın sürece neden bir sorun çıkacağını anlamadığını söyledi."

Şimdi her şey mantıklı geliyordu. Martin anlaşmada sorun yaşıyordu ve beni, dolayısıyla da babamı sorunlu göstermeye çalışıyordu.

beni imkansız bir duruma sokmuştu.

Martin'in katıldığı Northern ile yapılan toplantılara katılmamışken, asılsız suçlamalara karşı kendimi savunmaya çalışırsam, babamın çeşme *olayından* dolayı alabileceği tüm yönetim kurulu desteğine ihtiyacı olduğu bir anda, babam ile Martin'in babası arasında bir bölünme yaratmış olurdum. Lanet olası çeşme sızması hala hayatımı mahvediyordu.

Martin'in haftalar önce anlaşmanın ters gittiğini hissettiğini söyleseydim bile, babam Martin'e bu konuyu soracak ve iki babamız arasında aynı kavgaya çıkacaktı.

İç geçirdim. "Bilmiyorum. En iyi tahminim, başka bir teklif aldıkları ve bizim teklifimiz yerine onu kabul etmek istedikleri yönünde."

Babam sessizce viskisini yudumladı. "Olabilir."

"Araştırmamı ister misin?"

Babam başını salladı. "Hayır. Sen bu işe karışmamalısın." Çenesini kaşdı ve gözlerini kısarak, "Bir daha düşündüm de, belki Martin'le konuşup durum hakkında daha dürüst bir görüş alabilirsin. Sanırım onu korkutuyorum." dedi.

"Muhtemelen," dedim, ancak bu bir olasılık değil, kesinlikti.

"Zaten yeterince riskli bir durumdasın. George ve yönetim kurulu, sadece bu itibar projesine odaklanman konusunda net davrandılar. Zaten seni değerlendirmekte zorlanacaklar, bu yüzden dikkatli ol."

Yönetim kurulu toplantısında beni değerlendirecekleri sözleri, şirketle olan geleceğimin düşündüğümünden daha belirsiz olduğunu ima ediyordu.

Babamın golf arkadaşlarından biri bize seslendi: "Fergus. Geldiğine sevindim."

"Kaçırmam," dedi babam ve benim cevabımı beklemeden uzaklaşmaya başladı.

Bu durumda odayı hızlıca aramak zorunda kaldım.

Noah hala Alexa ile konuşuyordu.

Bu mesafeden bile her zamanki gibi ıslık ıslık görünüyordu ve yönetim kurulu toplantısı ne olursa olsun, hayatımda o varken geleceğin oldukça parlak olacağına karar verdim.

Şirketten ayrılırsam ve birdenbire çok daha fazla boş zamanım olursa, o buna nasıl tepki verecekti? Bu konuyu konuşmaya değer olabilir.

Odayı Hartford'u aramaya başladım. O, deli olsa bile bu akşam konuşmam gereken kişiydi.

ALEXA

DANS PISTİNDE, FİLMLERDE GÖRDÜĞÜM BALO SALONU TARZINDA DÖNÜYORDUK ama bu geceye kadar sadece iki kez denemiştim. Liderlik etmek yerine takip ettiğim için, yeterince iyi öğrenmiştim.

Baldy, Noah'ın ayarladığı altıncı dans partnerimdi ve ben bundan çok sıkılmaya başlamıştım.

"Evan bu projenin potansiyelini gerçekten beğenecek bence," dedi Baldy üçüncü kez.

"Evet. Evet. Ama mavi balinanın kaç dişi var?"

"Hiç," diye cevapladı kendinden emin bir şekilde. Şaşırtıcı bir şekilde, bu soruyu doğru cevaplayan ikinci erkekti.

Balinaları kurtarmak için düzenlenen bir bağış galasına katılan grubun daha bilgili olacağını düşünürdüm.

"Bunun benim projemle ne ilgisi var anlamıyorum."

Onun kontrolü ele geçirme girişimini görmezden geldim. "Banka kredisi başvurusu için en önemli ölçüt nedir?"

"Şey... toplam borç sanırım."

"Şimdi, Manhattan'ın değil, şehrin tehlikeli bir bölgesini ziyaret ettiğinizi varsayalım.

"Yankees maçını izlemek dışında dış mahalleleri ziyaret etmem."

Tahmin etmeliydim. "Varsayımsal olarak, kötü bir mahalleye gidersen bir mahalleye gidip, kız arkadaşınla birlikte köhne bir apartman dairesindeyken, tanınmış bir suçlu ortaya çıkarsa, onu tehdit edip ondan para isterse, ne yapardın?"

"9-1-1'i arardım."

"Onlar çok uzaktalar ve suçlunun yanında beş arkadaşı var."

"O zaman, ben olsam diğer yöne koşardım."

Müzik bitti ve dansı sonlandırdım. "Dans için teşekkürler, Bay..."

"Barts," diye tamamladı Baldy. "Bir tane daha ister misiniz?"

Noah'ın yönünü işaret ettim. "Üzgünüm, Evan'ın kardeşi beni bekliyor."

"Teşekkürler Lexi," diye seslendi arkamdan. Onu düzeltmeye değmezdi

Noah'a ulaştığımda yüzüm her şeyi anlatıyordu. "Bu yarım düzine oldu, ben bittim."

"Skor?" diye sordu Noah, bir sonraki dansın müziği başlarken. "Üçte bir."

İnsanları izlemeye başladım ve buranın daha önce gittiğim yerlerden ne kadar farklı olduğunu fark ettim. Akşamın bu saatinde buradaki çoğu insan biraz sarhoştı.

Noah tuvalete gitmek için ayrılmıştı ki adam yanıma yaklaştı.

"Merhaba. Sen Alexa olmalısın. Benimle vals yapmalısın. Ben Martin Graff, Evan'ın arkadaşım. Aslında, biz de yakın bir şekilde çalışıyoruz." Yakın bir şekilde dediği şekilde bana tuhaf geldi.

"Merhaba," dedim utangaç

bir şekilde. Elini uzattı.

Evan veya Noah'ı aradım.

"Hayır, teşekkürler, bu ayakkabılarla pek dengeli yürüyemiyorum."

Adam ipucunu anlamadı. "Tökezlersen seni tutarım. Evan için endişeleniyorsan, endişelenme. Biz iyi arkadaşız. Her şey yolunda gidecek." Eğer iyi bir arkadaşsa, reddetmek kabalık olabilir, bu yüzden elini tuttum ve onu dans pistine kadar takip ettim.

Onun ara sıra dekolteme bakmasından hoşlanmadım, ama burada birçok kişi en az bir kadeh fazla şampanya içmişti. Topuklu ayakkabılar zordu, ama bir tur attıktan sonra ritmi yakaladım ve onun liderliğini makul bir şekilde takip ettim.

"Bu gece gözlerimi senden alamadım," dedi. "Çok güzelsin."

Onu fark etmemiştim. Buna ne cevap vermeliydim? "Teşekkür ederim."

"Ben de çok cömertim," dedi kaşlarını oynatarak. "Bu çok güzel. İlginizi çekebilecek bir hayır kurumu için bağış topluyorum." Davetimi görmezden geldi. "Ailem her zaman kazanır."

"Aferin sana." Tekrar denedim. "Pediatrik kanser yardım

kuruluşu." Belime sarılan eli sıkılaştı. "Evan kaybedecek."

Dans ederken ağzımı kapalı tuttum ve göğsümü onunkinden uzak tuttum.

"Evan ve benim birçok şeyi paylaştığımızı biliyorsun." Bu adam dinlemekten çok konuşmayı seviyordu.

Noah'ı aramak için yana doğru baktım. Şimdiye kadar dönmüş olması gerekirdi, ama dönmemişti.

"Birçok kız arkadaşı benim yatağımı onunkinden daha sıcak buluyor. Bir ara bir şeyler içmeye ne dersin? Kazanan biriyle birlikte olmak istemez misin? kazananla birlikte olmak istemez misin?"

Üzerine kusmak istedim, ama sonra içimde öfke kaynadı. İki adım sonra, tüm ağırlığımla stiletto topuğumu ayağına bastırdım. "Benden uzak dur."

Bir çığlık atarak yere yığıldı.

Ellerimi yüzüme götürdüm. "Oops."

Çevremizdeki çiftler durup nefeslerini tuttular, sonra benim zamanlarına değmediğime karar verdiler.

Bir kadın telefonunu çıkarıp beni videoya çekiyordu.

Siktir et lanet blogcuları.

Noah'ı zeminin kenarında bulduğumda "Lanet olası topuklu ayakkabılar" dedim. "Sanırım zig yapmak yerine zag yapmalıyım."

"Siz kızlar bunları nasıl giyiyorsunuz bilmiyorum ama size çok yakışıyor."

Omuz silktim. "Ben de bilmiyorum, teşekkürler." Bir ayağımı kaldırdım.

"Bunlar çok şirin."

Martin'in dans pistinden topallayarak uzaklaşmasını izledik.

"Ben de onu sevmiyorum," dedi Noah alçak sesle. Martin

bizim yönümüze bakıp alaycı bir şekilde sırttı.

Orta parmağımla gözümün köşesini ovuşturarak Martin'e orta parmağımla gösterdim.

Martin alaycı bir şekilde sırttı ve topallayarak uzaklaştı. Blogculardan biri çoktan yanına gidip onunla konuşmaya başlamıştı. Harika, bu Evan için büyük bir karmaşaya dönüşecekti.

Noah yaklaştı. "Ne yaptı peki?"

"Anlamadım?"

Noah bilmiş bir şekilde gülümsedi. "Bunu bilerek yaptın. Ben sadece onun ne yaptığını merak ediyorum."

Kimsenin duyamayacak kadar yakınında kimse olmadığını kontrol ettim.

"Bana Evan'ın arkadaşı olduğunu ve aralarında... bazı şeyler olduğunu söyledi, sonra da bana teklifte bulundu

" Utançtan burnumu çektim. "Evan, arkadaşını incittiğim için bana kızar mı sence?"

Noah çekingen bir kahkaha attı. "Olmaz."

"İyi, çünkü özür dilemeyeceğim. O ima etti... Boş ver. Bu çok aşağılayıcıydı."

"Martin'in tarzı gibi görünüyor, ama ben seninleyim. Bir dahaki sefere topuğunu kasıklarına vur, bu ciddi hasar verecektir."

"Zarar verecek bir şey varsa tabii."

Noah'ın gürültülü kahkahası, yakınlardaki misafirlerin dikkatini çekti. "Sen başka birisin, Borelli."

Evan'ın hafta sonu konsiyerjimiz Xavier'e yaptığı tehdidi düşündüm. "Sakın söyleme, Evan. Kırık bir ayak sorun değil ama gerçek bir kan dökülmesinden sorumlu olmak istemem."

Evan'ı birkaç dakika aradıktan sonra vazgeçip onu aradım, ama cevap vermedi. Ben de Albert'ı aradım. "Gitmek istiyorum."

BÖLÜM 40

ALEXA

ALBERT TEK BİR SORU BİLE SORMADAN BENİ EVE GÖTÜRDÜ.

Evan'ın telefonunu tekrar aramayı denedim ama ulaşamadım, bu yüzden mesaj attım.

BEN: Erken eve gittim.

Su içmeliydim, ama sinirlerim bozulmuştu. Bir kadeh şarap doldurdum ve pencereden karanlık parkı seyrettim. Evan'a neden olduğum bu olaydan nasıl bahsedeceğimi bilemeden, kanepeye uzandım ve gözlerimi kapattım.

Bir mesaj geldi. EVAN:

Yoldayım.

O, benim öfkemi kontrol edemediğim için yarattığım devasa bir halkla ilişkiler sorunuyla karşı karşıya kalmak üzereydi. Bu, benim buraya uyum sağlayamadığımı kanıtlıyordu. Ben Brooklyn'in çöpüydüm, Manhattan'ın yüksek sosyetesini değil.

Haber yayıldığında, muhtemelen o etkinlikteki kadınların yarısı beni gördükleri anda sorunlu biri olduğumu anladıklarını iddia edeceklerdi.

İkinci kadehimi içerken, hatırladığım ilk blog sitesine baktım ve haber oradaydı.

Evan McAllister'ın kız arkadaşı Manhattan'daki bağış etkinliğini Brooklyn kavgasına çevirdi.

Ve gazetelerde Evan'la birlikte poz verdiğim fotoğraflar, dans pistinde Martin'in üzerinde durduğum fotoğraflar, Martin'e parmak gösterdiğim fotoğraflar ve sedyede ambulansa bindirilen Martin'in fotoğrafları vardı. Sonraki haber de en az bu kadar kötüydü.

Evan McAllister'ın kız arkadaşı tanınmış iş adamına saldırdı.

Bir dakika sonra Evan içeri koşarken ön kapı duvardan yüksek bir sesle sekti. "Ne oldu? Albert senin üzgün görüldüğünü söyledi."

"Gitmemeliydim," dedim, şarap kadehime bakarak.

Yanımda oturdu. "Noah söylememesi gereken bir şey mi söyledi?"

"Hayır. O iyiydi."

"O zaman sorun ne?" Kolunu bana doladı ve beni yanına çekti.

"Senin için her şeyi mahvettim. Üzgünüm, ama kendimi tutamadım."

Beni sıkıca sarıldı. "Tek bildiğim, sen benim başıma gelen en güzel şeysin, Allie."

"Belki bu geceden sonra öyle olmayacak." Telefonumda blogları tekrar açtım ve ona uzattım.

"Bu Martin mi?"

"Birlikte çalıştığınızı biliyorum ama onun söyledikleri..." Evan makaleyi okuyordu. "Hastaneye kaldırılmış. Ne oldu?"

"Kız arkadaşlarınızı paylaştığınızı ve onun yatağının sizinkinden daha sıcak olduğunu söyledi." "Şaka yapıyorsun."

Ben iç geçirdim. "Video var."

Evan videoyu başlattı ve ben onun ayağına bastığım kısma geldiğinde içim cız etti. "Benden uzak dur" ve "oops" sözlerim yeterince netti. Videodan, üçüncü sınıf öğrencisi bile benim onun ayağına kasten bastığımı anlayabilirdi. Video, sedyeyle taşınan pislik Martin'e atladı.

Evan kahkahalara boğuldu. "Umarım ayağını kırmışsındır."

"Bu komik değil," diye bağırdım. "Senin itibarını mahvediyorum ve artık herkes Brooklyn'den geldiğimi ve buraya ait olmadığımı biliyor. Onlar

tam adımı biliyorlar ve herkes bana gülecek.

Videoyu yeniden başlattı ve beni kendine doğru çekti, elini göğsümün yanına koyup okşadı. "Bu çok seksi." Video ilerledikçe kıkırdadı.

Videoda tuhaf bir şeyler vardı, ama Evan'ın tepkisini de anlayamıyordum. "Buna nasıl razı olabilirsin?" diye sordum video bittiğinde. "Bu bir PR kabusu olacak. Baban seni kovacak mı şimdi?"

Beni kucağına çekti. Altımda sertleşmişti. Yüzümü ellerinin arasına alıp gözlerime baktı. "Zorbalara karşı koymanı seviyorum. Seviyorum... Sadece seviyorum."

Ereksiyonunun üzerinde popomu salladım. "Orada ne oluyor?" "Ne diyebilirim ki? Seni kavga modunda görmek beni tahrik ediyor."

Suçluluk duygusu yeniden ortaya çıktı. "Bana kızgın olmadığını söyle."

Aniden ayağa kalkıp beni yatak odasına doğru taşıırken çığlık attım. "Ne kadar kızgın olmadığımı göstereceğim."

Kollarımı boynuna doladım ve gülerek boynunu öpmek için kendimi yukarı çektim. "Sen garipsin."

"Sen de seksisin." İlk ateşli gecemizi hatırladım. Onun babasına sertçe çıkışmamdan hemen sonraydı. Beni yere indirdiğinde, "Elbiseye dikkat et," diye uyardım.

Çabucak soyunduk, ama elbise bir gün daha giyilebilecek kadar sağlam kalmıştı. "Yatağa uzan," diye emrettim ona.

"Otokrat." O, muhteşem penisi dik dururken, sırt üstü yatakta bacaklarını açarak atladı. Ben yatağın ayak ucuna doğru sallanarak yürürken göğüslerimin sallanmasını izledi ve bacaklarının arasına tırmandı.

Ona doğru sürünürken göğüslerimin sallanmasını sağladım ve istediğim gülümsemeyi elde ettim.

Ben onu tabandan ucuna kadar yalarken penisi seğirdi.

Kollarını kaldırıp göğüslerimi avuçlayarak meme uçlarımı çimdiklediğinde gözleri beni yiyip bitirdi.

"Aşağı, oğlum," dedim, o kalkmaya başladığında.

Sırıttı ve dediğimi yaptı.

Eğildim ve meme uçlarımı göğsüne hafifçe sürttüm. Bana ulaşmak için yukarı doğru gerildi ama onu aşağı ittim.

Kontrolün bende olmasına kararlıyım.

Gözlerindeki şehvet beni ıslatmıştı.

Bacaklarına doğru kayarak, penisinin başını ağzıma aldım. Emmeye ve yalamaya başladım. Bir elimle testislerini kavrayarak, diğer elimle penisinin tabanını penis halkası gibi sıktım. Penisinin altını yalarken gözlerini izledim yavaşça ucuna ulaştım ve onu tekrar ağzıma aldım.

Yüzündeki gülümseme, gözlerinin kısılması ve nefes alıp verişindeki aksaklıklar, bilmek istediğim her şeyi bana anlatıyordu: bu onu çıldırtıyordu.

Devam ettim ve onu neredeyse doruğa ulaştırdım, sonra durdum. Bir an dinlendikten sonra tekrar başladım, onu kırılma noktasına kadar tahrik ettim.

"Ne? Dayanıklılığın mı kalmadı?" diye alay ettim.

Kendini kontrol etmek için gözlerini kaçırdı ama ben pes etmedim.

Onu bu şekilde çıldırtabilmeyi, zevkini kontrol edebilmeyi çok seviyordum.

Onun penisini bıraktım ve vücudunda yavaşça yukarı doğru ilerledim, ilerlerken meme uçlarımı onun cildine sürttüm. Göğüslerimi ağzının üzerine sarkıttım, meme uçlarımı alıp ısırmasına ve beni çıldırtan şekilde emmesine izin verdim.

Birini emerken diğerini yoğurdu.

Aşağı indim ve ıslak kıvrımlarımı onun penisinin üzerinde kaydırdım, klitorisime ucu ile dokunarak beni heyecanlandırdı. Kendimi zar zor tutabiliyordum, onu çok istiyordum.

Komodine uzandım. "Prezervatif. İçine girmeliyim."

Elini geri çekerek, kulağına fısıldamak için eğildim. "Hap kullanıyorum."

Gülümsemesi genişledi. "Eminsen, ben temizim."

Onu öptüm. "Eminim."

Gözlerindeki ışıltı, benim kadar onun da ten tene temas etmeyi dört gözle beklediğini gösteriyordu.

Kalkıp aramızdaki mesafeyi kapatarak onu içime aldım. Onu tamamen içime alana kadar yavaşça aşağı kayarken, erkeğimin çıkardığı muhteşem inlemelerin tadını çıkardım.

"Lanet olsun, Allie." Bana doğru eğildi, gözleri saf arzuyu yansıtıyordu.

Ben aşağı doğru ittim ve öne eğildim, aradığım klitoris baskısını elde etmek için ona süründüm. O yukarı doğru ittiğinde ben sallandım ve hızla ritmimizi bulduk.

"Sen çok iyisin, çok sıkıydın, aman Tanrım," diye nefes nefese söyledi.

Bazen yaptığımız müstehcen konuşmaları seviyordum. Birbirimize çok yakışıyorduk. Onun penisi benim için, benimki de onun için yaratılmıştı.

Öne eğildim, göğüslerimi tekrar sundum ve ikimiz de doruğa ulaştık.

Göğüslerimin ağırlığını ellerine aldı ve meme uçlarımı çimdiklemeden önce nazikçe okşadı. Her seferinde içimden bir heyecan dalgası geçti.

"Göğüslerin harika. Sana bunu söylemiş miydim?" "Hiç söylemedin," diye yalan söyledim.

Göğüslerimi, gözlerimi, dudaklarımı, amımı, kıkıımı ve bacaklarımı onlarca kez övmüştü, belki de bu sırayla değil.

Elleriyle beni birkaç kez okşadı, beni kendisine doğru çekti. Sonra başparmağını sihirli düğmeme götürdü. Klitorisimi okşayarak beni hızla uçurumun kenarına getirdi. Anı orgazmım beni şaşırttı. Kanım kaynarken, kemiklerimden elektrik geçiyor ve spazmlar beni ele geçiriyordu.

Bir saniye sonra, o da sonuna geldiğinde içimde bir zonklama hissettim. Bir kükremeye, o da benimle birlikte boşaldı. Bu, sevmeye başladığım bir sesdi.

Belki Tarzan, köpekbalığından daha uygun bir lakaptı ama bunu kimseye söylemedim. Ormanın kralı tamamen benimdi.

Dalgalar çekilince, nefes nefese ve tatmin olmuş bir şekilde göğsüne yığıldım. Kalbinin benimkiyle birlikte attığını hissedebiliyordum, iki insan birbirine bu kadar bağlı olabilirdi.

İçimdeki penisinin nabızı yavaş yavaş azaldı. Gerçek bir çift olarak kurduğumuz bağı zevkle yaşıyordum. Wall Street'in Köpekbalığı ve ben, ortak olmuştuk. Bana fiziksel ve duygusal olarak hiç beklemediğim şeyler hissettirmişti.

Evan'la seks, ruhumu yakıp kavuran orgazmlardan daha fazlası haline gelmişti. Bu bağ bizi her seferinde daha da sıkı bir şekilde birbirimize bağlıyordu. Bunu anlamam biraz zaman almıştı. Şimdiye kadar hiç anlamadığım bir şeydi. Aşkın bu olması gerekiyordu, bildiğim ama tam olarak anlamadığım bir kelime.

Nefesim yavaş yavaş normale döndü ve ondan kayarak indim. Banyodan erkek arkadaşım için sıcak bir havluyla döndükten sonra, ona sarıldım, bir bacağıma onun bacağına attım, başımı omzuna yasladım ve erkek arkadaşımın kalp atışlarını dinledim.

Ben onundum, o da benimdi.

BÖLÜM 41

ALEXA

EVAN, HAMPTON'LARIN EVİNDE BİR ŞEYLER YAPIYORDU, BU YÜZDEN saat on olduğunda bir mola verdim ve Starbucks'tan güzel bir sıcak kahve içmenin tam da ihtiyacım olan şey olduğuna karar verdim.

Kahve dükkanından birkaç blok ötede, cappuccino, latte veya sadece basit bir mocha arasında karar vermeye çalışırken, o bana pusu kurdu.

"Merhaba," dedi Martin, galadaki pislik herif, binadan iterek ve yürüyüş alçısı ile yanımda topallayarak. Bu adam nasıl Evan'ın arkadaşı olabilirdi ki?

Adımlarımı hızlandırdım. "Ayağın nasıl, Morton?" Bu adamın hafta sonu galada bana teklifte bulunma cesareti ve şimdi de binamızın önünde görünmesi.

"Martin, ve kırık. Senin sayende altı hafta daha araba kullanamayacağım."

"Belki bu sana başka bir adamın kız arkadaşına asılmaman gerektiğini hatırlatır."

O da ayak uydurmak için zıpladı. "Onun senden neden hoşlandığını anlayabiliyorum. Sen cesur birisin."

"Diğer ayağın da aynı hale gelmesini istemiyorsan beni rahat bırak."

Bu onu hiç etkilemedi ve Nike ayakkabılar giydiğim için bu benim en iyi tehdidim değildi. "Senin gibi Columbia'ya giremedim. Bunu biliyor muydun?"

Kahve dükkanı hâlâ iki blok ötedeydi. "Bilmiyordum ve umurumda da değil." Bu mesafeyi koşarsam ondan kurtulurdum, ama pisliklerden kaçmak

pisliklerden kaçmak benim tarzım değildi.

"Senin gibi beni Columbia'ya sokacak bir şeker babam olmadığı için Buffalo State'e gittim."

"Çok çalıştım ve burs kazandım. Belki de sen de bunu denemeliydin, yani çok çalışmayı."

"Sen birinin sana yardım ettiği için girdin. Aynı kişi bursunu da ödedi. Aynı kişi daha sonra seni işletme fakültesine sokmak için yine yardım etti."

Durdum. "Saçmalık. Babam ben üniversiteye gitmeden önce iflas etti. Şimdi bu tarafa gidiyorum." Starbucks'ı işaret ettim. "Kendi iyiliğini düşünüyorsan, diğer tarafa gitsen iyi olur. Diğer ayağını kırmak için topuklu ayakkabılarım olmayabilir, ama ayak parmağım senin Buffalo'ya kadar kaçmadan önce çığlık atacak zamanın bile olmayacak."

Bir adım geri çekildi ve ellerini kaldırdı. "Dur bakalım. Sadece erkek arkadaşının sandığın kadar havalı biri olmadığını söylüyorum."

Artık hiç mantıklı konuşmuyordu.

"Sen genç bir kızken bile seni yatağına atmak için bu planı yapıyordu. Yani dilinle yaptığın şey gerçekten iyi olmalı."

Blog yazarına yaptığım yorum benim için iyi sonuçlanmamıştı. Yumruğumu geri çekip ona vurmaya hazırlandım.

O, ulaşamayacağım bir mesafeye çekildi. "Seni elde etmek için istediğin şeyleri önceden planlamış, böylece şimdi peşinden koşabilsin. Hadi, ona sor."

"Beni rahat bırak dedim." Başlangıçtaki yoluma geri döndüm ve omzumun üzerinden ona orta parmağımı gösterdim.

O da arkamdan geldi. "Ona Overwatch Operasyonu'nu sor," diye alay etti.

Evan'ın ofisinde bu isimde bir dosya gördüğümü hatırlayarak bir saniye yavaşladım. Sonra telefonumu çıkardım. "Beni hemen rahat bırakmazsan, 9-1-1'i ararım."

"Bana inanmıyorsan, ona sor." Sonunda, arkasını dönüp uzaklaştı. Sonra ıslık çalmaya başladı. *Pislik*.

Geriye baktığımda, kırmızı bir Ferrari'nin yolcu koltuğuna oturuyordu. *Züppe*. Şoförün saçı neredeyse arabanın rengiyle aynıydı. O iğrenç herifle birlikte olmak zorunda kalan şanssız kadınlara acı mıştım.

Martin'in söylediklerinin doğru olup olmadığını merak ettim. Dans pistinde benim erkek arkadaşımın yanında bana teklifte bulunacak kadar sapkın biriydi

belki de benimle yatmak isteyen Evan olduğu için benimle olan ilişkimi bozmaya çalışıyordu.

Gerçeği öğrenmek için bir plan yaparak arkamı döndüm.

EVAN

BABAMIN İSTEĞİ ÜZERİNE LONG ISLAND'DA HAMPTON'LARIN EVİNİ KONTROL EDİYORDUM. bana söylediği gibi.

Sağduyuma aykırı olarak, Martin'in çağrısına cevap verdim. "Evet."

"Sana yönetim kurulundan ayrılma ve kız arkadaşını koruma şansını verdiğimde tam da bunu söylemeliydin. Artık çok geç. O, tüm kirli sırlarını biliyor." Sırtımdan bir ürperti geçti.

İçim burkuldu. İşler bu noktaya gelmemeliydi. Bu adımı atmak için kaybedecek çok şeyi olduğunu biliyordum.

"Sen çok inatçıydın," diye homurdandı. "Her şeyi kontrol altında tuttuğunu sandın."

Öfkelendim ama sözlerimi soğuk ve keskin tuttum. "Eğer savaş istiyorsan, savaş alacaksın. Yoksa Northern Aerospace mektubunu mu unuttun?"

"Bu ikinci kez işe yaramaz. Babama gidip durumu açıkladım bile." Demek istediği, kendisini suçsuz gösterecek alternatif bir açıklama, yani bir yalan sunmuştu.

"Yönetim kurulu odasında görüşürüz, o zaman anlarız."

"Bunu kendin yaptın, Evan. Anlaşmayı kabul etmeliydin. Şimdi her iki yönden de kaybediyorsun. Babam Northern için anlaşmaya bir tatlandırıcı ekledi ve artık o kadar kızgın değiller." Ne boktan bir ikili Baba ve oğul ikisi de pislik. Northern Aerospace'in başkanını da ekleyin, üç kişi olsun.

"Dediğim gibi, yönetim kurulu odasında görüşürüz Martin." Bu blöften sonra telefonu kapattım. Yedek planım yoktu.

Bunun yerine, Alexa ile bir sorunum vardı, büyük bir sorun. Onu aradım.

Cevap yoktu ve aynı sonucu üç kez daha aldım.

Albert'ı aradım. "Hemen eve dönmem lazım."

BÖLÜM 42

ALEXA

Tedirginlikle penthouse'a geri döndüm ve ofisine girdim.

Onun kullandığı ofise.

Zimba ararken rastladığım kırmızı dosya, tam da daha önce gördüğüm yerde, sağ üst çekmecenin en üstünde duruyordu. Dosyanın üzerindeki yazı beni alay ediyordu: Operasyon Overwatch.

Martin bizimle dalga mı geçiyordu, kanıtı olmayan korkunç bir şeyle Evan'ı suçlamamı mı istiyordu? Beni kavgaya mı sokmaya çalışıyordu?

Çekmecedan çıkarırken kendimi kirlenmiş hissettim, ama Evan bana "burayı istediğin gibi kullanabilirsin" demişti. Ayrıca, daha önce bazı iş dosyalarını çıkarmıştı ve benim için hepsi anlamsızdı. Martin böyle dememişse, Martin'in tuzağına düşmememiz için bizi kurtaracaktım.

Klasörü açtım ve sayfaları çevirdikçe odanın soğuduğunu hissettim. İçinde benim için tavsiye mektupları, üniversiteye hediye vermeye devam etme sözleri ve bana burs verilmesi ve bu fonun Davenport Partners adlı bir paravan şirket üzerinden gizlenmesi için talimatlar vardı.

Neredeyse tuvalete yetişemeyecektim. Latte ve kahvaltım lavaboda ve tezgahta bir karmaşa yarattı. Tuvaletin kapağını kaldırmaya vaktim olmadı. Birkaç kez kusmaya çalıştıktan sonra, kusacak bir şey kalmadı. Midem kadar ben de bitkin hissediyordum.

Her şey doğrudu, en kirli kısmı bile. Wall Street'in köpekbalığı ne isterse, onu alır. Yıllardır hayatımda görünmez ipleri çekerek her şeyi manipüle etmişti. Hayatımdaki hiçbir şey gerçek değildi.

EVAN

PENTHOUSE'UN KAPISINI AÇAR AÇMAZ, BAŞIMIN BELADA OLDUĞUNU ANLADIM. başımın belada olduğunu anladım.

Alexa kanepede oturmuş, elinde benim viskimden bir şişeyle bir bardak dolduruyordu. Bana kısa bir bakış attı, gözleri benimkilerle buluşmadı.

Bu işi ne kadar berbat ettiğimi düşününce midem bulandı. "Merhaba." İlerlerken yapabildiğim en iyi şey buydu. "Yalnız mı içiyorsun?"

Operasyon Overlord klasörüm kahve masasının üzerinde, onun önünde duruyordu.

Başını kaldırmadan cevap verdi. "Neden?"

Martin klasörü yakmamı önermişti, ama bu, o pislığe güvenip sırrımı açtıktan sonra bu anı engelleyemezdi.

Klasörü hafifçe vurdu. "Bunu açıklamak ister misin?" "Yardımcı olduğumu sanıyordum."

Uzun bir yudum aldı. "Yardım etmek mi? Sen buna yardım mı diyorsun?" "Özür dilerim."

Gözleri yaşlı bir şekilde başını kaldırdı. "İzin vermek mi? Neden bana bunu daha önce söylemedin? Bunu benden saklamanın hiçbir mazereti olamaz."

"Kötü bir niyetim yoktu."

"Çok zarar verdin." Sözlerinde öfke vardı. "Beni hiç tanımadın mı? Kaç kez sana yardım istemediğimi söyledim?"

"Sadece seni koruyordum, yaşadıklarından sonra sana yardım etmeye çalışıyordum," diye açıkladım.

Bu sefer viskisini yudumladı. "Babam iflastan sonra bana ne dedi biliyor musun?"

Durumu daha da kötüleştirecek bir şey söylemektense bekledim. "Bana, parayı, hepsini alabileceklerini, eşyaları alabileceklerini, ama asla gururumuzu, öz saygımızı alamazlar. Bu sadece bize ait ve kimse

bunu bizden alamaz." Burnunu çekti. "O günden beri gururumu şiddetle korudum. Bunun doğru olduğunu düşündüm. Kimseye hiçbir şey kabul etmedim." Bana alaycı bir şekilde baktı. "Sen onun yanıldığını kanıtladın."

"Ben öyle demek istemedim..."

"Ben kendimi kastetmedim." Bardağını o kadar sert vurdu ki viski kenarından taşarak klasöre döküldü. "Bununla." Klasörü tıklattı. "Benim başardığımı sandığım tüm başarıları, gurur duyabileceğim şeyleri, kimsenin yardımını olmadan kendi başıma, kendim için yaptığım şeyleri benden aldın. Bunun nasıl bir his olduğunu bilemezsin. Sonra da, senin ürkütücü arkadaşın Martin'den, istediğim şeyi elde etmek için tüm bu zaman boyunca bir kukla ustası gibi ipleri elinde tuttuğunu, sistemi manipüle ettiğini öğrendim. Bunun ne kadar berbat bir şey olduğunu, ne kadar acı verdiğini biliyor musun?"

Onun önünde diz çöktüm, ellerimi kanepenin minderlerine, bacaklarının yanlarına koydum.

O başka yere baktı.

"Alexa, ben sadece yardım etmeye çalışıyordum. Lütfen bunu düzeltmeme izin ver. Bunu düzeltmek için ne yapabileceğimi söyle."

"Bunu gizli tutabileceğini ve benim asla öğrenemeyeceğimi düşündün, en azından benimle işin bitene kadar. Bana kendin söylemeyi ve açıklamayı denemeyi hiç düşündün mü?"

"Bunu kimseye söylemedim. Sana söylemek istedim, ama nasıl söyleyeceğimi bilemedim. Seni kaybetmeye dayanamazdım."

"Sen o iğrenç arkadaşın Martin'e söyledin," diye karşılık verdi.

"Sarhoştum. Tavsiye arıyordum." Dişlerimi sıktım. "O benim lanet olası arkadaşım değil. O bir solucan, bir pislik. O ve babası babamı mahvetmek ve onun hayatı boyunca kurduğu şirketi elinden almak istiyorlar. Beni yönetim kurulundan çıkarmak istiyor ve kabul etmezsem sana söylemekle tehdit etti."

"O zaman neden bana kendin söylemedin? Açıkça konuşup bir çözüm bulmayı denemedin?" diye hıçkırarak ağladı. "Neden bunu ondan öğrenmek zorunda kaldım?"

"Elimde koz var. Onun blöf yaptığını düşündüm."

O nefesini tuttu. "Hayatım lanet bir oyun değil. Senin lanet şirket satranç oyununda, sidik yarışı, poker oyunu ya da her neyse, piyon olmayacağım. Sorun bu. Beni sadece bir yarışmada manevra yapmak için bir parça olarak görüyorsun."

"Alexa, durum hiç de öyle değil. Sana nasıl söyleyeceğimi bilemedim."

"Sorun çözüldü McAllister. O senin için halletti. Artık kullanılmaktan bıktım. Öyleyse, anlat. Bana başka neyi anlatmadın? Bunu bir gün daha erteleyemezdim. "Evet. Annenin o kazada ölmesinin sebebi benim."

Ağzını açtı ve sonra kapattı. "Devam et." "Senin gümüş rengi kitabını buldum."

"Hedef günlüğümü mü?"

"Onu bizim evin yanındaki eski evinde bırakmıştın. Aradım ve annenle görüştim. Onu şehre getirmemi istedi, ben de en az bir hafta getiremeyeceğimi söyledim. Hemen istedi ve almaya arabayla geleceğini söyledi. O fırtınada yola çıkmasının sebebi bendim. Eğer onu götürseydim..." Cümle kendi kendine tamamlandı.

Orada somurtarak oturdu. "Ve bunu bana şimdi söylüyorsun çünkü elin kolun bağlı."

"Sana nasıl söyleyeceğimi bilemedim. Annen, tüm hayallerinin gerçekleşmesini sağlamak için o kitabı istiyordu. Kazadan sonra, bu sorumluluğu üstlenmeye karar verdim."

"Artık manipüle edilip kullanılmaktan bıktım." Ayağa kalktı.

Ben de onunla birlikte kalktım. "Lütfen Alexa. Bunu nasıl düzeltebileceğimi söyle. Seni çok seviyorum." Gözlerinde şok gördüm.

"Şu anda bunu söylemeye hakkın yok."

"Ama söyleyebilirim. Seni seviyorum. Lütfen, bunun bizi ayırmasına izin verme. Biz birbirimize aidiz."

"Bu kelime, başın belaya girdiğinde kullanabileceğin bir kelime değil."

"Daha önce nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum. Seni korkutmaktan korkuyordum."

"Neden bunun beni korkutacağını düşündün?" diye sordu. "Sence neden? İşimden, ailemden, benim için önemli olan herkesten uzak, bu şehrin bu tarafında, uzun bir tren yolculuğu mesafesinde seninle birlikteyim."

Anlamıyor musun? Ben de seni sevdim."

"O zaman bunu başarabiliriz," dedim ve elini tuttum. "Başarabiliriz."

O elini çekti. "Sana kullanılıp oynanmaktan bıktığımı söyledim. O ilk gece bana iki şey söz verdin. Ortaklık ve dürüstlük. Ve ikisini de yerine getiremedin."

Sırt çantasını ve valizini aldı. "Gidiyorum ve beni takip etmeni, beni aramanı istemiyorum. Bitti."

Kapı arkasından kapandı.

Dünyam karardı.

BÖLÜM 43

ALEXA

BEN TAM BİR APTALDIM. VE BUNU ALKOLE YÜKLEYEMEZDİM. ELBETTE ETKİNLİKTE ŞAMPANYA İÇMİŞTİM

etkinlikte şampanya içmiştim ve Evan'ın penthouse'unda iyi bir viski içmiştim, ama yine de yürüyebiliyordum — neredeyse düzgün bir şekilde.

Asansör çaldı ve kapılar son kez zemin katta açıldı. Gözlerimin altını sildim. Bundan sonra ne yapacağımı hiç bilmiyordum. Sadece Evan'la burada kalamayacağımı biliyordum. Bavulumu arkamda sürükledim.

"İyi akşamlar, Bayan Borelli." Becka, benim hissettiğimden on kat daha neşeli bir sesle beni selamladı — hatta yüz kat daha neşeli. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Benim adım Alexa ve gitmem gerekiyor."

"Elbette Bayan Alexa. Hangi havaalanı?" Küçük bir telsize konuştu. "Troy, lütfen Albert'ı beklet. Bayan Alexa hemen çıkacak. Havaalanına gitmek için araca ihtiyacı var."

Bu elbiseyle, sırt çantası ve valizle nasıl görüneceğimi düşünmemiştim. Bu kıyafetle Brooklyn'e giden trene binmek... ilginç olurdu.

Hızlı bir karar verdim. Albert'e güvenip, acıyı hafifletmek için yeterince sarhoş olacaktım, sonra da bir plan yapacaktım. Ama önce, bu elbise gitmek istediğim yerde yanlış dikkatleri üzerine çekecekti. "Becka, önce senin ofisinde üstümü değiştirebilir miyim?"

"Tabii ki," diye cevapladı, sanki deli kadınlar hep böyle isteklerde bulunuyormuş gibi.

Birkaç dakika sonra, kot pantolon ve tişört giyerek binadan çıktım. Fotoğraf çeken iki fotoğrafçıyı görmezden gelerek, valizimi Albert'e götürdüm ve o da valizi bagaja kaldırdı. Elbette, galadaki olaydan sonra fotoğrafçı kertenkeleler beni takip edecekti.

"Çanta ne için? Sana Hawaii bileti mi verdi?" diye sordu ilki. "Bitti mi?"

Tanrım, bu adamlar tam birer pislik olabiliyorlardı.

"Bir adamın ayağını kırdığını bilmek nasıl bir duygu?" diye sordu ikincisi.

Evan'ın bana öğrettiği gibi onları görmezden geldim.

İkimiz de arabaya bindikten sonra Albert arkasını döndü. "Nereye gidiyoruz, Bayan Alexa?"

"Uzaklara... Eve."

DARK TREE TAVERN'IN EN ARKA KÖŞESİNDEKİ MASADA OTURUYORDUM, EVİMDEN SADECE BİR BLOK UZAKTAYDI.

"Ee, ne dersin?" diye içki arkadaşşıma sordum. "Yeterince içtim mi?" Onu çok net göremiyordum. Cevap vermemesi

muhtemelen evet anlamına geliyordu, ama yine de bir bardak daha doldurdum.

Bay Eighty Proof cevap vermedi. Hiç cevap

vermezdi. "Çok yardımcı oluyorsun," dedim şişeye.

Eski dairemde ayıkken kalmanın çok iç karartıcı olduğuna karar vermiştim.

Bu barı seçtim çünkü bu gece hafızamı silmek için tercih ettiğim tekilayı şişeye servis ediyorlardı.

Bardağı bir dikişte bitirdikten sonra, şişenin kapağını kapattım, bahşiş bıraktım ve dışarı çıktım.

Albert beni bekliyordu ve kapıyı açtı. "Çok

teşekkürler," dedim.

"Şimdi nereye?"

Parmağımla işaret ettim. "Daireme." Yarıları dolu tekila şişesini, Albert'e benim için alması için gönderdiğim iki ekstra şişeye birlikte sırt çantama koydum.

kamera kertenkeleleri benim binamda kamp kurmaya karar verirlerse diye

Martin ile olan karşılaşmam, ki onlar buna çoktan Heelgate adını vermişlerdi. Burada bile telefonumdan onların aptal bloglarını açmak için kendimi eğittiğimden nefret ediyordum.

Kısa bir sürüşün ardından, Albert hem valizimi hem de sırt çantamı merdivenlerden yukarı taşıdı.

Katıma ulaştık, ama koridor farklı görünüyordu. Daha aydınlıktı. Tüm ampuller çalışıyordu, bu Zhukov için bir ilk. Halı da farklıydı. *Yeni miydi?*

Albert, ben açamadığım için kapıyı benim için açtı. "Yeni yönetici dairenizi tamir ettirdi," dedi. "Bu gece burada güvende olursunuz. Biraz dinlenin ve bir şeye ihtiyacınız olursa beni arayın."

Yatağa yığıldım.

"Sabah su ve haplar," dedi ve kapıyı kapattı.

Ertesi sabah şiddetli bir baş ağrısıyla uyandım ve bir gözümü açtım.

gözümü açtım. Sabah gibi gelmiyordu, ama pencere perdesinin bana sabah olduğunu söylüyordu. Nerede olduğumu anlamak için birkaç kez göz kırpmam gerekti — eski dairem, eskiden evim dediğim yer... Şu anda düşünmek istemediğim hayatımın o kısmından önce.

Yüzüstü yastığa yatmıştım. Eski yastığım gibi gelmiyordu. Eski yastığım su hasarı görmemiş miydi? Belki de aynı yastıktı, çünkü yanağım ıslak bir noktaya değiyordu. Hayır. O salya idi.

Çok acil tuvalete gitmem gerekiyordu, bu yüzden ışıkları açmadan tuvalete gidip yatağıma geri döndüm.

Uyku benim sığınağım olacaktı. Uyurken acı çekemezdim. Sabah yatak başımdaki suyu içip hapları almam gerektiğine dair belirsiz bir hatırlamam vardı, ben de öyle yaptım ve tekrar uykuya daldım.

BÖLÜM 44

ALEXA

KAPININ ÇALINMASI BENİ UYANDIRDI. ASPIRİN İŞE YARAMIŞTI, AMA daha fazlasına ihtiyacım vardı. Kapı tekrar

çalındı. "Kim o?" diye bağırdım.

"Bina yöneticisi."

Harika. Zhukov'u son kızdırdığımda pek iyi sonuç vermemişti, bu yüzden yataktan kalkıp bornozumu aramaya başladım. Banyo kapısının arkasında olması gerekiyordu.

Işığı açtığımda, kuru temizleme torbasının içindeki askıda buldum. Hiçbir şey mantıklı gelmiyordu, ama torbayı yırttım, bornozu üstüme sardım ve kapıya gittim.

Birkaç kez gözlerimi kırpmam gerekti. Gözetleme deliğinden gördüğüm kişi Zhukov değildi. "Kimsin sen?"

"Özür dilerim, Bayan Borelli. Açıklamalıyım. Benim adım Franks. Yeni kapıcılarımdan biriyim. Rahatsız ettiğim için özür dilerim, ama dün gece döndüğünüzü duydum ve dairenizdeki onarımlardan memnun olup olmadığınızı kontrol etmek istedim."

Kesinlikle Zhukov değil. Kilidi açıp kapıyı açtım. "Franks mı dediniz?"

"Evet, hanımefendi. Girebilir miyim?"

Adam Albert kadar iriydi. Kenara çekildim. "Üzgünüm, biraz sersemim. Dün gece geç saatte geldim."

"Evet, hanımefendi, nasıl bir şey olduğunu bilirim. Görevi devraldığım da, biriminizin gördüğü hasar hakkında bilgilendirildim ve sizin memnun olduğunuzdan şahsen emin olmak istiyorum."

Artık sarhoş olmadığım için değişiklikleri fark etmeye başladım.

"Yatağı değiştirdim," dedi. "Umarım memnun kalırsınız. Tavan ve orijinal sızıntı onarıldı. Halıyı değiştirdim ve ortada duran veya asılı olan tüm giysileriniz kuru temizlemeye gönderildi. Buzdolabı da değiştirildi."

"Teşekkür ederim," diyebildim sadece.

"Çekmecelerinizi karıştırmak istemedim, ama temizlenmesi gereken bir şey varsa bana haber verin. Bunların hepsi ev sahibinin hesabına yazılacak." Bir kağıt uzattı.

Ben de aldım.

"Kira mutabakatı. Daire yaşanmaz halde olduğu süre için size kredi verildi."

Zhukov'a kıyasla, bu muamele sanki başka bir evrende yaşamak gibiydi.

"Ee, ne dersin?" diye sordu. "Sonra söylerim."

Kapıya doğru yürüdü. "Tabii ki. Bir şeye ihtiyacın olursa aşağıda olacağım. Cep numaram o kağıtta yazıyor."

Yeni yatak, yeni halı, temiz giysiler, nazik bina yöneticisi... Bir kez olsun şansım yaver gitmişti. Tek ihtiyacım olan düşün çalışmasıydı.

Sonra gözlerim valizime ve onun anlamına takıldı. Masal bitmişti. Daha da kötüsü, Evan McAllister denen herif yüzünden tüm hayatım bir yalandı. Her şey, onun smokinli şeytaniyle dans ettikten sonra çözülmeye başlamıştı. Keşke hayır deseydim, o zaman gururum hala yerinde olurdu.

En azından kıyasla, cehalet mutluluk olurdu.

EVAN

"Alexa?" Bağırış beni uyandırdı ve sonra baş ağrısı başladı.

"Oh, Evan, Evan, Evan." Ses tanıdıktı, ama beynim bulanıktı.

Elimi kulağıma götürdüm. "Bağırmayı kes," mırıldandım.

"Kalkma zamanı," dedi ses. Evet, ses Noah'a aitti.

"Beni rahat bırak," diye yalvardım, gözlerimi kör eden ışık beni vurmadan hemen önce. "Ne oluyor lan?" Gözlerimi korudum.

Noah gülerek manyakça sıırttı, parmağı uzaktan kumandalı panjurlarımın düğmesinin üzerindeydi. "Şu anda spor salonunda kendine işkence ediyor olman gerekirdi."

Gözlerimi tekrar kapattım. "Siktir git." Kusmuk gibi kokuyordu.

"Alexa," diye tekrar bağırdı. "Burada biraz yardıma ihtiyacımız var." Omzumu itti. "Neden kanepede uyuyorsun ki? Ona diyet yapması gerektiğini falan mı söyledin?"

Oturup viski şişesine uzandım, ama olması gereken yerde değildi.

"Bugünlük bu kadar yeter." İstedğim, hayır, ihtiyacım olan şişeyi kaldırdı.

"Ver şunu bana." Elimi uzattım.

"Olmaz," dedi, geri çekilirken. "Bunu lavaboya dökeceğim." Başımı ellerimin arasına gömdüm. "Yapamazsın. Bu pahalı bir şey."

"Senin durumunda, bu zehir gibi bir şey. Onu eve götürüp kendim içeceğim."

"Artık gidebilirsin." Kapıyı işaret ettim. "Ne olduğunu bana anlatmadan gitmem."

"Aspirin," dedim, iki nedenden dolayı. Başım çok ağrıyordu ve her şeyi mahvettiğimi düşünmek daha da fazla acıtıyordu.

Kardeşim omuz silkti. "Tabii. O zaman neden intihar etmeye çalıştığını bana anlat." Mutfağa gitti.

O zaman ayakkabılarımı gördüm ve kokuyu aldım. Kendi üstüme kusmuştum.

"Evet," dedi ve bana bir karıştırma kabı uzattı. "Neredeyse üzerine basıyordum." Halıdaki büyük bir lekeyi işaret etti. "Bir dahaki sefere kaseyi kullan."

Kafamı salladım, ama bu hareket kafatasımın çatlamasına neden olunca pişman oldum.

"Al." Bana tabletler ve içinde sarı bir şeylerin yüzdüğü kırmızı bir sıvı içeren bir bardak uzattı.

Aspirini bardaktan bir yudumla yuttum. Cehennem gibi yakıyordu. "Bu ne lan?"

"Benim akşamdan kalma tedavim. Ekstra Tabasco ile Bloody Mary karışımı. Acı, baş ağrınız dışında başka bir şeye odaklanmanızı sağlar. Akşamdan kalmayı giderir ve sinüsleri temizler. İç şunu."

Bu sefer çok yavaşça başımı salladım. "Hayır."

"Ya bunu içersin ya da müziğin sesini sonuna kadar açarım." Ses sistemine doğru yürüdü.

"Tamam." Berbat sıvıyı bir dikişte içtim. "Bu iğrenç."

"Muhtemelen eklediğim çiğ yumurtadan dolayıdır." Elini bardağa uzattı ve ben de ona verdim. "Şimdi, Alexa'nın neden burada olmadığını söyle."

"Beni terk etti." Damlayan burnumu koluma sildim. Sinüsleri temizlemek doğruydı.

"Ona çiçek göndermeli ve yalvarmayı öğrenmelisin." "Bu sorunu çözmez."

"O zaman o kıyafetleri at ve duşa gir. Aptallığının tüm kanlı ayrıntılarını duymam gerek."

Yavaşça ayağa kalktım. Midem bulanıyordu, ama en çok acı veren göğsümdeki boşluktu. Ben berbat bir insandım ve kendimi bu kadar kötü hissetmeyi hak etmiştim. Dün geceki amacım olduğu gibi, gerçekten çok sarhoş olmuşum. Alexa'nın beni terk ettiği anının Alexa'nın beni terk ettiği anıyı unutmak istemişim, ama işe yaramamıştı. Mezcal denemeliydim, çünkü o, çeşme gecesinin anılarını silmişti.

Yeni plan: Noah'ı kovmak ve ofisimdeki şişeyi bitirmek. Solucan olmadan işe yarar mıydı?

"Altına mı işedin?" diye sordu Noah.

"Hayır." Aşağı baktım. Leke evet diyordu. Sanırım gerçekten çok sarhoş olmuşum. Ve bu da yetmemişti.

ALEXA

"HEY, UYAN," DEDI KIZ KARDEŞİM, BENİ SARSARAK. "VARDIYAN"

"

"Hayır." Yorganı başımın üzerine çektim ve inledim. Daha fazla aspirin almalıydim. Ayrıca kız kardeşime anahtar vermemeliydim.

Beni tekrar salladı. "Deli'deki vardiyayı hiç kaçırmazsın. Ne oldu?"

"Yapamıyorum."

Yorganı çekip alnıma elini koydu. "Ateşin yok, ne oluyor?" Yatağın yanındaki neredeyse boş tekila şişesini kaldırdı. "Bunu mu yapıyordun?"

Yana dönüp tekrar çarşafın altına saklandım. "Bana aspirin getirir misin?" "Bunu evet olarak kabul ediyorum, nedenini söylediğinde aspirini alabilirsin."

"Neden bu kadar acımasızsın?"

O yerinden kıpırdamadı. "Neden benimle konuşmuyorsun?"

Bir açıklama yapmadan onu buradan çıkaramazdım. "Ayrıldık." "Oh... Kahretsin," dedi yavaşça. "Neden?"

"Ben kendim alırım." Oturmaya başladım, ama kız kardeşim eliyle beni durdurdu. "Nerede saklıyorsun?" diye sordu.

Yastığa tekrar yaslandım. "Banyonun sağ üst çekmecesini." Bir an için ortadan kayboldu. "Al."

Getirdiği suyla hapları yuttum.

Havayı kokladı. "Burası daha iyi görünüyor. Boya mı yaptın?" "Bina yöneticisi yaptı."

"Evet, çok daha iyi görünüyor. Peki, Evan'la ne oldu?" Yana döndüm.

"Konuşmak istemiyorum."

Sonra onun şöyle dediğini duydum: "Merhaba Gwen. Ben Rachel. Bir sorunumuz var. Alexa, ve bence gerçekten yardıma ihtiyacı var. Deli'de eleman sıkıntısı çekiyoruz ve geri dönmem gerek... Bu harika olur... O ve Evan ayrılmış, ondan öğrendiğim tek şey bu... Hayır, başka bir şey yok... Evet, oldukça berbat ve içki içiyor... Sanmıyorum. Burada kalmıyor, bu yüzden muhtemelen malzemeleri sen getirmelisin... Anahtarı koridorun karşısındaki bayana bırakacağım. Teşekkürler. Sonra konuşuruz."

Elini beline koydu. "Gwen buraya geliyor. Evan'ın ne yaptığını tam olarak öğrenmek istiyorum, böylece kardeşi ona haddini bildirebilir."

GWEN GELDİĞİNDE DE DAHA NAZIK DAVRANMADI. "KALKMA ZAMANI, TATLIM."

Ona da kız kardeşime verdiğim cevabın aynısını verdim. "Hayır."

"Bunu doğru şekilde yapacağız. Duş al, sonra olanları anlat, sonra ikimiz acıma partisi yapalım. Partiyi burada yapacağız."

Çünkü henüz tekrar dışarı çıkmaya hazır görünmüyorsun. O zaman bu gece istersen kendini acıya boğabilirsin, ama önce iyi bir romantik komedi izleyerek tavrını düzeltmelisin."

"Burada kendimi üzmekten vazgeçmeyeceğim."

Beni şaşırtarak yorganı çekip aldı. "İlk işin duş almak."

Hareket etmedim, onun karşı konulmaz gücüne karşı sarsılmaz bir nesne gibi davrandım. "Kalkmazsan, suyu sana getireceğim ve yatakta yıkanabilirsin."

Yataktan yuvarlandım, beni tehdit ettiği için değil, yeni yatağımı mahvetmek istemediğim için. "Neden herkes bana bu kadar kötü davranıyor?"

"Çünkü seni seviyoruz ve buna ihtiyacın var." Burnunu kırıştırdı. "Dün gece kustun mu?"

"Belki, ama tuvalete yetiştim."

"İşte bir ipucu. Bir dahaki sefere saçlarını kenara çek." Belki duş almak iyi bir fikirdi.

Su ılık hale gelene kadar duşta kaldım. Çok iyi geldi, ama daha da önemlisi, burada ne kadar uzun kalırsam, Evan hakkında konuşmaktan o kadar uzun süre kaçınabilirdim. Onu düşünmek göğsümdeki boşluğu daha da acıttırdı.

Sonunda saçımı havluya sardım, bornozumu giydim ve banyonun sığınağından çıktım. "Vay canına."

iki kişilik burrito ve mimosa ile donatılmış küçük masamı gördüğümde söyleyebildiğim tek şey buydu.

"Brunch'a çıkmak istemediğini düşündüm, ben de brunch'ı sana getirdim." Diye işaret etti. "Doğrudan bistrodan. Normal kahvaltı burritolarımız, belki şimdi biraz ıslanmış olabilirler, ve mimosa kokteylleri, tabii ki alkolsüz. Chelsea Avrupa'da, o dönene kadar sadece sen ve ben varız."

"Hiçbir şey yemek istemiyorum."

O, benim yarısı boşalmış tekila şişesini kaldırdı. "Dün gece bu kadar alkol içtiysen, kesinlikle yemek ve sıvıya ihtiyacın var. Şimdi kışını kaldır ve otur, tatlım."

Virgin mimosa gerçekten çok lezzetliydi. Bitirir bitirmez, kendi bardağından bana biraz daha doldurdu.

Burritonun yarısını yemiştim ki o çatalını bıraktı. "Oyalamayı bırak. İki yaşındaki çocuklar bile senden daha hızlı yiyor."

"Konuşacak bir şey yok," diye ısrar ettim.

Tırnağıyla tekila şişesine hafifçe vurdu. "Bu şişe aksini söylüyor."

Onu saklamalıydım.

"Hadi tatlım, bana ne olduğunu anlat."

Bir şey söyleyebilmek için üç uzun nefes almam gerekti. "Biz ayrıldık."

Çenesini ellerine dayadı. "Peki biz hanginiz? O mu ayrılmanı istedi, yoksa sen mi karar verdin?"

"Ben ayrıldım." Açıklama kısa ve özlüydü, ama bu kelimenin uyandırdığı duygular öyle değildi.

"Neden? Ne yaptı?"

Çatalımla oynadım. "Haklısın. Bunlar biraz ıslak." "Oyalanıyorsun," dedi şarkı söyler gibi.

"Yaptığı şey değil... Aslında, evet, yaptığı şey. Yapmadığı şey. Bana ne yaptığını söylemedi." Deli gibi konuşuyordum. "Bitti. Hepsi bu."

"Kafamı karıştırıyorsun. Bu, iki hafta önce bana anlattığın, neredeyse mükemmel olan adam değil mi?"

Ben de kafam karışmıştı. "Herkes aldatılabilir."

"Bunu neden yaptı?" Sanki geçebileceğim bir soğuk algınlığı varmış gibi konuştu.

"Beni okula kabul ettirdi." Tavsiye mektubunu, beni okula kabul ettirmek için rüşvet anlamına gelen okula verilen para sözünü ve bana verilen bursu sıraladım. Sonra nefes aldım.

Gwen kaşlarını kaldırdı. "Bütün bunlar Columbia ile mi ilgili?" Başımı salladım ve içkimi yudumladım.

"Diplomanı parçalamak ister misin?" diye sordu. "Yani, tüm işi o yaptı, yani aslında senin değil."

"Ne yapmaya çalıştığını anlıyorum, ama işe yaramayacak."

"Ne demek istiyorsun? Kabul edilmek mezuniyetin sadece ilk adımı olduğunu mu söylüyorsun? Geri kalan her şeyi sen yaptın."

"Biliyorum," diye karşılık verdim. "Burada şeytanın avukatına ihtiyacım yok ve o şeytanın ta kendisi."

"Sana yardım ettiği için şeytan."

"Sözlerimi çarpıtıyorsun. Bana kapı açtığı ya da sandalyemi çektiği için şikayet ettiğim falan yok."

"Ya da kendi apartmanında tecavüze uğramaman için silahlı bir çeteye gözdağı verdin."

Ona bunu söylediğimi unutmuştum. "Bu çok hoştu. Ama diğer şeyleri değiştirmez."

Tabağını kenara itti. "Artık bu şeytandan kurtuldun, kendini daha iyi hissediyor olmalısın. Öyleyse neden dün gece sarhoş oldun? Şimdi gerçeği söyle."

Şişeyi açtığım andan itibaren gerçeği biliyordum. "Kendimi çok kötü hissediyordum, her şeyi unutmak istedim. Hissetmekten vazgeçmek istedim."

"Şimdi bir yerlere varıyoruz. Kesinlikle iyi hissetmiyordun. Ne hakkında kötü hissediyordun?"

Tabağını ittim. "Sanırım işimiz bitti."

"Belki de iyi bir şeyi çöpe attığın içindir?"

"Yani şimdi suç benim ve sen bana yanlış bir şey yaptığımı mı ikna etmeye çalışıyorsun?"

Masadan uzanıp elimi tuttu. "Tabii ki hayır, tatlım. Yaptığı ya da yapmadığı şeylerden kendisi sorumlu. Ama..."

"*Sen aptalsın*" yorumunu bekledim, ama gelmedi.

"Sen kendi duygularından sorumlusun," dedi onun yerine. "Onları dinle."

Ayağa kalktım. "O zaman onun ne yaptığını bilmiyordum." "Yani

şimdi bir erkekten beklediğin şey, onun hatasız olması mı?"

Bu sözler canımı yaktı çünkü benim söylediklerime benziyordu. "Mantıkla beni neşelendirmeye çalışmayı bırak."

Tabağını lavaboya götürdü. "Çalışmam gerek, ama bu akşam döneceğim, o zaman dondurma yiyip Netflix izleyebiliriz." Uyarıcı bir şekilde parmağını kaldırdı. "Ben dönene kadar içki içmek yok."

BÖLÜM 45

ALEXA

CENTRAL PARK WEST'TEKİ BINADAN ÇIKTIĞIMDAN BU YANA BİR HAFTA GEÇMİŞTİ. Park West'teki binadan ayrılalı bir hafta olmuştu, yanımda sıcak bir bedenle uyandığımdan beri bir hafta, mutlu olduğumdan beri bir hafta. Evan'ın yıllardır hayatımın iplerini elinde tuttuğundan mutlu bir şekilde habersiz olduğumdan beri bir hafta olmuştu.

Çiçekler ertesi gün gelmeye başlamıştı.

Bunu biliyorum çünkü bir hafta izin almam gerektiğini söylemek için aradığımda Rita bana söyledi. Param yetseydi bir ay izin alırdım.

Evan da her gün, günde bir kez arıyordu.

Ona aramamasını söylemiştim, ama o bile bunu kabul etmemişti. Her aramayı reddetmiştim, ama sesli mesajları dinleme isteğine karşı koyamamıştım. Genellikle bir saat dayanır, sonra pes ederdim. Hepsi aynı şeyi söylüyordu. Üzgün olduğunu ve beni özlediğini.

Evan'ın gerçekten üzgün olduğunu biliyordum çünkü kardeşi bana sürekli bunu söylüyordu. Noah'ın aramalarını kabul ettim çünkü bana hiçbir şey yapmamıştı ve ben tam bir cadaloz olamazdım.

Gwen ya da Rachel her akşam bana eşlik etmek için geliyordu. Dondurma yiyip Netflix'te tekrar yayınlanan dizileri izliyorduk. Bunların hepsinin, tekrar tekila şişelerine sarılmamı engellemek için bir komplo olduğunu biliyordum. Onların ilgisi rahatlatıcıydı, ama sadece onlar gece ayrılana kadar göğsümdeki acıyı unutturuyordu. Sonra tekrar boş dairemdeki soğuk yalnızlığa dönüyordum.

Boş dairemdeki soğuk yalnızlığa geri dönüyordum. Yeni bir halım ve yeni bir yatağım vardı, ama yine de sıcaklık eksikti.

Bu sabah bir vuruş sesiyle uyandım. Kapıma bir paket bırakan bir kuryeydi, imza gerekmiyordu, gönderen adresi Central Park West'ti.

Kartta "*Seni özledim*" yazıyordu. İçinde yatağım için yeni çarşaflar vardı —Evan'ın markası, milyon iplik sayılı, ipek kadar yumuşak çarşaflar. Bir an tereddüt ettim, ama paketi dolabıma koydum, o kötü, morluk yapan kapısı olan dolaba.

Gözden uzak, gönülden uzak. O çarşaflar bana sadece geride bıraktığım hayatı hatırlatacaktı. Onların üzerinde uyurken, Evan'ı şu anda düşündüğümünden daha fazla düşünmeden edemezdim.

Evan, ya da Evan'ın yokluğu, ne zaman yalnız kalsam düşüncelerimi ele geçiriyordu.

Ama doğru şeyi yaptığımı biliyordum.

Annem bir keresinde bana, en iyiden daha azıyla asla yetinmemem gerektiğini söylemişti. Evan'ın bu testi geçtiğini düşünmüştüm, ama bu bir yalandı.

Onun pislik arkadaşı Martin, Evan'ın benden sakladığı gerçeği bana söyleyerek bunu kanıtlamıştı.

Sabah yürüyüşüne çıktım ve her blokta düşüncelerim daha da karardı. Hayatımda Evan'ın planlamadığı neyi başarmıştım ki? Martin, beni Evan'ın yatağına sokmak için yıllarca süren ayrıntılı bir plan olduğunu söylerken haklı mıydı?

beni Evan'ın yatağına atmak için yıllarca süren ayrıntılı bir komplo olduğu konusunda haklı mıydı?

Normal durağıma varmadan geri döndüm.

Bu berbat bir durumdu, ben berbat bir insandım ve bazı şeyleri değiştirecektim.

İşe geri dönecek, saatlerimi tamamlayacak, CPA sertifikamı alacak ve planladığım gibi Brooklyn'li dostlarıma yardım etmek için muhasebe işini kuracaktım. O şirket benim olacaktı ve onu ben kurduğumu bilerek gururla dik durabilecektim, o değil, ben.

EVAN

"BU SAÇMALIĞI KESMELİSİN," DIYE BAĞIRDI KARDEŞİM. "EN AZINDAN yatakta uyu."

Bir haftadır aynı şey devam ediyordu. Noah beni uyandırmak için sarsıyor, bağılıyor ve içkilerimi elinden alıyordu. Onu düşünmeden, onun yasını tutmadan yatağa bakamıyordum, yatakta uyumak ise imkansızdı. Duşta bile silmeye çalıştığım anılarla doluydu.

"Ben iyiyim," diye şikayet ettim. İyi değildim, ama her gece ne kadar viski içebileceğimi, kendimi iyice sarhoş edebileceğimi, ama yine de sabahları başa çıkabileceğim bir akşamdan kalma olabileceğini bulmuştum.

"Lanet haplarını al," diye bağırdı. "Ya da alma. Kendini öldürmek istiyorsan, köprüden atla. Daha hızlı olur ve ben de senin kendini mahvetmeni izleyerek zamanımı boşa harcamam."

Kanepede oturdum ve dün gece oraya koyduğum şişedeki suyla hapları yuttum. Gördün mü? İşlevsel bir yetişkin gibi plan yapabiliyordum. Ama bir haftadır işe gitmemiştim, çünkü *yetişkinlik* ve *işlevsellik*, akşamdan kalma halimde iyi olmadığım iki şeydi.

"Geçen yıl Garden'da izlediğim kavgadan bahsetmiş miydin?" "Kapa çenenini," diye bağırdım, başımı ağrıtabilecek kadar yüksek sesle. "Bu sabah "Tamam. Bir akşamdan kalma kokteyli geliyor." Bir dakika sonra, berbat akşamdan kalma ilacından bir bardakla geri döndü. "Bunu iç, yoksa..."

"Tamam. Bir akşamdan kalma kokteyli geliyor." Bir dakika sonra, berbat akşamdan kalma ilacından bir bardakla geri döndü. "Bunu iç, yoksa..."

Onu aldım, çünkü almazsam kafama dökülecek ve binlerce arı gibi gözlerimi yakacaktı. Bunu zor yoldan öğrenmiştim.

Üzerimde durdu. "Hadi iç."

Burnumu tutarak birkaç büyük yudum aldım. Yanma hissi neredeyse dayanılmaz hale gelir gelmez burnum akmaya başladı.

"Senin aramalarına cevap verdi mi?" diye sordu, ben bardağı geri verdiğimde.

Kafamı salladım. "Hayır." Ona çiçek göndermiş ve bu sabah çok beğendiği çarşaf takımını almasını ayarlamıştım.

"Bunu tamamen yanlış yapıyorsun."

Ben burnumu çektim. "Bakın, birdenbire kim ilişki uzmanı olmuş." "Bak, izlediğim bu kavg..."

"Saçma sapan hikayelerinle evimden defol git." "Sen de defol.

Zorla beni."

Normalde bu meydan okumaya hazırdım, ama bu sabahki ruh halimle değil. "En azından çabuk bitir de beni rahat bırak."

Hangover kokteyl bardağını mutfaka götürdü ve suyla geri döndü.
"Hikayeyi atlayıp sadede geleceğim."

"Teşekkürler," mırıldandım.

"Mesele şu ki, Alexa bir dövüşçü ve her dövüşçünün bir stili vardır. Alexa, bir karşı yumrukçu. Onu zorlarsan, o da karşılık verir. Martin onu kızdırdı, o da onun ayağını kırdı. Babam onu eleştirdi, o da ona karşılık verdi
"

Neyin önemi olduğunu anlamadım. "Ee?"

"Onu zorlamayı bırakmalısın, çünkü bu sadece onun daha fazla direnmesine neden oluyor." Bu durumun gidişatı hoşuma gitmedi. "Ben onu zorlamıyorum."

"Zorluyorsun." Noah, sanki ben dünyanın en aptal insanıymışım gibi iç geçirdi. "Ona çiçek göndermeyi bırak. Her gün aramayı bırak."

Ayaka kalktım ve gerindim. "Bu beni nereye götürür?" diye sordum, kanepenin arkasına yaslanarak.

"Daha derin bir çukura batmanı engeller. O zorlayıcı biridir, sana söylüyorum." "Ona ulaşmamalı mıyım?"

"Kesinlikle. Yaptıklarından daha kötü olamaz." Koridoru işaret etti. "Şimdi duşa git, sonra da işe dönmelisin."

İş konusunda muhtemelen haklıydı. Suyun altında, yavaş yavaş Noah'ın mantığını kabul ettim. Geri çekilmek, öğrendiğim her şeye, beni başarılı kılan her şeye aykırıydı, ama deneyecektim. Şimdiye kadar denediklerim beni hiçbir yere götürmemişti.

ALEXA

YÜRÜYÜŞTEN DÖNDÜĞÜMDE, ANAHTARLARIMI ARADIM. BAYAN DORITS kapısını açtı.

"Binanın el değiştirmesine çok sevindim," dedi kapısını kapatırken. "Yeni kapıcımız, o değersiz Zhukov'dan çok daha iyi... Ne demek istediğimi anlıyorsunuz."

Başımı salladım. "Bay Franks gerçekten iyi birine benziyor."

"En iyi yanı, bence, o kızıl saçlı çocuğu kovmuş olması."

"Pinky mi?" Geriye dönüp düşündüğümde, döndüğümünden beri onu veya arkadaşlarını binada ya da binanın yakınında görmediğimi fark ettim.

O güldü. "O serseri, NYPD ile uğraşılmayacağını zor yoldan öğrendi. Amcamın eskiden polis olduğunu biliyor muydun?"

Merakım giderilmeyi bekliyordu. "Bilmiyordum. Ne olduğunu anlat."

"Şey, çocuk Bay Franks'ın karısını rahatsız etti. Hoş bir bayan. Ve bina yöneticisinin NYPD'den emekli olduğunu söylemiş miydim? Neyse, bina yöneticisi gidip arkadaşlarıyla konuştu, sanırım, ve ertesi gün polisler çocuğu sokak köşesinde uyuşturucu satarken yakaladı ve tutukladı."

Başımı salladım.

"Ama çocuk silahını çekip polislerden birinin bacağına ateş etti. Polis, Tanrı'ya şükür, iyi olacak. Şimdi çocuk Rikers'ta ve onu buralarda görmeyeceğiz burada görmeyeceğiz, bir polise ateş ettikten sonra olmaz. Böyle şeyleri hafife almazlar."

Bu hikaye, içimi rahatlatan sıcak bir dalga gibi kapladı. "Bana anlattığın için teşekkür ederim. Hiç duymamıştım."

Kapısını kilitledi. "Bina yöneticisi için kurabiye pişirdim. Kendine iyi bak, canım." Ben anahtarlarımı ararken o koridordan aşağı doğru yürüdü.

Pinky'den kurtulmak, sürekli korku içinde yaşamadan gelip gidebilmek anlamına geliyordu. Bu, iyi bir gün sayılabilirdi.

İçeride, onun izinden gitmeye karar verdim. Franks ve karısı kurabiyeyi hak ediyorlardı. Kira yarın ödenecekti. Belki de çekimle birlikte kurabiyeleri götürmek iyi bir fikir olurdu. Dairemi tamir edip Pinky ile uğraşmak kesinlikle bir teşekkür hak ediyordu.

Franks'ın bana ilk gün verdiği kağıdı buldum ve çek defterimi çıkardım. Satırda yazan *kredi* numarası Benim standartlarıma göre *yaşanmaz* bir yerdi ve benim kıt banka hesabına da yardımcı olacaktı.

Çeki yazarken, ev sahibinin adını tekrar tekrar okudum. *Davenport Partners*—bu adı bir yerden tanıyordum. *Kahretsin, kahretsin, kahretsin.*

Telefonumu kaptım ve numarayı çevirdim.

"Merhaba, güzelim," diye cevapladı Evan. "Aradığına sevindim."

"Benim binamı satın aldın mı?" diye sordum, hiç kibarlık göstermeden. Davenport Partners, benim bursumu finanse etmek için kullandığı şirketti.

"Babam ve ben, onun kurduğu şirketi Graff pisliklerine kaptıracağız," dedi Evan. "Onun dışında, ben iyiyim. Sorduğun için teşekkürler. Sen nasılsın?"

Öfkem, dikkatimin dağılmamasını istiyordu. "Soruma cevap ver." "Güvende olduğundan emin olmam gerekiyordu."

Bu soruyu cevaplamıştı. Bir kez daha hayatımı karıştırıyordu. "Sana söyledim, beni satın alamazsın." Telefonu kapattım.

Telefon hemen çaldı.

Sesli mesaja yönlendirdim ve sonraki iki aramada da aynısını yaptım.

Telefon çalmayı bıraktığında, isteksizce Evan'ın bıraktığı mesajı dinledim.

"Evet, su sızıntısı yüzünden sana eziyet eden o aptal kapıcıyı kovmak için binayı satın aldım. Kimsenin sana öyle davranmasına izin veremezdim. Asla. Ayrıca Albert, eski bir NYPD arkadaşını yeni kapıcı olarak önerdi. Seni ve diğer kiracıları güvende tutacağını söyledi. Seni güvende tutmak için kaynaklarımı kullandığım için özür dilemeyeceğim. Eğer tüm bunlar beni kötü bir adam yapıyorsa, o zaman suçluyum... Komşuların, arkadaşın Pinky'nin kalmasını istiyorsa, benim adıma onlardan özür dile. Onlara Brooklyn'li olmadığımı ve anlamadığımı söyle... Seni özlüyorum."

Lanet olsun ona. Öfkemi tersine çevirmişti ve şimdi davranışından dolayı kendimi bok gibi hissediyordum.

BEN: Teşekkür ederim ve sana bağırdığım için özür dilerim. Lütfen benim için başka bir şey yapma.

Suçluluk duygusu öfkenin yerini aldı ve göğsümdeki acıya katıldı. Orada kalmıştı çünkü ben de onu özliyordum ve bunu itiraf edemiyordum.

Kira çekini imzaladım ve çikolata parçacıklı kurabiyelerimi aramaya gittim. İş, kurabiyeler soğuyana kadar bekleyebilirdi.

BÖLÜM 46

ALEXA

EVAN'DAN AYRILALI İKİ HAFTA OLMUŞTU, SAYMIŞTIM.

Aramayı ve çiçek göndermeyi bırakmıştı. Kararımı kabul etmesine sevinmem gerekirdi, ama nedense bu hiç yardımcı olmuyordu.

Öğle yemeği telaşı dinmiş, ben de şarküteri tezgahının arkasında duruyordum. Luca amca, kendi bölümünde tavuk salatası kabını yeniden doldururken, ben de kendi tarafımdaki tezgahı siliyordum.

"Sakız olup olmadığını kontrol etmeyi unutma," dedi masaları temizleyen Janice'e.

"Tamam," diye cevapladı Janice.

Bazı insanların kullanılmış sakızlarını masaların altına yapıştırmayı neden komik bulduklarını anlamıyordum.

"Tavuk salatası nasıl gidiyor?" diye sordu amcam.

Kapağı kaldırdım. "Benimki iyi." Tezgahı temizlemek için kullandığım bezi ters çevirdim.

"Çok yazık," dedi.

Ona baktığımda, hala büyük kaptan küçük tencereye tavuk salatası koyduğunu gördüm. "Ne çok yazık?"

Tencereyi doldurmayı bitirip yerine koydu. "McAllister'ın oğlu senden ayrılması."

Konuşmam için yaptığı numaraya kanmış olduğum için kendime çok kızdım. Ama terk edildiğim için itibarımın zedelenmesini göze alamazdım. Amcam

bunu herkese yayardı. "Yanlış bilgi almışsın." Bezi yere bıraktım ve ona döndüm. "Evan'dan ben ayrıldım, o benden değil."

"Neden böyle aptalca bir şey yaptın?" diye sordu.

Kız kardeşimin hatamı fark edip Evan'ı aramam için başımın etini yemesini önlemek için özellikle bu saatleri istemiştim. "Belki."

"Ne belki?"

"Eğer onu bu kadar harika buluyorsan, belki de onunla çıkmalısın." Ağzı açık kaldı. *Bunu beklemiyordun, değil mi amca?*

"Burada işimiz bitti mi?" diye sordum.

Gülmeye başladı. "Alexa, hala espri anlayışın olduğu için mutluyum, ama o benim tipim değil."

Kaşığın tavuk salatası kabına geri koydu ve kapağı kapattı. "Adam Tanrı'dan daha zengin, yakışıklı bir şeytan - teyzenin bana anlattıklarına göre, ben bu konuda bir şey bilmiyorum - ve iyi bir aileden geliyor." Başını salladı.

Bu konuşmaya devam etmek istemiyordum, ama bu kadar yanlış bir notla bitmesine de izin veremezdim. Bez parçasını yere bıraktım ve elim kalçama gitti. "Babasına yaptıklarından sonra nasıl böyle bir şey söyleyebilirsin?" diye sordum, gözlerimde öfkeyle.

Tavuk salatası kabını buzdolabına geri koydu. "Siz Üniversiteli çocuklar her şeyi bildiklerini sanırlar, ama en temel şeyleri kaçırlar." "Ne gibi?" diye sordum. Ailemde üniversiteye giden ilk kişiydim ve bununla gurur duyuyordum.

Buzdolabını kapattı. "Gerçek hikayeyi bilmek ister misin?" "Evet," dedim, yine onun tuzağına düştüğümü fark etmeden önce. "Janice, birkaç dakika işleri halledebilir misin?"

Temizlik sepetini aldı. "Anladın mı?"

Luca amca işaret etti ve ben de onu takip ederek arka kapıdan geçip ofise girdim.

"Kapıyı kapat ve otur." Sözleri öncekinden daha soğuktu.

Kapıyı kapattım ve o masanın etrafından dolaşarak koltuğuna oturdu. "Bu dükkânı seviyorum

—insanlarla tanışmak, onlara yemek vermek—bu iyi bir iş, hepimizin gurur duyabileceği bir iş. Babanın benim ortağım olduğu zamanı hatırlıyor musun?"

Bu olay beynime kazınmıştı, çünkü babam her şeyini kaybettikten sonra en çok ihtiyaç duyduğu anda ona bir amaç vermişti. "Çok net hatırlıyorum. Bu yere taşındığınız zaman değil miydi?"

"Kesinlikle öyleydi. Eski yer çok küçüktü ve ikimizi birden barındıramazdı. Buraya gelmek..." Masayı hafifçe vurdu. "...çok önemliydi."

"Konumu çok iyi," diye onayladım.

"Neden onun ailesinden bu kadar çok nefret ediyorsun?"

"Çünkü babası kasten ailemizi mahvetti." "İflas mı demek istiyorsun?"

"Tabii ki."

Bana parmağını salladı. "Bana bu şekilde konuşma genç bayan. Üniversiteye gittin. Şimdi öyle davran."

"Özür dilerim. Evet, iflası kastediyorum."

"Peki neden oldu?"

Bunu defalarca duymuştum. "Babam, Fergus McAllister'ın Evergreen projesinden çekildiğini ve bunun başarısız olacağını garanti ettiğini söyledi."

"Baban çok hırslıydı ve her zaman çok fazla borç para ile çalışırdı. Her proje bir öncekinden daha büyüktü. Her şey sonuna kadar ipotek edilmişti. Ne zaman bırakacağını bilmeyen bir kumarbaz gibi riske bağımlıydı. Evergreen projesi çöktüğünde, tüm kart evi de çöktü."

Başımı salladım. Babamın aşırı borçlandığını biliyordum.

"Baban ve Fergus'un daha önce en iyi arkadaş olduklarını biliyor muydun?"

"Cidden mi? Arkadaş olduklarını biliyordum ama en iyi arkadaş olduklarını bilmiyordum."

"Öyleydi. Şimdi, sana anlatacağım şeyi kimseye söylememelisin, anladın mı?"

Başımı salladım. "Kimseye."

Luca amca masaya dirseklerini dayayarak öne eğildi. "Romanov ailesini duydun mu?"

Başımı salladım. Bu semtte onları duymamış pek kimse yoktu. Her yıl mahallede bir cinayet işlenir ve komşuların fısıltıları Romanov kardeşleri işaret ederdi.

"Baban Evergreen'den daha büyük bir proje peşindeydi, ama bunu gerçekleştirmek için yeterli kredi gücü yoktu. Bana Romanov kardeşlerden para almayı planladığını söylemişti."

Babamın mafya ile böyle bir ilişkiye girmiş olması düşüncesi beni ürpertti.

"Yapamazdım," diye devam etti Luca Amca. "Öylece oturup hiçbir şey yapmadan duramazdım. Kardeşimin onlarla birlikte hayatını tehlikeye atmasını ve senin

ve kız kardeşinin babasız kalmasına seyirci kalamazdım. Onu kurtarmak zorundaydım."

"Anlamıyorum."

"Fergus'tan Evergreen'den çekilmesini istedim, hayır, *yalvardım*."

Ellerim yüzüme gitti. "Ne yaptın?" Bunu doğru duymuş olamazdım. "Babanı emlak işinden çıkarmak ve onu

buraya, deli'ye katıl. Tek yol buydu ve bir saniye bile düşünmeden yine aynısını yapardım. Bu yeri almak için bana kredi veren de Fergus'tu. Onu kurtarmanın tek yolu buydu."

Kafam bu anlamlarla doldu. Amcam gerçeği bizden, hepimizden sakladığı için, bunca zaman yanılmıştım. "Babam biliyor mu?"

Luca amca başını salladı. "Hayır, ve öyle kalmalı. Evergreen'i, krediyi, hiçbir şeyi bilmemeli."

Geriye yaslandım ve derin bir nefes aldım.

Amcam gülümsedi. "Gerçek, Fergus McAllister'ın karakterine farklı bir bakış açısı getiriyor, değil mi?"

DAIREME GERİ DÖNERKEN, AMCAM LUCA'DAN ÖĞRENDİKLERİMİ KAFAMDA OTURTMAYA ÇALIŞTIM

ama zorlanıyordum. Evan'ın soyadını, babasının yaptıkları yüzünden ona karşı kullanmıştım.

Luca amcamın bunu kışkırttığını, yalvardığını, zorladığını öğrenmek zordu. Onun seçimini nasıl ifade edersem edeyim, sonuç aynıydı. Fergus McAllister ve Luca amcam, babamı kendisinden ve korkunç bir hatadan kurtarmak için bunu birlikte yapmışlardı. Ve babamın bundan haberi yoktu.

Ona söylemeyeceğime söz vermiştim. Luca amca bu konuda muhtemelen haklıydı. Babama söylemek, onun hayatının o dönemini ve risk alma dürtüsünü yeniden hatırlaması anlamına gelirdi. Bu, onun gururunu paramparça ederdi ve gurur, onun en değerli varlığıydı.

BÖLÜM 47

ALEXA

FERNDAL OAKS'IN KAPISINI AÇTIM. BEKLEDİĞİM TELEFON bu sabah gelmişti. Chelsea şehre geri dönmüştü ve en iyi arkadaşım ile öğle yemeğinde buluşmayı reddedemezdin.

Beni gördü ve arka taraftaki masadan el salladı. Cesaretimi topladım ve yanına gittim. Bu zor olacaktı.

Gwen, Chelsea'nin Evan'la ayrılmamla ilgili tepkisi konusunda beni önceden uyarmıştı ve bu pek de iyi bir tepki değildi. Ona açıklamak için aramaya çalıştım, durum çok kötüye giderse, *yanlışlıkla* bağlantının kesilmesini umuyordum. Ama o telefonda bu konuyu konuşmayı reddetti. *Gerçek arkadaşlar böyle şeyler yapmazlar* ya da bunun gibi saçma sapan şeyler.

"İşte kızım." Beni şiddetli bir kucaklaşma ve yanağıma bir öpücük ile karşıladı.

Su ve ekmek sepetimiz gelene kadar bana bir şey söylemedi.

"Ee," dedi, parmaklarını birbirine geçirdi. "Neden Evan'ı aramadın?" "Onu aradım," itiraf ettim.

Dudakları yukarı kıvrıldı. "Ne dedin?"

"Binamızı satın aldığı için ona bağırdım." Gerçeği saklamayacaktım.

Gülümsemesi kayboldu. "Ne yaptın?"

"O, benden hiçbir şey istemediğimi biliyordu, sonra gidip benim binamı satın aldı, böylece bana kötü davranan kapıcıyı kovabilecekti. Bütün bir binayı satın aldı."

"Peki, bunu yapmamasını mı tercih ederdin?" "Tabii ki. Böyle bir yardımı kabul edemem."

Yavaşça başını salladı. "İnanılmazsın. Bana bir şey söyle. Bu kapıcı sadece sana mı kötü davranıyordu, yoksa herkese eşit derecede kötü mü davranıyordu?"

Chelsea'yi tanıdığım için bunun bir tuzak olduğunu biliyordum, ama yine de cevap verdim. "Tam bir pislikti."

"Bu, Evan'ın sana ve herkese fayda sağlayan bir şey yaptığı anlamına gelir. binayı, ve sen buna kızgınsın çünkü herkesin acı çekmesini istiyordun, böylece onun yardımını kabul etmek zorunda kalmayacaktın."

Bu beni oldukça kötü gösterdi. "Öyle demek istemedim."

Garson siparişlerimizi almak için geldi ve beni bir süreliğine kurtardı.

O ayrıldığında kendimi hazırladım.

Chelsea koltuğunda kıpırdadı. "Gwen bunun Columbia ile ilgili olduğunu mu söyledi?" Başımı salladım ve birkaç dakika boyunca

Evan'ın yaptıklarını,

beni okula kabul ettirmek için nasıl bağlantılarını kullandığını ve bursumu nasıl ödediğini anlattım.

Chelsea kibarca başını salladı ve suyunu yudumladı. Anlatmam bittiğinde, bir grissini aldı. "Hepsi bu mu?"

"Evet. Ve bunu bana kendisi söylemeliydi."

"Özetlemek gerekirse," dedi. "Yardıma ihtiyacın olduğu bir anda sana karşı nazik davranıp yardım ettiği için ona kızgınsın."

"Tam olarak öyle değil. O şeyleri kendi başıma başarmak istedim."

"O sana karşı nazikti. İhtiyacın olduğu anda sana yardım etti, değil mi? Ve sen bunun kötü olduğuna karar verdin. Bu senin adil olmayan tavrına uymuyor." Pes ettim. "Adil davranmıyorum."

"Şimdi kendine yalan söylüyorsun. O zaman neden Three Sisters ile ilgileniyorsun anlamıyorum. Onu kapatmalıyız."

Bunu söylediğine inanamadım. "Yapamayız."

Beni görmezden geldi. "Ama bizim işimiz bu. İnsanlara en çok ihtiyaçları olduğunda yardım ediyoruz, ama sen bunun yanlış olduğunu düşünüyorsun. Hazır başlamışken, buradan on blok güneyde bir aşevi var. Orayı kapatmalarını söylemeliyiz, çünkü insanların özgüvenini mahvediyorlar. Unutma, Evan gibi, onlar da yardım etmek istedikleri için yardım ediyorlar."

"Öyle değil."

Bana ekmek çubuğunu doğrulttu. "Tabii. Çünkü sen özel bir vakasın." Çubuğu salladı. "Ailenin soyadını kafana takmayı bırakmalısın."

. Senin için güzel şeyler yapan, bu kasabadaki diğer kadınların ölmek isteyeceği türden şeyler yapan iyi bir adamın var. Ama Sen onun babasının ne kadar kötü olduğuna odaklanmışsın ve bunun her şeyi mahvetmesine izin veriyorsun." Diye iç geçirdi.

Öğle yemeğimiz geldi ve onun suçlamaları sona erdi. Bu suçlamalar, neredeyse her kelimesiyle hedefini vuruyordu. Ben, insan olarak değersiz bir mazeret gibiydim. Daha da kötüsü, o hikayenin tamamını bile bilmiyordu.

Boğazımı temizledim. "Görünüşe göre babası sandığım kadar kötü değilmiş."

Salatasından bir lokma aldı. "Ben de böyle bir iç gözlem umuyordum. Biliyorsun, buna kadar senin gerçekten zeki olduğunu düşünüyordum. Ama şimdi, emin değilim. Senin gibi bir erkeğe sahip olmak için her şeyi verirdim."

Evan'ı geçmiş zamanda kullanması göğsüme saplandı ve içimi yaktı. Lazanyamdan bir lokma bile yiyemedim. "Portekiz nasıldı?"

Çiğnemeyi bitirdi. "Çok güzeldi." Bunun üzerine, ipucunu anladı ve yemek yerken benim hakkımdaki konuyu kapattık.

Her lokmada, benim mantıksız davrandığım yönündeki görüşünü düşünmek zorunda kaldım. Hayır kurumumuzu kapatma konusundaki duygularımı, Evan'ın Columbia'ya girmeme yardım etmesiyle eşdeğer tutması canımı yaktı. Mantıksız olarak nitelendirilmekten nefret ediyordum.

Lazanya, suçluluk duygusuyla karışınca midemde ağır geldi.

Lizbon'u anlattıktan sonra, "Uzun bir yolculuk olmuş gibi görünüyor. Geri döndüğüne memnun musun?" diye sordum.

"Eğlenceliydi, ama evet, mutluyum. Evan'ı terk ettiğine memnun musun?"

Bunu kendim kaşımıştım ve cevap vermekten korktuğum için tabağıma baktım.

Sepetten bir çubuk daha aldı ve bana doğru salladı. "Dürüst ol, hadi."

İç geçirdim. "Uyuyamıyorum. Onu özleyorum. Sanki bir parçam buradan ayrılmış gibi hissediyorum. Kendimi savunmakla kötü bir insan mı oluyorum?"

"Kötü değil, sadece yanlış yönlendirilmişsin," dedi. "Gwen, onun aptal bir iş rakibinin tüm bu olayı başlattığını söyledi."

"Evet. Onunla çalışan o iğrenç Martin'den öğrenmek zorunda kaldığım için çok kızgındım."

"Ve bu iğrenç Martin sana bunu Evan'ı incitmek için mi söyledi?" "Evet, sanırım."

"Benim anlamadığım da bu. Evan'ın bir gece binanızda sizi korumak için bu sert suçluları gözdağı verdiğini söylemiştin, değil mi?"

Kafamı sallayıp gülümsedim, benim Tarzan'ımın beni kurtardığı geceyi hatırlayarak.

"Sonra bu Martin denen herif, Evan'a zarar vermek için seni yıkmak için sana saçma sapan şeyler söylüyor ve sen de buna kanıyorsun. Benim tanıdığım Alexa Borelli karşılık verir. Senin için her şeyi yapan erkeğini korumak için sen ne yaptın? O Martin denen pisliği elinden geldiğince saldırmalısın. Evan'a zarar vermek için sana zarar verdiğini biliyorsun."

Utançtan bir anlığına gözlerimi kapattım ve dişlerimi sıkarak nefes aldım. Chelsea haklıydı. Evan, Graff'ların onu ve Fergus'u yok etmek istediklerini söylemişti, ama ben erkeğimi desteklemek için parmağımı bile kıpırdatmamıştım. "Haklısın. Ben berbat bir insanım."

"Yanlış yönlendirilmiş," diye düzeltti. "Daha iyisini bildiğinde, daha iyisini yaparsın." "Şimdi de filozof mu oldun?"

"Maya Angelou'dan bir alıntı. Asıl soru, bu konuda ne yapacaksın?"

"Artık çok geç olabilir," diye itiraf ettim. "Bana çiçek göndermeyi bıraktı, aramayı da bıraktı. Sanırım beni unuttu." Son cümleyi söylemek acı vericiydi. "Muhtemelen hayatına devam etmiştir." Kendimden nefret etmem beni bunu eklemeye zorladı.

"Bu bir pes edicinin sözleri ve sen pes eden biri değilsin, Alexa Borelli. Muhtemelen ona bunu hatırlatmalısın. Şimdi tatlıya ne dersin?"

BÖLÜM 48

ALEXA

DELIYE GİRDİĞİMDE TEZGAHIN ARKASINDA TELEVIZYON AÇIKTI.

Depresif yerel haberler yayınlanıyordu.

"Yaşamaya hazır olduğuna sevindim," dedi Rachel kasadan esprili bir şekilde. "Aradı mı?"

Delide bir şey söylemek istemediğim için başımı salladım. Ona artık kendimi acındırmayı bıraktığımı söylemişim ve Evan'ı terk etmekle en azından yarı yarıya hatalı olduğumu bile itiraf etmişim.

Luca amca bir müşteriye sandviç hazırlarken el salladı.

O işini bitirene kadar bekledim. "En azından spor falan izleyemez miyiz?" Haberlerin Rachel'ın tercihi olmadığını biliyordum.

"Bittiğinde. Şehirde neler olup bittiğini bilmek önemli."

Omuz silktim. Bu, daha önce de denediğim bir savaştı ve bugün de başarılı olamadım.

"Sen bir kadınsın. Gelecekte olacaklarla ilgilenmelisin. Savcı, randevularda uyuşturucu kullanımı vakalarındaki artışla nasıl başa çıkacağını anlatacak.

Onun tecavüzü kastettiğini anladım, ama bu kelimeleri sindiremedim. "Ben dikkatliyim."

Rachel bana kaşlarını çatı. "Yani bunun suçlusu kurban mı?"

"Tabii ki hayır. Bence hepsini asalım." *Testislerinden asalım* demek istedim ama bunu söylemedim. Bu düşünce, Evan'ın hafta sonu konsiyerj Xavier'e yaptığı tehdidi hatırlamama neden oldu.

Xavier'e yaptığı tehdidi hatırlamama neden oldu.

Chelsea haklıydı. Adamıma yardım etmem gerekiyordu, ama *nasıl*? Aklım Evan'a takılınca, Martin ya da yaşlı Graff ile başa çıkmasına nasıl yardım edeceğimi bilmediğim için kendimi kötü hissetmekten kurtulamadım. Eğer

o pislikler ona saldırıyorsa, bize de saldırıyorlardı.

"İşte burada," dedi amcam sesini yükselterek.

Kısa boylu, kel bir adamın kürsüye çıkıp daha uzun boylu hale geldiğini izledim — muhtemelen bir kutunun üzerine çıkmıştı. Ekranın altındaki metinde onun Bölge Savcısı Archibald Cotts olduğu yazıyordu.

Bazı istatistiklerden ve şehri daha güvenli hale getirmek için her yolu deneyeceğinden bahsedip durdu, falan filan. Sorunun bir süredir ciddi boyutlarda olduğundan bahsetti.

Öyleyse neden daha önce bir şey yapmadınız? diye düşündüm.

"Sizin gibi benim de kızlarım var," dedi Cotts. İki kız öne çıktı.

Resme gözlerimi kısarak baktım. "Dondur." Rachel yeterince hızlı hareket etmediğinde, tekrar ettim. "Duraklat."

Bana bir bakış attı, ama dediğimi yaptı. "Neden?"

Ekranı yaklaştım ve sonra emin oldum. "Gitmem gerek," dedim ve kapıya doğru koştum.

ALBERT'E SORDUĞUMDA, EVAN'IN EVDE OLMADIĞINI evde olduğunu söylemişti.

Xavier, ben lobiye girdiğimde resepsiyon masasının arkasındaydı. Beni durdurmak için hiçbir hareket yapmadı.

El salladım.

Gülümsedi. "İyi günler."

İyiye işaretti.

Yukarıda, anahtar kartım hala çalışınca rahat bir nefes aldım. Evan'ın masasından ihtiyacım olan belgeleri kopyaladım ve şişeyi plastik bir torbaya koyup sırt çantama attım.

Umduğum gibi olmasını ummak zorundaydım. Bu parçaların yerine oturması gerekiyordu.

Asansör zemin katta açıldığında, doğruca konsiyerj masasına yürüdüm. "Xavier, senden bir şey istiyorum."

Muhtemelen ses tonumdan dolayı yüzündeki gülümseme kayboldu.
Umurunda değildi.

Bugün nezaket değil, sonuçlar önemliydi, bu yüzden tavrımı hiç yumuşatmadım.
"İlk geldiğimde aradığın paparazzinin adı ve numarası lazım."

"Ama hanımefendi, ben kimseyi aramadım."

Tezgaha yaslandım ve derin bir nefes aldım. "Bak evlat, zor bir hafta geçirdim ve bu saçmalıklarla uğraşacak vaktim yok." Yukarıyı işaret ettim.
"Belki de bana saçmalamaya kalkışırsan erkek arkadaşımın sana ne yapacağını unutmuşundur."

"

Yukarı baktı ve yüzü bembeyaz oldu. "Ama yapamam..."

Telefonumu çıkardım ve sesini kısarak kız kardeşimi aramak için rehberdeki numarayı tuşladım.

"Merhaba," diye

cevapladı. "Merhaba.

Evan orada mı?"

Xavier eliyle beni uzaklaştırdı ve "Ne istersen" diye fısıldadı.

"Yanlış numarayı aradın kardeşim," dedi Rachel.

"Bekle, Evan," dedim telefona.

Xavier bir not defterine bir şeyler yazmakla meşguldü. Bana bir isim ve numara yazılı kağıdı uzattı.

"Hayır," dedim telefona. "Mesaj yok." Rachel cevap veremedi telefonun kapattım.

"Teşekkürler, Xavier," dedim tatlı bir sesle numarayı cebime koyarken. "Bir şey daha var."

Bana bekleyişle baktı, sonunda tekrar nefes almaya başlamış gibiydi.

"Bay McAllister'a veya başka kimseye burada olduğumdan bahsetme. ona sürpriz hazırlıyorum."

Heyecanlı bir köpek yavrusu gibi başını salladı. "Evet, hanımefendi."

Sokakta, kağıdı çıkardım ve numarayı çevirdim. "Merhaba, Dietrich. Xavier bana numaranı verdi. Yanında kolay para kazanmak ister misin? Nakit. Çok para." Bunun için ihtiyacım olan her şeyi kız kardeşimden ödünç alacaktım.

BÖLÜM 49

ALEXA

TÜM PARÇALARI BİR ARAYA GETİRMEK DÖRT GÜNÜMÜ ALDI, ANCAK röportaj için kızı yakalamak, çirkin tabloyu nihayet tamamladı.

Bugün, Chelsea'nin tavsiye ettiği salona gitmek için kredi kartımı doldurdum. Saç ve tırnaklara bir sürü para harcadıktan sonra, Heelgate gecesi giydiğim elbiseyi giydim. Diğer tüm güzel elbiseler Evan'ın çatı katında kalmıştı.

Aynada bir selfie çektim, sonra dekolteyi daha belirgin hale getirmek ve meme ucumu yarı açıkta göstermek için boyun çizgisini ayarlamanın daha iyi olacağına karar verdim. İkinci fotoğrafı çektikten sonra mesajı gönderdim.

BEN: Sana bir hediyem var.

BEN: Akşam yemeği - Saat 6'da DiMaggio's'ta, ardından...

Daha baştan çıkarıcı olan fotoğrafı gönderdim ve ardından başka bir

mesaj daha yazdım. BEN: Oops, bandı unuttum.

Sonra aradım ve Evan'la ilk gecemizde kullandığımız özel odayı ayırttım. Cevap mesajı hemen geldi.

MARTIN: Hediemi açmak için sabırsızlanıyorum.

DİMAGGIO'S'A BÜYÜK BİR ÇANTA OMZUMDA

Bu sefer, lüks kalabalığa uyum sağladım ve bana atılan tek bakışlar hayranlık dolu bakışlardı.

Adımı hostese söyledim ve onu işaret ettim. Fotoğraf işe yaramıştı ve o erken gelmiş, elinde yarısı boş bir içkiyle barda oturuyordu.

"Ne zaman arayacağını merak ediyordum," dedi Martin. "Onu terk ettiğini okudum. İyi karar. O bir ezik." Bu, onun ayağını kırmadan hemen önce duyduğum sözlerdi.

"Yukarıdaki özel odayı ayırttım," diye açıkladım. "Daha samimi bir ortam." Bu sinsî adamın hiçbir özelliği beni gülümsetmiyordu, ama yine de zorla gülümsedim.

Hostesi takip ederek üst kata çıktık ve masayı istediğim gibi hazırlamışlardı: dikdörtgen şeklinde, uzun kenarlarında karşılıklı yerleştirilmiş tabaklar.

"Bu akşam Albert size hizmet edecek. Hemen geliyor," dedi hostes kapıyı kapatmadan önce.

"Aradığına çok sevindim," dedi Martin tekrar, kaşlarını kaldırarak. "Bu arada, harika görünüyorsun."

"Teşekkürler. Bütün öğleden sonra bunu iple çekiyordum," diye cevap verdim, en iyi oyunculuk gülümsememle. Aslında çok gergindim. Her şey önümüzdeki birkaç dakikaya bağlıydı. Çantamdan şişeyi çıkardım. "Bir içki ister misin?"

Yüzünü buruşturdu ve kadehini kaldırdı. "Bunu bitirmeye çalışıyorum."

Şişeyi çevirerek içinde ne olduğunu görebilmesini sağladım ve boş şarap kadehine biraz döktüm. "Bunun çok sert olduğunu duydum."

Gözlerini kısarak etiketi inceledi. "Hayır, teşekkürler." "Hadi iç. Bu gerçek erkeklerin içkisi."

"Hayır dedim. Belki sen içmek istersin."

"Ben tekilayı tercih ederim." Onun hoşuna gitmeyecek ilk kağıdı çıkardım ve ona doğru kaydurdım.

Okumaya başladı ve hemen kenara itti. "Bu ne?"

“Ev sahibim emekli bir NYPD dedektifi. Bu arada, bana çok yardımcı oluyor. Neyse, suç laboratuvarında tanıdığı insanlar var. Bu şişeyle ilgili rapor bu. İçinde GHB var.”

Omuz silkti. "Ne?"

Kapı açıldı ve Albert bize katıldı, ama içecekleri sormak yerine duvara yaslandı.

"Bu bir tecavüz ilacı," dedim. "Ve ne olduğunu bilmiyormuş gibi davranma."

Martin ayağa kalktı. "Burada işimiz

bitti." "Lütfen otur."

Oturmak yerine kapıya doğru yürüdü.

Albert çıkışı engelledi ve kollarını kavuşturdu. "Bayan otur dedi." Martin olduğu yerde dondu.

"Sen olsam otururdum," diye Martin'e seslendim. "Arkadaşım Albert beş farklı dövüş sanatı biliyor. Üç hareketle dört farklı kemiği kırabilir."

Martin hızla kenara çekildi ve telefonunu çıkardı. "9-1-1'i arıyorum. Siz delisiniz."

Beni bile şaşırtan bir hızla Albert telefonu elinden aldı. "Bayan otur dedi." Ses tonu çok sert ve öfkeliydi.

Sandalyeyi işaret ettim. "Sana gösterecek birkaç şeyim daha var. Sonra işimiz biter."

Martin tekrar sandalyesine oturdu ve yutkundu.

İkinci kağıdı çıkardım ve şişeyi onunla hafifçe vurdum. "Bu şişeyi Evan'a çeşme olayının olduğu gece ikram ettin."

"Ben vermedim. Bar verdi."

Ona kağıdı verdim. "Parmak izleri yalan söylemez. Her tarafında senin parmak izlerin var ve bara da sordum. Bu markayı satmıyorlar."

Alnında minik ter damlacıkları belirmeye başlamıştı.

"Sen onu uyuşturdu ve Myra Cotts onu çıplak olarak çeşmede yıkanmaya ikna etti."

"Kim?" diye sordu.

"Siz zengin pislikler neden benim gibi insanların ödevlerini yapamayacaklarını düşünüyorsunuz?"

"Onun sokakta kızıl saçlı kızı öperken çekilmiş fotoğraflarını çıkardım. "Myra Cotts, senin kız arkadaşın." Adrenalin yüzünden bacağı titriyordu.

"O benim kız arkadaşım değil."

"Artık değil belki." Güldüm. "Bu arada, şişenin üzerinde onun parmak izleri de vardı." Yığına iki kağıt daha ekledim.

O yığını itti.

"En sttekiyi okumanı tavsiye ederim. Senin onu bu işe soktuğuna dair yeminli ifadesi ve Evan'ı uygunsuz bir pozisyonda fotoğraflamak için tüm planı itiraf ediyor. Ayrıca ona para ödediğini de yazıyor."

Kağıda bir göz attı ve sonra başka yere baktı. "Ne olmuş yani? Kimse tecavüze uğramadı ya da başka bir şey olmadı. Sadece utanç verici fotoğraflar çekildi."

"Peki ya Chicago, Dallas, Albany, Jacksonville ve Seattle'daki kızlar?"

Yüzünün rengi attı.

"Evet, o iş seyahatlerine seninle birlikte gittiğini yazılı olarak itiraf etti. Ona kadınları uyuşturup otel odana götürmesi için iyi para dediğin yer. Bunu şehir dışı gezilerle sınırlandırmanın seni güvende tutacağını düşündün.

"Bu yalan," diye kekeledi.

İstediği kadar ırpınabilirdi, ama kapana kısılmıştı. "Seyahat programın elimde." antamdan çıkardım ve delil yığınına ekledim. "Ve eminim ki gider raporların da bununla rtőecektir. Ayrıca Myra kadınların isimlerini yazmış. Kadınları ararsak ne diyecekler?" "Hepsi Myra'nın fikriydi. Ben sadece ona yardım ettim."

"Albert, bunu açıkça duydun mu?" diye sordum.

"Elbette duydum."

Sesimi alçaltarak, "Martin, Martin, az önce suç ortaklığını itiraf ettiğinin farkındasın, değil mi? Bu federal bir komplo suçlaması, çünkü sen ve Myra eyalet sınırlarını aştıınız." dedim.

Yenilgiye uğramış bir şekilde çöktü. "Ne istiyorsun?" "Sorduğuna sevindim."

Albert'e baktığımda, yüzünde kocaman bir gülümseme vardı.

"ncelikle, bu kadınların her biriyle en az iki milyon dolarlık bir mali anlaşma yapacaksın." Kağıt yığınına hafifçe vurdum.

"O kadar param yok," diye itiraz etti. "Babanın var."

Gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Bir ay içinde anlaşmaya varmazsan, bunu FBI'ya götüreceğim." "Hiçbiri bir şey bildirmemiş," dedi.

Başımı eğdim. Bunu takip etmesi ilginçti. "Yerel yetkililer bu kadar zaman geçtikten sonra fiziksel delil yetersizliğinden seni yargılayamayabilir, ama bu FBI'ın komplo suçlamasını engellemez. Baban seni bu durumdan kurtaramaz."

Yavaşça, yenilmiş bir nefes aldı. "Başka ne var?"

"Şirketten istifa edeceksin ve baban bir sonraki yönetim kurulu toplantısında Fergus McAllister'ı destekleyecek ve ardından yönetim kurulundan istifa edecek.

. İkiniz de bir daha McAllister'larla hiçbir şekilde iletişim kurmayacak ve onlarla ilgili hiçbir şeye müdahale etmeyeceksiniz."

"Başka bir şey var mı?" diye sordu, sıkılmış gibi görünmeye çalışarak.

"Evet." Mezcal bardağını aldım ve içindekileri ona fırlattım. "Ne oluyor lan?" diye bağırarak geri çekildi.

"Bu beş kadın için. Seni izleyecek adamlar tutacağım ve tekrar başlarsan, bunu öğrenirim ve bu küçük yığını herkese duyururum. Basınla ilgili bir skandal çıkarırsam, FBI peşine düşer.

Çantamı aldım, mezcal şişesini ve kağıtları içine koydum ve Albert'e doğru yürüdüm. "Şimdi işe koyul," dedim, Martin'e dönüp bakarak. "İki son tarih var. Yarın gün sonuna kadar şirketten ayrıldığını duymak istiyorum ve o kadınlar ve aileleriyle anlaşmak için bir ayın var, bir gün bile fazla değil."

Albert telefonu masanın üzerine attı. Telefon masanın üzerinde kayarak yere düştü. Sonra bana kapıyı açtı. "Siz gerçekten harikasınız Bayan Alexa," dedi kapı arkamızdan kapandıktan sonra. "Ben sadece bir dövüş sanatı biliyorum."

EVAN BANA BAŞARILI BİR SATIN ALMANIN ANAHTARININ PLANLAMA OLDUĞUNU SÖYLEMİŞTİ VE

Bunun iyi acil durum planlarını da içerdiğini biliyordum. Herhangi bir karşı hamle gizli tutulmalıydı. Aksi takdirde, karşı taraf bir savunma planı, karşı hamleye karşı bir hamle planlayabilirdi.

Bu yüzden şimdi Evan'ın asistanı Diane'in yanında, McAllister binasındaki asansörde duruyordum. Randevuyu benim için o ayarlamıştı.

Kat sayacının son zili çaldı ve kapılar açıldı.

Kalbim güm güm atarken Diane'in kararlı adımlarını takip ettim. Görüşeceğimiz adam acımasız bir müzakereci olarak biliniyordu ve ben galip geleceğimden emin değildim. *Göz teması kur ve nefesini kontrol et*, diye kendime telkin ettim.

Martin'e ultimatolumu vereli iki gün olmuştu ve şu ana kadar hiçbir haber yoktu.

Şirkette kalmıştı. Bu, işlerin umduğum gibi gitmediği anlamına geliyordu, en azından şimdilik.

Nefes kontrolü iyi ve güzeldi, ama deodorantım terin yanlarımdan damlamasını engelleme savaşını kaybetmek üzereydi. Zaten mahvolmuştum ve henüz düşmanımla tekrar yüzleşmemiştim.

"Merhaba Diane," dedi yönetici, sesinde samimi bir sıcaklık vardı.

"Randevum var," dedi Diane.

"O meşgul ve ben de ona danışamadım. Konuyu ona söyleyebilir miyim?"

"Hayır," dedi Diane acımasız bir verimlilikle.

Yöneticinin kaşları kalktı, ama bize karşı çıkmadı. Diane'in burada sözü geçtiği belliydi. "Hazırsanız, kendisi içeride."

"Hazırız." Diane kapıyı açtı ve beni içeriye geçirdi, ardından kapıyı kapatarak arkamızdan içeri girdi.

Fergus McAllister büyük bir masanın arkasında oturmuş, önce beni, sonra Diane'i dikkatle inceliyordu. Usta müzakereci, içeri girdiğimde sadece çok az bir rahatsızlık gösterdi. "Sizi davet ettiğimi hatırlamıyorum, Bayan Borelli."

Ona teklif edilmeden, karşısındaki deri ziyaretçi koltuklarından birine oturdum. "Fergus, kendimi davet ettim çünkü kanıtları kendi gözleriyle görmeden bana inanmayacağını düşündüm."

"Ne olursa olsun, ilgilenmiyorum. Kendi isteğinle gitsen daha iyi olur." Yani, beni dışarı çıkarmak için güvenliği çağıracaktı. Onun gibi eski kafalı beyefendiler bağırmasın ya da fiziksel şiddet kullanmasın; kirli işlerini yapmak için piyonlarını çağırırlar.

"Yaklaşan yönetim kurulu toplantısı hakkında samimi bir konuşma yapacağız," dedim, Evan'ın bana öğrettiği duruşu koruyarak.

Yönetim kurulu toplantısından bahsettiğimde gözleri kısıldı. "Diane, bizi yalnız bırakabilirsin."

"O benim şahidim. Kalacak." Diane'in tepkisini bekledim. Kalacak mıydı, yoksa Fergus'un tehditlerine boyun eğecek miydi?

"Bay McAllister," dedi. "Ben kalıyorum ve Alexa'nın söyleyeceklerini dinlemenizin en iyisi olacağını düşünüyorum."

Derin bir nefes aldı ve sandalyesine yaslandı. Saatine baktı. "Beş dakika. Daha fazla değil."

Çantamı açtım. "Sizi ve oğlunuzu şirketten uzaklaştırmak için yapılan bir komplo hakkında kanıtlarım var."

"Ne?" Aniden öne eğildi, dirseklerini masaya dayadı.

Kontrolü yeniden ele geçirdim. "Sadece beş dakikam var, sorularınızı ben bitirene kadar beklemeniz gerekecek."

Martin'e karşı elimdeki kanıtları ortaya koydum, Evan'ı kız arkadaşı Myra Cotts'un yardımıyla uyuşturması ve ülke çapında bildiğimiz beş kadın da dahil.

Kanıtlar biriktikçe Fergus daha da ilgilenmeye başladı.

Son kanıtı ortaya çıkardım. "Bir de bu var. Myra Cotts'un, çeşme olayını planlamak için yapılan toplantıya katıldığını belirten ikinci yeminli ifadesi. Martin'in babası George Graff da toplantıda hazır bulunmuş ve baş planlayıcıydı. Graff, amacın ailenizi itibarsızlaştırmak ve sizi şirketten çıkarmak olduğunu belirtti."

"Bakabilir miyim?" diye

sordu. Ona doğru kaydurdım.

O da onu benim ulaşamayacağım bir yere koydu. "Bu iyi değil. Altındaki imza kesilmiş."

"Oriijinalini eksiksiz olarak elimde bulunduruyorum," diye onu temin ettim.

"Düşmanını tahtadan uzaklaştırmak için oldukça ikna edici olacağını düşünüyorum. Onu ve geri kalanını alabilirsin..." Yığını işaret ettim. "...üç şartla."

Kaşlarını kaldırdı ama hiçbir şey söylemedi.

"İlk olarak, Martin Graff'ı derhal kovun ve Evan'ı eski işine geri getirin."

O başını salladı. "Onu kesinlikle tutmak istemem."

"İkincisi, bu belgelerdeki beş kadının her biri için bir avukat tutun, böylece Graff'lardan adil bir tazminat alabilsinler."

"Genç Graff'ın yaptıklarını düşünürsek, bu da adil görünüyor."

Sonra zor olan geldi. "Üçüncüsü, Evan'a açıkça şunu söyleyeceksin ilişkimizi onaylayacak ve bizi bir çift olarak küçümsemeyeceksin. Böyle bir pislik olduğun için telafi etmek için bizi tropikal bir tatile göndereceksin.

"Hayır, bu asla işe yaramaz."

Hayır mı? Bunun için şirketten vazgeçeceğine inanamıyordum.

"Ben de senin yerindeydim," dedi, "her iki tarafın da birbirinden nefret ettiği bir ilişkideydim. İnan bana, tüm iyi niyetlere rağmen, bu durum

cehenneme döner. Bu yüzden çocuğun annesi hayatımızdan çıktı. Evan'ın böyle bir duruma düşmesine izin vermeyeceğim."

Evan ve ben evlenmeyi planlamıyorduk, hatta yakınından bile geçmiyorduk. Yine de, onun *hayır* demesinin nedeni beni şaşırttı. Oğlunu, kendisinin çektiği acılardan kurtarmaya çalışıyordu.

"Fergus." Gözlerine baktım. "Geçmişte senden hoşlanmadığımı itiraf ediyorum, ama şimdi hiç hoşlanmıyorum. Aslında, amcam Luca ile uzun bir tartışmadan sonra, senin çok onurlu bir adam olduğuna karar verdim."

Kaşları yine yukarı kalktı. "Gerçekten mi?"

"Evet. Çok aydınlatıcı bir tartışma oldu. Oğlun beni geri kabul ederse onunla çıkacağım. Tek ricam, buna itiraz etmemen."

"Hmm..." Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Orijinalleri ne zaman alabilirim?"

Çantamı okşadım. "Hemen burada."

Ayağa kalktı ve elini uzattı. "Alexa, anlaştık."

Elini sıktım. Eli yapış yapış, soğuk, pullu ya da bir zamanlar hayal ettiğim diğer korkunç şeylerden hiçbiri değildi.

Diğer elini de benimkinin üzerine koydu. "Senin için elimden geleni yapacağım. Evan, sen gittiğinden beri çok mutsuz." Elini çekti ve telefonuna uzandı. "Bir dakika izin verirsen, kovmam gereken bir çalışan var."

Ayağa kalktım. "Teşekkürler, Fergus." "Teşekkürler, Alexa."

Diane beni takip etti ve kapıyı sıkıca kapattı. Sekreteri masasında değildi.

"Senden hoşlanıyor," dedi Diane.

"Gerçekten mi? Öyle mi düşünüyorsun?"

Başını sallayarak devam etti. "Kesinlikle. O her zaman gücü saygı duymuştur. Ve ben de senden etkilendim. Şimdi söyle bana, Graff hakkındaki tüm bu bilgileri nasıl elde ettin?"

İma edilen iltifata gülümsedim. "Üniversiteye gittim. Araştırma yapmayı biliyorum."

BÖLÜM 50

EVAN

Yönetim kurulu toplantısı ve Graff'larla hesaplaşma gününe sadece iki hafta kalmıştı.

Masamda oturmuş, *Globe* ile yapacağım toplantı için anahtar noktalarımı bir kez daha gözden geçiriyordum. *Sunday Globe*'da yayınlanacak bir makale, hayırseverlik girişimimizle ilgili medya kampanyasının merkezinde yer alacaktı.

Babam ve ben, yaklaşan yönetim kurulu toplantısında onun savunmasız kalacağı konusunda konuşmuştuk. Babam, George Graff'ın muhtemel planının, babamın sözleşmesi ele alınmadan önce beni kınamak ve toplantıdan atmak için oylama yapmak olduğunu düşünüyordu.

Bunu başarmalı ve kenara itilmekten kaçınmalıydım. Çeşme olayı ve Alexa'nın galadaki davranışlarının beni şirket için bir yük haline getirdiğine dair argümanı önlemeliydim.

Heelgate — ne isim ama. Martin pisliğin teki olmasına rağmen Alexa'nın kamuoyunun eleştirilerine maruz kalması çok adaletsizdi. George Graff ertesi sabah babama Heelgate olayından bahsetmişti, bu da basınla ilgili gerçeği açıklığa kavuşturmamın sorun yaratacağı anlamına geliyordu. Babamı desteklemek zorunda kalmamdan nefret ediyordum.

Diane kapıda belirdi. "Bayan Minx sizi görmek istiyor."

Her ihtimale karşı programımı tekrar kontrol ettim ve boş olduğunu gördüm. "Kesintiye uğramayacağımız konusunda anlaşmıştık sanıyordum."

Diane geri çekildi ve tekrar baktığımda, onun yerine Alexa kapıda duruyordu.

"Alexa?"

Normalde giydiği mütevazı bluz ve kot pantolon yerine dar bir tişört ve mini etek giymişti. Onunla ilgili her şey, ona koşup sarılmak istememe neden oldu — sonunda geldiği, sonunda cevap verdiği, olduğu için. burada, böylece nihayet konuşabilecektik. Ama kardeşimin uyarısı kafamda yankılanıyordu.

Zorlamayın. Sadece sevinçli ve şaşkın bir şekilde ayakta durdum. "Merhaba."

"Girebilir miyim?" Ben cevap vermediğim için kapıyı kapattı ve ziyaretçi koltuğuna doğru yürüdü. "Oturmanın sakıncası var mı?"

Tabii ki, lütfen oturun, çok sevinirim, diye düşündüm. Ama Noah'ın yavaş git ve zorlama uyarısı tüm bunları bastırdı. Bunun yerine başımı salladım.

"Yeni bir iş kuran ve yatırımcıya ihtiyacı olan bir arkadaşım var," diye başladı.

Ne oluyor lan? Birinin girişimine yatırım yapmakla falan ilgilenmiyordum. Bizim hakkımızda konuşmak, hatalarımı, yanlışlarımı anlatmak, affedilmeyi istemek istiyordum, hayır, buna ihtiyacım vardı, eğer bu yardımcı olacaksa.

Tekrar karşılaşmamız için en az yirmi üç farklı senaryo hayal etmişim. Bunlar, Starbucks'ta veya sokakta tesadüfen karşılaşmamızdan, gece yarısı onun apartmanının kapısını yumruklamama kadar uzanıyordu.

En sevdiğim senaryo on bir numaraydı: Alexa kart anahtarını kullanarak çatı katına giriyor, sonra benim yatak odama kayıyor ve çıplak olarak yatağıma giriyordu. On iki numara da en az onun kadar ateşliydi: Ben duş alırken gizlice içeri giriyordu. Artık bunların hiçbirinin gerçekleşmeyeceği açıktı.

"Bu yeni bir şirket," diye devam etti, bacak bacak üstüne atarak.

Yalvarmak bana yardımcı olmazdı. Alexa yalvaran bir erkek istemiyordu. En çok acı veren şey, onun beni benim onu istediğim gibi istemiyor gibi görünmesiydi. Tek gereken, yıllar önce olan, onun gururunu biraz incitmekti ve sonra...

benim yanımda olmaya ve telefonlarıma cevap vermeye dayanamıyordu.

"Birisi buna yatırım yapmak isterse, ne bilmesi gerekir?" diye sordu. "Sen para yatırmak isteseydin, ne bilmek isterdin?"

Karşılaşmamız gereken konuya gelene kadar bu ne kadar süre devam edecekti? İç geçirdim. "Öncelikle, bunun yeni olduğunu söyledin. Ne kadar yeni?"

"Daha yeni başladı."

"Kaç müşterin var?" diye sordum, neyin peşinde olduğunu merak ederek.

"Çok az."

Senaryolarımın birkaçı onun bu ofise gelmesini içeriyordu, ama kesinlikle bana bir yatırım anlaşması sunmak için değil, hem de boktan bir anlaşma için. Hepsi daha az kelime ve daha fazla dil hareketi içeriyordu. Tanrım, ne kadar aptalmışım.

"Minimum kaç tane?" diye sordum. "Bir," dedi utangaç bir şekilde. Gülmemi tutamadım. "Şaka yapıyorsun. Arkadaşının sahip olduğu şey bir rüya, iş değil."

ALEXA

Onun kahkahası beni neredeyse ağlatacaktı. Belki de tüm bu olay bir hataydı. Aklımda, her şey çok daha sorunsuz geçecekti.

Masasının karşısına oturmanın mesafemi korumama, nihai hedefe odaklanmama, arzularıma yenik düşüp ona atılmamama ve müzakereyi profesyonel tutmama yardımcı olacağını düşünmüştüm.

Ona zayıflığımı gösteremezdim, bu yüzden gözlerimdeki yaşları silip derin bir nefes aldım. Ben bundan daha güçlüydim.

Başarıları hakkında konuştuğumuzda, bunların motivasyon ve planlamaya, plana sadık kalmaya bağlı olduğunu defalarca söylemişti. *Odaklan, Borelli. Bunu yapabilirsin.*

Daha dik oturdum. "Martin'den kurtulmak için ne kadar öderdin?"

Çenesini sıktı. "Eğer bu işe karışmışsa, tek bir kuruş bile etmez. Aslında, onu yok etmek için para öderdim."

"Onu şirketinden çıkarmak için ne kadar öderdin? Bu şirketten."

"Anlamıyorum."

"Ne kadar? Dolar olarak." Sliphorn her zaman rakibin önce bir rakam söylemesini isterdi. "Bana bir rakam söyle."

"Ciddi misin?" diye sordu, sesinde ve duruşunda hayal kırıklığı belirgindi.

"Lanet olsun, Evan," dedim çok sert bir şekilde. Sinirimi kontrol altına alarak, daha sakin bir ses tonuyla tekrar denedim. "Evan, bana onun bir solucan olduğunu söyledin. Ve bu arada, bu çok cömert bir ifade. Babanın onu hiç işe almamış olmasını dilediğini ve onun şirketten ayrılmasını istediğini söyledin. Eğer bu anlaşmanın bir parçası olsaydı, bunun gerçekleşmesi için arkadaşına ne kadar öderdin?"

Telefonu çaldı. Ona bir göz attı.

Kalbim göğsümde çarpıyordu. "Telefona değil, soruma cevap ver."

Telefonu sessize aldı. "On bin, ama nasıl..."

"Yeterli değil," diye karşılık verdim. Ter gömleğimi sırtıma yapıştırmıştı, ama yüzümdeki ifademi bozmadım. Evan her zaman poker suratının çok önemli olduğunu söylerdi. "İşleri yürütmek için işi yürütmek için daha fazlasına ihtiyacı var."

"Varsayımsal olarak, yirmi bin. Ama nasıl..."

"Kabul edilebilir," diye hızlıca ayağa kalktım ve masanın üzerinden elimi uzatarak anlaşmayı onaylamak için elini sıktım. İlk savaşı kazanmış olmanın mutluluğuyla gülümsedim.

O, şaşkın bir ifadeyle ayağa kalktı. "Burada ne yapıyoruz, Allie?"

Aramızda geçen elektrik, elinin elime dokunması, anıların akınına uğradım ve kararlılığım kırıldı. "Bunu yapamam." Elimi çektim.

"Allie, gitme."

Masayı yarı yarıya geçip ona doğru ilerlerken çarpıştık. Kollarımı ona doladım ve yüzümü göğsüne gömdüm.

"Seni özledim," diye saçlarıma fısıldadı.

Hayatım pahasına ona sarıldım. "Sadece sarıl bana, lütfen."

Beni kucaklayıp sessizce dururken elini saçlarımdan sırtıma doğru gezdirdi. Yüzümü göğsüne dayadım, o gözlere bakarsam doğru kelimeleri bulamayacağımdan korkuyordum.

"Ben berbat bir kız arkadaş oldum." "Öyle deme."

"Bu doğru," diye ısrar ettim. "Martin sana sırrını söylediğinde, bunu seni incitmek için yaptı. Onu dövmeliydim, seni ölümüne savunmalıyım. Ama bunun yerine, sinirlendim ve bunu kendimle ilgili hale getirdim. Demek istediğim bu."

Başımı okşadı. "Sana daha önce söylemediğim için üzgünüm."

"Mesele o değil. Ben bencil ve korkunç davrandım. Senin beni savunduğun gibi seni savunmalıyım. Sen onların seni tasvir ettiği gibi biri değilsin. Akıllı, düşünceli, tatlı ve aşırı cömertsin. Hepsi benim hatam. Babamın senin babandan hoşlanmaması yüzünden başından beri sana karşı önyargılı davrandım. Seni desteklemem ve senin bakış açını anlamak için biraz durmam gerekirken seni terk ettiğim için çok üzgünüm."

Nefes almak için durduğumda, "Bitirdin mi?" diye sordu. "Hayır."

İlk randevumuzu hatırlıyor musun?"

Derin bir nefes aldı. "Evet. Pencerenin kenarında oturduk ve ben sana haber vermedim diye bana bağırdın. Orayı akvaryum gibi buldun ve gitmekle tehdit ettin."

Ona doğru başımı salladım ve gülümsedim. "O bizim ikinci randevumuzdu, aptal. İlk DiMaggio's'taydı, orada sana sahte kız arkadaşın olarak yardım etmemi

"Her kelimeyle ereksiyonunun arttığını hissettim.

Telefonu masada titredi. O başını salladı. "Şimdi bir şey söylemeliyim."

"Bırak da bitireyim," diye karşılık verdim. "Buraya gelip seninle penthouse'a geri dönmen için pazarlık yapacağımı düşünmüştüm."

Kafasını salladı. "Allie, seni seviyorum dediğimde şaka yapmıyordum. Her zaman geri dönmene izin var. Bunu bildiğini sanıyordum."

Beni istiyordu, takma adım geri gelmişti ve lanet olsun, bu çok iyi hissettiriyordu. Ama henüz bitmemişti. "Masaya bir şey getirmek ve karşılığında işimi kurmak için biraz para almak istiyorum. Ortak olmamızı istiyorum."

Çenemi kaldırdı. "Tek yapman gereken sormaktı. Sana daha önce de söyledim, istediğin her şeye sahip olabilirsin. Sana bir şeyler vermekten zevk alıyorum." Gözleri yalan söylemiyordu.

O kendi gerçeğini söylüyordu, ama ben de kendiminkini eklemek zorundaydım. "Ama biliyorsun, ben her şeyi hak etmeliyim."

Gülümsedi. "Doğru, kendine yeten kadın."

"Komik değil." Omzuna ittim. "Kim olduğumu değiştiremem."

Elini göğsümün yan tarafına kaydırıp ve başparmağıyla beni okşadı. "Ve bu hayali arkadaş aslında sensin, değil mi?"

Başımı salladım, onun dolaşan ellerinin içimde yarattığı sıcaklığı görmezden gelmeye çalışarak. Onun dokunuşunu hissetmeyeli çok uzun, çok uzun zaman olmuştu. "Evet. Bunu işten çok bir rüya olarak nitelendirmen canımı yaktı, çünkü bu benim rüyam, benim işim."

Yüzümü ellerinin arasına aldı. "Söylesene. Martin'i kurtarmanın bir yolunu gerçekten buldun mu?"

Kıkırdadım. "Erkek arkadaşımın düşmanlarını yok etmezsem ne tür bir kız arkadaş olurum? Ayrıca babana Martin'in babasından kurtulmak için ihtiyaç duyduğu malzemeleri verdim."

"Hadi canım? Nasıl?"

Kafamı salladım. "Önce bana cevap ver. Geri gelebilir miyim? Daha iyi olacağıma, her zaman senin için savaşacağıma, seni destekleyeceğime söz veriyorum..."

Ağzını ağzıma yapıştırarak sözümü kesti.

Dillerimiz birbirine dolanırken onun şiddetine ayak uydurmak için yukarı doğru uzandım ve düşüncelerim dağıldı. Ama sorunun cevabını bulmuştum: Yine onun yaramaz kıızıydım. Kaderimde olduğu gibi, erkeğime geri dönmüştüm.

Nefes almak için ayrıldığımızda, biraz mesafe koymak için onu ittim. "Henüz bitirmedim." O, bir öpücük daha için üzerine atladı.

Ben de ona yanağımı uzattım. "Bitirmem lazım. Seni her konuda, her gün, tüm gün destekleyeceğim."

"Tanrım, seni özledim. Seni çok seviyorum."

"Ben de seni seviyorum, Sharkey." Bu itirafı açıkça söylemek iyi geldi.

"Sharkey, ha?"

"Wall Street'in Köpekbalığı'nın gizemini canlı tutmalısınız, değil mi?"

Beni bıraktı ve kağıtları toplamaya başladı. "Hadi buradan gidelim. Nereye gitmek istersin? Nobu, Le Cirque, Tavern on the Green?"

"Doomsday'de pizza yemeye ne dersin? Belki de onların  ip odasını kontrol etmenin zamanı gelmiştir."

Kağıtlarla uğraşmayı bırakıp pantolonunu düzeltti. "Bunlar bekleyebilir. Gidelim."

Asansör kapıları kapandıktan sonra eteğimi yukarı çekip k lotumu çıkardım. "Bunları koyabileceğin bir cebin var mı?"

"Lanet olsun Allie, beni öldürmeye mi  alışyorsun?"

"Ne? Bu çok mu zor?" Bana sarılması daha da sıkılaştı ve ben başka türlüsünü istemezdim. Adamımı geri kazanmıştım.

Ayrıca, diğer açlıklar giderilene kadar pizzanın yine beklemesi gerekeceği hissine kapıldım.

EPÍLOG

KÜÇÜK OLSA DA, O ÇOK VAHŞİDİR. – WILLIAM SHAKESPEARE

EVAN

YAVAŞÇA UYANDIM VE GÖZLERİMİ ARALADIM. YATAK ODASINA SÜZÜLEN IŞIK yatak odasına sızan ışık kalkma zamanının geldiğini söylüyordu, ama artık kalkma isteği duymuyordum. Günün en güzel saatiydi, küçük ateş parçama sarılıp yatmak.

Alexa bana, kadınımı kollarımın arasında tutarak geçirdiğim keyifli sabahların zevkini öğretmişti. Bu sabah, nefes alışışı yavaş ve düzenliydi.

Sabah ereksiyonum can atıyor olsa da, tek bir kasımı bile kıpırdatmadım. içinde. Uyurken her zaman göğsünü okşayan elim, ona dokunmak için acilen izin istedi, ama izin verilmedi, ben de elimde durdum.

Bu kadınla yatakta kalabilmek için sabah egzersiz saatimi daha geçte aldım.

O uyumayı severdi ve alarm saatlerinden nefret ederdi.

Son zamanlarda onu çok erken uyandırırırsam işler her zaman yolunda gitmiyordu. Onun deyimiyle, "*beyin dinlenme zamanını*" çok fazla çaldığımda huysuz olabiliyordu.

Her sabah sevişmiyorduk, ama seviştiğimizde, benimkiyle eşleşen bir iştahla yaklaşıyordu. Geçmişte, sevgilimden çabucak hızla sevgilimden memnuniyetsiz hale gelip değişiklik için sabırsızlanırdım. Alexa ile öyle değildi, birbirimize çok yaklaşıyorduk.

Onunla yatarken, dünü düşündüm ve Martin ile babasına karşı ustaca kullandığı dosyaları tekrar okudum. Gurur

beni kapladı. Kadının gerçek bir dişi aslandı. Beni şaşırtmaya devam eden bir güç yayıyordu.

Alexa benim her şeyim olmuştu, gerekli konularda benimle tartışıyor, günümde yolunda gitmeyen küçük şeyler için beni teselli ediyordu. Onunla tanışmadan önceki hayatıma geri dönmeyi hayal etmek imkansızdı.

O uyurken, ben hareketsiz kaldım ve zihnimde bu sabahki görevimi gözden geçirdim, ki bu da başka bir basın röportajıydı.

Jenkins haklıydı ve yerel hayır işlerine verdiğim önem iyi karşılanmıştı. Helping Hands Around the Apple girişimini açıklamam, basının hakkımdaki haberleri büyük ölçüde değiştirmişti. Bu fikir, basına birçok yeni malzeme sağlayacak kadar yenilikçiydi.

New York'ta çok sayıda büyük şirketi merkezine katılmak için. Ve şimdi Alexa blogları ve bulduğumuz her şeyi kontrol ettiğinde, Wall Street'in Köpekbalığı'na yapılan atıfların giderek azaldığını gördük.

Babam artık Alexa ile çıkmamı onayladığını söylemişti. Eski işime, satın alma departmanına geri dönmüştüm ve şu ana kadar Köpekbalığı imajını bırakmak bana zarar vermemişti, ama yine de bu konuyu takip etmeye devam edecektim. Her şey yolundaydı.

Alexa birdenbire uyanarak inledi ve gerindi. "Saat kaç ?

Elim, kısıtlamadan kurtulmuş olarak, göğsünü avuçlamak için hareket etti, en iyi

elime uzandı. Penisim ona doğru sertleşti. "Oyun zamanı galiba."

Kıçını bana sürttü. "Kulağa hoş geliyor, ama ben saatin kaç olduğunu sormuştum."

Başparmağım ve işaret parmağımla meme ucunu çimdikleyerek ona hatırlattım, "Saat şimdi senin lehine."

Dün gece onu taşımıştı. Dirsekleriyle kendini kaldırdı. "Siktir." Tekrar uzandı ve bana dönerek ağırlı sert sikimi kavradı. "Zamanımız yok."

Onu kendime çektim. "Elbette var."

Beni itti. "İşimin ilk gününde dükkânı zamanında açmazsam ne olur? Thor beklemek zorunda kalacak." Kırık elektrikli seks oyuncağını atmış ve adını benim sikime vermişti.

"Seni duşta sabunlayıp, zamanı unutturacak kadar sertçe becerebilirim."

Beni hızlıca öptü ve uzaklaştı. "Olmaz Casanova. Nasıl çalıştığını biliyorum ve o kadar vaktim yok."

"Seni seviyorum, ama bir dahaki sefere uyumana izin vermeyeceğim."

Banyoya doğru ağır adımlarla yürüdü. "Peki. Ama bu sabah benim ilk günüm ve zamanında açmazsam ne olur?"

Bir dakika sonra düşün açıldığını duydum ve farklı bir saldırı planladım. "Bugün saat kaçta kapanıyorsunuz?" diye bağırdım.

"Öğlen. Bu akşamki bağış toplama yemeği için hazırlanmam gerekiyor." Bu akşam, tekrar görüştüğümüz ilk gün bahsettiği Three Sisters Fund yemeği vardı.

"Albert'i seni almaya göndereceğim," diye bağırdım. "Teşekkürler."

ALEXA

KENDİ İŞİMİN İLK GÜNÜNDE, NEREDEYSE AÇILIŞ SAATİNE GELMİŞTİM duvarın ortasında, masamın arkasında asılı duruyordu, iki yanında artık utanmadığım iki Columbia diplomam vardı.

Chelsea'nin, mezuniyetimi sıkı çalışmam ve gayretimle kazandığım yönündeki mantığı

Evan'ın okula kabul edilmeme yardım etmiş olmasına rağmen, beni tamamen ikna etmemişti.

Gwen'in fikri ise benim ikilemimi çözmüştü. O, okula kabul edilmenin yolculuğun sadece yüzde birini oluşturduğunu ve geri kalan yüzde doksan dokuzun bana ait olduğunu söyledi.

Bunu akılda tutarak, kenarlarından yüzde birini dikkatlice kestim ve yeniden çerçeveledim — sorun çözüldü.

Dün Evan küçük alanı düzenlememe yardım etmişti. Etrafa baktığımda, çok büyük bir yer değildi ama benim yerimdi. Bu sabah Brooklyn Muhasebe ilk kez işine başlayacaktı.

Tek müşterim olan Bay Perez saat 11:30'da gelmeyi planlıyordu. Şimdi daha fazla iş nasıl getireceğim, henüz ele almadığım bir sorun olarak önümde duruyordu.

Bay Perez beni Bronx'taki kardeşine tavsiye edeceğini söylemişti, ama bunun onun için çok uzak olup olmadığını merak ediyordum.

Bugün bunu bir kenara bırakıp, başarı gururu ile dolup taşım. Dışında adımın yazılı olduğu kendi alanım vardı. Sydney'inki kadar geniş gerçek bir ofisim vardı. Başarmıştım. Artık öğrenci değildim, artık bağımsız bir Brooklyn iş kadınıydım.

Evan, lüks bir gerçek ofis koltuğu almam için ısrar etmişti, bu yüzden onunkiyle neredeyse aynı ayar seçeneklerine sahip, sırt kısmı file olan yeni bir koltuk aldım.

Diğer her şey ikinci el olsa da, ofis benim gözümde lüks bir yerdi; üç ziyaretçi koltuğu, iki dosya dolabı ve hatta bir büfe için yer vardı. Dışarıda, daha fazla dosya dolabım ve hatta işim gerektirdiğinde asistanım için bir masam vardı.

Biri cama vurdu ve ben dışarı çıktığımda babam ve amcam kaldırımda duruyorlardı.

Kapıyı açar açmaz babam, "Uğrayalım dedik" dedi.

Beni her zaman severek karşıladığım kucaklamalarından biriyle kucakladı. "Seninle ne kadar gurur duyduğumu bilemezsin," dedi saçlarıma.

"Teşekkürler. Biraz gerginim." Beni bıraktığında gözlerinin buğulanmasını görünce kalbim ağzıma geldi.

"Hey, benim sıram gelmedi mi?" diye şikayet etti Luca amca.

Amcamla kucaklaştıktan sonra babam bana bir kağıt uzattı. "Bu sabahki programın."

"Ne?" Kağıdı açtığımda, bu sabah yarım saatlik aralıklarla yazılmış bir liste gördüm.

"İnsanlara dükkânı açacağını söylediğimizde," diye açıkladı Luca amca. "Mahallede kayıt olmak isteyen bir milyon kadar insan vardı. Onları aralıklarla ayırmanın mantıklı olacağını düşündük. İlk sırada Bayan Tannenbaum var. Onu hatırlıyorsun, caddenin aşağısında el sanatları dükkânı var."

Şimdi benim gözlerim dolmuştu. Kendimi onlara sarılmaya ve tekrar teşekkür etmeye attım.

"Deliye geri dönmeliyiz," dedi babam. "İyi şanslar," diye ekledi Luca amca.

Burnumu çektim. "Çok teşekkür ederim."

"Aile," dedi babam onlar dışarı çıkarken.

Şimdi burnumu silmek, rimelimi kontrol etmek ve hazırlanmak için yirmi dakikam vardı. Önce Google'da Bayan Tannenbaum'un işini araştırmaya başladım.

BAY PEREZ AYRILDIKTAN BİRKAÇ DAKIKA SONRA KAPININ ÜZERİNDEKİ ZİL ÇALDI.

"Albert?" diye seslendim.

"Allie?" Evan'dı.

Masamın etrafından dolaştım ve kapıda çarpıştık.

Kollarını anında bana doladı ve bir saniye sonra öpüşmeye başladık.

Onun bana yaptığı kadar ben de ona yaptım. Bu, sanki bu sabah penthouse'dan ayrıldığımdan beri birkaç saatten çok daha uzun bir süre ayrı kalmışız gibi özlem dolu bir öpücüktü. Onun kokusunu her içime çektiğimde, ona daha sıkı sarıldım, bana karşı sertliğini ve kaslı göğsüne yapışan göğüslerimi hissetmenin tadını çıkardım — neredeyse attığım kalbin bulunduğu göğsüne.

"Merhaba," dudaklarımız nihayet ayrıldığında nefes nefese söyledi.

"Seni özledim." Elimi aşağıya indirip pantolonunun üzerinden onu kavradım. "Bunu anlayabiliyorum."

"Bana her zaman böyle davranıyorsun. Ne kadar güzel ve seksi olduğunu bilmiyorsun."

"Sadece yeşil gözlük takmadığım için." "Ödemeyi almaya geldim."

"Neyi?" Anlamadım.

Çenemi yana çekti. "Şu." Orada tek şey masam vardı.

"Sen eski ofisini, ben seni masanın üzerine yatırma fırsatı bulamadan terk ettin, bu yüzden bu da iş görür."

Bu fikir hoşuma gittiği için gülümsedim. "Zamanımız yok. Bu gece için hazırlanmam lazım." Onun zorlukları sevdiğini biliyordum.

"Kapıyı kilitledim bile. Zaman yaratırız." Başını diğer yöne doğru salladı. "Ya da dışarıdaki kapıyı."

"Gündüz vakti mi? Delirdin mi?" Onu ofisime geri çektim ve gömleğinin düğmelerini açmaya başladım. Daha uzun sürmüş olmalı, ama bluzumu ve sütyenimi çıkarmam ve kot pantolonumu ayak bileklerime kadar indirip masaya yaslanmam sadece birkaç saniye sürmüş gibi geldi.

Ayakkabılarını çıkardı, pantolonunu sıyırdı ve sikini avuçladı. Onu böyle görmek beni ne kadar tahrik ettiğini bildiği için gülümsedi. "Zamanımız olmadığına emin misin?"

"Olumlu," diye fısıldadım, olacakları düşününce içimden bir sıcaklık yayıldı.

Evan'ın sıcak mavi gözleri arzu ile kaplanmıştı. Elini saçlarıma doladı ve dudaklarımı neredeyse dudaklarına yaklaştırdı. Diğer eliyle ise amımı okşadı. "

Yeterince ıslak olmadığını mı söylüyorsun?"

"Tabii ki hayır, zamanımız yok, bu mantıklı olmaz." Parmağı kıvrımlarımı ayırıp içeri daldığında nefesim kesildi. Beni tekrar öpmeye başladığında nefesim kesildi.

Öpücüğünün dokunuşları, sihirli parmaklarına uyuyordu. Öpücüğü kesip burnunu burnuma dayadı. "Yanlış. O kadar ıslaksın ki, bu uzun sürmeyecek."

Derin bir nefes aldım. "O zaman sanırım vaktimiz var."

Beni döndürdü ve ben de bağlı ayak bileklerimin izin verdiği kadar bacaklarımı ayırdım. Onu tek bir yavaş hareketle içime aldım.

İtmeye başladı. "Tanrım, Allie. Seni ne kadar çok sevdiğimi sana söylemiş miydin?"

O daha sert ittiğinde ben de onun hareketlerine uyum sağladım ve ona doğru ittim. "Bu sabahtan beri yok." Omzumun üzerinden sevdiğim manzarayı görmek için arkama baktım: erkeğim kontrolünü kaybediyor, kafesten canavarı salıyordu.

Bir an sonra, içimden çıktı ve beni yukarı çekti. "Ne yapıyorsun?"

Beni masanın üzerine oturttu, dizlerimi ayırdı ve pantolonumu çıkardı. "Senin boşalmanı izlemek istiyorum." Masa o kadar alçaktı ki, dizlerini büküp tekrar içeri girmesi gerekiyordu.

Topuklarımı kaldırıp onu içime çektim. "Ben de seni izlemek istiyorum." Duvarlarıma sürtünmesi beni inanılmaz bir hızla doruğa taşıdı.

Masanın yüksekliğine uyum sağlamak için yarı çömelmiş olması onun için zor olmalıydı, ama kısa sürede vahşi hayvanın gözleri geri döndü ve o tekrar tekrar içime girdi. "Seninle birlikte olmak istiyorum, bebeğim," diye nefes nefese söyledi.

Başımı salladım ve gözlerine baktım. Tutkuyla birbirimize bakarken kelimelere gerek yoktu. Ruhlarımız bu ilkel aşk dansında birbirine bağlanırken kelimelere gerek yoktu.

Güçlü bir şekilde içeri girdi ve gerildi.

Onu elimden geldiğince sıkıca sıktım ve boşaldığını hissettim. İçimdeki her atışıyla orgazmım doruğa ulaştı. Dalgalar boyunca ona sarıldım ve onu sevdiğimi tekrar tekrar söyledim.

Erkeğim, en ateşli fantezilerimde hayal ettiğimden çok daha fazla zevk verdi bana.

"Ben de seni seviyorum Allie, tahmin edebileceğinden çok daha fazla."

EVAN

THREE SISTERS YARDIM ETKİNLİĞİNDE YEMEĞİMİZİ BITİRİYORDUK.

Sessiz müzayede sonuçları açıklanmak üzereydi.

Rachel Noah'ın yanına, Diane de Miranda'nın yanına oturdu. Gwen birini getirmedi. Albert de karısı hastanede nöbeti olduğu için bu gece yalnızdı.

Üç sıra ötedeki masaya göz attım. "Babanın içkisine bir şey mi kattın?" diye sordum Alexa'ya. "Yoksa babamın mı?"

İkimizin babalarını oturttuğu masaya doğru baktı. "Hayır."

"Konuşuyorlar." Bunun ne kadar büyük bir sorun yaratabileceğini merak etmiştim, ama o bana sorun olmayacağını söylemişti.

Başını salladı. "Bence bu iyi bir şey, değil mi?"

Babam, Alexa'nın babası ve amcasının oturduğu masanın karşı tarafındaydı, ama açıkça birbirleriyle sohbet ediyorlardı, bu da beni şaşırttı. Alexa'nın şaşırmamış olması tuhaftı.

Babası ve amcasının Alexa'yı desteklemek için burada olduklarını biliyordum, ama bir soru hala cevapsız kalmıştı. "Babamı buraya nasıl getirdin?"

Su içti. "Onu burada görmek istediğimi söyledim ve kabul etti." Sırıtişından, muhtemelen hikayenin daha fazlası olduğu anlaşılıyordu.

"Hepsi bu mu?"

Kafasını salladı. "Belki yumuşuyor."

Konuyu kapattım.

Eğer bir gelişme olsaydı bana söylerdi, değil mi?

Alexa ayağa kalktı ve elini omzuma koydu. "Chelsea'yi kontrol etmem lazım."

Başımı salladım. "Tabii."

Diane çatalını bana doğrulttu. "Bir şeyler planlıyorsun. Ne olduğunu söyle." Rachel araya girdi. "Eğer bir sürpriz planladıysa, ona soramazsın."

Noah aynı fikirde değildi. "Neden olmasın?"

"Çünkü sana söylerse, artık sürpriz olmaz," diye cevapladı Rachel, sanki mantık kardeşim üzerinde işe yarayacakmış gibi.

Ben sessiz kaldım.
"Emin misin?" diye sordu Gwen, Diane'e.
Miranda Diane adına başını salladı. "Bu tür konularda onun içgüdülerinden asla şüphe etme."
Albert'e baktım. "Sakın bir şey söyleme."
Ellerini kaldırdı. "Söylemem. İşimi seviyorum."
Kızlar benim bir planım olduğunu ısrarla söyleyip ne olduğunu tahmin etmeye çalışırken, bu durum birkaç dakika daha devam etti.
"Neler oluyor?" Alexa geri döndüğünde ve sorgulamanın bir kısmını duyduğunda sordu.
Gwen beni işaret etti. "Bir şey saklıyor."
"Gerçekten mi?" diye sordu ve oturdu.
"Diane öyle diyor," diye ekledi Miranda. "Ve o bu konularda bilgilidir." "Ne planladığını biliyor musun?" diye sordu Noah.
"Bize söyleseydi, bu bir sır olmazdı, değil mi?" diye cevapladı Alexa.
Rachel başını salladı. "Ben de öyle dedim."

ALEXA

YEMEK TABAKLARI KALDIRILMIŞTI VE SESSİZ MÜZAYEDE SONUÇLARI açıklandı.

Evan benim için bir Cartier saatine teklif vermiş ve kazanmıştı. Gelmeden önce tartışmıştık ve ben kaybetmiştim. Para fona gittiği için, bana aldığı şey hakkında şikayet etmeme izin verilmedi.

Chelsea, mikrofonu elinde küçük sahnede duruyordu. Kapanış konuşmasına başlamıştı. "Three Sisters Fund'ı desteklemek için geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim." Sesi hoparlörlerden net bir şekilde duyuluyordu. "Konuşmamı kısa tutacağıma ve sizi sıkmayacağıma söz verdim."

Birkaç kişi güldü.

Ardından, yılın istatistiklerini ve kapsama alanımıza bir başka New York hastanesini daha ekleme planımızı aktardı. Sözüne sadık kalarak, geçen yıla göre çok daha kısa bir konuşma yaptı.

"Şimdi, dansa başlamadan önce," dedi. "Son anda eklenen ve bu nedenle bu akşamki programda yer almayan bir etkinlik var."

Kalabalık huzursuzlandı ve yan yana konuşmalar başladı. "Bana şans dile," dedi Evan ayağa kalkarken.

"Harika olacaksın," diye onu teselli ettim. Evan sahneye doğru yürümeye başladı.

"Bayanlar," dedi Chelsea ön taraftan. "Bu gece açık artırmada katalogda olmayan bir ürün daha var: New York'un en gözde bekarlarından biriyle dans etme şansı. Bu gece üç beyefendi gönüllü oldu: Duke Draper, Francois Martin ve Evan McAllister."

Oradaki tüm kadınların iç çekişleri, Chelsea'nin sonraki sözlerini neredeyse bastırdı. "Ve evet, bu bir slow dans olacak."

Evan sahneye en son çıkan ve üçü arasında en çok alkış ve tezahürat alan kişiydi.

Bu önce beni kıskandırdı, sonra gururlandırdı, çünkü bu gece onunla eve gidecek olan bendim.

"İlk olarak Duke Draper. Açık artırmayı bin dolardan başlatacağız," dedi Chelsea.

Açık artırma hızla hareketlendi ve yirmi beş bine çıktı.

Francois için teklifler otuz bir bin dolara ulaştı.

Evan son sıradaydı. Onunla dans etmek için Tracy Dimple elli üç bin teklifle kazandı.

Evan mikrofonu Chelsea'den aldı ve en iyi arkadaşım sahneden indi.

"İşte, bu davaya karşı sadece büyük bir şefkat ve bağlılık duyan değil, aynı zamanda kusursuz bir muhakeme yeteneğine sahip bir kadın. Ben bilirim." Bir kez öksürdü. "Çünkü o, Manhattan adını verdiğimiz bu adada benimle çıkmayı reddeden birkaç düzine kadından biri."

Kalabalıktan gürültülü bir kahkaha yükseldi.

"Ciddiyetle söylüyorum," diye devam etti Evan. "Chelsea'ye ve Columbia, NYU ve Fordham'dan Three Sisters Fund'ı kuran ve bugün de gönüllü olarak bu çalışmaya devam eden Alpha Kappa'nın diğer tüm kadınlarına alkış tutalım."

Kalabalık alkışladı.

Chelsea ayağa kalktı ve selam verdi. Arkadaşımla gurur duyduğumdan daha fazla olamazdım.

Rachel omzuma dokundu. "Sen de."

Grubumuzun diğer üyeleri gibi ben de koltuğumdan kalktım.

"Ben de gururlu bir bağışçı olarak," dedi Evan. "Bu değerli davayı desteklemek için ceplerini açan bu gece burada bulunan herkese teşekkür etmek istiyorum. Bildiğiniz gibi Three Sisters Fund, tamamen gönüllülerden oluşan bir kadroya sahip olduğu için ülkedeki genel gideri olmayan birkaç hayır kurumundan biridir."

Etrafıma baktığımda, konukların çoğu, ama hepsi değil, hala dikkatlerini buraya vermişlerdi.

"Bu akşam size içecek ve yiyeceklerinizi servis edecek özel bir gönüllü ekibimiz de var. Tüm garsonları buraya gelebilir mi lütfen?"

Chelsea bana şaşkın bir şekilde baktı ve "Ne?" diye sordu.

Omuz silktim.

Evan, bu sonraki kısmı ondan bile gizli tutmak istemişti.

Catering üniformalı tüm gençler sahneye çıkıp bir tür sıra oluştururken, kalabalık gecikme nedeniyle huzursuzlanmaya başladı.

"Büyükbabamın bir sözü vardı: Herkese yardım edemezsin, ama birine yardım edebilirsin."

Seyirciler arasında daha fazla yan konuşma başladı. "Sıkıcı," dedi arkamdaki biri.

Evan sıranın başındaki ilk kızı yanına çekti. "Adın ne tatlım?" Mikrofonu onun önüne tuttu.

"Benim adım Nicole ve hepinize teşekkür etmek istiyorum. Bağışlarınız sayesinde kanseri yenebildim."

Kalabalık sessizleşti.

Sırada bir erkek çocuk vardı. "Benim adım Jose ve hepinize teşekkür etmek istiyorum. Bağışlarınız sayesinde kanseri yenebildim."

Evan grubu hızla geçerek, her birinin benzer bir cümle söyleyip katılımcılara teşekkür etmesini sağladı. Benim için özel olan an, kız kardeşim Rachel'ın sahnede aynı cümleyi tekrarlamasıydı.

Sonunda el ele tutuşup hep birlikte "Teşekkür ederiz. Bağışlarınız sayesinde kanseri yenebildik" dediler.

Alkışlar patladı ve etrafa baktığımda salonda gözyaşlarını tutamayan kimse yoktu.

"Bu genç erkekler ve kadınlar," dedi Evan. "Bu korkunç hastalığı atlatmalarına yardım ettiğiniz kişiler. Hepimiz size teşekkür ediyoruz."

Alkışlar dinince Evan bir şey daha ekledi. "Tracy Dimple, neredesin? Dans zamanı geldi. Hadi partiyi başlatalım."

Elbisesi neredeyse patlayacak kadar büyük göğüslü bir kadın Evan'ı buldu ve dans etmeye başladılar. Kadın tuhaf bir şekilde tanıdık geliyordu.

"Yine başladı," dedi Rachel.

Kız kardeşimin arkama geldiğini fark etmemiştim.

"Kim?"

"Tracy Peacock'ı tanımadın mı?" "Nerede?"

"Evan'la dans ediyor."

Sinirli bir çığlık atmamak için kendimi zor tuttum.

Tracy Peacock lisede erkek arkadaşımı çalmıştı ve şimdi de benim erkeğimle dans etmek için açık artırmaya katılıyordu. O zamandan beri göğüsleri daha da büyümüştü.

Eğer daha az hanımefendi olsaydım, oraya gidip Evan'ı çekip götürürdüm, ama bu dans müzayedesini benim fikrimdi.

Evan bize sırtını dönmüştü ve ben göremiyordum, ama o sürtüğün Evan'a sürtündüğüne bahse girerdim.

Dans bitti ve Evan dans pistinin uzak köşesinden bana el salladı.

Ben de ona el salladım.

"Bu sefer onu elde edemedi," dedi Rachel. "Tekrar denerse, onu öldürürüm."

Ahlaksız Tracy, Evan'dan yirmi metre uzakta başka bir adamla dans etmeye başlamıştı.

Babası Evan'ın kolunu tutup onu oradan uzaklaştırdı.

Yirmi dakika sonra, Evan hala babasıyla konuşurken, Chelsea çantasını omzuna asmış olarak bana doğru koştu.

"İnanamıyorum," diye bağırdı. "Evan'ın çocuklara yaptığı şeyden sonra, düzinelerce kişi bana geldi. Ve..." Çoğu büyümüş olsa da, o hala yardım ettiğimiz çocukları çocuk olarak görüyordu.

"Ve ne?"

Çantasını açtı. "Bu gece fazladan dört milyon dolar kazandık. İnanamıyorum."

Evan'ın konuşmasının kalabalığa yaptığı duygusal etkiyi gördükten sonra, buna inanabiliyordum ve bu beni onunla daha da gururlandırdı.

Chelsea heyecanla ayak parmaklarının üzerinde zıplıyordu. "Erkek arkadaşın nerede? Onunla dans edip bunun için teşekkür etmeliyim."

"Hayır," dedim kararlı bir şekilde, kolunu tutarak. "Ona ilk ben hak kazanırım." Onu işaret ettim. "Şu anda babasıyla meşgul."

"Tabii ki. Onunla sonra konuşurum." Enerji dolu tavşan gibi zıpladı.

Evan babasından kurtuldu ve bana el salladı. DJ'in yanına uğradıktan sonra Albert ile bir süre konuştuktan sonra bana doğru geldi. "Dans eder misin?"

"Çok isterim." Onu dans pistine kadar takip ettim ve müziğin ritmine göre sallanırken ona sarıldım. "O neydi?"

"Görünüşe göre babam Martin'i özel dedektiflere taktırmış. Başka kadınlar bulmuşlar."

Kanım kaynadı. "O, o lanet olası pislik. Ben onu..."

Evan parmağını dudaklarıma koydu. "Sakin ol Tiger. Babam ve ben de aynı şekilde hissediyoruz. Bu sabah elindeki bilgileri FBI'ya götürdü. Bize haber vermek istedi. Bu durumdan parayla kurtulamayacak."

Sakinleşmek için derin bir nefes aldım. "Baban adına teşekkür et. Martin asılmayı hak ediyor." Adını söylemek bile beni tekrar sinirlendirdi.

"Onu düşünmeyi bırak. Bu gece bizim gecemiz."

"Ve çocuklar," diye ekledim. "Ayrıca Chelsea sana teşekkür etmek için dans etmek istiyor."

"Dans etmeyecek."

"Neden? Çok güzel bir haber paylaşmak istiyor."

Dansımızı durdurdu ve beni bıraktı. "Çünkü bu gece son dansımı yaptım." Kolunu kaldırdı.

Onunla tartışmak üzereydim ki müzik aniden durdu. Şaşkınlıkla DJ'e baktım. DJ omuz silkti ve sonra bir yeri işaret etti.

Geriye baktığımda, bacaklarım neredeyse tutunamadı.

Evan tek dizinin üzerine çökmüştü. Elindeki küçük kutuyu açtı.

Yüzük nefesimi kesti. *Bu olamaz, bana olamaz.*

Etrafımızdaki kalabalık sessizleşti.

"Bu gece konuşacak başka sözüm kalmadı. Alexa, benim karım olmanı istiyorum.

Ne dersin?"

Gözlerim yaşlarla dolmuş, kalbim küt küt atarken başımı salladım. "Evet, binlerce kez evet."

Yüzüğü parmağıma taktı ve etrafımızdaki insanlar alkışlamaya başladı.

On dakika sonra herkes etrafımızı sardı ve tebrik etti.

Sanki tüm şehir bize sarılmaya ve tebrik etmeye gelmiş gibi, Evan beni çekip kucakladı. "Seni çok seviyorum, sadece sana sarılmak istiyorum."

"Ben de seni seviyorum," diye cevap verdim, gözlerim yaşlıydı. Şeytanla dansım en beklenmedik şekilde sona ermişti. Balık tutmaya bile çıkmamıştım, ama Wall Street'in Köpekbalığı'nı yakalamış ve hayatımın erkeğini bulmuştum. Elimi onun kalbinin üzerine koydum ve Evan'ın kalbinin düzenli atışını hissettim.

Beni her zaman koruyacak olan adam. "Her zaman arkanda olacağım." "Ben de senin arkanda olacağım, Brooklyn."

EVAN VE ALEXA'NIN HİKAYESİNİ OKUDUĞUNUZ İÇİN TEŞEKKÜR EDERİZ. SİLİNEN SAHNELER

[burada çevrimiçi olarak mevcuttur.](#)

Ayrıca, aşağıdaki sayfalarda Erin Swann'ın iki hikayesinden alıntılar bulunmaktadır.

The Billionaire's Trust, [Amazon'da burada mevcuttur.](#)

Şirketi kurtarması gerekiyordu. Ona ihtiyacı vardı. İkisini birden elde edemezdi. Ve, ***Caught by the Billionaire (Milyarder Tarafından Yakalanmak)***, [Amazon'da da mevcuttur.](#)

Milyarderi hapse atmanın kolay olacağını düşünmüştü. Sonra o kuralları değiştirdi.

ÖN İZLEME: MİLYARDERİN GÜVENİ

BÖLÜM 1

BILL

MONICA GERİ DÖNMÜŞTÜ. ÜZERİNDEKİLER LAVANTA KOKUSUNU

havada yayılıyordu. Diğer müşterilerin gürültüsü, onun sıcak göğsü kasıtlı olarak koluma değdiğinde bir anlığına azaldı.

Bu geceki silahı, bir öncekinden daha da dekolte olan seksi kırmızı bir elbiseydi. Dekolte o kadar derindi ki, kendi yerçekimi alanını yaratacak kadar, içinde kaybolacak kadar.

Dudaklarını yaladı. "Ne istediğimi her zaman bilirim," dedi boğuk bir sesle.

İki gece önce, restorana ilk geldiğinde, sahibi ile konuşmak istediğini söyleyerek scallopini hakkında şikayet etti ve ben şikayetini dinlemek için yanına gittiğimde benimle flört etmeye başladı. Yemek tam olması gerektiği gibi hazırlanmıştı ve dekoltesi tabağın hemen üzerindeyken onun sözlerine odaklanmak zordu. D miydi, yoksa

çift D miydi? Kim bilir, ama kesinlikle bir avuçtan fazlaydı ve sıkı siyah elbisesinden göğüs uçları belirgin bir şekilde görünüyordu, gözlerimi ondan ayırmam çok zordu

gözlerimi yukarıda tutmak zordu. Çok dikkat dağıtıcıydı.

Üniversitede, kardeşlik kulübündeki arkadaşlarım, bir avuçtan fazlasının israf olup olmadığı konusunda sürekli tartışıyorlardı. Erkeklerin gittiği bir Katolik lisesine gitmiş olmama rağmen, benim oyum onları her zaman şaşırtıyordu. Ben kesinlikle "*daha fazlası israftır*" tarafındaydım. Onlar genellikle "*daha fazlası daha iyidir*" seçeneğini tercih ediyorlardı ve Monica kesinlikle daha fazlasına sahipti.

Geçen yıl Cynthia'dan ayrıldığımdan beri, benim çalışma tarzım *C-E-D* idi: çekicilik, zevk ve terk etme——tek gecelik ilişkilerle ilgilenmiyordum. Bir kadından gerçekten zevk almak, onun sunabileceği zevkleri öğrenmek ve ona sunabileceğim zevkleri göstermek için bir gecedan fazlası gerekiyordu. Bir veya iki hafta iyiydi, ama ondan sonra, yoluma devam etme zamanı gelmişti.

Ancak, son birkaç hafta *C*'yi bile tamamlamaya zamanım olmadı, E'ye gelmeye hiç zamanım olmadı. Çok fazla iş ve çok az eğlence Bill'i huysuz ve azgın yapmıştı.

Monica benim zevkime göre fazla makyaj yapıyordu, ama kesinlikle istekli bir adaydı. Benim olağan kuralım, herhangi biriyle ilişkiye girmekten kaçınmaktı.

restoranımızın misafirleri, ama o, beni oyalayacak ve biraz egzersiz yapmamı sağlayacak bir E-bilet yolculuğu gibi görünüyordu.

Birkaç günlüğüne işleri ele almak sorun değildi, ama uzun vadede işe yaramadı.

Monica ile onun evi mi benim evim mi sorusuna cevap vermek sadece bir milisaniye sürdü ve kısa sürüş sırasında iki kez koluma ve üç kez uyluğuma elini koymayı başardı.

üç kez dokundu. Bu kız aşırı hevesliydi.

Vardığımızda, anahtarı çevirdim ve kapıyı onun için açık tuttum.

Yine, geçerken bacağıma dokunmayı başardı. Şehri gören uzun pencereye doğru, kalçalarını baştan çıkarıcı bir şekilde sallayarak yürüdü. Bu kadın, onu izlediğimi biliyordu ve ne yaptığını çok iyi biliyordu. Hangi erkek buna karşı koyabilir ki?

"Burası çok güzel," diye pencereden seslendi. "Şu manzaraya bak."

Ben bu silüete oldukça bağışık hale gelmiştim. "Elbette, rüzgar smog tabakasını temizlediğinde daha da güzel görünüyor."

"Daha iyi olabileceğini sanmıyorum. Bu şehri böyle görebildiğin için çok şanslısın."

Şarap dolabını açtım ve iki şişe çıkardım. "Beyaz mı, kırmızı mı?" Her ikisinden de birer tane kaldırdım.

Tereddüt etti. "Kırmızı, böylece elbiseye dökülse de sorun olmaz." Kıkırdadı.

Gerçek bir dahi, ama kıyafetleri çıktığında bunun bir önemi kalmayacaktı.

İki kadeh iyi yıllanmış cabernet şarabı alıp kanepeye doğru işaret ettim. Kanepeye.

O, topuklu ayakkabılarını çıkardı ve bir eliyle bardağını boşalttı, diğer eliyle ise uyluklarımı buldu ve yavaş yavaş yukarı doğru kaydırıldı. Ben çoktan sertleşmiştim.

Sol eli kasıklarımın doğru uzandı. "Vay, burada ne varmış bakalım?" diye mırıldanarak kulağımı yaladı ve göğsünü tekrar bana sürttü.

Her saniye daha da sertleşiyordum. Bu cadaloz kontrolü ele almayı seviyordu, ama birkaç dakika içinde bunun değişeceğini bilmiyordu. Kalkıp şarabımdan bir yudum daha aldım ve onu yatak odasına doğru götürdüm.

Ne yazık. Harika bir cabernet açmıştım, ama tadını çıkarmak için vaktimiz yoktu.

Yatak odasına girerken bardağını masaya koydu. "Neden önce sen tuvaleti kullanmıyorsun, ben sonra kullanırım?"

"Rahatına bak," dedim ve köşeyi dönerek ana banyoya girdim.

Ceketimi çıkarıp dişlerimi fırçalarken, elbisesinin fermuarını açtığını duyabiliyordum. Geri döndüğümde, dantelli kırmızı sütyenini çıkarıyordu ve beni açgözlülükle baştan aşağı süzdü, sonunda pantolonumdaki şişkinliğe odaklandı.

"Ooh la la, bu gece çok eğleneceğim," dedi.

Sadece üzerinde siyah harflerle *ALL YOU CAN EAT* (Yiyebildiğin kadar ye) yazan bir külot giymişti, banyoya giderken parmağını göğsümde gezdirdi ve geçerken yine göğsünün ucunu koluma sürttü. Öyle görünmüyordu, ama gerçek gibi hissettim.

Onun geri dönmesini sabırsızlıkla beklerken, elbisesini yerden aldım, katladım ve sütyenle birlikte sandalyenin üzerine koydum.

Sonra onu gördüm.

Telefonunu sandalyenin arkasındaki rafa koymuş ve garip bir şekilde kenarına dengelemişti. Telefonu aldım. Video kaydı yapıyordu ve telefonu doğrudan yatağa doğrultmuştu.

Lanet olası kaltak.

Tabii ki. Bu çok kolay olmuştu. Beni şantajla uğratmayı planlamıştı. Kaydı durdurup telefonu kapattım ve olduğu yere geri koydum. Dişlerimi sıktım. O külotlardan sonra, ne kadar da baştan çıkarıcı olmuştu.

Kendimi korumak için telefonumu çıkardım ve ses kaydediciyi çalıştırdım, yüzüstü olarak komodinin üzerine koydum.

Bu oyunu iki kişi oynayabilir.

O tuvaletten dönüp köşeyi döndüğü sırada kendimi topladım.

Ona dantelli kırmızı sütyenini geri verdim. "Bunu tekrar giy. Biraz fazla acele ediyorsun."

Neşeli gülümsemesi yerini kaşlarını çatmasına bıraktı.

"Geri giy ve bunu doğru düzgün yapalım." Mutfağı işaret ettim. "Şampanyayı getireyim."

Yüzüne tekrar bir gülümseme geldi. "Ne kadar da çekicisin!"

Bir şişe Moet buldum, mantarını açtım ve mutfaktan iki kadehle geri döndüm. Şampanyayı doldurdum ve ona bir kadeh uzattım.

"Şöhret ve servete." Kadehimi onun kadehine kaldırdım.

"Şöhret ve servete," dedi şeytani bir gülümsemeyle.

Gelecekte hızlı bir servet kazanmayı umuyordu. Bir yudum aldıktan sonra, boş elimle onun uyluğunu okşadım ve ayağa kalktım.

"Havyar sever misin?"

Dokunuşumla titredi. "Tabii." Gözleri parladı.

Ben de sırtarak mutfağa döndüm ve buzdolabından bir kutu Beluga havyarını ve krem peyniri aldım. Kanepenin yanından onun çantasını aldım, bir kutu su krakeri aldım ve altı tanesini tabağa koydum.

"Neden bu kadar uzun sürüyor? Burada yalnız kalıyorum," diye yatak odasından seslendi.

"Havyarı doğru şekilde hazırlamak birkaç dakika sürer," diye cevapladım. Her bir krakerin üzerine biraz krem peynir sürdüm ve bunları tabağın üzerindeki havyar kutusunun etrafına yerleştirdim. Havyarın içindeki küçük kaşık hazırlığı tamamladı ve ben de el çantasından onun ehliyetini çıkardım. *Monica* değil, Katya Droznik'ti ve geçen ay otuz bir yaşına girmişti. Ehliyeti yerine koyup havyarı yatak odasına götürdüm.

"Bunu seveceksin," dedim ona. "Taze Beluga."

Yeniden doldurulmuş şampanya kadehi ile yatakta oturuyordu. "Çok uzun sürdü," dedi, yanındaki yatağı okşayarak. sütyenini giymişti.

"Dediğim gibi, bazı şeyler aceleyle gelmez." Tabağı komodinin üzerine koydum ve kadehimi aldım. "Kıpırdama." Parmağımı şampanyaya batırdım ve sol göğsünün üzerinde bir daire çizdim. "Kıpırdama."

Titredi ve kıkırdadı.

Şampanya halkasını kokladım, kızararak ve biraz daha kıkırdayarak kokusunu içime çektim. "Kokun çok lezzetli, ama sabit durman gerekiyor." Diğer göğsünde de aynı işlemi tekrarladım ve onu tekrar titrettim. Göğüslerinden şampanyayı yaladım ve daha da fazla kıkırdamasına neden oldum.

Bir kraker aldım ve üzerine havyar sürdüm. "Havyar sever misin?"

Gülümsedi. "Elbette, ve onu aptal bir krakerden yalamaktan daha iyi bir şey düşünebiliyorum."

Bu kız tam bir şeytan gibiydi. "Peki, Monica..." dedim ve kadehimi ona doğru kaldırarak bir kez daha kadeh kaldırdım. "Gerçek ya da sonuçlara."

"Gerçek ya da sonuç," diye tekrarladı, ikimiz de yudumlarken eğlenceli bir ifadeyle.

"Havyar ister misin, Monica?" Krakerini onun önüne tuttum. "Soyadın ne?"

"Bu biraz saçma." Bir kıkırdama daha.

"Hadi, dene beni." *Gerçek mi, sonuç mu seçecek acaba?*

"Dempster, ve gülme."

O zaman sonuçlar olsun. "Birinci vuruş." Krakerden bir parça kopardım ve ağzıma attım, tuzlu tadını tadını çıkardım.

"Ne oluyor?" diye neredeyse bağırdı. Eğlenceli bakışı şimdi daha çok şaşkınlığa dönüşmüştü.

"Bir kadın bana yalan söylediğinde anlarım." Başka bir krakerin üzerine havyar koydum. "Sıradaki şans, Monica. Nerede yaşıyorsun?" Kraker'ı kaldırdım ama o uzanınca geri çektim. "Hadi ama, sabit dur. Nerede yaşıyorsun?"

Kararsızlık, cevabını düşünürken gözlerini bulandırdı. "Santa Monica," dedi titreyerek.

"İkinci vuruş." Yine sonuçları seçmişti. İkinci krakerimi ağzıma attım.

O, daha fazla şampanya yudumlarken, tavırları giderek öfkeye doğru kayıyordu.

"Bana vermeyeceksen neden o lanet havyarı getirdin?" Yüzüne somurtkan bir ifade takındı ve elini uyluğuma kaydırды.

Elini itekledim. "Kurallara uymalısın, Monica."

"Bu kuralları sevmiyorum. Oynamak istiyorum." Ben yataktan kalkarken tekrar bana uzandı.

Üçüncü krakerin üzerine havyar koydum. "Monica?" Bu, onun için en zor soru olacaktı. "Kaç yaşındasın?"

"Benim reşit olmadığımı anlayabilmen gerekir," diye tükürdü, öfkesi yeniden yüzeye çıktı.

"Kaç yaşındasın Monica?"

"Bilmek istiyorsan, yirmi yedi." Öğretmenini kandırmaya çalışan korkmuş bir küçük kız gibi görünüyordu.

Bu sefer, krakerleri tabağa geri koydum ve tabağı masaya bıraktım. Ağrıyan penisim bir gün daha beklemek zorunda kalacaktı. Ayağa kalktım ve raftan telefonunu aldım. "Üçüncü vuruş."

Yürüdüm ve telefonunu akvaryumuma attım.

Yataktan fırladı. "Seni lanet olası pislik. O yeni bir telefon," diye bağırdı.

Elbisesi ona fırlattım. "Evimden defol, Pasadena'dan gelen otuz bir yaşındaki Katya."

Şok onu anında bembeyaz yaptı. Elbiseyi başından geçirdi ve içine girdi.

"Dışarıda fermuarını çekebilirsin. Defol git buradan," diye bağırdım, kapıyı işaret ederek.

Yüzündeki ifade paha biçilemezdi. Akvaryuma koştu. "Orada aslan balıkları var. Onların iğneleri ölümcüldür."

Yüzünün rengi attı. Akvaryuma bakarken tereddüt etti.

"Elini oraya sokarsan ölüm fermanını imzalamış olursun."

Abartıyordum. İğneleri çok acıtır ve küçük bir çocuğu öldürebilir, ama yetişkin bir kadın sadece birkaç gün çok acı çeker. Çok acı çeker.

O, akvaryuma bakmaya devam etti. Daha da beyazlaşabileceğini sanmıyordum, ama beyazlaştı.

"Seni pislik. Kim böyle balık besler ki?" Bir an için, kaderi kışkırtacakmış gibi göründü.

"Senin gibi birinin uğraşmayacağı türden. Şimdi defol git buradan." Şalını aldım, kapıyı açtım ve koridora attım. "Dışarı!"

"Siktir git." Topuklu ayakkabılarını giymeye çalışmayı bıraktı ve ben kışına bir şaplak attığımda kapıdan dışarı koştu. Kapıyı arkasından çarptığımda "Siktiğimin pisliği" diye ekledi.

"Ben pislik olabilirim Katya, ama seni sikmedim."

BÖLÜM 2

LAUREN

YİNE GEÇ KALMIŞTİM. STARBUCKS'TAKİ KUYRUK BU SABAH HER ZAMANKINDEN DAHA UZUNDU. . Bir elimde patronum için grande boy, beş pompa fındıklı, yarı kafeinsiz, soya latte, ekstra sıcak, bir tutam tarçınlı kahve tutarken, diğer elimde çantamı ve dün gece üzerinde çalıştığım pazarlama sunumunu tutuyordum.

Pazarlama departmanının köşesini döndüğümde, Covington Industries'deki patronum Marissa Bitz, beni beklerken ayağıyla yere vuruyordu. Her zamanki çekiciliğiyle beni karşıladı.

"Yine geç kaldın, Zumwalt." Benden sadece yaklaşık 7,5 cm daha kısaydı, ama hepimiz iş için giydiği düz ayakkabılarla ondan daha uzunduk——ayak bileklerinin ağrmasıyla ilgili bir şeydi, ama bize açıklamasına gerek duymadık.

Benim dünyama hoş geldin. Bu iş, benim seviyemdeki biri için şehirdeki en iyi maaşı sunuyordu, ama en kötü patronu da. Tam bir cadaloz ve çok tembeldi, ama daha kötüsü de olabilirdi. En azından vücut kokusu yoktu, göbeği yoktu, saçları dökülmüyordu ve bana asılmıyordu.

Küçük mucizeler için Tanrı'ya şükürler olsun.

Majesteleri, kırk yaşından daha yaşlı gösteren çirkin boynuz çerçeveli gözlüklerinin üzerinden bana bakarak kahvesini getirmemi bekledi.

"Üzgünüm Marissa. Yeni barista bugün biraz yavaştı." Patronumuza ilk adıyla hitap etmemiz söylenmişti. Soyadını kullandığımızda

söylediğimizde, hepimizin bildiği gibi bir *cadaloz* gibi çıkıyordu.

Ona uzattığım latte'den bir yudum aldı. Yüzü alaycı bir ifadeye büründü ve "Bu doğru değil. Kaç kez söylemem gerekiyor, beş pompa, dört değil, kesinlikle altı değil?" Yüzü kızardı. "Bunu hemen geri götür ve doğru yap."

Bardağı bana geri itti, ben yere düşmeden yakaladığımda bluzuma bir damla kahve sıçradı. İki hafta önce, yeterince hızlı olamamıştım ve kabinimin dışındaki halıya dökülen kahvenin sorumlusu ben olmuştum.

Dilimi kısa bir süre ısırđım. "Hemen, Marissa" dediğimde, beynim "*kendin al, kaltak*" diyordu. Onun, biz köle çalışanlar üzerinde güç kullanmak için bunu haftada bir kez yaptığını zor yoldan öğrenmiştim.

Bunu ilk kez yaptığında, ben doğru yaptığımı söyleyerek itiraz etmiştim ve bunun üzerine Marissa'nın patlaması Vesuvius yanardağına bile taş çıkardı. Bugün aynı hataya tekrar düşmeyecektim. Brandon'ın bu işi korumam gerekiyordu.

Ofisteki diğer yeni çalışan Jimmy, cadı için kahve almaya giderken arkamı dönüp asansöre doğru yürürken bana teselli edici bir bakış attı. Harold, kahve almaktan kurtulan en son pazarlama elemanıydı ve bana, dönüşte orijinal grande yerine venti getirmeyi öğrendiğinde işinin daha kolaylaştığını söylemişti.

Ben o kadar kolay eğitilmeyeceğim.

Kahve zevki çok kötüydü. Asansörden çıkıp caddenin karşısına ikinci fincanı almaya giderken, "kötü" latte'yi her zaman çöpe atardım. Asansör katları geçerken intikamımı düşünürdüm.

Bir dizi tıkırtı sesi. Bir dahaki sefere beni bu şekilde geri gönderdiğinde, bir iki sinek yakalayıp kahvesine ekleyebilirim, ya da belki bir solucan eklerim.

Kapı açıldı ve ben dışarı çıktım. Fincana baktım ve kendi kendime sııttım. Latte'sine sinekler. Bu cadıya hak ettiğı cezayı verir.

Onunla çarpıştım.

Kahvenin kapağı hala kapalıydı, bu yüzden ceketine veya bluzuma dökülmedi. Ama fincanı elimden kaçırdım ve içgüdüsel olarak geri atlardım. Yere çarpma, plastik ve kartondan yapılmış bu aletin dayanabileceğinden fazlaydı ve içindekiler sıçrayarak ikimizin ayakkabılarına bulaştı. İntikam fantezime o kadar kapılmıştım ki, nereye gittiğime bakmıyordum.

"Çok özür dilerim, hanımefendi," dedi.

"Hayır, benim hatamdı. Dikkat etmeyen bendim." Hala başımı kaldırmamıştım.

Ayakkabılarından ve ayak bileklerimden kahveyi silmek için yanımda taşıdığım tek peçeteyi kullandım. Resepsiyondaki güvenlik görevlisi Gus, biraz kağıt havluyla koştu.

Çarpıştığım adam bana bir mendil uzattı. "Al, bunu kullan." Sesi çikolatalı dondurma gibi alçak ve serindi.

Onu iyice görmek için durduğumda neredeyse eriyip gidecektim: O bir erkek değil, bir adamdı, Adonis'in ta kendisi. Keskin çene hattı, kısa sakalları, öpülesi dudakları vardı——alt dudağı biraz dudak bükmüş, hafif rüzgârla dalgalanan saçları vardı.

Açık kahverengi saçları ve geniş omuzları, kravatsız bir blazer ceketle örtülüydü ve gömleğinin üst düğmeleri açıktı, göğüs kıllarını hafifçe gösteriyordu. Nefesim kesildi ve tüm mantıklı düşüncelerim uçtu. Sıcak tropikal sular gibi mavi gözleri bana gülümsedi. Ölecek kadar güzel bir gülümseme. Pantolonunuzu düşürecek kadar güzel bir gülümseme ve anında felç geçirecek kadar sevimli gamzeler.

Kendini Bill olarak tanıttı.

Beynimden ağızıma giden bağlantı, kalan birkaç işlevsel nöronumla hiçbir şekilde çalışmıyordu.

"Lauren," diye mırıldandım, titreyerek eğildim ve kendimi daha da rezil etmeden cadının kahvesini silmeye odaklandım.

Yeniden başımı kaldırdığımda, asansör kapısı kapanıyordu. O gitmişti.

Kahretsin.

Tam bir salaktım. Onun tam adını ya da hangi katta çalıştığını bile öğrenemedim.

Gus ve ben temizliği bitirdik ve Bill'in mendilini almadan ortadan kaybolduğunu fark ettim. Caddenin karşısındaki Starbucks'a doğru yürürken, Bill'in binada nerede çalıştığını nasıl öğrenebileceğimi düşündüm. Mendilini ona geri vermem gerekecekti——tabii önce temizledikten sonra.

Ne salak biriyim.

Daha kötü bir izlenim bırakabilir miydim acaba?

ÖN İZLEME: MİLYARDER
TARAFINDAN
YAKALANMAK

BÖLÜM 1

VINCENT

TAKIM ELBİSELİ ADAM İŞTEN BURAYA KADAR BENİ TAKIP ETMİŞTİ.

Bu, son iki hafta içinde onu üçüncü kez fark edişimdi.

Holmby's Grill'e girdim ve kapı kapandıktan sonra renkli camdan dışarı baktım. Birkaç saniye boyunca takım elbiseli adamı görmeyince, köşedeki her zamanki masama oturdum. Güvenlik ekibimizin kontrol etmesi için onun fotoğrafını çekmediğim için kendime kızdım.

Bir dakikadan az bir süre sonra, bir zamanlar olduğu podyum mankeni gibi kendine güvenen bir tavırla, uzun siyah topuklu ayakkabılarıyla içeri girdi. Dekolteli elbisesinin ince kumaşı altında göğüsleri sallanıyordu. Elbise, sütyensiz göğüs dekoltesini sergiliyor ve biraz fazla açılmak üzereydi.

Ne yazık ki benim için, elbise hiç açılmadı.

Holmby's bu gece onun tercihi olmuştu ve benim için de sorun yoktu. Biftek hoş bir değişiklik olacaktı ve buradaki et tartışmasız Boston'ın en iyisiydi.

Restorandaki erkeklerin yarısı, bana sıcak ve sıkı bir kucaklaşma ile selam verirken ona bakıyordu. Bu, göğüslerinin erkeğe değmemesi için öne eğilme türünden bir kucaklaşma değil, gerçek bir kucaklaşmaydı. Ayrılırken, boynuna sürdüğü yasemin parfümünün hafif kokusunu içime çektim. parfümünün hafif kokusunu içime çektim.

Hiç şüphesiz erkekler benim yerimde olmak istiyorlardı ve haklıydılar. Staci Baxter ve ben gece bitmeden yatakta ateşli anlar yaşayacaktık. O, ölmek isteyeceğiniz bir vücuda sahipti ve onu nasıl kullanacağını biliyordu. Staci ile geçirdiğim bir gece asla hayal kırıklığına uğratmazdı.

Makyajı ince ve güzeldi, gurur duyduğu yüksek elmacık kemiklerini vurgulamıştı.

"Vince," diye mırıldandı, ben sandalyesini çekince.

Masayı dolaşp koltuğuma oturmadan önce elbisesinin içine hızlıca bir göz attım ve bu, penisimi titretti. Staci, *Sports Illustrated dergisinin* mayo sayısında yayınlanan vücut boyama fotoğraflarıyla milyonlarca ergen erkeği tahrik etmişti.

Otururken, bu akşam çenesinin alışılmadık bir gerginlik gösterdiğini fark ettim. "İyi misin?" diye sordum.

Aşağıya baktı. "Sadece biraz gerginim. Biraz şarap iyi gelir." Garsonu çağırdım. "O konuda yardımcı olabilirim."

Garson hemen geldi.

"Bir şişe Opus One Proprietary Red, lütfen," dedim ona.

Garson ayrıldıktan sonra zoraki bir gülümseme takındı ve suyunu yudumladı — bu gece kesinlikle onun için kötü bir geceydi.

Kız kardeşini sordum ve bu onu sakinleştirdi, biz de şarabı bekledik.

Şişe geldiğinde, ben onayladım ve Staci bardağın çoğunu bir dikişte içti.

Gümüş çatal bıçaklarıyla oynadı. "Hazır olduğumdan emin değilim."

Modellikten emekli olduktan sonra tüm zamanını yeni giyim koleksiyonuna adamıştı. Yarınki toplantıdan endişe duyması anlaşılabilir bir durumdu.

"Endişelenme. Hazırladığın sunumla banka toplantısı gayet iyi geçecek."

"Vince, bana çok yardımcı oldun. Ama bunun yeterli olup olmadığını bilmiyorum."

İşini büyütmek için iki milyon dolarlık banka kredisi istemek çoğu insanı strese sokar. Ama kameraların flaşları altında neredeyse çıplak bir şekilde podyumda yürüyebilecek kadar kendine güvenen bir kadın için bu çocuk oyuncağı olmalı.

"Başarabilirsin," diye onu teselli ettim.

Garson geri geldi ve ben gorgonzola trüf mantarlı New York strip steak sipariş ettim, Staci ise kuzu pirzolası seçti.

"Son bir kez daha gözden geçirmek ister misin?" diye sordum.

Gülümsedi. "Lütfen." Büyük çantasından sunum klasörünü çıkardı.

Onu masanın üzerine koydu ve gülümsedi. "Beyler..." Benimle birlikte hazırladığımız konuşmaya başladı.

O sahte sunumunu bitirir bitirmez yemekler geldi.

Şarap kadehlerimizi doldurdum ve kadehimi ona kaldırdım. "Bana çok iyi geldi. Endişelenecek bir şey yok."

Göz alıcı bir kızarıklık dekoltesinde belirdi.

İlk biftek parçamı kestim. "Şimdi, bana küçük kız kardeşinin New York'ta nasıl gittiğini anlat."

Canlandı ve kız kardeşinin şehirde kalacak bir yer bulmasının ne kadar zor olduğunu anlatmaya başladı.

Bir saat sonra, akşam yemeğimizi bitirdik ve tatlı almamaya karar verdik.

Staci'nin yarınki sunumunun konusunu çoktan bırakmıştık, ama davranışlarındaki gerginlik hala ortadan kalkmamıştı. Bu, onun için sıradan bir kötü geceden daha fazlasıydı.

"Staci, seni gerçekten rahatsız eden şeyi konuşmak ister misin?"

Tereddüt ettikten sonra çantasını çıkardı. Bir süre karıştırdıktan sonra, katlanmış bir kağıt parçası çıkardı ve titrek bir eliyle masanın üzerine uzattı.

Kağıdı açtım.

"Vincent Benson'dan uzak dur, yoksa dolaylı olarak zarar görmek istemezsin," yazıyordu notta.

Midem bulandı. "Neler oluyor,

Vince?"

İç geçirdim. Biri benimle uğraşıyor ve bunu yapmak için onu kullanıyordu.

"Muhtemelen önemli bir şey değildir... Yine de senin için güvenlik önlemleri alabilirim." "Şehrin en güvenli caddesinde yaşıyorum. Polis şefi komşum. Görünüşe göre dikkatli olması gereken sensin.

Notun fotoğrafını çektikten sonra peçeteye tutup katladım. "Bunu alabilir miyim?"

Kafasını salladı.

Üzerinde önemli bir şey olmayabilirdi, ama yine de peçeteye katlayıp cebime attım.

Kim benimle uğraşıyor olabileceğini düşünürken, konuşmayı tekrar onun giyim işine çevirdim. Beni takip eden isimsiz takım elbiseli adam dışında aklıma gelen kimse yoktu.

Şarabın sonunu bitirdiğimizde, birkaç blok ötedeki evimde bulunan çok güzel bir porto şarabı ikram ettim.

Peçeteye dudaklarını sildi, ama gözleri cevap gelmeden önce cevabı belli etti. "Bu gece olmaz, Vince. Bu konuda çok stresliyim.

Bütün gün sunum yaptım ve çok yorgunum. Bir dahaki sefere ne dersin?

Akşam yemeği sonrası jimnastik yapmaktan vazgeçmek alışılmadık bir *durumdu*. Bu, hemen hemen her pazartesi gecesi yaptığımız bir gelenektir — hiçbir bağlayıcılığı yoktu, sadece eğlenmek içindi.

İkimiz de bağlanmak istemiyorduk, bu yüzden ikimiz de arkadaşlıktan ve fiziksel zevkten fazlasını beklemiyorduk. "Arkadaşlık eşliğinde rahat bir yakınlık" diye tanımlamıştı bir keresinde. Barb hariç, benden daha fazlasını istemeyen veya beklemeyen tek kadın o gibi görünüyordu.

Barbara ile daha ticari bir ilişkim vardı. Hediyeler el değıştirirdi, ama asla nakit para. İhtiyacım olduğunda çekici bir kol süsü ve çeşitlilik istediğimde ise coşkulu bir yatak arkadaşı oluyordu, ama Staci ile olan dostluğumun Barb ile olan ilişkisinde yoktu.

"Seni ararım," dedi Staci kapıya vardığımızda. "Los Angeles gezisi yaklaşıyor, unutma," diye hatırlattım ona.

Bu konuda ona güveniyordum ve bu yolculuğu tek başıma yapamazdım.

"Tabii," dedi pek de hevesli olmayan bir ses tonuyla.

Ona kapıyı açtım ve taksi çağırmasını bekledim. Sokakta takım elbiseli adamı aradım. Şimdilik ortalık temizdi.

Staci taksiye bindikten sonra, Tremont Caddesi'ndeki dairemin yönünü tekrar kontrol ettim. Güvenli bir yerdi.

Yola çıkmadan önce, her zaman yanımda taşıdığım madeni parayı cebimde aradım.

BÖLÜM 2

ASHLEY

"LOS ANGELES'TAKİ TERFİYİ SENDEN ALACAĞIM," DEDI RAKIBİM.

Elizabeth Parsons, bana saldırmak için bir fırsat ararken matın üzerinde yana doğru adım atarken böyle dedi.

Soluma kayarak onun ilk saldırısını atlattım. "İstediğin kadar dene Liz. Ama biliyorsun, Kaliforniya'da sadece sarışınları kabul ediyorlar."

Alaycı bir şekilde gülümsedi ve tekrar bana saldırarak saçımı yakaladı. Çok acıdı ve matın üzerine düştüm.

On saniye sonra pes ettim. "Bu kurallara aykırı. Bu sayılmaz."

Benden kalktı. "Kural takıntını bir kenara bırak; önemli olan kazanmak."

Ayağa kalktım, ağrıyan kafa derimi ovuşturdum ve at kuyruğumu tişörtümün arkasına soktum.

Yine saldırgan tavrıyla bana saldırdı.

Yere düştük ve başlangıçta üstünlük onda idi, ancak ben ağırlık ve avantajlı pozisyondaydım ve on beş saniye sonra onu yere yatırdım.

O pes etti.

"Bu üçüncü raunt," dedim.

"Yedi raunt mu?" diye sordu.

FBI'nın Boston saha ofisinin bizim bölümündeki tek kadınlar olarak, genellikle birbirimizle dövüştürdük ve Liz kaybetmekten nefret ederdi.

Spor salonundaki duvar saatine baktım. "Bugünlük zaman doldu."

KIRK DAKIKA SONRA, TAM SAAT SEKİZDE BOSTON SAHA OFISİMİZİN ÜST KATINDAKİ tam saat sekizde. Sorumlu Özel Ajan Randy White saatine baktı. "Geç kaldınız."

Liz şikayet etmeye başladı. "Ama..."

"Yeni kural: en az üç dakika erken gelin, anlaşıldı mı?"

Başka biri olsaydı, bizim gelişimizi kabul ederdi ya da beş dakika önceden haber verirdi. Sadece SAC White üç dakika gibi aptalca bir şey bulabilirdi. Birkaç haftada bir aptalca bir kural icat ederdi; ortağım John McNally buna "Sezar anları" derdi. Ve sanırım bunu bilmesi gerekirdi.

bilmeliydi. John ve Randy — pardon, SAC White — daha önce ortak çalışmışlardı.

"Evet, efendim," dedik Liz ve ben aynı anda.

Odanın diğer ucundan John, benim görebileceğim kadar gözlerini devirdi.

White altı ay önce SAC pozisyonuna terfi etmişti. Ondan önce o da bizim gibi bullpen'de çalışıyordu ve sadece biraz geçinmesi zor biriydi. Artık patron olmuştu ve geçinmesi çok zordu. *Randy* artık kullanılamıyordu. Onun yerine "*efendim*" gelmişti. Dolaşan şaka, bir sonraki bütçede egosunun sığabileceği yeni kapılar için bir tadilat kalemi olması gerektiği idi.

Özel ajanlar bu durumun ne kadar süreceği üzerine bahis yapmaya başlamışlardı. Benim bahisim altı aydı, çünkü o ofisin önceki sahibi SAC Sinella'nın yerleşmesi bu kadar sürmüştü. Sinella'nın Nashville'e transferi, White'ın Camın Arkasındaki Pislik pozisyonuna terfi etmesini tetiklemişti.

Liz ve ben ikimiz de ona yalakalık yapmak zorundaydık, çünkü sonunda ikimizden birini yaklaşan Los Angeles açılışı için tavsiye edecekti.

White, Liz'e ofisine gelmesi için işaret etti. "Parsons, yeni görev."

Liz onu takip etti ve kapıyı kapattı.

Ben John'un yanına geçtim. "Bu aptal üç dakika kuralı da neyin nesi?"

Omuz silkti. "Siz ikiniz gelmeden hemen önce bize söyledi." Başını salladı.

"Bahsimi dokuz aya çeviriyorum. Adam şimdiye kadar aptal Caesar rutininden vazgeçmiş olmalıydı, ama kesinlikle vazgeçmedi."

Omuz silktim ve masama oturdum, yığının en üstündeki ilk dosyayı açtım.

"Ajansı arayacağım," dedi Liz, birkaç dakika sonra White'ın ofisinden çıkarken. "Ne güzel bir gizli görev," diye mırıldandı masamın önünden geçerken, beni kızdırmaya çalışarak.

Ben yemi yutmadım. Bugün onun beni kızdırmasına izin vermeyecektim. Son gizli görevim, beni hamam böceği ve tahtakurusu istilasına uğramış bir apartman dairesinde bir ay geçirmeye zorlamıştı ve bunu düşündüğümde hala tüylerim diken diken oluyordu.

Gizli kimliğiniz çöktüğünde, büro tüm deneyimi gerçekçi hale getirmek için elinden geleni yapıyordu ve son bütçe kesintisiyle gizli kimliklerinizi düzenlerken daha da ucuz yerler bulmak zorunda kalıyorduk.

Son zamanlarda, Liz daha kolay gizli görevleri kapıyordu.

Ofisteki erkekler farkında değildi, ama benim için durum açıktı: White, geçen yıl New Hampshire'da kayak tatilinde, terfi etmeden önce Liz'e sırlıslıkla aşık olmuştu.

Onunla bu konuyu konuştuğumda inkar etmişti, ama bu değişimi görmek oldukça kolaydı. Hepimiz birlikte çalışma odasında çalışırken, kahve odasına giderken Randy'nin masasının önünden geçerdi ve Randy bunu saklamaya çalışsa da gözleri onu takip ederdi.

Ve şimdi, gözleri eskisi gibi onu takip etmese de, White Liz'e başka bir önemli görev vermişti. Kötü bir davranış oldu ama, karısı bunu öğrendiğinde, onu temelli halletmek için elinde keskin bir alet olmasını ummaktan kendimi alamadım.

Gözlerimi kapattım ve sessizce ona kadar saydım. Yine görmezden gelmek zorundaydım.

Büro, ortalığı karıştıranları ödüllendirmezdi. Liz hala onunla gizlice görüşüyorsa, bu birçok açıdan yanlış olurdu. Ama bu sıkı sıkıya bağlı ailede, arkadan bıçaklamak yasaktı. Bir ajanı ispiyonlayan ajan, asıl hatayı yapan ajandan daha büyük bir sorundu. Büro'nun antikorumları, suçlu ispiyoncuyu kovmak ve örgütü saf tutmak için çalışırdı. Kariyerimde çok çalışmışım, SAC'ın kayırmacılığı gibi küçük bir şeyin beni raydan çıkarmasına izin veremezdim.

Liz masasındaki klasörü açtı. "Hangi kimliği kullanmalıyım?" diye mırıldandı. Kafasını salladı ve okumaya devam etti.

Cevap vermedim.

O da cevap beklemiyordu.

Bir süre sonra çantasını aldı. "Sigara içmeye çıkıyorum."

"O şeyler seni öldürecek," dedi John yorgun bir sesle, en az yüzüncü kez, benim duygularımı yansıtarak.

"Uzun bir süre değil," diye omzunun üzerinden cevap verdi. "Ve kilo almamı engelliyorlar."

Onunla tartışmaya değmezdi.

BÖLÜM 3

VINCENT

SALI SABAHIM HAVAI FIŞEKLERLE BAŞLADI.

Bu kızın öfkesi vardı. "Kovmak mı? Beni kovamazsın. Ben istifa ediyorum," diye bağırdı Marcy.

Attığı zımba beni ıskaladı ve duvara çarparak gürültüyle yere düştü.

Güvenlik görevlileri onu kollarına alıp dışarı çıkardılar.

İkinci adamım Mason Parker, bir dakika içinde ofisime girip kapıyı kapattı.

"Bu sefer ne halt ettin?"

"Hiçbir şey," diye ısrar ettim.

Her zamanki gibi. Asistanlarımdan titizlikle çalışmasını isterdim ve bu Marcy'nin pek hoşuna gitmiyordu. Benim ihtiyacım olan, kişisel *asistanlık* yapmaya odaklanan bir asistan değil, özenli bir ofis asistanıydı.

Her zaman seçtiği kırmızı koltuğa çöktü. "Bu gidişle, bir yıl içinde Boston'da başvurmak isteyen kimse kalmayacak."

"Siktir git."

"Bu sabah seni bu kadar kötü bir ruh haline sokan ne?"

Staci'nin aldığı notun fotoğrafını açtım ve telefonumu Mason'a uzattım.

"Staci bunu dün arabasında bulmuş."

O da notu inceledi. "Biri seninle dalga geçiyor."

"Hadi oradan Sherlock. Şimdi kim olduğunu söyle."

Telefonu geri verdi. "Son zamanlarda birinin karısıyla yattın mı?" "Hayır, yattım, bunu sen de biliyorsun."

Kadınlarla oynadım ama evli kadınlar hiç benim tarzım olmadı. Ve geçen yıl Marilyn'e geri dönmediğim için bana deli gibi saldırdıktan sonra, kendimi Barbara ve Staci ile sınırladım: tanıdığım tek iki bağlanmaktan korkan iki kadındı.

Onlara lüks akşam yemekleri, alışveriş gezileri ve ara sıra pahalı hediyeler verdiğim sürece, bu bayanlar mutlu oluyor ve bana yatak odasında keyifli anlar yaşıyorlardı. Hediyeler çoğunlukla mücevherdi, ama asla bir yüzük beklemiyorlardı.

"Sadece kontrol ediyorum," diye yanıtladı Mason. "Onu güvenliğe vermelisin." "Verdi bile."

Bana parmağını doğrulttu. "En azından şimdi avantaj sende." "Nasıl yani?"

"Sürpriz unsurunu kaybettiler. Birinin sana saldıracağını biliyorsun."

Mason'ın birkaç dakika daha beni sıkıştırmasına izin verdim, sonra konuyu değiştirdim. "Hemen Semaphore anlaşmasına geri dönmeliyiz."

"Hayır, gerek yok. Bırakalım birkaç gün kafa yorulsunlar. Bu kadar tepkisel davranmamıza gerek yok."

O gittikten sonra, insan kaynaklarından Nina'yı aradım.

O benim aramamı bekliyordu. "Yarın sabah başka bir aday daha getireceğim, Bay Benson."

"Yeterince erken değil. Öğle yemeğinden sonra," dedim. Cevabı hızlı geldi. "Evet, efendim."

ASHLEY

O ÖĞLEDEN SONRA, JOHN VE BEN OFİSE GERİ DÖNMÜŞTÜK

Liz, gizli görevdeki ilk gününden erken döndü. Patronun ofisinin camından gördüğüm kadarıyla mutlu görünmüyordu.

Sözlerini duyamıyordum ama White tehditkar bir şekilde el kol hareketleri yapıyordu.

Aniden ayağa kalktı ve kapıyı açtı. "Newton, buraya gel."

Hemen yanına gittim.

"Masamın üst çekmecesini mahvetmişsin," dedi White, Liz'i işaret ederek. "Bir günden az bir sürede yakalandın mı? Ne düşünüyordun, Parsons?"

Liz akıllıca cevap vermedi.

"Bu, senin mahvedemeyeceğin kadar önemli bir dosya."

"Henüz her şey mahvolmadı," diye itiraz etti Liz. "Beni kovdular, ama Ashley'i hala içeri sokabiliriz ve bence beni kovmadılar."

"İlk gününde şüphelinin ofisinde yakalanıp dışarı atılmaya ne diyorsun?"

"Onlara bir tabloid gazetesi için serbest çalıştığımı düşündürdüm. Adam dedikodu meraklısı. Beni burayla bağlantılı hiçbir şey bulamadıkları için, yayınlamak için kirli çamaşır aradığımı düşünüyorlar. Bu tabloid kimliğinin tamamen desteklenmesi gerekiyor, o zaman araştırmayı bırakacaklar. Henüz açığa çıkmadık."

Liz bunu zaten çözmüşse, önceden düşünmüş olmalı. Bana yeterince makul geldi.

White çenesini kaşdı. "Tabloid işe yarayabilir. Frank'ten bu kimliği desteklemesi için yardım al."

"Bu arada," diye devam etti Liz, "Ashley'i hemen içeri göndermeliyiz. İkimizi birbirimizle ilişkilendirecek hiçbir şeyleri yok."

White bir anlığına gözlerini kapattı. "Newton, sıra sende."

Gözleri benimkilere dikildi. "Ve Parsons'tan daha iyi bir iş çıkarman iyi olur."

"Evet, efendim," diye cevap verdim.

White büyük bir davayı mahvederse, itibarı uzun süre zarar görecekti. Yani ben bir kurbandım ve şimdi bir şey ters giderse, suçu ben üstlenecektim. Patronumun yerine kurban olacaktım ya da sonuçlarına katlanacaktım — Alaska'da.

"Newton, bir şey söyleyeceğim," dedi ve Liz'e gitmesini işaret etti, o da gitti. Kapı kapandı.

Oturdum.

"Parsons'ın değerlendirmeleri senden daha iyi," dedi. "Akşam yemeğinde nasıl gelişebileceğini konuşmalıyız." Hafif bir şehvetli gülümseme belirdi.

Hissettiğim öfkeyi yüzüme yansıtmamak için kendimi zor tuttum.

Sinella, önceki patronumuzun yaptığı değerlendirmelerime göre, bu ifadenin yalan olduğunu biliyordum. Liz ve ben bir kez paylaşmıştık ve değerlendirmelerimiz aynıydı. Bu, Liz'in son değerlendirmelerinin, yeni SAC'ımızla yaptığı salam saklama

gizleme seanslarının yardımıyla iyileştiği anlamına geliyordu ve bu adil değildi. Ben o yolu izlemeyecektim. Midemdeki kıpırdanmayı görmezden geldim.

Sessizliğimi hayır olarak algıladı ve devam etti. "Bu DOJ'un en önemli önceliği, bu yüzden bu adamı gerçekten yakalamak istiyorum. Bu davayı hızlı ve sağlam bir şekilde kapatırsan, LA pozisyonu için Parsons'ı geçmeni sağlayacağım. Ama kaybeden parka mağazasına gider."

Daha önce, birimizin Los Angeles'a, diğerimizin Alaska'ya gideceğini ima etmişti, ama hiç bu kadar açıkça söylememişti.

"Teşekkür ederim, efendim" dedim sadece. İkimiz de terfiyi istediği gibi yönlendirebileceğini biliyorduk.

Önündeki kapalı dosyaya hafifçe vurdu. "Adalet Bakanlığı, bu adamın kumar ile ilgili bir konuda organize suç örgütüyle işbirliği yaptığına dair bilgiye sahip. Buradaki amaç, sadece alt düzey bir adamı değil, yılanın başını kesmek. Bizim istediğimiz, bize mafya tarafını sağlayabilecek en üst düzey adam. Dinleme izni reddedildi, bu yüzden bu adamın işine gizli görevle gireceksin, böylece onu yakalayabileceğiz."

"Ne sıfatla?" Bu bağlantı, bu davayı benim için bir sonraki seviyeye taşıdı.

White masasındaki dosyayı açtı. "Sekreteri olarak."

Başımı salladım. Bu, kesinlikle son görevimden daha iyiydi; bir yönetici asistanı, yatak böcekleriyle dolu berbat bir motelde kalmayı gerektirmezdi.

"Bu kolay bir gizli görev olmayacak," diye ekledi. "Parsons bu ay kovduğu ilk sekreter değil, bu yüzden diğerlerinden daha uzun süre dayanmanın bir yolunu bulmalısın."

"Sorun değil, efendim."

"Güzel. Sana güveniyorum." Dosyayı masanın üzerinden kaydırıldı.

"Personel ajansındaki bağlantımız ilk sayfada yazıyor ve senin aramanı bekliyor olacak. Seni oraya gönderecek. İşe alınman sana bağlı. Bir kimlik oluştur ve ihtiyacın olan her türlü destek için John'u kullan."

"Anladım."

"Bu iş bittikten sonra akşam yemeği yeriz."

Akşam yemeği konusunu görmezden geldim. "Hepsi bu kadar mı, efendim?"

Ekranına geri döndü ve elini kapıya doğru sallayarak sanki bir sinekmişim gibi beni kovdu. Sözlü bir yanıt almaya layık görülmedim.

Kapıyı arkamdan kapattıktan sonra dişlerimi sıktım ve ofisindeki hafif kokunun yeni halıdan gelmediğini fark ettim. Orada yaşayan domuzun kokusuydu.

Yeni patronum, dn dndğmden çok daha büyük bir domuzdu, ama bana sunulan durumla baa kmaktan başka çarem yoktu. Kaçmak zorundaydım ve bunun için bu görevi başarıyla tamamlayıp Dodge'dan uzaklamalıydım — ondan uzaklamalıydım, Anchorage'dan değil. Organize suçla bağlantılı birini yakalamak, pastanın üzerine krema gibi olacaktı.

Masama dönüp dosyayı açtım. Sorun ikinci sayfada ortaya ıktı: Hedefimiz Vincent Benson'dı.

Bu görevi reddetmek bir seçenek değildi. Birkaç ay önce, Ralph Turnbull White'ın verdiği bir görevi reddetmiti ve imdi Minot ofisinde geyik hırsızlarını falan kovalıyordu. Kuzey Dakota'ya gönderilen ajanların yarısı ikinci kışını göremedi.

Ancak...

Vincent Benson beni lise balosuna götürmüştü. Bir ara bir geleceğimiz olacağını dnmtm ve şimdi onun peşine dmekle grevlendirilmitim.

Mahvoldum.

Ve bundan kaınamazdım.

ERIN SWANN'IN DİĞER YAZILARI

Neden romantizm? Çünkü hepimiz bir sonraki çamaşır yıkama işinden kaçmak için bir şansa ihtiyacımız var.

Evden çıkmadan aşkın, kahkahanın, entrikanın ve evet, korkunun, kalp kırıklığının ve gözyaşlarının tadını çıkarma şansını hak ediyoruz.

Eğer kitaplarımı okurken bunların hiçbirini hissetmiyorsanız, işimi doğru yapmamışım demektir.

Devil in a Tux – [Amazon'da satışta](#)

(Evan ve Alexa'nın hikayesi) Evan McAllister'a smokinli şeytan derlerdi. Şeytanla dans etmek insanı değiştirir derler. Alexa bunu öğrenmek üzereydi.

Covington Milyarderler Serisi:

The Billionaire's Trust - [Amazon'da](#) ve [SESLİ KİTAP olarak da mevcuttur](#)

(Bill ve Lauren'in hikayesi) Şirketi kurtarması gerekiyordu. Ona ihtiyacı vardı. İkisini birden elde edemezdi. Yüzlerce kişinin önünde yapılan evlilik teklifi, bir masalın gerçeğe dönüşmesi gibiydi... Ta ki o, onun en karanlık sırrını ortaya çıkarana kadar.

Milyarder Tarafından Seçilen - [Amazon'da](#) ve [SESLİ KİTAP olarak da mevcuttur](#)

(Steven ve Emma'nın hikayesi) Covington klanının en küçüğü olan Steven, aile işinden uzak durarak nadir görülen dürüst bir avukat oldu. Emma'nın peşinden gitmenin kariyerini mahvedebileceğini tahmin etmemişti.

Emma ise ona güvenmenin kendisine neye mal olabileceğini bilmiyordu.

Önceki adı: En Genç Milyarder

Gizli Milyarder – [Amazon'da](#) ve [SESLİ KİTAP olarak da mevcuttur](#)

(Patrick ve Elizabeth'in hikayesi) Kadınlar doğal olarak zenginlik ve gücün etrafında dolaşır ve onun ki çoğundan daha parlaktır. Onu seviyor mu? Sevmiyor mu? Bunu bilmek imkansız. Pat ona yardım etmek için durduğunda, Liz onu marangoz sanmıştır. Belki bu sefer o bilir. Her şey mükemmeldi. Ta ki o gün ayrılana kadar.

Milyarderin Umudu - [Amazon'da](#) ve [SESLİ KİTAP olarak da mevcuttur](#)

(Nick ve Katie'nin hikayesi) İki farklı dünyalardan geliyorlardı. Katie, Nick'in kardeşinin burnunu kırdığı günden beri onu görmemişti. Ailesi, Nick'in hayatını mahvederek intikam almıştı. Katie, bugün Nick'in onu nereye götüreceğini hiç tahmin etmemişti.

Bugün onun arabasına binmeyi kabul etmesinin onu nereye götüreceğini hiç tahmin etmemişti. Sıradan bir ilişki yaşayabileceklerini söylediler. Yalan söylediler.

Önceki adı: Milyarderi Korumak

Milyarder Tarafından Seçilmek – [Amazon'da](#) ve [SESLİ KİTAP](#) olarak da [mevcuttur](#)

(Liam ve Amy'nin hikayesi) Unutamayacağı bir gece. Reddedemeyeceği bir teklif. Onu sadece o kurtarabilirdi ve onun hayatta kalmasının anahtarı Katie'nin elindeydi. Keşke bu sınavı birlikte geçebilselerdi.

Milyarder Tarafından Kurtarılan – [Amazon'da](#) ve [SESLİ KİTAP](#) olarak da [mevcuttur](#)

(Ryan ve Natalie'nin hikayesi) FBI ve kartel, aynı şey için onun peşindeydi: sahip olmadığı bilgiler. Önce FBI her şeyi aldı, sonra kartel onun peşine düştü. Güvenliği için Ryan'a güvendi, ama kalbini de ona emanet edebilir miydi?

Londra Milyarderleri Serisi:

Londra'ya Dönüş – [Amazon'da](#) [mevcut](#)

(Ethan ve Rebecca'nın hikayesi) Rebecca, kariyerinin en önemli davasını sabırsızlıkla beklemektedir. Ta ki, yıllar önce tanıdığı Ethan ile eşleştirilene kadar. Karşılıklı çekim ve eski sırlar, her şeyi karmaşıklarır. İkinci bir şans olabilecek olan bu durum, imkansız bir seçimle sonuçlanır.

The Rivals – [Amazon'da](#) [satışta](#)

(Charlie ve Danielle'in hikayesi) O, onun ilk aşkıydı. Aileleri arasında çıkan anlaşmazlık bu aşkı sona erdirdi. Şimdi, karmaşık bir satın alma işlemi için birlikte çalışmak zorundalar. Etraflarında işler ters gitmeye başlayınca, karşılıklı çekim güvensizlikle karmaşıklarır. İkinci bir şans, imkansız bir seçim haline gelir.

Benson Milyarderler Serisi:

Caught by the Billionaire – [Amazon'da](#) ve [SESLİ KİTAP](#) olarak da [mevcuttur](#)

(Vincent ve Ashley'nin hikayesi) Ashley'nin gizli görevi oldukça basitti: sahtekar milyarderini yakalamak. Sürpriz, dosyayı açtığında ortaya çıktı ve hedef, bir zamanlar lisedeki sevgilisi olan Vincent'ti. Bilinmeyen bir düşman şah mat hamlesini yaptığında ne olacak?

The Driven Billionaire – [Amazon'da](#) [mevcuttur](#)

(Zachary ve Brittney'nin hikayesi) Kural bir: en iyi arkadaşının kız kardeşine dokunma. Brittney, kuzeyden döndüğünde gidecek hiçbir yeri olmadığı için Zach'in oda teklifini kabul eder. Karşılıklı çekim, kuralları hızla bulanıklaştırır. Brittney saldırıya uğradığında, onu güvende tutmanın tek yolu onu kendine yaklaştırmaktır. Ancak, Brittney'nin kasabayı terk etmesinin gerçek nedeni, ikisini de yok etme tehdidinde bulunur.

Milyarderi Çivile – [Amazon'da](#) [mevcut](#)

(Dennis ve Jennifer'ın hikayesi) Jennifer, onun ailesini mahvettiğini biliyordu. Şimdi Dennis'i alt edecek kayıtları bulmak üzere. Şirket içindeki bir değişiklik onu Dennis ile çalışmaya zorladığında, öfke ve arzu birbiriyle rekabet eder. İntikam basit, hızlı ve tatlı olmalıydı. Ama hiçbirini olmadı.

Gizli Milyarder – [Amazon'da mevcut](#)

(Adam ve Kelly'nin hikayesi) Zengin aileleri uzun zamandır savaş halindedir. Kelly ürpertici bir not aldığı anda, FBI onu korumak için Adam'ı görevlendirir. Aile geçmişleri ve arzu kısa sürede çatışır ve eski gerçekleri sorgular. Tehdidin önüne geçmek, onların tek zorluğu olmayacaktır.

Milyarderle Kapana Kısılmış – [Amazon'da Satışta](#)

(Josh ve Nicole'un hikayesi) Nicole tatilden döndüğünde, şirketinin Josh'un ailesine satıldığını öğrenir. Yeni CEO için çalışmakla görevlendirilmesi, sorunlarının sadece ilki. İşleri nasıl yürütmek gerektiğine dair çelişkili görüşler ve karşılıklı tutku, patlamaya hazır bir karışım yaratır. her şeyi tehdit eder.

Debbie'yi Kurtarmak – [Amazon'da mevcut](#)

(Luke ve Debbie'nin hikayesi) Ailesinden ve polisten kaçan Debbie, güvенеbileceği tek kişinin, yaralarını saran eski mahkum Luke olduğunu fark eder. Eski yalanlar onu rahatsız eder ve bunları çözmenin tek yolu, yıllar önce onunla birlikte bu kabusu yaşayan Josh ile konuşmaktır.

Clear Lake Serisi: Clear Lake kitapları, Clear Lake'deki Benson ailesinin, kasabanın huzurunu bozan ve onları yerel polis şefinin

Göldeki Cazibe – [Amazon'da mevcut](#)

(Casey ve Jordan'ın hikayesi) Görev başında vurulan ve geçici olarak sakat kalan Jordan, iyileşmek için şehri terk ederek Clear Lake'e gider. Yüzde yüz iyileşmek zor olacaktı, ama dayanılmaz Casey'nin onu kırılma noktasına iten şeytan haline geleceğini hesaba katmamıştı. Bu şeytanla yaşadığı kaçamak, tehlikeli bir kasaba kavgasına karıştığında karmaşık bir hal alır.

Göldeki Arzu – [Amazon'da mevcut](#)

(Waylon ve Anna'nın hikayesi) Anna'nın patronu ortadan kaybolunca işler hızla kontrolden çıkar. Aniden işsiz kalıp kalacak yeri kalmayan kadının tek sığınağı Waylon'un garajı olur. Aralarındaki inkar edilemez kimya patlar. Waylon, eski patronunun cinayetinden tutuklandığında her şey değişir.

Göldeki Tutku – [Amazon'da mevcut](#)

(Boone ve Angela'nın hikayesi) Angela'nın Boston'daki cehennem gibi hayatından kaçma planı, Clear Lake'te mahsur kalmasıyla suya düşer. Kaderi, kişisel şeytanı Boone'a bağlı olduğunda işler daha da kötüye gider. O, bu canavara bir daha aşık olmak niyetinde değildir. Ancak aralarındaki kıvılcımlar, kontrol edilemeyen bir yangına neden olur. Angela, bilgisayar yetenekleriyle Lee Pollock'un ortadan kayboluşuyla ilgili bir ipucu bulur.

Heat at the Lake – [Amazon'da Satışta](#)

(Blake ve Priscilla'nın hikayesi) Blake, büyükbabasına yardım etmek için kasabaya gelir. Yerel polis teşkilatında çalışma fırsatı, kariyer hedeflerini ilerletmek için tam da ihtiyacı olan şeydir. Bu enerjik ve çekici kadınla tanıştığında, onun yerel bir cinayet davasının baş şüphelilerinden biri olduğunu bilmiyordu. Sonra

onun kiraladığı dubleksin diğer tarafında yaşadığını keşfetti. İnkâr edilemez bir kimya her şeyi karmaşıktırmak üzereydi.

ÜCRETSİZ kitaplarla ilgileniyor musunuz?

Erin'in ARC-Team üyeleri, inceleme amacıyla Erin'in yeni çıkan kitaplarının **ÜCRETSİZ** kopyalarına erken erişim hakkına sahiptir. Evet, doğru okudunuz – resmi çıkış tarihinden önce ücretsiz kitaplar. Bu fırsat hakkında daha fazla bilgi edinmek istiyorsanız, [DAHA FAZLA BİLGİ İÇİN BURAYA TIKLAYIN.](#)

Yeni çıkan kitaplar ve indirimler hakkında bilgi almak ister misiniz?

Erin'in **yeni çıkan kitapları** ve indirimleri hakkında bilgi almak istiyorsanız, [buradan haber bültenine üye olun.](#) Yalnızca indirimler ve yeni çıkan kitaplar hakkında e-posta göndeririz ve bilgilerinizi asla paylaşmayız.

Erin'e <https://www.erinswann.com> adresinden ulaşabilirsiniz.

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM